# CHARLAINE HARRIS

# MORŢI CU TOŢII

*Această carte este dedicată câtorva dintre femeile pe care cu mândrie le numesc „prietene”: Jodi Dabson Bollendorf, Kate Buker, Toni Kelner, Dana Cameron, Joan Hess, Eve Sandstrom, Paula Woldan şi Betty Epley. Țin la voi toate foarte mult şi sunt bucuroasă că vă cunosc.*

# MULŢUMIRI

Sunt câţiva oameni cărora le-am mulţumit înainte şi aş vrea să le mulţumesc şi acum: Robin Burcell, fost poliţist, acum scriitor, şi George Fong, agent FBI, care au avut amabilitatea să-mi răspundă la întrebări legate de măsuri de siguranţă şi dezamorsarea bombelor. Apreciez contribuţia lui Sam Saucedo, fost crainic de ştiri şi în prezent scriitor, care mi-a explicat câteva lucruri despre politica vamală. Trebuie de asemenea să-i mulţumesc lui S.J. Rozan, care mi-a răspuns bucuros la întrebările legate de arhitectură, deşi partea cu vampirii a fost un pic şocantă. Probabil că am folosit greşit informaţiile care mi s-au oferit, dar a fost pentru o cauză nobilă. Ca întotdeauna, îi sunt îndatorată prietenei mele, Toni L.P. Kelner, care a citit prima variantă a romanului fără să-mi râdă în faţă. Mă înclin şi în faţa noului meu redactor, Debi Murray; de acum încolo, dacă fac greşeli, am pe cine da vina. Le sunt îndatorată cititorilor minunaţi care îmi vizitează pagina de Internet (www.charlaineharris.com) şi lasă mesaje de încurajare şi interes. Beverly Batillo, preşedinta fan-clubului meu, m-a sprijinit de multe ori când eram cu moralul la pământ.

# *Capitolul 1*

Barul de vampiri din Shreveport se va deschide mai târziu în seara asta. Întârziasem, aşa că m-am dus direct la uşa din faţă, cea pentru public, unde m-a oprit însă un anunţ scris cu litere gotice, roşii şi clare, pe un carton alb: Vom fi pregătiţi să vă întâmpinăm cu o muşcătură în seara asta, la ora 8. Vă rugăm să ne scuzaţi pentru întârziere. Semnat: „Colectivul Fangtasia."

Era a treia săptămână din septembrie, aşa că firma roşie de neon FANGTASIA era deja aprinsă. Cerul era negru, aproape ca smoala. Am rămas un minut cu un picior în maşină, savurând seara blândă şi mirosul fin şi uscat de vampir din jurul clubului. Apoi am dus maşina în spate şi am parcat lângă alte câteva maşini aliniate la intrarea pentru angajaţi. Nu întârziasem decât cinci minute, dar se părea că toţi ceilalţi ajunseseră înaintea mea la întâlnire. Am bătut la uşă şi am aşteptat.

Tocmai ridicasem mâna să mai bat o dată, când Pam, adjuncta lui Eric, deschise uşa. Pam se ocupa de bar, dar mai avea şi alte îndatoriri în diferitele afaceri ale lui Eric. Deşi vampirii ieşiseră în lume în urmă cu cinci ani şi îşi puneau în evidenţă latura amabilă, erau încă destul de secretoşi în legătură cu metodele prin care făceau bani şi câteodată mă întrebam oare cât din America deţineau cu adevărat morţii vii. Eric, proprietarul Fangtasiei, era un vampir adevărat, în sensul că ştia să ţină totul pentru el. Bineînţeles că în foarte lunga sa existenţă a fost nevoit să se poarte aşa.

— Intră, prietena mea telepată, spuse Pam, gesticulând dramatic.

Era îmbrăcată în costumaţia de serviciu: rochia neagră, lungă şi transparentă pe care turiştii care intrau în bar se

aşteptau să o vadă la o femeie-vampir. (Când Pam îşi alegea singură hainele, era genul puloverelor pastel.) Pam avea cel mai auriu şi mai drept păr blond văzut vreodată; de fapt, avea un farmec diafan, cu o nuanță mortală, iar nuanța mortală era partea care nu trebuia trecută cu vederea.

— Ce mai faci? am întrebat politicos.

— Nemaipomenit de bine, spuse. Eric este extrem de fericit.

Eric Northman, vampirul şerif al Districtului 5, o transformase pe Pam în vampir, iar ea îi era îndatorată, dar şi obligată să se pună la dispoziția lui. Aşa era înțelegerea cu morții vii: erai tot timpul sub influența creatorului tău. Dar Pam îmi spusese nu o dată că Eric era un şef bun şi că avea s-o lase să-şi vadă de ale ei, dacă şi când dorea. De fapt, trăise în Minnesota înainte ca Eric să cumpere Fangtasia şi s-o cheme să-l ajute cu barul.

Districtul 5 reprezenta partea de nord-vest a Louisianei, care până acum o lună era jumătatea mai săracă a statului. Dar, de când lovise uraganul Katrina, raportul de putere economică se schimbase simțitor în Louisiana, mai ales în comunitatea vampirilor.

— Ce mai face deliciosul tău frate, Sookie? Şi şeful tău teriantrop? întrebă Pam.

— Deliciosul meu frate tot zice că vrea să se însoare, ca toată lumea din Bon Temps, am zis.

— Pari un pic deprimată.

Pam se aplecă şi mă privi ca o vrabie care cercetează o râmă.

— Păi, poate doar un pic, am zis.

— Trebuie să ai mereu o ocupație, spuse Pam. Ca să nu ai timp să-ți plângi de milă.

Pam *adora* rubrica de sfaturi „Dragă Abby” din ziarul local. O mulțime de vampiri o citeau în fiecare zi. Soluțiile pe care le găseau la unele dintre problemele cititorilor te dădeau pe spate. La propriu. Pam mă sfătuise deja să nu-i mai las pe ceilalți să profite de amabilitatea mea şi să-mi aleg mai cu atenție prietenii. Primeam consiliere în legătură cu viața

emoțională de la un vampir.
— Am, i-am spus. Ocupație, vreau să zic. Lucrez, locuiesc în continuare cu colega de cameră din New Orleans, iar mâine mă duc la o serată, ca să udăm cadourile de nuntă. Nu pentru Jason şi Crystal, pentru alt cuplu.
Pam se opri, cu mâna pe clanța uşii de la biroul lui Eric. Se gândea încruntată la cele spuse acum de mine.
— Nu-mi amintesc cum e asta cu udatul cadourilor, zise, dar parcă am mai auzit. Se lumină la față. Petrecerea o să fie într-o baie? Nu, sigur am mai auzit expresia asta înainte. O femeie i-a scris lui Abby că n-a primit nici un bilet de mulțumire după ce a dus la udat un cadou mare de tot. Se dau... cadouri?
— Exact, am spus. E vorba de o petrecere pentru cineva care o să se căsătorească în curând. Câteodată e în cinstea cuplului, şi atunci sunt amândoi de față. Dar, de obicei, e doar în cinstea miresei şi invitatele la petrecere sunt numai femei. Toată lumea aduce un cadou. Ideea e că în felul ăsta cuplul poate porni în noua viață cu tot ce-i trebuie. La fel se întâmplă şi când cuplul aşteaptă un copil. Evident, atunci ne adunăm să udăm cadourile copilului.
— Cadourile copilului, repetă Pam.
Zâmbi rece. Felul în care îşi ridica uşor colțurile gurii era de ajuns să-ți înghețe inima.
— Îmi place cum sună, recunoscu ea. Bătu la uşa biroului lui Eric, apoi o deschise.
— Eric, spuse, poate una dintre chelnerițe o să rămână însărcinată la un moment dat şi atunci o să mergem şi noi să udăm cadourile copilului.
— Asta ar fi ceva, spuse Eric, ridicându-şi capul blond din hârtiile de pe birou.
Şeriful îmi înregistra prezența, îmi aruncă o privire tăioasă şi hotărî să mă ignore. Eric şi cu mine aveam o poveste mai veche.
În ciuda faptului că încăperea era plină de oameni care aşteptau ca el să le dea atenție, Eric a lăsat jos pixul şi s-a

ridicat ca să-şi etaleze corpul înalt şi splendid, probabil în beneficiul meu. Ca de obicei, Eric purta blugi strâmți şi un tricou „Fangtasia”, negru, având imprimat pe el colții albi, stilizați, pe care barul îi folosea ca logo. „Fangtasia” era scris cu litere de un roşu aprins, deasupra dinților, copiind stilul de pe firma de neon de afară. Dacă Eric se întorcea, pe spatele tricoului se vedea inscripționat: „Barul care muşcă.” Pam îmi dăduse şi mie unul când Fangtasia începuse să-şi scoată propriile produse promoționale.

Pe Eric tricoul venea trăsnet şi-mi aminteam cât se poate de bine ce era pe sub el.

Mi-am smuls cu greu privirea de la corpul încordat al lui Eric şi m-am uitat în cameră, de jur împrejur. Erau o mulțime de alți vampiri îngrămădiți în spațiu] acela mic, dar până să-i vezi nu-ți dădeai seama că sunt acolo, într-atât stăteau de tăcuți şi nemişcați. Clancy, managerul barului, se aşezase pe unul dintre cele două scaune pentru invitați din fața biroului. Vampirul abia supraviețuise războiului cu vrăjitoarele de anul trecut şi nu scăpase nevătămat. Vrăjitoarele îl storseseră de sânge aproape iremediabil. Când l-a găsit Eric, după miros, într-un cimitir din Shreveport, pe Clancy numai o eprubetă de sânge l-ar mai fi putut salva de la moarte. În timpul lungii sale recuperări, vampirul roşcovan devenise aspru şi tăios. Acum rânjea la mine, arătându-şi colții.

— Poți să stai la mine în brațe, Sookie, spuse, bătându-se uşor pe picioare.

I-am răspuns cu un zâmbet, dar aveam o strângere de inimă.

— Nu, mersi, Clancy, am spus politicos.

Flirturile lui Clancy aveau întotdeauna ceva înțepător, iar acum erau cât se poate de ascuțite. Era unul dintre acei vampiri cu care aş fi preferat să nu rămân singură. Deşi conducea bine barul şi nu se atinsese niciodată de mine, tot primeam semnale periculoase dinspre el. Nu pot citi gândurile vampirilor şi de-asta mi se pare confortabil să-mi petrec timpul cu ei, dar când am simțit acele semnale chiar mi-am

dorit să pot intra în mintea lui Clancy şi să aflu ce se petrece acolo.

Felicia, cea mai nouă barmaniță, stătea pe canapea, lângă Indira şi Maxwell Lee. Arătau de parcă ar fi fost la o întrunire cu vampiri a Coaliției Curcubeului. Felicia era o îmbinare fericită a raselor albă şi africană şi avea aproape 1,80, deci aveai ce să admiri la ea. Maxwell Lee era omul cu pielea cea mai închisă la culoare din câți văzusem, iar micuța Indira era fiica unor imigranți indieni.

Mai erau încă patru oameni în cameră (dacă e corect să folosesc termenul „oameni”), şi fiecare dintre ei mă supăra, deşi în măsuri diferite.

Pe unul dintre ei nici n-am vrut să-l bag în seamă. Am început să răsfoiesc regulamentul de conduită a vârcolacilor şi l-am tratat ca pe un renegat al grupului meu: m-am dezis de el. Nu i-am pronunțat numele, n-am vorbit cu el, n-am vrut să recunosc că există. (Desigur, era vorba de fostul meu prieten, Bill Compton – nu că l-aş fi remarcat, îngândurat, într-un colț al camerei.)

Sprijinită de perete, lângă el, stătea bătrâna Thalia, care probabil că era şi mai bătrână decât Eric. Era mică, la fel ca Indira, şi foarte palidă, cu părul negru, des şi ondulat, şi extrem de nepoliticoasă.

Spre surprinderea mea, unii oameni găseau că asta e incitant. Thalia chiar avea nişte adepți fideli care păreau încântați atunci când îşi folosea engleza prețioasă ca să le spună să se ducă dracului. Descoperisem că avea chiar şi o pagină de Internet, creată şi întreținută de fani. Dacă vă puteți închipui aşa ceva. Pam îmi spusese că, atunci când Eric îi permisese Thaliei să trăiască în Shreveport, a fost de parcă ar fi adus un pitbull prost dresat şi l-ar fi ținut în lanț, în curte. Pam nu fusese de acord.

Aceşti cetățeni morți, şi totuşi vii, locuiau cu toții în Districtul 5. Pentru a trăi şi a munci sub protecția lui Eric, îi juraseră fidelitate, aşa că erau nevoiți să dedice o parte din timpul lor pentru a se supune ordinelor sale, chiar dacă nu

lucrau la bar. Apăruseră câțiva vampiri în plus în Shreveport zilele astea, după uraganul Katrina; la fel ca o mulțime de oameni, trebuiau să se ducă şi ei undeva. Eric încă nu se hotărâse cum să procedeze cu vampirii refugiați, iar aceştia nu fuseseră invitați la întrunire.

În seara asta, erau doi musafiri în Fangtasia, dintre care unul îl depăşea în rang pe Eric.

André era bodyguardul personal al lui Sophie-Anne Leclerq, regina Louisianei. Regina, în momentul acela, era evacuată în Baton Rouge. André părea foarte tânăr, cam de 16 ani; avea tenul proaspăt, ca de bebeluş, părul deschis la culoare era des şi atârna greu. În îndelungata sa existență, André se dedicase numai lui Sophie-Anne, cea care îl crease şi îl salvase. Nu avea sabia la el în seara asta, pentru că nu venise pe post de bodyguard, dar eram sigură că André era înarmat cu ceva – cuțit sau pistol. André însuşi era p armă letală, cu sau fără ajutor.

Chiar când André se pregătea să-mi spună ceva, din spatele scaunului său se auzi o voce adâncă:

— Salut, Sookie.

Al doilea musafir al nostru, Jake Purifoy. M-am străduit să rămân nemişcată, când de fapt singurul impuls pe care îl aveam era să plec cât mai repede din birou. Eram o idioată. Dacă n-am fugit mâncând pământul când l-am văzut pe André, în fața lui Jake n-ar trebui să mă gândesc s-o şterg. Am făcut un efort şi am dat din cap ca răspuns la salutul tânărului chipeş, care încă arăta viu. Dar ştiam că gestul nu păruse natural. Mă umpluse de un sentiment cumplit de milă şi teamă.

Jake, născut vârcolac, fusese atacat de un vampir şi sângerase până aproape să-şi dea duhul. Într-un gest de îndurare, interpretat greşit, verişoara mea Hadley (şi ea devenită vampir) descoperise corpul aproape neînsuflețit al lui Jake şi îl dusese acasă. Aceasta putea fi considerată o faptă bună, dar, după cum s-a dovedit mai târziu, nimeni n-a apreciat cu adevărat amabilitatea lui Hadley… nici măcar

Jake. Nimeni nu mai auzise de un vârcolac transformat până atunci: vârcolacilor nu le plăceau vampirii şi nu aveau încredere în ei, iar sentimentul era reciproc, din plin. A urmat un trai dur şi însingurat pentru Jake, care locuia într-un ținut al nimănui. Regina îi oferise un loc în slujba sa, din moment ce nimeni altcineva nu se oferise să-l ajute în vreun fel.

Jake, orbit de pofta de sânge, îşi pusese în gând să mă servească pe mine drept prima sa gustare de vampir. Rezultatul fusese o cicatrice roşie pe care încă o mai am pe braț.

Ce seară minunată avea să fie asta!

— Domnişoară Stackhouse, spuse André, ridicându-se de pe al doilea scaun pentru invitați al lui Eric.

S-a înclinat. Gestul însemna o adevărată onoare pentru mine şi mi-a ridicat un pic moralul.

— Domnule André, am spus, înclinându-mă şi eu.

André a întins mâna către scaunul pe care îl eliberase politicos şi pe care l-am acceptat, pentru că tocmai îmi rezolvase problema locului.

Clancy părea că se întristase. Ar fi trebuit ca el să-mi ofere scaunul, de vreme ce era mai mic în grad. Gestul lui André subliniase asta clar ca bună ziua. M-am abținut cu greu să nu zâmbesc.

— Ce face Maiestatea Sa? am întrebat, încercând să fiu la fel de amabilă pe cât fusese André.

Aş exagera să spun că-mi plăcea de Sophie-Anne, dar cu siguranță o respectam.

— Asta e o parte din motivul pentru care am venit în seara asta, spuse. Eric, putem să începem acum?

O dojana uşoară față de modul în care Eric pierdea timpul, m-am gândit. Pam se aşeză pe podea lângă scaunul meu, cu picioarele sub fund.

— Da, suntem cu toții aici. Poți să începi, André. Ringul e al tău, spuse Eric cu un zâmbet fin, încântat de propria terminologie modernă pe care o folosea.

S-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a întins picioarele lungi,

aşezându-şi călcâiele pe colțul biroului.

— Regina voastră locuieşte în casa şerifului Districtului 4 din Baton Rouge, spuse André către mica adunare. Gervaise a fost foarte amabil să-şi prelungească ospitalitatea.

Pam s-a uitat la mine şi a ridicat din sprânceană. Gervaise şi-ar fi pierdut capul dacă *nu* şi-ar fi prelungit ospitalitatea.

— Dar asta nu poate constitui decât o soluție temporară, continuă André. Am fost în New Orleans de câteva ori de când s-a produs dezastrul. Avem aici un raport al situației în care se prezintă proprietatea noastră.

Deşi nici unul dintre vampiri nu se mişcase, simțeam că atenția lor crescuse.

— Reşedința reginei are acoperişul distrus aproape în întregime, aşa că apa a pătruns în pod şi la etajul al doilea şi a provocat stricăciuni mari. În plus, o bucată mare dintr-un alt acoperiş a aterizat în interiorul clădirii, aşa că acum sunt mormane de moloz şi găuri în pereți – probleme de genul ăsta. În timp ce curățăm interiorul, acoperişul e protejat cu o folie albastră. Unul dintre motivele pentru care am venit aici e să găsesc o firmă care să înceapă lucrările la acoperiş imediat. Până acum n-am avut noroc, aşa că dacă ştiți mai bine vreun om care se ocupă cu aşa ceva, am nevoie de ajutorul vostru. Parterul arată foarte rău, a pătruns apa. Şi au intrat şi nişte hoți.

— Poate regina ar trebui să rămână în Baton Rouge, spuse Clancy malițios. Sunt sigur că Gervaise va fi copleşit de încântare să o găzduiască permanent.

Deci Clancy era un idiot sinucigaş.

— O delegație a conducătorilor oraşului New Orleans a venit să o viziteze pe regină în Baton Rouge, pentru a-i cere să se întoarcă în oraş, spuse André, ignorându-l complet pe Clancy. Conducătorii oamenilor cred că dacă vampirii se întorc în New Orleans turismul o să se pună din nou pe picioare. André l-a fixat pe Eric cu o privire rece. În acelaşi timp, regina a vorbit cu ceilalți patru şerifi despre aspectele financiare ale restaurării clădirilor din New Orleans.

Eric a dat din cap aproape imperceptibil. Era imposibil să-ți dai seama ce simțea, gândindu-se că va plăti pentru reparațiile reginei.

Oraşul New Orleans devenise sediul vampirilor şi al celor care doreau să fie în preajma lor încă de când se dovedise că Anne Rice avusese dreptate în legătură cu existența lor. Oraşul era un Disneyland cu vampiri. Dar de când lovise uraganul Katrina, totul se dusese dracului, evident, împreună cu multe altele. Chiar şi în Bon Temps se simțea efectul furtunii, şi asta chiar de când Katrina ajunsese pe uscat. În orăşelul nostru încă se înghesuiau oameni care se refugiaseră din Sud.

— Dar casa de vacanță a reginei? întrebă Eric.

Regina cumpărase o mănăstire veche la marginea Districtului Grădinilor, unde invita pentru petreceri o mulțime de persoane, vampiri sau nu. Deşi înconjurată de un zid, proprietatea nu era considerată uşor de apărat (întrucât era o clădire istorică, făcea parte din patrimoniu şi nu putea fi modificată, iar ferestrele nu puteau fi blocate), deci regina nu putea să locuiască acolo. Mie mi se părea că e locşorul ei de sindrofii.

— N-a fost afectată prea serios, spuse André. Au intrat hoții şi acolo. Au lăsat o dâră din mirosul propriu, evident.

Numai vârcolacii erau mai buni decât vampirii în a lua urma cuiva.

— Unul dintre ei a împuşcat leul.

Mi-a părut rău. Îmi plăcea leul, într-un fel.

— Aveți nevoie de ajutor ca să-i prindeți? întrebă Eric.

André ridică o sprânceană.

— Am întrebat numai pentru că sunteți puțini la număr, spuse Eric.

— Nu, deja ne-am ocupat de asta, zise André, şi zâmbi uşor.

Am încercat să nu mă gândesc la asta.

— În afară de leu şi de obiectele furate, în ce stare se află clădirea? întrebă Eric, ca să revină la discuția despre pagubele

furtunii.

— Regina poate sta acolo până se inspectează şi celelalte proprietăți, continuă André, dar cel mult pentru o noapte sau două.

Toată lumea a dat uşor din cap.

— Am pierdut din angajați, spuse André, trecând la următorul punct din agendă.

Toți vampirii s-au încordat un pic, chiar şi Jake, nou-venitul în lumea lor.

— Estimările noastre inițiale au fost mai reduse, după cum ştiți. Am presupus că vor fi mai mulți care îşi vor oferi ajutorul după trecerea furtunii. Dar n-au apărut decât zece: cinci aici, trei în Baton Rouge, doi în Monroe. Se pare că am pierdut treizeci dintre ai noştri numai în Louisiana. Mississippi a pierdut cel puțin zece.

Vampirii din Shreveport reacționau la ştiri şi se foiau, iar în cameră se auzeau tot felul de zgomote înăbuşite. Densitatea de vampiri, rezidenți sau în vizită, fusese mare în New Orleans. Dacă uraganul Katrina ar fi trecut prin Tampa cu aceeaşi intensitate, numărul celor morți sau dispăruți ar fi fost mult mai scăzut.

Am ridicat mâna ca să cer cuvântul.

— Şi Bubba? am întrebat, când André a dat din cap spre mine.

Nu-l mai văzusem şi nu mai auzisem de Bubba de când cu Katrina. L-ai fi remarcat pe Bubba dacă l-ai fi văzut. Probabil că-l ştiau toți locuitorii planetei; cel puțin toți cei care aveau peste o anumită vârstă. Nu putem spune că a murit prăbuşit în baia casei sale din Memphis. Nu chiar. Dar creierul îi fusese afectat înainte să fie readus la viață şi nu devenise un vampir foarte bun.

— Bubba trăieşte, a spus André. S-a ascuns într-o criptă şi a supraviețuit hrănindu-se cu mamifere mici. Psihic, nu se simte foarte bine, aşa că regina l-a trimis în Tennessee să stea în comunitatea din Nashville o perioadă.

— André mi-a adus o listă cu cei dispăruți, spuse Eric. O

s-o afişez după ce se încheie întâlnirea.

Cunoşteam şi câteva dintre gărzile reginei şi m-aş fi bucurat să aflu cum se descurcaseră.

Aveam o altă întrebare, aşa că am ridicat mâna.

— Da, Sookie? spuse André.

Privirea lui goală mă țintui locului şi-mi păru rău că cerusem să vorbesc.

— Ştiți ce mă întreb? Mă întreb dacă vreunul dintre regii sau reginele care participă la această *în*trunire sau cum îi ziceți are în echipă... cum să spun, pe cineva care să prezică vremea, sau ceva de genul ăsta.

O mulțime de priviri goale se întoarseră către mine, dar André părea interesat.

— Pentru că, uitați, reuniunea sau congresul sau ce-o fi trebuia inițial să se țină la sfârşitul primăverii. Dar amânări, amânări, amânări, corect? Şi apoi a lovit Katrina. Dacă reuniunea ar fi început când trebuia, regina s-ar fi aflat pe o poziție puternică. Ar fi avut fonduri consistente şi o formație completă de vampiri, şi poate că n-ar mai fi fost atât de nerăbdători s-o pună sub acuzație pentru moartea regelui. Probabil că regina ar fi primit toate lucrurile pe care le-ar fi cerut. Dar aşa se duce – şi am dat să spun „ca o cerşetoare", dar l-am văzut pe André la timp – mult mai lipsită de putere.

M-am temut că vor râde sau mă vor lua peste picior, dar tăcerea care a urmat dădea semne că se gândesc serios la asta.

— Acesta e unul dintre lucrurile la care va trebui să fiți atenți la reuniune, spuse André. Acum, că ai adus în discuție ideea asta, constat cu surprindere că e posibil să fie aşa. Eric?

— Da, cred că e ceva aici, spuse Eric, uitându-se fix la mine. Sookie ştie să gândească la rece.

Pam mi-a zâmbit de după brațul meu.

— Ce se întâmplă cu procesul intentat de Jennifer Cater? îl întrebă Clancy pe André.

Părea că nu se simte prea confortabil în scaunul ăla pe care se repezise ca deşteptul să-l apuce.

Puteai auzi cum cade un ac. Habar n-aveam despre ce

naiba vorbea vampirul cel roşcat, dar m-am gândit că ar fi mai bine să aflu din discuție decât să întreb.

— E încă în desfăşurare, spuse André. Pam îmi şopti:

— Jennifer Cater se pregătea să devină locotenentul lui Peter Threadgill. Era în Arkansas, se ocupa de afacerile lui, când au izbucnit violențele.

Am dat din cap către Pam, în semn că am apreciat faptul că m-a pus în temă. Deşi nu trecuseră printr-un uragan, vampirii din Arkansas se cam curățaseră şi asta din cauza grupului din Louisiana.

André continuă:

— În cadrul procesului, regina a depus mărturie că a fost nevoită să-l ucidă pe Peter pentru a-şi salva propria viață. Bineînțeles, regina a oferit o despăgubire fondului comun.

— De ce nu statului Arkansas? am şoptit către Pam.

— Pentru că regina susține că, după moartea lui Peter, Arkansasul îi revine ei, conform contractului de nuntă, murmură Pam. Nu poate să-şi plătească despăgubiri ei înseşi. Dacă Jennifer Cater câştigă procesul, regina nu numai că va pierde Arkansasul, ci va trebui să-i plătească acestui stat o amendă. Una imensă. Şi să facă şi alte restituiri.

André a început să se plimbe prin cameră fără să scoată vreun sunet, singurul indiciu că era nemulțumit de subiect.

— Dar măcar avem atâția bani după dezastru? întrebă Clancy.

Nu fusese o întrebare inteligentă.

— Regina speră să se renunțe la proces, spuse André, ignorându-l din nou pe Clancy.

Chipul adolescentin al lui André era lipsit de expresie.

— Dar se pare că instanța e pregătită de proces. Jennifer susține că regina noastră l-a ademenit pe Threadgill în New Orleans, l-a scos de pe teritoriul lui şi s-a pregătit de la început să pornească război şi să-l asasineze.

De data asta vocea lui André venea din spatele meu.

— Numai că nu s-a întâmplat deloc aşa, am spus.

Nu Sophie-Anne îl ucisese pe rege, fusesem martoră la

moartea lui. Vampirul care se afla în spatele meu în momentul ăsta îl ucisese pe Threadgill şi la vremea aia credeam că are dreptate.

Am simțit cum André îşi trece degetele reci peste gâtul meu, cum stăteam aşezată acolo. N-aş putea să vă spun de unde am ştiut că sunt degetele lui André, dar atingerea uşoară şi clipa cât a durat ea m-au făcut dintr-odată să conştientizez un fapt înspăimântător: în afară de André şi de regină, fusesem singurul martor la uciderea regelui.

Nu-mi pusesem niciodată problema în termenii ăştia şi jur că, timp de o secundă, inima mi s-a oprit în loc. În momentul ăla, cât inima parcă mi s-a blocat, am atras privirile a cel puțin jumătate dintre vampirii prezenți în încăpere. Eric a făcut ochii mari în timp ce mă privea. Şi apoi inima a început din nou să-mi bată şi momentul s-a încheiat, de parcă nici n-ar fi fost. Dar Eric a strâns pumnul şi am ştiut că n-avea să uite secunda aia şi că va vrea să ştie ce a însemnat.

— Deci crezi că se va ține procesul? îl întrebă Eric pe André.

— Dacă regina s-ar fi dus la reuniune pe poziția de conducător al oraşului New Orleans – New Orleans cum era înainte – cred că tribunalul ar fi negociat un fel de înțelegere între Jennifer şi regină. Poate ceva legat de avansarea lui Jennifer pe un post de adjunct al reginei şi oferirea unei prime substanțiale, ceva de genul ăsta. Dar la cum arată lucrurile acum…

A urmat o tăcere lungă, în care noi am completat urmarea. New Orleans nu mai era ceea ce fusese şi poate că nu avea să mai fie aşa niciodată. În momentul acesta, Sophie-Anne era un nimeni.

— Acum, din cauza insistențelor lui Jennifer, cred că tribunalul va continua cu procesul, spuse André şi apoi tăcu.

— Ştim că acuzațiile nu sunt adevărate, răsună din colț o voce răspicată şi rece.

Reuşisem foarte bine până acum să-l ignor pe fostul meu iubit, Bill. Dar m-a surprins un pic când l-am auzit.

— Eric a fost acolo, eu am fost acolo, Sookie a fost acolo,

continuă vampirul (fără nume, mi-am spus).

Avea dreptate. Acuzația lui Jennifer Cater, aceea că regina își atrăsese regele în locul pentru sindrofii ca să-l ucidă, era complet falsă. Baia de sânge fusese declanșată atunci când unul dintre oamenii lui Peter Threadgill îl decapitase pe unul de-al reginei.

Eric zâmbi cu subînțeles. Lui îi plăcuse lupta.

— Îmi amintesc cine a început, spuse. Regele a încercat s-o prindă pe regină într-un moment de neatenție, dar n-a reușit, mulțumită lui Sookie a noastră. Dacă a văzut că nu funcționează complotul, a recurs la un simplu atac frontal, adăugă Eric. N-am mai văzut-o pe Jennifer de douăzeci de ani. S-a ridicat repede, probabil că e nemiloasă.

André trecuse în dreapta mea și acum puteam să-l văd, ceea ce era o ușurare. A încuviințat din cap. Din nou, toți vampirii din cameră s-au mișcat ușor în grup, nu chiar la unison, dar bizar de aproape. Rareori m-am simțit atât de străină: singura cu sânge cald într-o încăpere plină de creaturi moarte care se mișcă.

— Da, spuse André. În mod normal, regina ar vrea un grup întreg să o susțină acolo. Dar cum trebuie să facem economii, numărul celor care vor merge va fi redus.

Din nou, André veni atât de aproape de mine încât mă atinse, doar ușor, pe obraz.

Ideea a adus cu sine o mică revelație: *Deci așa era să fii o persoană normală.* N-aveam nici cea mai vagă idee în legătură cu adevăratele intenții și planuri ale tovarășilor mei. Așa trăiau oamenii normali în fiecare zi a vieții lor. Era înfricoșător, dar interesant; ca și cum ai fi mers legat la ochi printr-o cameră plină de lume. Cum făceau față oamenii de rând suspansului vieții de zi cu zi?

— Regina vrea ca femeia asta să fie lângă ea la întruniri, de vreme ce acolo vor fi și alți oameni, continuă André.

I se adresa numai lui Eric. Ceilalți parcă nici nu erau în cameră.

— Vrea să le știe gândurile, Stan își aduce telepatul, îl

cunoşti pe tipul ăsta?

— Sunt şi eu aici, am mârâit, nu c-ar fi fost atent altcineva în afară de Pam, care-mi oferi un zâmbet senin.

Apoi, cu toți acei ochi reci ațintiți asupra mea, mi-am dat seama că mă aşteptau pe mine, că André îmi vorbise mie direct. Mă obişnuisem atât de tare ca vampirii să vorbească pe lângă şi pe deasupra mea, încât am fost luată prin surprindere. Am derulat mental replicile lui André până când mi-am dat seama că-mi pusese o întrebare.

— N-am întâlnit decât un singur telepat în viața mea, care locuia în Dallas, deci bănuiesc că e acelaşi tip – Barry Bellboy[1]. Lucra la hotelul de vampiri din Dallas când i-am descoperit... darul.

— Ce ştii despre el?

— E mai tânăr şi mai slab decât mine – sau cel puțin aşa era la vremea aia. Nu şi-a acceptat niciodată condiția în felul în care am făcut-o eu.

Am ridicat din umeri, cam asta era tot ce ştiam.

— Sookie va fi acolo, îi spuse Eric lui André. E cea mai bună în ceea ce face.

M-a flatat remarca, dar mi-am amintit vag că Eric spusese că mai întâlnise doar un singur telepat înainte. Şi era cumplit de enervant pentru că îi sugera lui André că aptitudinile mele excelente ar fi meritul lui şi nu al meu.

Deşi aşteptam cu nerăbdare să mai văd şi altceva în afara orăşelului meu, m-am trezit că-mi doresc să pot găsi o cale de a scăpa de călătoria la Rhodes. Dar, în urmă cu câteva luni, acceptasem să particip la această reuniune cu vampiri în calitate de angajat plătit al reginei. Şi în ultima lună lucrasem peste program la barul lui Sam Merlotte ca să acumulez ore suplimentare, astfel încât celelalte fete să nu se supere dacă-mi vor ține locul timp de o săptămână. Şeful meu, Sam, mă ajutase să țin socoteala orelor cu un mic tabel.

— Clancy va sta aici să conducă barul, spuse Eric.

---

1 Băiat de serviciu (la hotel).

— Ființa asta umană poate să meargă, iar eu trebuie să rămân? se revoltă managerul roşcat.

Era cu adevărat dezamăgit de decizia lui Eric.

— O să pierd toată distracția.

— Exact, spuse Eric cu plăcere.

Dacă Clancy ar fi avut de gând să mai spună şi altceva negativ, era de ajuns să se uite la Eric şi ar fi lăsat-o baltă.

— Felicia va fi aici să te ajute. Bill, o să rămâi şi tu.

— Nu, răspunse vocea aceea calmă şi rece din colț. Regina cere ca eu să fiu acolo. Am muncit mult la acea bază de date şi mi-a cerut s-o prezint la reuniune pentru a înlesni recuperarea pierderilor.

Eric rămase ca o statuie timp de un minut, apoi se mişcă şi ridică din sprâncene:

— Da, uitasem că te pricepi la calculatoare, spuse. Dar la cât interes şi respect arăta, ar fi putut la fel de bine să zică: „A, uitasem că ştii tabla înmulțirii."

— Deci presupun că trebuie să vii cu noi. Maxwell?

— Dacă aşa doreşti, o să rămân.

Maxwell Lee voia să se vadă limpede că ştie să fie o slugă bună. I-a privit pe rând pe membrii adunării, ca să fie sigur că a fost înțeles.

Eric a încuviințat. M-am gândit că Maxwell avea să primească o jucărie drăguță de Crăciun, iar Bill – ups, fără nume – va primi o nuia.

— Atunci vei rămâne aici. Şi tu la fel, Thalia. Dar trebuie să-mi promiți că te vei purta frumos în bar.

Era de datoria Thaliei să petreacă două seri pe săptămână în bar, doar să stea acolo şi să fie misterioasă şi vampirică, dar asta nu decurgea mereu fără incidente.

Thalia, întotdeauna morocănoasă şi nemulțumită, dădu din cap scurt.

— Oricum nici nu vreau să merg, mârâi.

În ochii ei rotunzi şi negri nu se putea citi decât dispreț față de lumea înconjurătoare. Îmi imaginam că probabil văzuse prea multe în lunga ei viață şi nu prea se distrase de-a lungul

secolelor. Încercam s-o evit pe cât posibil. Eram surprinsă chiar că stă împreună cu ceilalți vampiri; mie mi se părea o impostoare.

— N-are nici un chef să conducă, îmi suflă Pam în ureche. Nu vrea decât să fie lăsată în pace. A fost izgonită din Illinois pentru că era prea agresivă după Marea Revelație.

Marea Revelație era denumirea folosită de vampiri pentru noaptea în care apăruseră la televizor peste tot în lume ca să ne spună că ei există cu adevărat şi, mai mult, că vor să iasă din umbră şi să participe la viața economică şi socială a oamenilor.

— Eric o lasă pe Thalia să facă ce vrea, atâta vreme cât respectă regulile şi vine la timp pentru orele la bar, continuă Pam să şoptească.

Această mică lume era condusă de Eric şi nimeni nu uita asta.

— Ştie care va fi pedeapsa dacă depăşeşte limita. Câteodată pare că uită cât de puțin i-ar plăcea pedeapsa aia. Ar trebui s-o citească pe Abby, să-şi facă o idee.

Dacă nu găseai nici o bucurie în viață, aveai nevoie să... da, să faci ceva pentru ceilalți sau să-ți găseşti un nou hobby sau ceva de genul ăsta, nu? Nu sfatul ăsta se dădea în general? Mi-am imaginat-o pe Thalia oferindu-se voluntar să facă ture de noapte la un azil şi m-au trecut fiorii. Imaginea ei împletind, cu două andrele lungi şi ascuțite, mi-a provocat încă un frison de groază. La naiba cu terapia.

— Deci singurii care vor merge la reuniune sunt André, regina, Sookie, eu, Bill şi Pam, spuse Eric. Avocatul Cataliades şi nepoata lui, ca asistentă. A, da, Gervaise din Districtul 4 şi soția lui umană, o concesie pentru că a fost generos s-o găzduiască pe regină. Rasul, ca şofer. Şi Sigebert, evident. Asta e echipa noastră. Ştiu că unii dintre voi sunt dezamăgiți şi nu pot decât să sper că anul viitor va fi un an mai bun pentru Louisiana. Şi pentru Arkansas, pe care acum îl considerăm parte din teritoriul nostru.

— Cred că asta e tot ceea ce trebuia discutat cu toată

lumea de față, spuse André.

Celelalte lucruri pe care el şi Eric urmau să le pună la punct aveau să fie rezolvate în particular. André nu m-a mai atins încă o dată, ceea a fost bine. Mă speriase până în vârful unghiilor de la picioare, date cu ojă roz. Bineînțeles că ar fi trebuit să simt asta față de toată lumea din cameră. Dacă aş fi avut simțul realității, m-aş fi mutat în Wyoming, care avea cea mai scăzută populație de vampiri (şi anume doi; fusese un articol despre ei în *American Vampire). Î*n unele zile eram dureros de tentată.

Am scos un carnețel din poşetă când Eric a început să ne comunice data plecării, a întoarcerii, ora la care cursa charter Anubis Airline sosea din Baton Rouge să ia grupul din Shreveport şi o listă cu hainele de care am avea nevoie. Cu o oarecare îngrijorare, mi-am dat seama că va trebui să împrumut de la prietenii mei din nou. Dar Eric adăugă:

— Sookie, dacă n-ar fi călătoria, n-ai avea nevoie de hainele astea. Am sunat la magazinul prietenei tale şi ai un cont deschis acolo. Foloseşte-l.

Am simțit cum mi se înroşesc obrajii. M-am simțit ca ruda săracă de la țară, până când a adăugat:

— Personalul are un cont la două magazine de aici din Shreveport, dar nu ți s-ar potrivi.

Mi-am relaxat umerii, sperând că spune adevărul. Nici o clipire nu-mi dezvăluia altceva.

— Chiar dacă am suferit un dezastru, n-o să arătăm sărăcăcios când o să mergem acolo, spuse Eric, având grijă să-mi arunce numai o fracțiune din privirea sa.

„Să nu arătăm sărăcăcios”, am notat.

— A înțeles toată lumea? Obiectivele noastre pentru acest congres sunt să o susținem pe regină în încercarea de a şterge aceste acuzații ridicole şi să le demonstrăm tuturor că Louisiana încă este un stat de prestigiu. Niciunul dintre vampirii din Arkansas care au venit în Louisiana împreună cu regele lor nu a supraviețuit ca să povestească mai departe.

Eric zâmbi şi nu era un zâmbet plăcut.

N-am ştiut asta înainte de această seară.
Uf, ce bine se mai potriveau toate.

# Capitolul 2

— HALLEIGH, dacă te măriți cu un polițist, poate că știi să-mi spui... cam cât de mare are bastonul un bărbat ca el? întrebă Elmer Claire Vaudry.

Stăteam lângă viitoarea mireasă, Halleigh Robinson, şi mi se dăduse misiunea importantă de a ține socoteala fiecărui cadou şi invitat care-l oferea, în timp ce Halleigh deschidea cutiile în ambalaje alb cu argintiu şi pungile înflorate.

Nimeni n-a părut câtuşi de puțin surprins că doamna Vaudry, o profesoară de şcoală primară de patruzeci de ani, pusese o întrebare deocheată la acest eveniment pentru doamne din clasa de mijloc, care s-au cunoscut la biserică.

— Nu ştiu, Elmer Claire, răspunse Halleigh serioasă, în timp ce în încăpere se auzeau chicoteli.

— Dar cătuşele? întrebă Elmer Claire. Folosiți cătuşele alea?

Un murmur de voci feminine, cu accent sudic, se înălță în livingul Marciei Albanese, gazda care fusese de acord să-şi ofere casa pe post de miel de sacrificiu: aici se desfăşura petrecerea de dinaintea nunții. Celelalte organizatoare avuseseră misiunea mai puțin complicată de a aduce mâncarea şi punciul.

— Eşti o *figură,* Elmer Claire, spuse Marcia de la locul ei, lângă măsuța cu răcoritoare.

Dar zâmbea. Elmer Claire avea rolul de a lansa provocările, iar celelalte invitate o lăsau cu plăcere să se bucure de el.

Elmer Claire n-ar fi fost deloc atât de vulgară dacă bătrâna Caroline Bellefleur ar fi fost prezentă la petrecere. Caroline era capul societății din Bon Temps. Domnişoara Caroline avea un milion de ani şi o coloană mai dreaptă decât a oricărui soldat. Numai ceva grav ar fi făcut-o să stea acasă şi să nu participe la

un eveniment social atât de important pentru familia ei, şi ceva grav se întâmplase. Caroline Bellefleur suferise un infarct, spre surprinderea tuturor din Bon Temps. Pentru familia ei, întâmplarea nu fusese o surpriză prea mare.

Marea nuntă dublă Bellefleur (Halleigh şi Andy, Portia şi contabilul ei) fusese stabilită pentru primăvara trecută. Fusese organizată în grabă din cauza deteriorării bruşte a sănătății lui Caroline Bellefleur. Însă chiar înainte ca nunta organizată la repezeală să se poată ține, s-a întâmplat ca domnişoara Caroline să sufere infarctul. Apoi a căzut şi şi-a rupt şoldul.

Sora lui Andy, Portia, şi mirele ei au fost de acord ca Andy şi Halleigh să amâne nunta până la sfârşitul lui octombrie. Dar auzisem că domnişoara Caroline nu se recupera cum sperau nepoții şi nu dădea semne că-şi va reveni la forma dinainte.

Halleigh, îmbujorată, se chinuia să desfacă panglica din jurul unei cutii grele. I-am întins o foarfecă. Exista o superstiție că nu trebuie să tai panglica, o superstiție legată de prezicerea numărului de copii pe care-i va produce cuplul, dar aş fi pus pariu că Halleigh era adepta unei soluții mai rapide. A tras panglica pe partea dinspre ea, pentru ca să nu observe ceilalți nepăsarea cu care ignora obiceiurile. Mi-a aruncat o privire recunoscătoare. Toate eram în cea mai bună ținută de petrecere, evident, iar Halleigh arăta foarte drăguță şi tânără în *deux-pieces-ul* bleu, cu imprimeul de trandafiri roz pe jachetă. Şi purta, bineînțeles, ca sărbătorită, şi un buchețel prins la încheietura mâinii.

Mă simțeam de parcă aş fi observat un trib interesant dintr-o altă țară, un trib care, din întâmplare, vorbea limba mea. Eu sunt barmaniță, cu câteva trepte mai jos de Halleigh pe scara socială şi sunt telepată, deşi oamenii cam uită de chestia asta pentru că e greu de crezut, mai ales că arăt atât de normal pe dinafară. Dar am fost trecută pe lista de invitați, aşa că am făcut un efort uriaş să mă îmbrac corespunzător. Şi eram destul de sigură că reuşisem. Purtam o bluză albă, fără mâneci, care-mi venea ca turnată, pantaloni galbeni şi sandale

portocaliu cu galben, iar părul desfăcut mi se revărsa pe umeri. Cerceii galbeni şi un lănţişor de aur îmi completau cum nu se poate mai bine ţinuta. Era sfârşitul lui septembrie, dar era cald ca în iad. Toate doamnele erau încă îmbrăcate în cele mai rafinate haine de vară, deşi câteva suflete curajoase îşi puseseră culori de toamnă.

Cunoşteam pe toată lumea de la petrecere, bineînţeles. Bon Temps nu e mare, iar familia mea locuia aici de aproape două sute de ani. Dar să-i cunoşti pe oameni nu înseamnă neapărat să te simţi confortabil în prezenţa lor, aşa că m-am bucurat când mi s-a cerut să înregistrez cadourile. Marcia Albanese era mai acidă decât îmi imaginasem eu.

Învăţam, cu siguranţă, o mulţime de lucruri. Deşi încercam din răsputeri să nu le ascult gândurile, şi mica sarcină care mi se dăduse mă ajuta la asta, primeam un flux mental bogat.

Halleigh era în al nouălea cer. Primea cadouri, era în centrul atenţiei şi se mărita cu un tip extraordinar. Nu ştiam că-şi cunoaşte mirele chiar atât de bine, dar voiam să cred că Andy Bellefleur avea părţi minunate pe care eu nu le văzusem sau despre care nu auzisem niciodată. Andy avea mai multă imaginaţie decât bărbatul obişnuit de clasă medie din Bon Temps; ştiam asta. Şi Andy avea temeri şi dorinţe foarte adânc îngropate; ştiam şi asta.

Mama lui Halleigh venise din Mandeville ca să participe la petrecere, bineînţeles, şi încerca din răsputeri şi cu zâmbetul pe buze să-şi susţină fiica. Aveam impresia că sunt singura care-şi dă seama că mama lui Halleigh detesta mulţimile, chiar şi grupurile mai mici, cum era acesta. Fiecare clipă petrecută în livingul Marciei era stânjenitoare pentru Linette Robinson. În momentul ăsta, în timp ce râdea la o altă glumiţă de-a lui Elmer Claire, îşi dorea din suflet să fie acasă, cu o carte bună şi un pahar de ceai cu gheaţă.

Am vrut să-i şoptesc că totul se va termina (am aruncat o privire la ceas) într-o oră, o oră şi un sfert cel mult, dar mi-am dat seama la timp că în felul ăsta n-aş fi făcut decât s-o sperii şi mai tare decât era deja. Am notat „Selah Pumphrey –

prosoape de bucătărie” şi am aşteptat să notez următorul cadou. Selah Pumphrey se aşteptase să fac o scenă când a intrat ea pe uşă, pentru că de câteva săptămâni se vedea cu vampirul ăla de care mă lepădasem eu. Selah îşi imagina tot timpul că eu o să sar la ea şi o să-i dau una în cap. Avea o părere proastă despre mine, deşi nu mă cunoştea deloc. Cu siguranță nu realiza că vampirul în cauză pur şi simplu nu se mai afla pe radarul meu. Am presupus că fusese invitată pentru că era agentul imobiliar prin care Andy şi Halleigh îşi cumpăraseră mica lor casă.

„Tara Thornton – desuuri de dantelă”, am scris şi i-am zâmbit prietenei mele, Tara, care alesese cadoul pentru Halleigh din stocul de la magazinul ei de îmbrăcăminte. Bineînțeles că Elmer Claire a avut de comentat o grămadă despre desuuri şi toată lumea s-a distrat – sau a părut că se distrează. Unele dintre femeile de acolo nu prea gustau umorul deşucheat al lui Elmer Claire, unele dintre ele se gândeau că soțul ei avusese multe de îndurat şi altele îşi doreau pur şi simplu ca ea să tacă din gură. În acest grup intram eu, Linette Robinson şi Halleigh.

Directorul şcolii la care preda Halleigh oferise cuplului nişte suporturi de farfurii foarte drăguțe, iar directorul adjunct le cumpărase şervete asortate. Le-am notat cu un gest amplu şi am îndesat o parte din ambalajul rupt în sacul de gunoi de lângă mine.

— Mersi, Sookie, spuse Halleigh încet, în timp ce Elmer Claire spunea o altă poveste despre ceva ce se întâmplase la nunta ei, ceva în care erau implicați cavalerul de onoare şi o găină. Apreciez faptul că mă ajuți.

— Pentru puțin, am zis surprinsă.

— Când m-a cerut în căsătorie, Andy mi-a spus că te-a rugat pe tine să ascunzi inelul de logodnă, continuă ea, zâmbind. Şi m-ai mai ajutat şi cu alte ocazii.

Deci Andy îi spusese lui Halleigh *totul* despre mine.

— Nici o problemă, am spus, un pic stânjenită. S-a uitat în lateral la Selah Pumphrey, aşezată pe un scaun pliant, la două

locuri mai încolo.
— Mai ieşi cu bărbatul acela frumos pe care l-am văzut la tine acasă? întrebă mai tare. Cel frumos, cu părul negru superb?
Halleigh îl văzuse pe Claude când m-a adus la locuința mea temporară din oraş; Claude, fratele lui Claudine, naşa mea. Serios. Claude chiar *era* superb şi ar fi putut să fie absolut fermecător (pentru femei) timp de aproximativ şaizeci de secunde. Făcuse efortul ăsta când a întâlnit-o pe Halleigh şi-i eram recunoscătoare, pentru că Selah îşi ciulise urechile ca o vulpe.
— L-am văzut cam acum trei săptămâni, am spus, şi aşa era. Dar acum nu ieşim împreună.
De fapt, nu ieşiserăm împreună deloc, pentru că partenerul ideal al lui Claude trebuia să aibă un pic de barbă şi un echipament pe care eu n-o să-l am niciodată. Dar nu trebuia să ştie toată lumea asta, nu?
— Mă văd cu altcineva, am adăugat, modestă.
— Da?
Halleigh, inocentă, era interesată de chestiune, îmi plăcea de fata asta (cu patru ani mai tânără ca mine) cu fiecare secundă, tot mai mult.
— Da, am spus. Un consilier din Memphis.
— Va trebui să-l aduci şi pe el la nuntă, spuse Halleigh. N-ar fi grozav, Portia?
Asta era altă mâncare de peşte. Portia Bellefleur, sora lui Andy şi a doua mireasă la nunta dublă Bellefleur, mă chemase să vin acolo ca să servesc băuturile, împreună cu şeful meu, Sam Merlotte. Acum, Portia era în dificultate. Nu m-ar fi invitat niciodată altfel decât în calitate de angajat. (În mod sigur nu fusesem invitată să ud cadourile de nuntă la vreuna dintre petrecerile *Porției.)* Acum zâmbeam la ea frumos, afişând o inocență veselă.
— Desigur, spuse Portia calmă. Nu degeaba studiase Dreptul.
— Am fi încântați să-l aduci şi pe prietenul tău. M-am

bucurat să mi-l imaginez pe Quinn transformându-se în tigru la petrecere. Am zâmbit şi mai luminos către Portia.

— O să văd dacă poate veni, am zis.

— Ia fiți atente, toată lumea, spuse Elmer Claire, mi-a şoptit o albinuță să scriu ce a zis Halleigh când şi-a desfăcut cadourile, pentru că ştiți şi voi, tot asta o să spui şi-n noaptea nunții.

Şi flutură un carnețel.

Toată lumea tăcu, aşteptând cu bucurie. Sau teamă.

— Primul lucru pe care l-a zis Halleigh a fost ăsta: „Vai, ce ambalaj drăguț!” (Toată lumea şi-a făcut datoria şi a râs.) Apoi a spus, să vedem: „Asta o să se potrivească, abia aştept.” (Zâmbete.) Apoi a spus: „O, chiar aveam nevoie de una din asta.” (Hohote.)

Apoi, a fost timpul pentru tort şi punci şi alune şi aperitivele cu brânză. Ne-am aşezat toate la locurile noastre, ducând cu atenție farfuriile şi paharele, când prietena bunicii mele, Maxine, a deschis un nou subiect de discuție:

— Ce mai face noua ta prietenă, Sookie? întrebă Maxine Fortenberry.

Maxine se afla de partea cealaltă a camerei, dar n-avea probleme în a se face auzită. Îndreptându-se spre şaizeci de ani, Maxine era voinică şi plină de viață şi fusese o a doua mamă pentru fratele meu, Jason, care era cel mai bun prieten al fiului ei, Hoyt.

— Fata din New Orleans.

— Amelia e bine, am zis, cu un zâmbet larg şi emoționat, conştientă că eram în centrul atenției.

— E adevărat că şi-a pierdut casa la inundații?

— A fost afectată serios, din câte a spus chiriaşul. Aşa că Amelia aşteaptă să vadă ce spun cei de la compania de asigurări şi după aceea va hotărî ce să facă.

— Norocul ei că era aici cu tine, când a lovit uraganul, spuse Maxine.

Cred că biata Amelia auzise asta de o mie de ori din august încoace. Cred că obosise să tot încerce să se simtă norocoasă.

— O, da, am aprobat. Într-adevăr.

Sosirea Ameliei Broadway în Bon Temps stârnise multe bârfe. Era absolut normal.

— Deci deocamdată Amelia o să stea cu tine? întrebă Halleigh săritoare.

— O perioadă, am spus zâmbind.

— Ce drăguț din partea ta, încuviință Marcia Albanese.

— Marcia, ştii că am disponibil tot spațiul de la etaj, pe care nu-l folosesc niciodată. De fapt, ea chiar l-a îmbunătățit pentru mine; a pus şi o instalație de aer condiționat la fereastră, deci e mult mai bine. Nu mă deranjează câtuşi de puțin.

— Totuşi, multor oameni nu le-ar plăcea să mai aibă pe cineva în casă atâta vreme. Cred c-ar trebui să iau şi eu pe unul dintre amărâții care sunt adăpostiți la Days Inn, dar nu pot să accept să mai fie cineva în casă.

— Mie îmi place să nu fiu singură, am spus, ceea ce era în mare parte adevărat.

— S-a întors să-şi verifice casa?

— Doar o dată.

Amelia fusese nevoită să meargă în New Orleans şi să plece de acolo foarte repede, astfel încât nici una dintre prietenele ei vrăjitoare să nu-i poată lua urma. Amelia era într-o relație cam tulbure cu comunitatea de vrăjitoare din New Orleans.

— Dar mult îşi mai iubeşte pisica aia a ei, spuse Elmer Claire. Era cu motanul ăla mare şi bătrân la veterinar ieri, când m-am dus cu Pămătuf.

Pămătuf, pisica persană albă a lui Elmer Claire, avea cam un milion de ani.

— Am întrebat-o de ce nu castrează cotoiul ăla şi i-a acoperit urechile, de parcă motanul ar fi putut să mă audă, şi m-a rugat să nu vorbesc despre asta în fața lui Bob, ca şi când ar fi fost o persoană.

— Ține foarte mult la Bob, am spus, fără să ştiu exact dacă trebuia să tac sau să râd la gândul că veterinarul l-ar putea castra pe Bob.

— Cum ai cunoscut-o pe Amelia asta? întrebă Maxine.

— O mai ţineţi minte pe verişoara mea, Hadley? Toată lumea din cameră a încuviinţat, mai puţin Halleigh şi mama sa, care erau nou-venite.

— Păi, când Hadley stătea în New Orleans, a închiriat un etaj în casa Ameliei, am explicat. Şi când a murit Hadley – aici au dat din cap solemn – m-am dus în New Orleans să-i adun lucrurile. Şi am cunoscut-o pe Amelia şi ne-am împrietenit şi a hotărât să vină în vizită în Bon Temps o vreme.

Toate doamnele se uitau la mine cu expresii nerăbdătoare, de parcă abia aşteptau să audă ce urmează. Pentru că trebuia să existe o explicaţie mai lungă, nu?

Povestea era, într-adevăr, mai lungă, dar nu cred că erau gata să audă că Amelia, după o noapte de iubire nebună, l-a transformat din greşeală pe Bob în pisică, în timpul unui experiment sexual. Nu i-am cerut Ameliei niciodată să-mi descrie împrejurările, pentru că eram sigură că nu voiam să vizualizez scena. Dar toate mai aşteptau o explicaţie, orice explicaţie.

— Amelia a avut o despărţire urâtă de prietenul ei, am spus, aproape în şoaptă şi pe un ton confidenţial.

Pe chipurile doamnelor se citea o curiozitate lascivă, dar şi compătimire.

— Era misionar mormon, le-am spus.

Ei bine, Bob *arăta* ca un misionar mormon, în pantaloni închişi la culoare şi cămaşă albă cu mânecă scurtă şi chiar ajunsese acasă la Amelia pe bicicletă. Era de fapt vrăjitor, ca Amelia.

— Dar a bătut la uşa Ameliei şi a fost dragoste la prima vedere.

De fapt, ajunseseră direct în pat. Dar ştiţi cum e – cam tot aia, pentru scopurile poveştii noastre.

— Părinţii lui ştiau?

— Biserica lui a aflat?

— Ăştia n-au voie să aibă mai multe neveste?

întrebările se îngrămădeau, prea grele ca să le pot face faţă,

şi am aşteptat până când invitatele au revenit la starea de aşteptare. Nu eram obişnuită să inventez şi mi se termina fărâma de adevăr pe care puteam să construiesc restul poveştii.

— Chiar nu ştiu mare lucru despre biserica mormonă, am răspuns la ultima întrebare, şi ăsta era adevărul absolut. Totuşi, cred că mormonii din zilele noastre nu au voie să aibă mai mult de o soție. Dar cu ei s-a întâmplat altceva: rudele lui au aflat şi s-au supărat foarte tare, pentru că erau de părere că Amelia nu e suficient de bună pentru el, aşa că l-au înhățat şi l-au obligat să se ducă acasă. Aşa că ea a vrut să plece din New Orleans ca să mai schimbe peisajul, să uite trecutul, ştiți şi voi cum e.

Toate au încuviințat, absolut fascinate de drama Ameliei. Am avut mustrări de conştiință. În următoarele minute, şi-au dat cu părerea despre povestea tristă. Maxine Fortenberry a rezumat totul:

— Săraca fată. Ar fi trebuit ca el să le țină piept. I-am dat lui Halleigh să deschidă încă un cadou.

— Halleigh, ştii că ție n-o să ți se întâmple aşa ceva, am spus, aducând conversația la subiectul inițial. Andy e nebun după tine, se vede cu ochiul liber.

Halleigh se îmbujora, iar mama ei spuse:

— Toți îl iubim pe Andy. După care petrecerea şi-a revenit.

Restul conversației a oscilat între subiecte legate de nuntă şi mâncărurile pregătite pe rând de fiecare biserică pentru evacuați. Mâine-seară era rândul catolicilor şi Maxine părea uşurată când a spus că numărul celor pentru care trebuia făcută mâncarea scăzuse la douăzeci şi cinci.

În timp ce conduceam spre casă după aceea, mă simțeam un pic obosită de la socializarea cu care nu eram obişnuită. Şi mai trebuia şi să o pun la curent pe Amelia cu noul ei trecut inventat. Dar când am văzut camioneta în grădina mea, toate gândurile astea mi-au zburat din minte.

Quinn era aici – Quinn, vârcolacul-tigru, care aranja şi producea evenimente sociale pentru lumea celor bizari –

Quinn, iubițelul meu. Am parcat în spate şi am sărit din maşină, după ce m-am uitat emoționată în oglinda retrovizoare, ca să mă asigur că machiajul era în regulă.

Quinn s-a grăbit să deschidă uşa din spate, iar eu am alergat pe scări. Am sărit de gâtul lui, el m-a prins şi s-a învârtit cu mine şi în timp ce mă lăsa jos mă săruta, cuprinzându-mi fața cu mâinile.

— Eşti atât de frumoasă, spuse când se opri să ia o gură de aer. Apoi, pe nerăsuflate: Miroşi atât de bine.

Şi apoi se întoarse la sărutat. În cele din urmă ne-am desprins.

— De când nu te-am mai văzut! am spus. Ce mă bucur că eşti aici!

Nu-l mai văzusem pe Quinn de câteva săptămâni şi atunci fusesem cu el foarte puțin, pentru că era în trecere prin Shreveport, în drum spre Florida, unde trebuia să ducă decorul pentru majoratul fetei unui lider de haită.

— Mi-a fost dor de tine, iubito, spuse, lăsând să i se vadă dinții albi, strălucitori.

Capul ras îi strălucea în lumina soarelui, care la ora asta târzie a după-amiezii bătea din spate.

— Am stat un pic de vorbă cu colega ta cât ai fost la petrecere. Cum a ieşit?

— Cum ies de obicei petrecerile de genul ăsta. O mulțime de cadouri şi multă bârfă. E a doua petrecere la care am fost pentru fata asta, plus că le-am dat o farfurie din porțelan fin, deci i-am tratat bine.

— Poți să te duci la mai multe petreceri pentru aceeaşi persoană?

— Într-un orăşel aşa mic, ca ăsta, da. Şi astă-vară a mai avut o petrecere şi o cină festivă la ea acasă, în Mandeville. Deci cred că Andy şi Halleigh s-au aranjat destul de bine.

— Dar credeam că trebuiau să se căsătorească în aprilie trecut.

I-am zis de infarctul lui Caroline Bellefleur.

— Pe când îşi revenea după asta şi ei vorbeau de data

nunții din nou, domnişoara Caroline a căzut şi şi-a fracturat şoldul.

— Uau!

— Şi doctorii nu credeau că o să treacă peste *asta,* dar a supraviețuit. Deci cred că Halleigh şi Andy şi Portia şi Glen vor avea de fapt cea mai aşteptată nuntă a anului în Bon Temps, luna viitoare. Şi eşti şi tu invitat.

— Serios?

Am intrat în casă pentru că voiam să-mi scot pantofii şi mai voiam să văd şi ce face colega mea. Încercam să mă gândesc s-o trimit să facă ceva care să-i ia mult timp, pentru că apucam atât de rar să-l văd pe Quinn, care era, într-un fel, prietenul meu, dacă mai pot folosi termenul ăsta la vârsta mea (douăzeci şi şapte).

Adică eu credeam că ar fi prietenul meu dacă ar fi încetinit ritmul suficient cât să se ataşeze de mine.

Dar Quinn lucra pentru o filială a firmei Evenimente Extreme (Elegante), iar slujba lui acoperea un teritoriu vast, şi la propriu şi la figurat. De când ne despărțiserăm în New Orleans, după ce fuseserăm răpiți de vârcolaci-lupi, îl văzusem pe Quinn de trei ori. Prima dată, trecea prin Shreveport într-un weekend, în drum spre alt oraş, şi am ieşit să luăm cina la „Ralph and Kacoo's", un restaurant îndrăgit. A fost o seară plăcută, dar m-a dus acasă devreme, pentru că a doua zi dimineață trebuia să se urce la volan la ora şapte. A doua oară, a trecut pe la bar când eram la lucru şi, cum era o seară lejeră, mi-am luat o oră liberă şi am stat de vorbă cu el şi ne-am ținut un pic de mână. A treia oară, i-am ținut companie în timp ce-şi încărca maşina la depozitul „Spațiul tău de închiriat". Era în toiul verii şi eram amândoi foarte transpirați. Şiroaie de transpirație, o grămadă de praf, magazii cu mărfuri, stivuitorul care trecea pe acolo... nu era un mediu romantic.

Şi, deşi Amelia era obligată să coboare cu poşeta pe umăr cu intenția clară de a ieşi în oraş, ca să ne lase singuri, nu părea probabil că vom beneficia de o clipă pentru a consuma o relație care avea la dispoziție atât de puțin timp.

Amelia ne-a spus la revedere cu un zâmbet larg şi, cum are cei mai albi dinți din lume, arăta ca pisica Cheshire. Părul scurt îi stătea în toate părțile (spunea că nimeni din Bon Temps nu poate să-l taie drept) şi nu era deloc fardată. Amelia arată ca o mămică din suburbii, care are un scaun pentru bebeluş pe bancheta din spate a maşinii; genul de mamă care îşi face timp să alerge şi să înoate şi să joace tenis. În realitate, Amelia chiar alerga de trei ori pe săptămână şi practica Tai Chi în curtea din spate, dar nu suporta să intre în apă şi credea că tenisul este pentru (citez) „idioții care respiră pe gură". Eu i-am admirat dintotdeauna pe jucătorii de tenis, dar când Amelia avea o părere, ținea cu dinții de ea.

— Mă duc la mall în Monroe, spuse. Am de făcut nişte cumpărături.

Ne-a făcut cu mâna ca să ne arate ce colegă bună e, a sărit în Mustangul ei şi a dispărut...

... lăsându-ne pe mine şi pe Quinn să ne uităm pierduți unul la altul.

— Şi Amelia asta..., am spus într-o doară.

— E... o figură, spuse Quinn, la fel de stânjenit ca şi mine.

— Chestia e că..., am început, în timp ce el zise:

— Uite, cred c-ar trebui... şi ne-am împotmolit amândoi.

A făcut un gest care a indicat că ar trebui să zic eu prima.

— Cât timp stai? am întrebat.

— Trebuie să plec mâine, spuse. Aş putea să stau în Monroe sau Shreveport.

Ne-am uitat iar pierduți unul la altul. Nu pot să citesc mințile vârcolacilor, nu ca pe cele ale oamenilor obişnuiți - pot totuşi să simt intenția, iar intenția era... intenție.

— Deci...

Se lăsă pe un genunchi.

— Te rog, zise.

Am fost nevoită să zâmbesc, dar apoi mi-am întors privirea.

— Singura problemă e că..., am început din nou.

Discuția asta ar fi fost mult mai uşoară pentru Amelia, care spunea totul pe față.

— Ştii că între noi e aşa, un...

Am făcut un gest cu mâna între mine şi el.

— Magnetism, spuse el.

— Exact, am spus. Dar dacă o să ne vedem la fel de rar ca în ultimele trei luni, nu sunt sigură că vreau să fac pasul următor.

Nu-mi plăcea s-o spun, dar a trebuit. Nu era nevoie să mă fac singură să sufăr.

— Mă simt foarte atrasă de tine. Foarte, foarte atrasă. Dar nu sunt genul aventurii de o noapte.

— După încheierea reuniunii, o să am mai mult timp liber, spuse Quinn şi mi-am dat seama că era absolut sincer. Am venit să te întreb dacă aş putea să-l petrec cu tine.

— Vorbeşti serios? N-am putut să nu par neîncrezătoare. Serios?

Mi-a zâmbit. Quinn e ras în cap, are tenul măsliniu, nasul bine conturat şi când zâmbeşte face gropiţe la colţurile gurii. Are ochii violet, ca panseluţele de primăvară. E bine făcut, ca un luptător profesionist, şi la fel de timid. A ridicat mâna, de parcă ar fi depus un jurământ.

— Jur pe un teanc de Biblii, spuse.

— Da, am spus, după o clipă în care mi-am analizat premoniţiile, să mă asigur că nu erau grave.

Şi, de asemenea, poate că nu aveam un detector intern de adevăruri, dar aş fi putut să-mi dau seama dacă ar fi gândit O *spun numai ca s-ajung în patul ei.* E greu să-i citeşti pe teriantropi, creierul lor e semi-opac şi mă respinge, dar asta aş fi detectat-o.

— Atunci... da.

— Oh, Doamne.

Quinn a inspirat adânc, iar zâmbetul lui a luminat camera. Dar în clipa următoare, în ochi i-a apărut privirea aceea concentrată pe care o au bărbaţii când se gândesc explicit la sex. Şi atunci, dintr-odată, Quinn se ridică în picioare şi mă strânse în braţe atât de tare de parcă am fi fost legaţi unul de altul cu nişte sfori.

Gura lui a găsit-o pe a mea şi ne-am întors unde rămăseserăm cu sărutatul. Gura lui era pricepută şi limba foarte caldă. Mâinile lui au început să-mi examineze topografia. În jos pe coloană, până la linia şoldurilor, în sus până la umeri, ca să-mi cuprindă fața pentru o clipă, în jos, pe după gât, ca să mă tachineze fin cu degetele. Apoi acele degete mi-au găsit sânii şi, după o secundă, mi-au tras maioul din pantaloni şi au început să exploreze teritorii pe care până atunci doar le vizitase în trecere. Îi plăcea ce descoperea, dacă „Mmmmm” era o mărturie a plăcerii. Mie îmi spunea foarte multe.

— Vreau să te văd, îmi spuse. Vreau să te văd toată. Nu mai făcusem dragoste în timpul zilei până acum. Părea incitant de păcătos să te lupți cu nasturii înainte să apună soarele şi eram atât de recunoscătoare că-mi pusesem un sutien alb de dantelă, superdrăguț, şi chiloței minusculi. Când mă îmbrac frumos, îmi place să o fac până la ultimele detalii.

— Oh, spuse când văzu sutienul, care contrasta frumos cu bronzul meu puternic. Oh, *Doamne.*

Nu erau cuvintele, ci expresia admirației adânci, îmi scosesem deja pantofii. Din fericire, în dimineața aia renunțasem la nişte colanți până la genunchi, practici, dar complet neatrăgători, şi acum nu purtam nimic. Quinn se simțea bine adulmecându-mi gâtul şi sărutându-mă în jos, până la sutien, în timp ce eu mă chinuiam să-i desfac cureaua, dar nu prea reuşeam, pentru că el se apleca în timp ce eu încercam să mă descurc cu catarama rigidă.

— Scoate-ți bluza, am spus, şi vocea mea sună la fel de nerăbdătoare ca a lui. Eu n-am bluză, nici tu n-ar trebui să ai.

— Bine, spuse, şi imediat bluza dispăru. Quinn n-avea păr pe piept, cum probabil că v-ați aştepta, în schimb e plin de muşchi şi în momentul acela pielea lui măslinie era bronzată. Sfârcurile erau surprinzător de închise la culoare şi (nu atât de surprinzător) foarte tari. O, Doamne – chiar la nivelul ochilor mei. A început să-şi desfacă afurisita de curea, în timp ce eu am pornit să explorez un sfârc cu gura şi pe celălalt cu mâna.

Întregul corp al lui Quinn a tresărit şi s-a oprit din ceea ce făcea. Şi-a trecut degetele prin părul meu şi mi-a tras capul înspre el şi a oftat, deşi s-a auzit mai mult ca un mârâit, vibrând în tot corpul. Mi-am dus mâna liberă către pantalonii lui şi a început să se ocupe din nou de curea, dar distrat şi nu foarte atent.

— Să mergem în dormitor, am spus, dar nu a sunat ca o sugestie calmă şi chibzuită, ci mai degrabă ca o poruncă aspră.

M-a luat pe sus şi eu mi-am pus brațele în jurul gâtului lui şi l-am sărutat din nou pe gura aia frumoasă.

— Nu-i corect, a mârâit, eu am mâinile ocupate.

— În pat, am spus şi m-a lăsat pe pat şi apoi pur şi simplu a căzut peste mine.

— Hainele, i-am reamintit, dar n-a răspuns pentru că avea gura plină cu dantelă albă şi un sân. O, am spus. Şi cred c-am mai spus „O" de câteva ori şi, la fel, „Da".

Un gând brusc m-a smuls din savurarea momentului.

— Quinn, ai... ştii tu...

Eu nu avusesem nevoie de aşa ceva până atunci pentru că vampirii nu pot lăsa o fată însărcinată şi nici să-i transmită vreo boală.

— De ce crezi că încă mai am pantalonii pe mine? spuse, scoțând un pachet mic din buzunarul de la spate.

De data asta zâmbetul era mai sălbatic.

— Ce bine, am spus din inimă.

M-aş fi aruncat pe geam dacă ar fi trebuit să renunț.

— Şi acum poți să-ți scoți şi pantalonii.

Îl mai văzusem pe Quinn dezbrăcat, dar în împrejurări tensionate – în mijlocul unei mlaştini, în ploaie, în timp ce eram urmăriți de vârcolaci-lupi. Quinn s-a aşezat pe marginea patului şi şi-a scos pantofii şi şosetele, încet, ca să-l pot urmări. A ieşit din pantaloni, lăsând să se vadă o pereche de boxeri, care sufereau şi ei de un anumit tip de tensiune. Cu o mişcare rapidă i-a scos şi pe aceştia. Avea un fund ferm şi musculos, iar linia de la şold până la coapsă te făcea să-ți lase

gura apă. Avea cicatrice albe şi fine, peste tot, dar asta nu-i făcea corpul mai puţin puternic. Stăteam în genunchi pe pat şi-l admiram şi el spuse:

— Acum e rândul tău.

Mi-am desfăcut sutienul şi l-am scos. El a gemut:

— Dumnezeule. Sunt cel mai norocos om din lume.

După o pauză, spuse:

— Şi restul.

M-am aşezat pe pat şi mi-am scos chestiuţele dantelate.

— E ca şi când aş sta în faţa unei mese îmbelşugate, zise. Nu ştiu de unde să încep.

Mi-am atins sânii.

— Felul întâi, am sugerat.

Am descoperit că limba lui Quinn era un pic mai aspră decât a unui bărbat obişnuit. Aveam răsuflarea întretăiată şi scoteam sunete incoerente, în timp ce el se muta de la sânul drept la cel stâng, încercând să se decidă care îi plăcea mai mult. N-a putut să se hotărască imediat, ceea ce nu m-a deranjat deloc. Pe când el alesese sânul drept, începusem să mă împing în el şi să scot sunete care nu puteau fi altfel decât disperate.

— Cred că o să sar peste felul doi şi o să trec direct la desert, şopti, cu vocea gravă şi aspră. Eşti pregătită, iubito? Aud că eşti pregătită. Şi simt că eşti pregătită.

— Sunt foarte pregătită, am spus, aplecându-mă să-i apuc mădularul.

L-a străbătut un fior când l-am atins. A rulat prezervativul.

— Acum, mormăi. Acum!

Mi-am ridicat şoldurile să-l întâmpin.

— Am visat la momentul ăsta, spuse, pătrunzând în mine cât putea de adânc.

A fost ultimul lucrul pe care vreunul dintre noi a fost în stare să-l mai rostească.

Apetitul lui Quinn era la fel de impresionant ca şi echipamentul pe care îl poseda.

I-a plăcut desertul atât de mult, încât a mai cerut o porţie.

# Capitolul 3

Când s-a întors Amelia, eram în bucătărie, îl hrănisem pe Bob, motanul ei, pentru că ea fusese atât de politicoasă să plece mai devreme şi merita un fel de recompensă. Politețea nu e ceva natural pentru Amelia.

Bob şi-a ignorat mâncarea, preferând să-l privească pe Quinn cum prăjea şunca şi pe mine cum tăiam roşiile. Scosesem brânza şi maioneza şi muştarul şi murăturile, tot ce-mi puteam imagina că şi-ar dori un bărbat pe un sendviş cu şuncă. Eu îmi pusesem nişte pantaloni scurți vechi şi un tricou, iar Quinn îşi luase geanta din maşină şi se îmbrăcase cu hainele de sală – un maiou milităresc şi pantaloni scurți din bumbac.

Amelia l-a studiat pe Quinn din cap până în picioare când acesta s-a întors spre aragaz şi apoi s-a uitat la mine, zâmbind.

— A decurs bine întâlnirea voastră? întrebă, aruncând pungile cu cumpărături pe masa din bucătărie.

— Treci în camera ta, te rog, am spus, pentru că altfel Amelia ar fi vrut să admirăm fiecare dintre lucrurile pe care le cumpărase.

Îmbufnată, Amelia apucă pungile şi le duse sus, revenind după un minut să-l întrebe pe Quinn dacă era suficientă şuncă şi pentru ea.

— Desigur, spuse Quinn amabil, scoțând din tigaie câteva felii şi punând altele la prăjit.

Îmi plăceau bărbații care ştiu să gătească. În timp ce aranjam farfuriile şi tacâmurile, mă gândeam cu plăcere la senzația pe care o aveam mai jos de buric şi la starea de spirit copleşitor de relaxată care mă cuprinsese. Am scos trei pahare din dulap, dar în drum spre frigider uitasem ce trebuie să fac,

fiindcă mă zăpăcise Quinn care venise de lângă aragaz să mă sărute în fugă. Buzele lui erau atât de calde şi ferme, îmi aminteau de altceva care fusese cald şi ferm. Mi-am amintit de uimitorul moment de revelație când Quinn a pătruns în mine pentru prima dată. Ținând cont că aventurile mele sexuale precedente fuseseră numai cu vampiri, care sunt clar de partea rece, vă puteți imagina cât m-a dat gata această experiență cu un iubit care respira, care avea o inimă care bătea şi un penis cald. De fapt, ființele care-şi schimbă forma erau chiar un pic mai calde decât oamenii obişnuiți. Chiar şi prin prezervativ am putut să simt căldura.

— Ce-i? întrebă Quinn. Ce-i cu privirea asta? Zâmbea amuzat.

Am zâmbit şi eu.

— Mă gândeam doar la temperatura ta, am spus.

— Da, ştii c-am fost fierbinte, spuse cu un rânjet. Şi cu cititul gândurilor cum a mers? întrebă mai serios. A ieşit ceva?

Mi s-a părut grozav că şi-a pus întrebarea asta.

— Nu pot să spun că gândurile tale mi-au pus probleme, am răspuns, fără să-mi pot ascunde un zâmbet. Aş putea să fac un şoc dacă tot aş sta să înregistrez „dadadadaterogterogterog” ca pe un gând.

— Nici o problemă atunci, spuse total dezinhibat.

— Nici o problemă. Dacă tu eşti mulțumit acum şi fericit, sunt şi eu fericită.

— E al naibii de bine, atunci. Quinn s-a întors la aragaz.

— Asta e *grozav.*

Şi eu credeam că era. Într-adevăr grozav.

Amelia şi-a mâncat sendvişul cu poftă şi apoi l-a luat pe Bob în brațe să-i dea bucățelele de şuncă pe care le pusese deoparte. Pisica mare, alb cu negru, torcea ca o morişcă.

— Deci, spuse Quinn, după ce primul sendviş a dispărut incredibil de repede, ăsta e tipul pe care l-ai transformat din greşeală?

— Da, spuse Amelia, scărpinându-i urechile lui Bob. El e tipul.

Amelia stătea turceşte pe taburetul de bucătărie, o chestie pe care eu pur şi simplu nu pot s-o fac, şi era concentrată asupra pisicii.

— Micuțule, îl alintă. Cine-i iubițelul meu blănos? Cine-i?

Quinn părea uşor dezgustat, dar şi eu îi vorbeam lui Bob ca unui copil mic atunci când eram cu el, deci eram la fel de vinovată. Bob, vrăjitorul, fusese un tip slăbănog şi ciudat, cu un uşor farmec de tocilar. Amelia mi-a spus că Bob fusese stilist; dacă era adevărat, m-am gândit, probabil că aranja coafuri la vreun salon funerar. Pantaloni negri, cămaşă albă, bicicletă? Ați cunoscut vreodată vreun stilist care să se prezinte aşa?

— Deci, spuse Quinn. Ce-o să faci ca să rezolvi problema cu el?

— Studiez, spuse Amelia. Încerc să-mi dau seama ce-am greşit, ca să pot repara. Ar fi mai uşor dacă aş putea...

Vocea i se stinse cuprinsă parcă de vinovăție.

— Dacă ai putea să vorbeşti cu mentorul tău? am spus ca s-o ajut.

Se încruntă la mine.

— Da, spuse. Dacă aş putea să vorbesc cu mentorul meu.

— Şi de ce n-o faci? întrebă Quinn.

— În primul rând, nu trebuia să mă folosesc de transformare. N-avem voie să facem asta. În al doilea rând, am încercat să dau de ea online, pe toate canalele pe care le folosesc vrăjitoarele, şi nu găsesc deloc ştiri despre ea. Poate că s-a dus într-un adăpost pe undeva, poate stă la copii sau la prieteni, sau poate c-a murit în inundații.

— Bănuiesc că principalul tău venit era din închirierea casei. Ce planuri ai acum? În ce stadiu se află proprietatea? întrebă Quinn, ducând farfuria lui şi a mea la chiuvetă.

Nu se sfia să pună întrebări personale în seara asta. Aşteptam cu interes să aud răspunsurile Ameliei. Am vrut dintotdeauna să ştiu o mulțime de lucruri despre ea, dar era nepoliticos să întreb. Spre exemplu, din ce trăia acum? Deşi lucrase cu jumătate de normă pentru prietena mea Tara

Thornton la „Tara's Togs" cât timp asistenta Tarei fusese bolnavă, cheltuielile Ameliei depăşeau cu mult venitul ei vizibil. Asta însemna că avea un card de credit sănătos, ceva economii sau altă sursă de venit în afară de banii pe care-i scotea din tarot, într-un magazin de lângă piața Jackson, şi din chirie, care acum nu mai veneau. Mama ei îi lăsase nişte bani. Câteva grămezi bune, probabil.

— Păi am fost în New Orleans o dată de la furtună, spuse Amelia. L-ai cunoscut pe Everett, chiriaşul meu?

Quinn încuviință dând din cap.

— Când a putut ajunge la un telefon, m-a sunat să-mi spună de nişte pagube la parter, unde locuiesc eu. Erau copaci doborâți şi crengi pe jos şi bineînțeles că n-am avut curent electric şi apă timp de două săptămâni. Dar cartierul n-a fost aşa grav afectat ca altele, slavă Domnului, şi când a revenit curentul electric m-am furişat şi eu acolo.

Amelia inspiră adânc. Puteam auzi direct din mintea ei că se temea să se aventureze pe teritoriul pe care începuse să ni-l dezvăluie.

— Ăăă... m-am dus să vorbesc cu tatăl meu despre reparația acoperişului. În momentul ăla aveam şi noi un acoperiş albastru, ca jumătate dintre cei din jurul nostru.

Folia albastră care ținea locul acoperişurilor avariate era noua modă în New Orleans.

Era prima dată când Amelia vorbea despre familia ei în fața mea, altfel decât la modul general. Aflasem mai multe din gândurile ei decât din conversațiile pe care le purtam şi trebuia să fiu atentă să nu încurc cele două surse atunci când vorbeam. Simțeam prezența tatălui în mintea ei, iar iubirea şi resentimentul i se amestecau confuz în gânduri.

— Tatăl tău o să-ți repare casa? întrebă Quinn la întâmplare.

Căuta într-o cutie în care țineam prăjiturelele care ajungeau în casă, ceea ce nu se întâmpla foarte des, pentru că aveam tendința să adun kilograme când erau dulciuri prin preajmă. Amelia n-avea problema asta, aşa că umpluse cutia

cu mai multe feluri de fursecuri şi îi spuse lui Quinn că era invitat să se servească.

Amelia a încuviințat, mult mai fascinată acum de blana lui Bob decât fusese o clipă mai devreme.

— Da, a pus o echipă de lucrători să se ocupe de asta, spuse.

Pentru mine, astea erau noutăți.

— Deci, cine e de fapt tatăl tău?

Quinn rămase la fel de direct când punea întrebări, până acum funcționase bine.

Amelia se foi pe scaun, făcându-l pe Bob să-şi ridice capul în semn de protest.

— Copley Carmichael, mormăi.

Am rămas amândoi muți de uimire. După un minut, ea îşi ridică privirea spre noi.

— Ce-i? întrebă. OK, e renumit. OK, e bogat. Şi?

— Ai un alt nume de familie?

— Folosesc numele mamei. Am obosit ca oamenii să se poarte ciudat în preajma mea, spuse Amelia răspicat.

Quinn şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Copley Carmichael era un nume mare în statul Louisiana. Era băgat în tot felul de afaceri financiare şi toate afacerile astea erau cam murdare. Dar învârtea treburile într-un fel cât se poate de uman şi de demodat: nici o boare supranaturală în jurul lui Copley Carmichael.

— El nu ştie că tu eşti vrăjitoare? am întrebat.

— N-a vrut să creadă nici o secundă, spuse Amelia, pe un ton frustrat şi abătut. Crede că sunt o mică impostoare, că-mi pierd vremea cu oameni ciudați şi mă ocup cu lucruri ciudate, numai ca să-i fac lui în ciudă. N-ar crede nici în vampiri, dacă nu i-ar vedea la tot pasul.

— Şi mama ta? întrebă Quinn.

Mi-am umplut cana de ceai. Ştiam răspunsul la asta.

— A murit, îi spuse Amelia. Acum trei ani. Am plecat din casa tatălui meu şi m-am mutat la parterul casei de pe Chloe. Mi-o dăduse când am terminat liceul, ca să am propriul meu

venit şi mă pusese să mă ocup de ea singură, ca să capăt experienţă.

Mi s-a părut un aranjament cât se poate de bun. Am întrebat-o ezitant:

— Şi n-a fost bine c-a făcut asta? Să te facă să înveţi din practică?

— Păi... da, recunoscu. Dar când am plecat, a vrut să-mi dea pensie alimentară... la vârsta mea! Ştiam că trebuie să mă descurc singură. Cu chiria şi banii pe care-i scoteam cu ghicitul şi treburile de magie am reuşit să mă pun pe picioare, să mă întreţin.

A scuturat din cap cu mândrie.

Amelia părea să nu-şi dea seama că de fapt chiria era un venit dintr-un cadou de-al tatălui ei, deci nu ceva câştigat de ea. Amelia era cu adevărat mulţumită de independenţa ei financiară. Noua mea prietenă, pe care o întâlnisem aproape din întâmplare, era un mănunchi de contradicţii. Îi auzeam gândurile tare şi clar pentru că le trimitea liber. Când eram singură cu Amelia, trebuia să fiu foarte atentă. Mă relaxasem cu Quinn în preajmă, dar n-ar fi trebuit. Primeam un haos din capul Ameliei.

— Deci, taică-tău ar putea să te ajute să-ţi găseşti mentorul? întrebă Quinn.

Amelia păru pierdută o clipă, de parcă ar fi analizat varianta asta.

— Nu văd cum, spuse încet. E un tip puternic, ştiţi asta. Dar de când cu Katrina, se descurcă la fel de greu în New Orleans ca toţi ceilalţi.

Cu excepţia faptului că avea mult mai mulţi bani şi ar fi putut să plece în altă parte, să se întoarcă atunci când avea chef, ceea ce majoritatea locuitorilor din oraş nu puteau face. Mi-am ţinut gura închisă, ca să păstrez această observaţie pentru mine. Era timpul să schimbăm subiectul.

— Amelia, am spus, cât de bine îl cunoşteai pe Bob? Îl caută oare cineva?

A părut un pic înspăimântată, cam neobişnuit pentru

Amelia.

— Şi eu mă-ntreb, spuse. Îl ştiam pe Bob foarte puțin înainte de seara aceea. Dar ştiu că Bob avea – are – prieteni buni în comunitatea magică. Nu cred că ştie vreunul dintre ei că noi am fost împreună. În seara aceea, seara dinaintea balului reginei unde s-a întâmplat porcăria aia între vampirii din Arkansas şi ai noştri, eu şi cu Bob ne-am întors la mine acasă după ce ne-am despărțit de Terry şi Patsy la pizzerie. Bob a sunat la serviciu şi le-a spus că e bolnav şi nu poate veni a doua zi, cum chefuisem atât de tare, şi apoi ziua aia a petrecut-o cu mine.

— Deci e posibil ca familia lui Bob să-l caute de luni de zile? Să nu ştie dacă e mort sau viu?

— Hai, potoleşte-te. Nu sunt atât de îngrozitoare. Bob a fost crescut de mătuşa lui, dar nu se înțeleg deloc. Nu prea a mai vorbit cu ea în ultimii ani. Sunt sigură că are prieteni care pot fi îngrijorați şi-mi pare foarte, foarte rău. Dar chiar dacă ei ar şti ce s-a întâmplat, asta nu l-ar ajuta pe Bob, nu? Şi de când cu Katrina, toată lumea în New Orleans are o mulțime de alte lucruri pentru care să-şi facă griji.

În acest moment interesant al discuției, a sunat telefonul. Eu eram cel mai aproape, aşa că am răspuns. Vocea fratelui meu aproape că exploda de entuziasm.

— Sookie, trebuie să vii în Hotshot cam într-o oră.

— De ce?

— Eu şi Crystal ne căsătorim. Surpriză!

Deşi nu era un şoc total (Jason „ieşea” cu Crystal Norris de câteva luni), faptul că ceremonia avea să aibă loc atât de repede m-a neliniştit.

— Crystal e însărcinată din nou? am întrebat bănuitoare.

Pierduse un copil al lui Jason nu cu mult timp în urmă.

— Da! răspunse el, de parcă ar fi fost cea mai bună veste pe care ar fi putut să mi-o împărtăşească. Şi de data asta vom fi căsătoriți când soseşte bebeluşul.

Jason ignora realitatea şi nu era dispus să facă altfel. Adevărul era că fata fusese însărcinată cel puțin încă o dată

înainte de a-l cunoaşte pe Jason şi pierduse şi copilul acela. Comunitatea din Horshot era victimă a căsătoriilor între rude.

— Bine, voi fi acolo, am zis. Pot veni cu Amelia şi Quinn?

— Sigur, spuse Jason. Eu şi Crystal vom fi mândri să fie şi ei.

— Să aduc ceva?

— Nu, Calvin şi ceilalţi se pregătesc să se apuce de gătit. O să organizăm totul afară, am întins becurile. Cred că vor avea o tigaie mare de *jambalaya*[2], nişte risotto şi salată de varză, iar eu şi prietenii mei aducem băutura. Tu doar ai grijă să arăţi bine. Ne vedem în Hotshot într-o oră. Să nu întârzii.

Am închis şi am mai stat acolo o clipă, cu mâna pe telefonul fără fir. Era tipic pentru Jason: vino într-o oră la o ceremonie aranjată în ultimul moment din unul din cele mai proaste motive posibile şi nu întârzia! Bine că nu mi-a cerut să aduc un tort.

— Sookie, eşti bine? întrebă Quinn.

— Fratele meu, Jason, se căsătoreşte în seara asta, am spus, încercând să păstrez tonul calm. Suntem invitaţi la nuntă şi trebuie să ajungem acolo într-o oră.

Mi-am dat şi eu seama că Jason n-o să se însoare cu o femeie pe care eu să o plac cu adevărat; dintotdeauna arătase o preferinţă pentru târfe dure. Şi Crystal era una dintre acestea, cu siguranţă. Crystal era vârcolac-panteră, membră a unei comunităţi care-şi păstrase cu mândrie propriile secrete. De fapt, fratele meu era şi el acum vârcolac-panteră pentru că fusese muşcat de mai multe ori de un rival care încerca să o atragă pe Crystal.

Jason era mai mare decât mine şi, Dumnezeu ştie, avusese parte de femei din plin. Nu puteam decât să presupun că ştia el când i se potrivea una.

Când m-am trezit din gândurile mele, am descoperit că Amelia era însufleţită şi nerăbdătoare. Îi plăcea să iasă şi să chefuiască, iar posibilităţile pentru aşa ceva erau limitate în

---

2 Mâncare tradiţională din Louisiana, pe bază de orez şi carne.

Bon Temps. Quinn, care-l cunoscuse pe Jason când venise să mă viziteze, mă privi sceptic, cu o sprânceană ridicată.

— Da, ştiu, am zis. E nebunesc şi prostesc. Dar Crystal e însărcinată din nou şi nu-i cale să-l opreşti. Vreți să veniți cu mine? Nu sunteți obligați - mă tem că trebuie să încep să mă pregătesc chiar acum.

Amelia zise:

— Grozav, o să pot purta noua rochie! şi se grăbi sus să rupă etichetele.

Quinn spuse:

— Iubito, vrei să vin şi eu?

— Da, te rog, am răspuns.

A venit lângă mine şi m-a strâns în brațele lui puternice. M-am simțit consolată, deşi ştiam că el se gândea la cât de nebun era Jason.

Şi, în mare, eram de acord cu el.

# Capitolul 4

Seara era încă destul de cald, dar nu sufocant, în acest septembrie târziu. Purtam o rochie fără mâneci, albă cu flori roşii, una pe care o mai purtasem înainte, la o întâlnire cu Bill (la care *nu voiam* să mă gândesc). Din pură vanitate, mi-am pus sandale roşii cu tocuri înalte, deşi nu erau deloc practice pentru o nuntă care se desfăşura într-un loc ca vai de el. M-am machiat în timp ce Quinn era la duş şi nu-mi displăcea imaginea pe care o vedeam în oglindă. Nimic nu-ți poate da mai multă strălucire decât o partidă grozavă de sex. Am ieşit din camera mea şi m-am uitat la ceas. Trebuia să plecăm imediat.

Amelia purta o rochie cu mânecă scurtă, bej, cu un mic model bleumarin. Ameliei îi plăcea la nebunie să-şi cumpere haine şi avea impresia că se îmbracă şmecher, dar avea gusturi de tânără matroană din suburbii. Purta sandale bleumarin, cu flori pe barete, mult mai potrivite oricum decât tocurile mele.

Chiar când începusem să-mi fac griji, Quinn ieşi din camera mea îmbrăcat într-o cămaşă maro de mătase şi pantaloni deschişi la culoare.

— Ce zici de-o cravată? întrebă. Am câteva în geantă.

M-am gândit la decorul rural şi la cât de puțin sofisticată era comunitatea din Hotshot.

— Nu cred că va fi necesară o cravată, am spus, şi Quinn păru uşurat.

Ne-am îngrămădit în maşina mea şi am condus spre vest şi apoi spre sud. Pe drum am avut ocazia să le explic invitaților mei din afara oraşului despre grupul izolat de vârcolaci-pantere şi casele lor adunate la un loc în zona rurală Renard Parish. La volan eram eu, pentru că aşa era cel mai

simplu. După ce am trecut de vechea cale ferată, ținutul a devenit tot mai nepopulat, iar cale de trei-patru kilometri n-am văzut nici un fel de lumini. Apoi am zărit maşini şi lumini la o intersecție, în fața noastră. Ajunseserăm.

Hotshot se afla în mijlocul pustietății, aşezat într-o depresiune lungă în mijlocul unui relief uşor ondulat, ridicături cu forme prea firave pentru a fi numite dealuri. Întemeiată la o veche răscruce de drumuri, comunitatea singuratică emana o puternică vibrație magică. Îmi dădeam seama că Amelia simțea această putere. Trăsăturile feței i s-au înăsprit şi a devenit mai interesată pe măsură ce ne apropiam. Chiar şi Quinn a inspirat adânc. Cât despre mine, puteam detecta prezența magiei, dar aceasta nu-mi afecta ființa ne-supranaturală.

Am parcat pe marginea drumului în spatele camionetei lui Hoyt Fortenberry. Hoyt era prietenul cel mai bun al lui Jason şi umbra lui de o viață. L-am zărit chiar în fața noastră, târându-şi picioarele pe şosea către o zonă mai bine luminată. Le-am dat o lanternă Ameliei şi lui Quinn, iar eu am ținut-o pe a mea îndreptată către picioare.

— Hoyt, l-am strigat.

M-am grăbit să-l prind din urmă, atât cât puteam cu sandalele mele cu toc.

— Hei, eşti OK? l-am întrebat când i-am văzut fața plouată.

Hoyt nu era nici prea arătos, nici prea inteligent, dar era de încredere şi genul care putea vedea dincolo de momentul prezent, către consecințele faptelor, într-un fel în care fratele meu nu s-a priceput niciodată.

— Sook, spuse Hoyt. Nu pot să cred că se priponeşte. Credeam că eu şi Jason vom rămâne burlaci pe vecie.

Încercă să zâmbească. Viața ar fi fost mult mai simplă şi mai uşoară dacă aş fi putut să mă îndrăgostesc de Hoyt, legându-l în felul acesta de fratele meu pentru totdeauna, dar Hoyt şi cu mine nu fuseserăm niciodată câtuşi de puțin interesați unul de celălalt.

Mintea lui Hoyt emana doar nefericire. Era sigur că viața lui

avea să se schimbe pentru totdeauna în seara aceasta. Se aştepta ca Jason să o apuce pe calea cea dreaptă, să rămână alături de soția sa, aşa cum trebuia să facă un soț, şi să-i abandoneze pe toți ceilalți.

Speram din suflet că Hoyt nu se înşela în privința banilor.

În marginea mulțimii, Hoyt se întâlni cu Catfish Hennessy şi începură să facă glume cu voce tare legate de cum a cedat Jason şi a hotărât să se însoare.

Speram ca legătura cu băieții să-l ajute pe Jason să depăşească cu bine ceremonia. Nu ştiam dacă Crystal îl iubea cu adevărat pe fratele meu, dar Hoyt cu siguranță da.

Quinn m-a luat de mână şi, cu Amelia în urma noastră, ne-am strecurat prin mica mulțime până am ajuns în mijloc.

Jason purta un costum nou, de un albastru doar un pic mai închis decât albastrul ochilor. Arăta grozav şi zâmbea din toată inima. Crystal purta o rochie cu imprimeu care imita blana de leopard, cu un decolteu tăiat adânc, dar cu grijă ca veşmântul să poată fi numit în continuare rochie. Nu ştiam dacă modelul de leopard era o mărturisire ironică din partea ei sau o simplă expresie a gusturilor ei în materie de modă. Bănuiam că a doua variantă.

Fericitul cuplu stătea în mijlocul unui spațiu gol, însoțit de Calvin Norris, şeful comunității din Hotshot. Mulțimea se retrăsese politicos, formând un cerc inegal.

Calvin, care era unchiul lui Crystal, o ținea de braț. Îmi zâmbi. Calvin îşi tunsese barba şi îmbrăcase un costum pentru ocazii mari, dar el şi Jason erau singurii bărbați care purtau cravată. Quinn remarcă acest lucru şi răsuflă uşurat.

Jason mă văzu şi el imediat după Calvin şi-mi făcu semn să mă apropii. Am ieşit în față, dându-mi seama dintr-odată că aveam să joc un rol în ceremonie. L-am îmbrățişat pe fratele meu şi l-am mirosit: colonie de mosc… şi zero alcool. M-am liniştit un pic. Bănuisem că Jason se întărise cu un pahar sau două, dar era treaz.

L-am lăsat pe Jason şi m-am uitat în spatele meu să văd ce s-a întâmplat cu însoțitorii mei, aşa că am simțit momentul

când vârcolacii-pantere şi-au dat seama de prezenţa lui Quinn acolo. S-a produs o foiala bruscă printre ei şi i-am auzit numele trecând de la unul la altul ca un vânt uşor. Calvin şopti:

— L-ai adus pe *Quinn? D*e parcă aş fi venit cu Moş Crăciun sau altă creatură mitică.

— E în regulă? am întrebat, pentru că nici prin cap nu-mi trecuse că va face atâta vâlvă.

— A, da, spuse. Eşti cu el acum?

Pe chipul lui Calvin se citea un amestec de surprindere şi bănuială, aşa că am început să mă întreb imediat ce nu ştiam despre noul meu iubit.

— Da... Într-un fel, am spus, devenind dintr-odată precautā.

— Suntem onoraţi să fie printre noi, mă asigură Calvin.

— Quinn, şuieră Crystal.

Pupilele i s-au dilatat şi am simţit cum mintea ei se concentra pe partenerul meu cu un fel de admiraţie de fan. Îmi venea să-i trag una. *Eşti aici să te măriţi cu fratele meu, da?*

Jason părea la fel de surprins ca mine. Era panteră numai de câteva luni, deci mai erau o mulţime de lucruri despre teriantropi pe care nu le descoperise încă.

Şi nici eu.

Crystal făcu un efort să se calmeze şi să se concentreze la ceremonie. Îi plăcea, normal, să fie în centrul atenţiei, dar se opri un moment ca să-şi reevalueze viitoarea cumnată. Respectul ei faţă de mine (care până acum practic nici nu existase) deveni de nemăsurat.

— Cum se procedează? am întrebat scurt, încercând să readuc situaţia la normal.

Calvin reveni la starea lui obişnuită.

— Pentru că avem invitaţi şi oameni, am adaptat ceremonia, explică pe un ton foarte scăzut. Uite cum se face... tu te pui chezaşă pentru Jason, pentru că-i eşti cea mai apropiată rudă în viaţă şi nu are pe altcineva mai în vârstă decât tine. Eu sunt cea mai în vârstă rudă în viaţă a lui

Crystal, aşa că pentru ea mă pun chezaş eu. O să ne asumăm responsabilitatea dacă vreunul dintre ei calcă strâmb.

Of! Nu-mi plăcea cum sună asta. I-am aruncat o privire rapidă fratelui meu, care (normal) părea că nu stă să se gândească de două ori la angajamentul pe care aveam să mi-l iau. Nici nu trebuia să mă aştept la altceva.

— Apoi se apropie preotul şi slujba continuă ca la orice altă nuntă, spuse Calvin. Dacă n-ar fi outsideri aici, totul ar fi diferit.

Eram curioasă în ce fel, dar nu era momentul să pun multe întrebări. Erau totuşi câteva care aveau nevoie de răspuns.

— Ce penalități mă angajez să plătesc? Ce înseamnă „a călca strâmb”?

Jason scoase un oftat, exasperat că voiam să ştiu ce promiteam. Calvin mă privi cu ochii lui galbeni, calmi şi plini de înțelegere.

— Uite ce jurați, spuse Calvin cu o voce liniştită, dar intensă.

Ne-am dat mai aproape de el.

— Jason, fii foarte atent. Am mai discutat despre asta, dar nu cred că ai fost suficient de atent.

Acum Jason asculta, dar îi puteam simți nerăbdarea.

— A fi căsătorit aici – şi Calvin arătă cu mâna micuța comunitate din Hotshot – înseamnă a-i fi credincios partenerului, dacă acesta nu e nevoit să se împerecheze pentru perpetuarea grupului. Din moment ce Crystal nu prea mai are vreo şansă să participe la asta, înseamnă că trebuie să-ți fie credincioasă ție şi tu ei. Nu ai obligații de împerechere, cum au cei pursânge.

Jason roşi când i se aminti în felul acesta că era pe o treaptă mai joasă pentru că fusese muşcat şi transformat şi nu se născuse cu gena respectivă.

— Deci, dacă Crystal îşi face de cap pe la spatele tău şi un membru al comunității poate confirma şi dacă, dintr-un oarecare motiv, nu-şi poate plăti pedeapsa – sarcină sau boală sau un copil de crescut – va trebui s-o fac eu. Şi nu vorbim

despre bani aici, înțelegi?
Jason dădu din cap.
— Vorbim despre pedeapsă fizică, zise.
— Da, răspunse Calvin. Nu numai că promiți să fii credincios, dar juri, de asemenea, să ne păstrezi secretul.
Jason încuviință din nou.
— Şi să ajuți alți membri ai comunității, dacă sunt la ananghie.
Jason se încruntă.
— De exemplu? am întrebat eu.
— Dacă acoperişul lui Maryelizabeth trebuie înlocuit, poate va fi nevoie să contribuim cu toții să cumpărăm materialele şi să ne facem timp să lucrăm la el. Dacă un copil are nevoie de o locuință, casa e deschisă pentru acel copil. Noi avem grijă unii de ceilalți.
Jason dădu din cap din nou.
— Înțeleg, spuse. Sunt de acord.
Va trebui să renunțe la o parte din timpul dedicat prietenilor şi mi-a părut rău pentru Hoyt; şi mărturisesc că mi-a părut un pic rău şi pentru mine. Nu câştigam o soră; îmi pierdeam fratele, cel puțin într-o oarecare măsură.
— Accepți asta din inimă sau renunți acum, am spus, păstrându-mi tonul calm. Mă implici şi pe mine pe viață în chestia asta. Poți să respecți promisiunile pe care i le faci acestei femei şi comunității ei sau nu?
Jason s-a uitat la Crystal timp de mai multe clipe, iar eu n-aveam nici un drept să fiu în mintea lui, aşa că m-am retras şi am căutat gânduri la întâmplare, în mulțime. Majoritatea simțeau cam ceea ce te-ai fi aşteptat: aveau emoții legate de participarea la o nuntă, le plăcea să-l vadă pe burlacul notoriu al regiunii ajuns în lanțuri lângă o tânără sălbatică, erau curioşi să vadă ritualul Hotshot. *Hotshot* ajunsese un cuvânt de pomină în zonă – „ciudat ca un tip din Hotshot" devenise de ani de zile o zicală, iar copiii lor din Hotshot care veneau la şcoală în Bon Temps aveau adesea zile negre până după primele bătăi pe terenul de joacă.

— O să-mi țin promisiunile, spuse Jason cu vocea aspră.
— Şi eu pe ale mele, zise Crystal.
Diferența dintre cei doi era următoarea: Jason era sincer, deşi mă îndoiam de abilitatea lui de a se ține de cuvânt. Crystal avea abilitatea, dar nu era sinceră.
— Nu vorbeşti serios, i-am spus.
— Pe dracu', ripostă.
— De obicei nu mă bag, am spus, făcând un efort să vorbesc încet. Dar asta e o chestiune prea serioasă ca să tac din gură. Pot să văd în interiorul minții tale, Crystal. Să nu uiți niciodată că pot.
— Nu uit nimic, spuse, asigurându-se că fiecare cuvânt are greutate. Şi o să mă căsătoresc cu Jason în seara asta.
M-am uitat la Calvin. Era tulburat, dar până la urmă a ridicat din umeri.
— Nu putem opri asta, spuse.
Pentru o clipă, am fost tentată să mă lupt cu afirmația lui. *De ce nu?* mi-am zis. *Dacă m-aş întinde s-o pocnesc, poate c-o să-i distrag îndeajuns cât să se amâne toată tărăşenia.* Apoi m-am gândit mai bine. Erau amândoi adulți, cel puțin teoretic. Puteau să se căsătorească dacă voiau, aici şi acum sau în altă parte, într-o altă seară. Am lăsat capul în jos şi mi-am înghițit îndoielile.
— Desigur, am spus, ridicând ochii şi afişând zâmbetul acela larg pe care îl am când sunt cu adevărat nervoasă. Să continuăm ceremonia.
L-am văzut în fugă pe Quinn în mulțime. Se uita la mine, îngrijorat de discuția în şoaptă. Amelia, pe de altă parte, conversa veselă cu Catfish, pe care îl întâlnise la bar. Hoyt se afla singur chiar sub una dintre luminile portabile instalate special pentru eveniment. Ținea mâinile în buzunare şi părea mai serios decât îl văzusem vreodată. Era ceva ciudat cu imaginea asta şi, după o clipă, mi-am dat seama de ce.
Era una dintre puținele dați când îl vedeam pe Hoyt singur.
L-am luat de braț pe fratele meu, iar Calvin pe Crystal. Preotul păşi în centrul cercului şi ceremonia începu. Deşi

încercam din răsputeri să pară că mă bucur pentru Jason, mi-a fost greu să-mi rețin lacrimile în timp ce fratele meu devenea mirele unei fete sălbatice şi încăpățânate care fusese periculoasă de la naştere.

După ceremonie s-a organizat un dans, s-a adus tortul şi mult alcool. A fost mâncare din plin şi în consecință tomberoanele uriaşe au fost umplute de farfurii de carton, cutii şi şervețele mototolite. Unii dintre bărbați aduseseră lăzi de bere şi vin, iar alții şi lichior tare. Nimeni nu putea spune că Hotshot nu ştia să tragă un chef.

Mulțimea dansa în stradă după muzica unei formații de zydeco[3] din Monroe. Ecoul muzicii se auzea în mod bizar peste câmpuri. M-a apucat un tremurat şi m-am întrebat ce anume ne privea din întuneric.

— Sunt buni, nu? întrebă Jason. Formația...

— Da, am spus.

Era nespus de fericit. Mireasa lui dansa cu unul dintre verii ei.

— De-asta am grăbit nunta, spuse. A aflat că e însărcinată şi ne-am hotărât să mergem până la capăt şi s-o facem – pur şi simplu s-o facem. Şi formația ei preferată era liberă în seara asta.

Am dat din cap la impulsivitatea fratelui meu. Apoi mi-am reamintit că semnele vizibile de dezaprobare ar trebui reduse la minim. Familia miresei ar putea să se supere.

Quinn dansa bine, dar a trebuit totuşi să-i arăt unii dintre paşii dansurilor Cajun[4]. Toate frumoasele din Hotshot voiau un dans cu Quinn, aşa că eu am dansat şi cu Hoyt, Calvin şi Catfish. Quinn se simțea bine, se vedea, şi, la un anumit nivel, şi eu. Dar, pe la două şi jumătate, ne-am făcut unul altuia un semn discret. El trebuia să plece a doua zi şi eu voiam să fiu singură cu el. Plus că obosisem să tot zâmbesc.

---

3 Tip de muzică populară originar din comunitatea de afro-americani din Louisiana.

4 Comunitate din Louisiana întemeiată de colonişti francezi.

În timp ce Quinn îi mulţumea lui Calvin pentru seara minunată, eu îi urmăream pe Jason şi Crystal dansând împreună, aparent încântaţi unul de celălalt. Ştiam direct din mintea lui Jason că era cucerit de fată, de subcultura care o formase, de experienţa nouă de a fi supranatural. Din creierul lui Crystal ştiam că ea era extrem de mândră. Era hotărâtă să se căsătorească cu cineva care nu crescuse în Hotshot, bun la pat, capabil să o suporte nu numai pe ea, ci şi întreaga ei familie… şi acum asta se întâmplase.

Mi-am făcut loc s-ajung lângă fericitul cuplu şi i-am sărutat pe obraz pe fiecare dintre ei. La urma urmei, Crystal făcea parte din familie acum, trebuia s-o accept aşa cum era şi să-i las pe cei doi să-şi rezolve viaţa împreună. L-am îmbrăţişat şi pe Calvin şi el m-a ţinut o secundă înainte să-mi dea drumul şi să mă bată încurajator pe umăr. Catfish a făcut cu mine câteva piruete în ritmul muzicii, apoi m-a preluat Hoyt, care se îmbătase. Mi-a fost greu să-i conving pe cei doi că voiam cu adevărat să plec, dar în cele din urmă eu şi Quinn am reuşit să ne îndreptăm spre maşina mea.

În timp ce ne croiam drum ocolind mulţimea, am zărit-o pe Amelia dansând cu unul dintre frumoşii din Hotshot. Se simţeau bine amândoi şi contribuise şi vinul la asta. I-am făcut semn Ameliei că noi plecăm şi ea a strigat:

— O să vin eu cu cineva mai târziu.

Deşi mă bucuram s-o văd pe Amelia fericită, fusese probabil seara neliniştilor, pentru că-mi făceam griji pentru ea un pic. Oricum, nimeni nu ştia să aibă grijă de propria persoană mai bine decât Amelia.

Când am intrat în casă, abia ne mişcăm. Nu i-am verificat mintea lui Quinn, dar capul meu era ameţit de la zgomot, larma tuturor creierelor din jurul meu şi emoţiile suplimentare. Fusese o zi lungă. O parte a ei fusese excelentă, totuşi. În timp ce-mi aminteam părţile cele mai bune, m-am surprins zâmbindu-i lui Bob. Motanul mare a început să se frece de gleznele mele şi să miaune parcă dorea să mă întrebe ceva.

Oh, Doamne.

Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să-i explic pisicii de ce lipseşte Amelia. M-am ghemuit şi l-am scărpinat pe cap şi (simțindu-mă incredibil de caraghios), i-am spus:

— Salut, Bob. O să întârzie mai mult în seara asta. Încă mai dansează la petrecere. Dar nu-ți face griji, ajunge ea acasă!

Pisica mi-a întors spatele şi a ieşit țâfnoasă din cameră. N-am ştiut niciodată cât de uman este creierul mic de felină al lui Bob, dar speram ca el să adoarmă şi să uite complet ciudata noastră conversație.

Chiar în momentul acela, l-am auzit pe Quinn strigându-mă din dormitorul meu, aşa că am lăsat deoparte gândurile legate de Bob. La urma urmei, era ultima noastră noapte împreună pentru cine ştie câte săptămâni.

În timp ce mă spălam pe dinți şi pe față, am avut o ultimă senzație de îngrijorare pentru Jason. Fratele meu îşi alesese drumul, speram să-l poată urma fără probleme un timp. *E om în toată firea,* mi-am repetat şi am intrat în dormitor în cea mai frumoasă cămaşă de noapte a mea.

Quinn m-a tras către el şi mi-a zis:

— Nu-ți face griji, iubito, stai liniştită...

I-am îndepărtat din gândurile mele şi din acest dormitor pe fratele meu şi pe Bob. L-am mângâiat pe Quinn pe cap, apoi am coborât degetele pe şira spinării şi mi-a plăcut la nebunie să-l simt străbătut de un fior.

# Capitolul 5

Dormeam în picioare. Era bine că ştiam fiecare centimetru din barul lui Sam Merlotte cum îmi ştiam propria casă, pentru că altfel m-aş fi împiedicat de fiecare masă şi scaun. Am căscat zdravăn în timp ce-i luam comanda lui Selah Pumphrey. În general, Selah mă enerva la culme. Erau deja câteva săptămâni – în fine, luni – de când ieşea cu ex-ul meu fără nume. Indiferent cât de invizibil devenise ex-ul, ea nu fusese niciodată persoana mea preferată.

— Nu te-ai odihnit îndeajuns, Sookie? întrebă cu vocea aspră.

— Scuză-mă, am zis. Cred că nu. Am fost la nunta fratelui meu aseară. Ce fel de sos vrei la salata aia?

— Cu iaurt şi condimente.

Ochii ei mari şi negri mă examinau de parcă ar fi vrut să-mi facă portretul. Chiar voia să ştie totul despre nunta lui Jason, dar dacă mă întreba pe mine era ca şi când ar fi cedat în fața duşmanului. Ce caraghioasă era.

Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, ce căuta Selah aici? Nu venise niciodată fără Bill. Locuia în Clarice. Nu că orăşelul ăsta ar fi fost departe, ai fi putut ajunge acolo în cincisprezece sau douăzeci de minute. Dar ce să facă o femeie agent imobiliar din Clarice în... Aha! Probabil că prezenta o casă aici. Da, creierul îmi mergea mai încet astăzi.

— OK, imediat, am spus şi m-am întors să plec.

— Auzi, spuse Selah. Dă-mi voie să fiu sinceră. Of, Doamne. În experiența mea asta însemna:

„Dă-mi voie să fiu rea pe față.”

Am revenit, încercând să nu par extrem de iritată, dar aşa eram de fapt. Nu era o zi potrivită să te pui cu mine. La multele mele îngrijorări se adăugau şi altele: Amelia nu venise acasă

cu o seară în urmă şi, când m-am dus sus să-l caut pe Bob, am descoperit că vomase în mijlocul patului în care dormea Amelia… ceea ce nu m-ar fi deranjat dacă nu era acoperit cu cuvertura stră-străbunicii. A picat pe mine să curăț mizeria şi să pun pătura la înmuiat în maşina de spălat. Quinn plecase în dimineața aia devreme şi eu eram pur şi simplu tristă din cauza asta. Şi apoi mai era şi căsătoria lui Jason, care prezenta un potențial maxim să fie un dezastru.

Aş fi putut să mai adaug câteva elemente pe listă (până la robinetul stricat din bucătărie), dar înțelegeți deja că ziua mea nu era una tocmai fericită.

— Sunt aici ca să muncesc, Selah. N-o să stau la pălăvrăgeli personale cu tine.

N-a băgat în seamă c-am zis asta.

— Ştiu că pleci într-o călătorie cu Bill, spuse, încerci să mi-l furi. De cât timp plănuieşti asta?

Cred că rămăsesem cu gura căscată, pentru că nu mă aşteptam să-mi spună aşa ceva. Puterile mele telepatice sunt afectate când sunt obosită – la fel ca timpul de reacție şi procesele de gândire – şi am ecranele lăsate când lucrez, de obicei. Deci nu remarcasem înainte gândurile lui Selah. Un val de furie m-a străbătut, ridicându-mi palma şi pregătindu-mă să o pocnesc zdravăn. Dar o mână caldă şi puternică a apucat-o pe a mea, a strâns-o şi a lăsat-o jos, pe lângă corp. Sam era acolo, dar eu nu-l văzusem venind. Astăzi nu-mi dădeam seama de nimic din ce mi se întâmpla.

— Domnişoară Pumphrey, va trebui să luați prânzul în altă parte, spuse Sam încet.

Bineînțeles că toată lumea privea. Am simțit toate mințile în alertă pentru bârfe proaspete, în timp ce ochii urmăreau fiecare detaliu al scenei. Am simțit cum mă înroşesc la față.

— Am dreptul să mănânc aici, spuse Selah tare, pe un ton arogant.

Mare greşeală. Într-o clipă, simpatia spectatorilor s-a îndreptat către mine. Am simțit cum mă scaldă acest val. Am deschis ochii larg şi mi-am luat o figură tristă, ca unul dintre

acei copii cu ochii anormal de mari din desenele animate. Nu era mare lucru să inspiri milă. Sam m-a cuprins cu un braț de parcă eram un copil rănit şi s-a uitat la Selah cu o mare dezamăgire față de comportamentul ei.

— Eu am dreptul să-ți cer să pleci, spuse. Nu te pot lăsa să-mi insulți angajații.

Selah n-ar fi fost niciodată nepoliticoasă cu Ariene, sau cu Holly, sau cu Danielle. Abia dacă ştia că ele există, pentru că nu era genul de femeie care chiar să se uite la un servitor. Tot timpul îi stătuse în gât faptul că Bill ieşise cu mine înainte să o cunoască pe ea („ieşise" în vocabularul ei era un eufemism pentru „făcuse frecvent sex pasional cu...").

Corpul lui Selah tremura de furie. Şi-a aruncat şervețelul pe jos şi s-a ridicat în picioare atât de brusc încât scaunul ar fi căzut dacă Dawson, un munte de vârcolac-lup care avea un atelier de reparat motociclete, nu l-ar fi prins cu o mână uriaşă. Selah şi-a înhățat poşeta şi a ieşit nervoasă pe uşă, evitând la milimetru să intre în prietena mea Tara, care tocmai venea atunci.

Pe Dawson toată scena îl amuză foarte tare.

— Toate astea pentru un vampir, zise. Trebuie că au ceva creaturile astea cu sânge rece, dacă sunt femei frumoase care se supără aşa tare din cauza lor.

— Cine-i supărată? am spus, zâmbind şi îndreptându-mi spatele, ca să-i arăt lui Sam că întâmplarea nu mă luase pe nepregătite.

Mă îndoiesc că Sam s-a lăsat păcălit, mă cunoaşte destul de bine, a înțeles starea mea emoțională, aşa că s-a întors în spatele barului. Zarva discuțiilor despre această scenă siropoasă se ridica din mijlocul mulțimii care lua masa de prânz. M-am îndreptat către masa unde se aşezase Tara. Era însoțită de JB du Rone.

— Arăți bine, JB, am spus senină, trăgând meniurile dintre suportul de şervețele şi cel de sare şi piper către mijlocul mesei şi dându-le fiecăruia câte unul.

îmi tremurau mâinile, dar nu cred c-au observat. JB îmi

zâmbi.

— Mersi, Sookie, spuse cu vocea lui plăcută de bariton.

JB era cu adevărat frumos, dar nu prea-l ducea capul. Totuşi asta îi dădea o simplitate fermecătoare. Tara şi cu mine avuseserăm grijă de el în şcoală, pentru că avea necazuri, mai ales în gimnaziu, atunci când această simplitate era remarcată şi devenea ținta altor băieți, mai puțin frumoşi. Cum nici eu şi nici Tara nu ne bucuram de prea multă popularitate, încercam să-l protejăm pe JB cât puteam de mult. În schimb, JB m-a escortat la vreo două serate la care îmi doream foarte mult să merg, iar familia lui a găzduit-o pe Tara de vreo două ori, atunci când nu se putea să stea la mine.

Tara se culcase cu JB la un moment dat, de-a lungul acestui drum dureros. Eu nu. Şi cu şi fără, n-ar fi fost nici o diferență.

— JB are o slujbă nouă, spuse Tara, zâmbind mulțumită de sine.

Deci de-asta venise. Relația noastră fusese mai dificilă în ultimele câteva luni, dar ştia că aş fi vrut să-i împărtăşesc mândria de a fi făcut o faptă bună pentru JB.

Era o veste grozavă şi m-a ajutat să nu mă mai gândesc la Selah Pumphrey şi încărcătura ei de furie.

— La sala de gimnastică din Clarice, spuse, îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Două zile pe săptămână, stau la recepție, îmbrăcat aşa.

Arătă cu mâna tricoul de golf în dungi vişinii şi maro, curat şi strâmt, şi pantalonii bej, la dungă.

— Mă ocup de înscrierea membrilor, ofer strângeri de mână sănătoase, curăț echipamentul şi împart prosoapele. Trei zile pe săptămână port echipament de fitness şi mă uit după doamne.

— Pare super, am spus, uimită de cât de perfectă era slujba pentru calificarea lui limitată.

JB era adorabil: muşchi impresionanți, frumos la față, dinți albi şi drepți. Parcă ieşit dintr-o reclamă pentru sănătatea fizică. Şi era, în plus, în mod natural, bun la suflet şi ordonat.

Tara se uită la mine, aşteptându-şi laudele meritate.

— Bine lucrat, i-am spus, apoi am bătut palma.

— Acum, Sookie, ce mai trebuie pentru ca viața să fie perfectă e să mă suni tu într-o seară, spuse JB.

Nimeni nu putea da dovadă de pofte mai sănătoase şi mai simple decât ale lui JB.

— Mersi mult, JB, dar mă văd cu cineva acum, am spus, fără să mă deranjez să las vocea mai jos.

După mica scenă a lui Selah, simțeam nevoia să mă dau mare un pic.

— Aaa, Quinn ăla? întrebă Tara.

Probabil că-i vorbisem despre el o dată sau de două ori. Am încuviințat din cap şi am mai bătut o dată palma.

— E în oraş acum? întrebă încet, iar eu am răspuns, la fel de încet:

— A plecat azi-dimineață.

— Eu vreau un cheeseburger mexican, spuse JB.

— OK, îți aduc unul, am spus şi, după ce am luat şi comanda Tarei, am plecat spre bucătărie.

Nu numai că eram încântată pentru JB, dar eram fericită şi că Tara şi cu mine ne rezolvaserăm neînțelegerile. Aveam nevoie de ceva să-mi ridice moralul pe ziua de azi şi tocmai primisem acel ceva.

Când am ajuns acasă cu două pungi de cumpărături, Amelia se întorsese, iar bucătăria mea strălucea ca-ntr-o reclamă la praf de curățat. Când era stresată sau plictisită, Amelia făcea curățenie, ceea ce era un obicei fantastic la o persoană cu care împărțeai casa – mai ales dacă nu erai obişnuit să ai un astfel de coleg. Şi mie îmi place să am o casă curată şi mă mai pun şi eu pe curățenie din când în când, dar pe lângă Amelia eram un mic copil.

M-am uitat la ferestrele curate şi am spus:

— Te simți vinovată, nu?

Amelia se pleoşti. Stătea la masă cu o cană cu unul dintre ceaiurile ei ciudate, cu aburi ieşind din lichidul negru.

— Da, spuse posomorâtă. Am văzut cuvertura în maşina de

spălat. Am acționat imediat, acum e la uscat pe sârmă, în spate.

Observasem când am intrat, aşa că am dat din cap.

— Bob s-a răzbunat, am spus.

— Da.

Am început s-o întreb cu cine a stat, apoi mi-am dat seama că nu era treaba mea. În plus, deşi eram foarte obosită, mintea Ameliei emitea fără probleme, aşa că în câteva secunde am ştiut că rămăsese la vărul lui Calvin, Derrick, şi că partida de sex nu fusese grozavă; de asemenea, cearşafurile lui Derrick fuseseră foarte murdare şi o înnebuniseră. Plus, când Derrick se trezise în dimineața asta, sugerase că în mintea lui o noapte împreună îi transformase într-un cuplu. Amelia îl convinsese cu greu pe Derrick să o aducă acasă. El ar fi vrut ca ea să rămână cu el, în Hotshot.

— Eşti amețită? am întrebat, punând carnea de hamburgeri în sertarul frigiderului.

Era rândul meu să gătesc săptămâna asta şi aveam de gând să pregătesc carne de hamburgeri cu cartofi la cuptor şi fasole verde.

Amelia a încuviințat, sorbind din cană. Era un leac pentru mahmureală pe care-l născocise ea şi tremura în timp ce-l experimenta pe propria piele.

— Da, sunt. Tipii ăia din Hotshot sunt cam ciudați, spuse. Unii dintre ei.

Amelia se adaptase telepatiei mele mai bine decât toți cei pe care-i cunoşteam. Din moment ce era sinceră şi deschisă – uneori prea deschisă – cred că n-a simțit niciodată că are lucruri de ascuns.

— Ce-ai de gând să faci? am întrebat. M-am aşezat în fața ei.

— Vezi tu, oricum nu ieşeam cu Bob de multă vreme, spuse, trecând direct la miezul problemei, fără să se deranjeze cu introducerile.

Ştia că eu înțeleg.

— N-am fost împreună decât în seara aia. Crede-mă, a fost

grozav. Chiar m-a *prins*. De-asta am şi început să... ăăă... experimentăm.

Am dat din cap, încercând să par înțelegătoare. Pentru mine, să experimentezi însemna să lingi o zonă pe care n-ai mai lins-o înainte sau să încerci o poziție care-ți dă crampe musculare în coapsă. Ceva de genul acesta... nu să-ți transformi partenerul în animal. N-am fost niciodată suficient de îndrăzneață încât s-o întreb pe Amelia ce scop avuseseră, iar ăsta era un detaliu pe care creierul ei nu voia să-l scoată la iveală.

— Probabil că-ți plac pisicile, am spus, ca o concluzie logică la şirul gândurilor mele. Adică Bob e pisică, dar una mică şi apoi l-ai ales pe Derrick dintre toți tipii care ar fi fost încântați să petreacă noaptea cu tine.

— Da? spuse Amelia, însuflețită, încerca să pară degajată.

— Au fost mai mulți?

Amelia avea tendința să aibă o părere prea bună despre ea ca vrăjitoare, dar nu îndeajuns de bună ca femeie.

— Unul sau doi, am zis, încercând să nu râd. Bob intră şi începu să se alinte pe după picioarele mele, torcând zgomotos. Nu putea fi mai evident de atât, din moment ce a trecut pe lângă Amelia de parcă ar fi fost o grămadă de caca de câine. Amelia a oftat adânc.

— Uite, Bob, trebuie să mă ierți, îi spuse pisicii, îmi pare rău, pur şi simplu m-a luat valul. O nuntă, câteva beri, dans în stradă, un partener exotic... Îmi pare rău. Foarte, foarte rău. Ce-ar fi să promit că mă abțin până când găsesc o cale să te transform la loc?

Acesta era un sacrificiu uriaş din partea Ameliei, din câte putea şti cineva care-i citise gândurile vreo două zile (sau mai mult). Amelia era o fată foarte sănătoasă şi o femeie foarte directă. Şi avea, de asemenea, gusturi foarte variate.

— De fapt, spuse, gândindu-se mai bine, ce-ar fi să promit că n-o să mă culc cu nici un bărbat?

Bob stătea în fund, cu coada încolăcită pe după labele din față. Era adorabil, cum se uita în sus la Amelia, fără să

clipească, cu ochii lui mari şi galbeni. Părea că analizează situația. În cele din urmă spuse:

— Rorr. Amelia zâmbi.

— Crezi că acesta e un „da”? am întrebat. Dacă este, să ştii că eu nu mă culc decât cu tipi, aşa că nu te uita la mine.

— Ah, probabil că pe tine nici n-aş fi încercat să te agăț.

Am menționat că Amelia e un pic lipsită de tact?

— De ce nu? am întrebat, ofensată.

— Nu l-am ales pe Bob la întâmplare, spuse, arătând cât putea ea să arate de jenată. Îmi plac slăbănogi şi negri.

— Va trebui să supraviețuiesc cu gândul ăsta, am spus, încercând să par adânc dezamăgită.

Amelia a aruncat cu strecurătoarea de ceai în mine, iar eu am prins-o c-o mână.

— Reflexe bune, a spus uimită.

Am ridicat din umeri. Deşi nu mai băusem sânge de vampir de multă vreme, se părea că rămăsese totuşi o urmă în organism. Am fost întotdeauna sănătoasă, dar acum abia dacă mai aveam câte o durere de cap. Şi mă mişcăm un pic mai repede decât majoritatea oamenilor. Nu eram singura persoană care să se bucure de efectele secundare ale sângelui de vampir. Acum, că aceste efecte deveniseră cunoscute, vampirii ajunseseră chiar ei pradă. Recoltarea sângelui şi vânzarea lui pe piața neagră se dovedise o afacere profitabilă şi extrem de periculoasă. Auzisem la radio în dimineața aceea că un traficant dispăruse din apartamentul său din Texarkana după ce fusese eliberat condiționat din închisoare. Dacă-ți faci duşman un vampir, el poate să aştepte răzbunarea mai multă vreme decât tine.

— Poate e sângele de zână, spuse Amelia, privindu-mă gânditoare.

Am ridicat din umeri din nou, de data asta cu un aer care sugera că aş fi vrut să lăsăm baltă subiectul. Aflasem recent că exista o zână în arborele meu genealogic şi nu-mi părea bine. Nici măcar nu ştiam care ramură a familiei mele îmi transmisese această moştenire, cu atât mai puțin care individ.

Nu ştiam decât că, la un moment dat în trecut, cineva din familia mea se apropiase de o zână şi devenise intim cu ea. Am petrecut vreo două ore concentrată peste arborele şi istoria familiei, pe care bunica mea le pusese cap la cap cu mare greutate, şi n-am găsit nici un indiciu.

Şi de parcă ar fi fost chemată de gândurile mele, Claudine bătu la uşa din spate. Nu zburase pe aripi străvezii, ci venise cu maşina. Claudine e o zână în toată regula şi are şi alte metode de a ajunge în diverse locuri, dar pe acelea le foloseşte numai în situații de urgență. Claudine e foarte înaltă, cu părul negru, lung şi des şi ochii negri, mari şi oblici. Trebuie să-şi acopere urechile cu părul pentru că, spre deosebire de fratele ei geamăn, Claude, nu şi-a făcut o operație să-şi modifice vârfurile ascuțite.

Claudine m-a îmbrățişat entuziasmată, iar Ameliei i-a făcut cu mâna indiferentă. Nu sunt înnebunite una după cealaltă. Amelia a învățat magia, dar Claudine e plină de magie până în oase. Niciuna nu are încredere în cealaltă.

Claudine este în mod normal cea mai senină creatură pe care am cunoscut-o vreodată. E foarte bună şi dulce şi mărinimoasă, ca o cercetaşă supranaturală, pentru că e în natura ei şi pentru că încearcă să urce pe scara magică şi să devină înger. În seara asta, Claudine avea o față neobişnuit de serioasă.

Mi-a înghețat inima. Doream să mă duc la culcare şi să mă gândesc la Quinn în linişte şi doream şi să scap de nervii pe care mi-i făcusem cu tărăboiul de la Merlotte's. Nu voiam veşti proaste.

Claudine s-a aşezat la masa din bucătărie, în fața mea, şi m-a luat de mâini. S-a uitat la Amelia:

— Fă paşi, vrăjitoareo, spuse, iar eu am fost şocată.

— Târfă cu urechi ascuțite, mârâi Amelia, ridicându-se cu cana în mână.

— Ucigaşă de bărbați, răspunse Claudine.

— Nu e mort! țipă Amelia. E pur şi simplu – altfel!

Claudine pufăi şi acesta era un răspuns adecvat.

Eram prea obosită s-o întreb pe Claudine de unde şi până unde purtarea nepoliticoasă fără precedent, iar ea mă ținea prea strâns de mâini ca să mă pot bucura de prezența ei reconfortantă.

— Care-i treaba? am zis.

Amelia ieşi din cameră cu paşi apăsați şi i-am auzit pantofii pe scări până la etajul al doilea.

— Nu-i nici un vampir aici? întrebă Claudine, cu o voce îngrijorată.

Ştiți cum se simte un dependent de ciocolată când vede o înghețată de cacao cu topping de ciocolată neagră? Cam asta simt vampirii când văd zâne.

— Nu, nu suntem decât eu, tu, Amelia şi Bob, am spus.

Nu aveam de gând să-i neg lui Bob statutul de persoană, deşi câteodată era greu să-mi aduc aminte de asta, mai ales când lădița cu nisip trebuia curățată.

— Te duci la reuniunea asta?

— Da.

— De ce?

Bună întrebare.

— Regina mă plăteşte, am spus.

— Şi ai nevoie disperată de bani?

N-am băgat în seamă grija ei, dar apoi am început să mă gândesc serios. Claudine făcuse atâtea pentru mine, puteam măcar să mă gândesc la ce spunea.

— Aş putea să supraviețuiesc fără ei, am spus. La urma urmei, încă mai aveam din banii pe care mi-i dăduse Eric pentru că-l ascunsesem de un grup de vrăjitoare. Dar o parte se risipiseră, după cum se cam întâmplă cu banii; asigurarea n-a acoperit toate cheltuielile cu ce fusese distrus sau avariat de incendiul din bucătăria mea, din iarna trecută, şi mi-am schimbat instalațiile şi am făcut o donație către brigada de pompieri voluntari. Au sosit foarte repede şi au încercat din răsputeri să-mi salveze bucătăria şi maşina.

Apoi, Jason a avut nevoie de ajutor ca să plătească doctorul pentru sarcina pe care a pierdut-o Crystal.

M-am trezit că-mi lipseşte stratul ăla de căptuşeală dintre a fi solvabil şi falit. Voiam să-l pun la loc, să-l umplu. Bărcuța mea plutea pe ape financiare tulburi şi aveam nevoie de un remorcher s-o țină la suprafață.

— Aş putea să supraviețuiesc fără ei, am repetat mai hotărâtă, dar nu vreau.

Claudine oftă. Pe chipul ei se citea tristețea.

— Nu pot să merg cu tine, spuse. Ştii cum se poartă vampirii în prezența noastră. Nici nu pot să pun piciorul acolo.

— Înțeleg, am spus, un pic surprinsă.

Nici n-am visat vreo clipă că ea ar putea să meargă.

— Şi cred că vor fi probleme, a spus.

— Ce fel de probleme?

Ultima dată când am fost la un eveniment social cu vampiri au apărut probleme mari, probleme majore, probleme cât se poate de sângeroase.

— Nu ştiu, spuse Claudine, dar simt că se apropie şi cred c-ar trebui să stai acasă. Şi Claude crede la fel.

Claude nu dădea doi bani pe ce mi se întâmpla mie, dar Claudine era suficient de generoasă încât să-l includă şi pe frate în bunătatea ei. Din câte-mi puteam da seama, rolul lui Claude în lume era unul strict decorativ. Era extrem de egoist, n-avea aptitudini sociale şi era absolut frumos.

— Îmi pare rău, Claudine, şi o să-mi fie dor de tine în Rhodes, am spus. Dar am promis că merg.

— Să te duci în trenul unui vampir, spuse Claudine întristată. De acum încolo o să mă gândesc la tine ca la una de-a lor. N-o să mai fii niciodată un martor nevinovat. Prea multe creaturi vor şti cine eşti şi unde poți fi găsită.

Nu atât ce a spus Claudine, cât tonul pe care a spus-o mi-a făcut pielea de găină şi părul măciucă. Avea dreptate. Eram lipsită de apărare, deşi preferam să mă gândesc că intrasem prea adânc în lumea vampirilor ca să mai pot alege să ies.

Cum stăteam în bucătărie, cu soarele după-amiezii târzii revărsându-se prin fereastră, am avut una dintre revelațiile acelea care te schimbă pentru totdeauna. Amelia zăcea tăcută

sus, Bob se întorsese în bucătărie şi stătea lângă castronul cu mâncare, uitându-se la Claudine. Iar Claudine strălucea într-o rază de lumină care îi bătea direct în față. Majoritatea oamenilor şi-ar fi dezvăluit în lumina asta fiecare defect al pielii, dar Claudine arăta în continuare perfect.

Nu eram sigură c-o voi înțelege vreodată pe Claudine şi grija ei pentru lume şi ştiam înspăimântător de puține despre viața ei, dar eram sigură că-mi voia binele, oricare ar fi fost motivul, şi că se temea cu adevărat pentru mine. Şi totuşi eram conştientă că mă duc în Rhodes cu regina şi Eric şi renegatul şi restul grupului din Louisiana.

Eram curioasă cum avea să decurgă o reuniune cu vampiri? Voiam să-mi dea atenție şi mai mulți dintre ei? Voiam să se ştie că umblu cu vampiri, că sunt unul dintre acei oameni cărora le place să umble cu morți? Oare vreo părticică din mine tânjea după o şansă de a fi lângă Bill fără să-l caute, încercând să înțeleagă trădarea lui? Sau era vorba de Eric? Eram îndrăgostită fără să ştiu de vikingul strălucitor care era atât de frumos, ştia atât de bine să facă dragoste şi atât de diplomat, toate în acelaşi timp?

Părea un set de probleme promițător pentru un sezon întreg dintr-o telenovelă.

— Nu pierdeți episodul de mâine, am mormăit. Claudine se uită la mine întrebătoare, iar eu am zis:

— Claudine, mi-e jenă să-ți spun că fac un lucru lipsit de sens în multe feluri, dar vreau banii, aşa că am de gând să-l fac. O să mă întorc şi o să ne vedem din nou. Nu-ți face griji, te rog.

Amelia reveni în bucătărie şi începu să-şi mai pregătească un ceai. Avea să iasă pe nesimțite. Claudine n-a băgat-o în seamă.

— O să-mi fac griji, spuse simplu. Se apropie necazuri, draga mea prietenă, şi vor cădea chiar pe capul tău.

— Dar nu ştii cum sau când? A dat din cap.

— Nu, ştiu doar că se apropie.

— Uită-te în ochii mei, spuse Amelia. Văd un bărbat înalt şi

întunecat...

— Taci din gură, i-am zis.

S-a întors cu spatele la noi şi s-a apucat afectată să curețe frunzele uscate de pe câteva plante de-ale ei.

Claudine a plecat la scurt timp după aceea, dar în ultima parte a vizitei nu-şi recăpătase înfățişarea ei veselă, obişnuită. N-a mai spus nici un cuvânt despre plecarea mea.

# *Capitolul 6*

În a doua dimineața după nunta lui Jason, mă simțeam mult mai în apele mele. Mă ajuta faptul că aveam ceva de făcut. Trebuia să fiu la magazinul Tarei imediat după ce deschidea, la zece. Doream să-mi aleg hainele de care spusese Eric că voi avea nevoie pentru reuniune. Nu intram la lucru la Merlotte’s decât pe la cinci şi jumătate, aşa că aveam sentimentul acela plăcut că întreaga zi se întinde înaintea mea.

— Ce mai faci, dragă? mă întâmpină Tara, venind din încăperea din spatele magazinului să mă salute.

Asistenta ei cu jumătate de normă, Mckenna, se uită la mine şi continuă să aranjeze hainele. Presupuneam că pune la locul lor articole lăsate aiurea; angajații din magazinele de haine îşi petrec o groază de timp făcând asta. Mckenna n-a zis nimic şi, dacă nu mă înşelam, chiar evita să vorbească cu mine. Asta m-a durut, pentru că fusesem să o văd la spital când şi-a scos apendicele, cu două săptămâni în urmă, şi-i dusesem şi un mic cadou.

— Asociatul domnului Northman, Bobby Burnham, a trecut pe aici să ne anunțe că îți trebuie nişte haine pentru o călătorie, spuse Tara.

Am încuviințat, încercând să par cât mai naturală.

— Ai nevoie de haine de stradă? Sau un costum, ceva mai de afaceri?

Mi-a aruncat un zâmbet senin şi fals şi ştiam că era supărată pentru că se temea pentru mine.

— Mckenna, poți să duci plicurile astea la poştă, îi spuse Tara cu o voce un pic ascuțită.

Mckenna se grăbi să iasă pe uşa din spate, cu plicurile la

subraț, ca o cravaşa.

— Tara, i-am spus, nu e ceea ce crezi.

— Sookie, nu e treaba mea, spuse, încercând cu greu să pară neutră.

— Ba cred că este, am spus. Eşti prietena mea şi nu vreau să crezi că mă duc într-o călătorie cu o gaşcă de vampiri, numai ca să mă distrez.

— Atunci de ce te duci?

De pe chipul ei a dispărut dintr-odată toată falsa bucurie. Era mortal de serioasă.

— Sunt plătită ca să merg împreună cu câțiva vampiri din Louisiana la o întâlnire importantă. O să fiu un fel de detector al lor. O să le spun dacă vreun om încearcă să-i tragă pe sfoară şi voi şti ce gândesc oamenii care-i însoțesc pe ceilalți vampiri. Şi numai de data asta.

Nu puteam să explic mai bine. Tara intrase în lumea vampirilor mai mult decât era nevoie şi aproape că fusese ucisă. Nu mai voia să mai aibă de-a face cu ei şi nu puteam s-o condamn. Dar tot nu putea să-mi spună ce să fac. Mă gândisem şi eu bine dacă să mă duc sau nu, şi încă înainte de predica lui Claudine, şi n-aveam de gând să las pe nimeni să mă facă să am îndoieli, odată ce m-am hotărât. Să primesc haine era OK. Să lucrez pentru vampiri era OK... atâta vreme cât nu făceam ceva care să ducă la uciderea unor oameni.

— Suntem prietene de-o viață, spuse Tara încet. La bine şi la rău. Te iubesc, Sookie, şi o să te iubesc mereu; dar acum chiar e periculos.

Tara avusese parte de atâtea dezamăgiri şi griji de-a lungul vieții, încât pur şi simplu nu mai voia să mai îndure nimic. Îmi dădea drumul şi se gândea să-l sune pe JB în seara aia şi să reia întâlnirile lor intime şi va face asta aproape în memoria mea.

Era un mod straniu de a-mi scrie epitaful prematur.

— Am nevoie de o rochie de seară, una de cocktail şi nişte haine drăguțe de zi, am zis, uitându-mă pe listă cam degeaba.

N-aveam de gând s-o mai păcălesc pe Tara, voiam să mă

simt bine, indiferent cât de amărâtă părea. O să se dea ea pe brazdă, mi-am spus.

O să-mi facă plăcere să cumpăr haine. Am început cu o rochie de seară şi una de cocktail. Şi mi-am luat două costume, în genul celor de afaceri (dar nu chiar aşa, nu mă pot vedea în pantaloni la dungă). Şi două costume cu pantaloni. Şi colanți şi ciorapi trei-sferturi şi vreo două cămăşi de noapte. Şi ceva lenjerie.

Oscilam între încântare şi vinovăție. Cheltuisem mai mult din banii lui Eric decât ar fi trebuit şi mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă Eric ar cere să vadă ce-am cumpărat. M-aş simți destul de prost. Dar m-am simțit de parcă aş fi fost prinsă într-o frenezie a cumpărăturilor, în parte din pură plăcere pentru asta, în parte din furie față de Tara şi în parte pentru a nega teama pe care o simțeam la gândul că voi însoți undeva un grup de vampiri.

Cu un alt oftat, de data asta încet şi pentru mine, am pus la loc lenjeria şi cămăşile de noapte. Nu erau esențiale. Mi-a părut rău să mă despart de ele, dar m-am simțit mai împăcată. Era OK să-ți cumperi haine de care aveai nevoie pentru o anumită ocazie. Era ca o masă pe care o serveai. Dar să cumperi desuuri era cu totul altceva. Ca şi când ți-ai fi luat caramele sau bomboane de ciocolată. Dulci, gustoase, dar îți fac rău.

Preotul din localitate, care începuse să meargă la întâlnirile Frăției Soarelui, îmi sugerase că prietenia cu vampiri sau chiar faptul de a lucra pentru ei era un mod de a exprima dorința de a muri. Mi-o spusese cu o săptămână în urmă, aplecat peste coşul cu burgeri. Acum mă gândeam la asta, în timp ce stăteam la casă şi Tara îmi înregistra cumpărăturile, care aveau să fie plătite cu bani de la vampiri. Credeam că vreau să mor? Am dat din cap. Nu, nu credeam. Şi eram de părere că Frăția Soarelui, mişcare antivampiri de extremă-dreapta, care câştiga alarmant de mult teren în America, era o adunătură de escroci. Era ridicol cum îi condamnau pe toți oamenii care aveau de-a face cu vampiri, chiar şi pe cei care intrau în

magazine şi localuri deținute de aceştia. Dar, în fond, de ce eram eu atrasă de vampiri?

Adevărul era cam ăsta: aveam atât de puține şanse să duc genul de viață pe care o duceau colegii mei de clasă – genul de viață despre care am crezut în copilărie că e cel ideal – încât orice altă viață pe care aş fi putut să mi-o construiesc părea interesantă. Dacă nu puteam avea un soț şi copii, să-mi fac griji pentru ce-o să duc la masa de la biserică şi să mă întreb dacă nu cumva era nevoie să văruim casa, atunci aveam să-mi fac griji pentru cum o să-mi afecteze nişte tocuri de opt centimetri simțul echilibrului când mai am şi un kilogram de paiete pe mine.

Când am fost gata de plecare, Mckenna, care se întorsese de la poştă, mi-a dus pungile la maşină, iar Tara a stabilit suma totală cu omul lui Eric, Bobby Burnham. A închis telefonul, părând mulțumită.

— I-am folosit pe toți? am întrebat, curioasă să aflu cât investise Eric în mine.

— Nici pe departe. Vrei să mai cumperi ceva? Dar distracția se terminase.

— Nu, am spus. Am luat destule.

Am avut un impuls de a-i cere Tarei să ia înapoi toate hainele. După aceea m-am gândit ce meschin ar fi din partea mea să-i fac asta.

— Mulțumesc că m-ai ajutat, Tara.

— Plăcerea a fost a mea, m-a asigurat. Zâmbetul ei era un pic mai cald şi mai sincer.

Tarei îi plăcea să facă bani şi niciodată n-a putut să stea supărată pe mine mai mult timp.

— Trebuie să te duci la „World of Shoes” în Clarice să-ți cumperi ceva care să meargă cu rochia de seară. Au reduceri.

Mi-am făcut curaj. Asta era ziua în care trebuia să le rezolv pe toate. Următoarea oprire, să-mi cumpăr pantofi.

Urma să plec într-o săptămână, iar în seara aia la lucru n-am fost prea concentrată, pentru că eram tot mai entuziasmată în ceea ce priveşte călătoria. Nu fusesem

niciodată atât de departe de casă, iar Rhodes era sus de tot, lângă Chicago; de fapt nu trecusem niciodată la nord de Mason-Dixon Line. Fusesem cu avionul o singura dată şi într-un zbor scurt, de la Shreveport la Dallas. Ar fi trebuit să-mi iau o valiză, una pe rotile. Ar fi trebuit să-mi iau… mă gândeam la o listă lungă de lucruri mai mici. Ştiam că unele hoteluri au uscătoare de păr. Oare aveau şi la Piramida din Gizeh? Piramida era unul dintre cele mai faimoase hoteluri pentru vampiri care se răspândiseră în marile oraşe americane.

Aranjasem deja cu Sam să-mi iau nişte zile libere, iar în seara aceea i-am spus când era programată plecarea. Sam stătea la masa de lucru, în birou, când am bătut la uşă – de fapt în tocul uşii pentru că Sam nu închidea uşa aproape niciodată. Şi-a ridicat ochii din listele cu facturi. Era bucuros să fie întrerupt. Când lucra la registre îşi trecea mâinile prin părul blond-roşcat şi acum, ca urmare, arăta un pic electrizat. Sam prefera să stea la bar decât să se ocupe de treaba asta, dar chiar angajase pe cineva să-l înlocuiască în seara asta, special ca să-şi poată aranja registrele de cheltuieli.

— Intră, Sook, spuse. Cum merge treaba acolo?

— E destul de aglomerat. N-am decât o secundă. Voiam doar să-ți spun că plec joia viitoare.

Sam a încercat să zâmbească, dar arăta nefericit.

— Chiar trebuie să faci asta? a întrebat.

— Alo, am mai discutat despre asta, am spus, pe un ton clar de amenințare.

— Păi, o să-mi fie dor de tine, explică. Şi o să fiu şi un pic îngrijorat. Tu şi o mulțime de vampiri.

— Vor fi şi oameni acolo, ca mine.

— *Nu* ca tine. Vor fi oameni cu o înclinație bolnavă către cultura vampirilor, sau dintre aceia care dezgroapă morții, căutând să facă un ban de pe urma lor. Oamenii aceştia nu sunt sănătoşi şi nu au o speranță de viață prea lungă.

— Sam, până acum doi ani n-aveam nici cea mai mică idee despre cum era cu adevărat lumea din jur. Nu ştiam cum erai

tu cu adevărat; nu ştiam că vampirii sunt la fel de diferiți unul de celălalt cum suntem noi. Nu ştiam că există zâne adevărate. Nu-mi puteam imagina nimic din toate astea. Am dat din cap. Ce lume e asta, Sam. E minunată şi e înfricoşătoare. Fiecare zi e diferită. Nu m-am gândit niciodată că voi avea o viață a mea şi acum o am.

— Aş fi ultima persoană din lume care să-ți stau în cale, Sookie, spuse Sam şi-mi zâmbi.

Dar am observat că afirmația lui fusese un pic cam ambiguă.

Pam a venit în Bon Temps în seara aceea, cu o înfățişare plictisită şi rece, îmbrăcată într-un pulover verde-deschis cu dungi bleumarin. Şi purta mocasini bleumarin... pe bune. Nici nu ştiam că încă se mai găsesc. Pielea era lustruită şi strălucea, iar mocasinii erau noi. Multe priviri admirative în bar erau îndreptate către ea. S-a aşezat la o masă în zona mea şi a stat răbdătoare, cu mâinile împreunate pe masă. Întrase în starea de suspensie a vampirilor, care era înspăimântătoare pentru cine n-o mai văzuse până atunci – ochii deschişi, dar fără să vadă, corpul complet imobil, fața lipsită de expresie. Din moment ce avea să mai rămână aşa o vreme, am servit alți câțiva oameni înainte să mă duc la masa ei. Eram sigură că ştiam de ce venise şi nu aşteptam cu nerăbdare conversația.

— Pam, să-ți aduc ceva de băut?

— Care-i treaba cu tigrul? întrebă, sărind direct la jugulara discuției.

— Quinn e persoana cu care mă văd acum, am spus. Nu petrecem prea mult timp împreună din cauza slujbei lui, dar o să ne vedem la reuniune.

Quinn fusese angajat să se ocupe de unele dintre ceremoniile şi ritualurile reuniunii. O să fie ocupat, dar o să-l mai văd din când în când şi simplul gând mă entuziasma.

— După reuniune, o să petrecem o lună împreună, i-am spus lui Pam.

Oh, poate că n-ar fi trebuit să spun şi asta, Pam îşi pierdu dintr-odată zâmbetul.

— Sookie, nu ştiu ce joc ciudat ai plănuit tu cu Eric, dar nu ne face bine.

— N-am plănuit nimic! Absolut nimic!

— Poate că tu, nu, dar el, da. Nu mai e acelaşi de când aţi stat atunci împreună.

— Nu ştiu ce-aş putea face în legătură cu asta, am spus încet.

— Nici eu, zise Pam, dar sper că-şi poate pune ordine în sentimentele pe care le are faţă de tine. Nu-i place să intre în conflicte. Nu-i place să se simtă ataşat. Nu mai e vampirul lipsit de griji care era înainte.

Am ridicat din umeri.

— Pam, am fost cât se poate de sinceră cu el. Cred că probabil e îngrijorat de altceva. Exagerezi importanţa mea în preocupările lui Eric. Dacă are vreun soi de dragoste eternă pentru mine, atunci cu siguranţă mie nu-mi spune nimic. Şi nici nu-l văd niciodată. Şi ştie şi de Quinn.

— El l-a pus pe Bill să-ţi mărturisească, nu?

— Păi, Eric era acolo, am spus nesigură.

— Crezi că Bill ţi-ar fi spus vreodată dacă Eric nu i-ar fi ordonat s-o facă?

Îmi dădusem silinţa să uit seara aia cu totul. Undeva, în adâncul minţii, ştiam că momentul ciudat al revelaţiei lui Bill era semnificativ, dar n-am vrut să mă gândesc la asta.

— De ce crezi c-ar da Eric doi bani pe ce ordine a primit Bill, cu atât mai puţin să-i dezvăluie asta unei femei umane, dacă n-ar avea nişte sentimente puternice pentru tine?

Nu mi-am pus niciodată problema în felul ăsta. Am fost atât de şocată de mărturisirea lui Bill – regina îl pusese să mă seducă (dacă ar fi fost necesar) ca să-mi câştige încrederea – încât nu m-am gândit de ce Eric îl forţase pe Bill să-mi spună de complot.

— Pam, nu ştiu. Uite, eu muncesc aici, iar tu trebuie să comanzi ceva de băut. Trebuie să mă ocup şi de celelalte mese.

— O Negativ atunci. Sângeadevărat.

M-am grăbit să scot băutura din frigider şi am încălzit-o în

cuptorul cu microunde, agitând-o uşor, ca să mă asigur că temperatura era egală. Se lipise de pereții sticlei într-un fel neplăcut, dar cu siguranță arăta şi avea gust de sânge adevărat. Îmi turnasem şi eu câteva picături într-un pahar, odată la Bill, de dragul experienței. Din cât îmi puteam da seama, a bea sânge sintetic era ca şi când ai fi băut sânge adevărat. Lui Bill îi plăcea întotdeauna, deşi menționase de mai multe ori că nu aroma era cel mai important lucru, ci senzația muşcăturii în carne, inima ființei umane bătând, cam asta era distracția vampirilor. Şi să dai pe gât o sticlă nu avea acelaşi efect. Am luat sticla şi un pahar şi i le-am pus în față lui Pam, pe masă, împreună cu un şervețel, bineînțeles.

— Sookie.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că intrase Amelia.

Colega mea venea destul de des la bar, dar în seara aceasta eram surprinsă s-o văd.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

— Ăăă... salut, spuse Amelia către Pam.

Am remarcat pantalonii la dungă ai Ameliei, bluza albă şi curată cu decolteu în V şi tenişii la fel de albi. M-am uitat la Pam, ai cărei ochi palizi erau mai mari decât de obicei.

— Ea e colega cu care împart casa, Amelia Broadway, i-am spus lui Pam. Amelia, ea e Pam, femeie-vampir.

— Încântată să te cunosc, spuse Pam.

— Auzi, mişto haine, spuse Amelia. Pam păru foarte încântată.

— Şi tu arăți foarte bine, zise.

— Eşti dintre vampirii de pe-aici? întrebă Amelia. Asta era Amelia, cât se poate de directă. Şi vorbăreață.

Pam răspunse:

— Sunt secundul lui Eric. Ştii cine este Eric Northman?

— Sigur, spuse Amelia. E bucata aia blondă de iubire arzătoare care locuieşte în Shreveport, nu?

Pam zâmbi şi colții ieşiră un pic în afară. Mi-am plimbat privirea de la Amelia la Pam. Doamne Dumnezeule!

— Poate ai vrea să vezi barul într-o seară? întrebă Pam.

— Da, sigur, spuse Amelia, dar ca şi când chiar ar fi fost entuziasmată.

Făcea pe dura. Preț de vreo zece minute, din câte o ştiam pe Amelia.

Am plecat să-i răspund unui client care mă chema de la o altă masă. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Amelia aşezându-se lângă Pam. Au vorbit câteva minute, apoi Amelia s-a ridicat şi a venit la bar, aşteptând să mă întorc eu.

— Şi ce te aduce aici în seara asta? am întrebat, poate prea brusc.

Amelia a ridicat din sprâncene, dar nu mi-am cerut scuze.

— Am venit să-ți spun că te-a sunat cineva acasă.

— Cine?

— Quinn.

Am simțit cum îmi apare un zâmbet pe față, unul adevărat.

— Ce-a spus?

— A spus c-o să vă întâlniți în Rhodes. Îi e deja dor de tine.

— Mersi, Amelia, dar ai fi putut să dai un telefon aici să-mi spui sau să-mi comunici când ajungeam acasă.

— Păi... mă plictiseam un pic.

Ştiam că asta se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu. Amelia avea nevoie de o slujbă, o slujbă cu normă întreagă. Îi era dor de oraşul ei şi de prieteni, bineînțeles. Chiar dacă plecase din New Orleans înainte de Katrina, suferise un pic în fiecare zi după ce furtuna devastase oraşul. Ameliei îi lipsea şi vrăjitoria. Speram să se împrietenească cu Holly, o altă barmaniță şi o practicantă dedicată a cultului Wicca. Dar după ce le-am făcut cunoştință şi au vorbit de câteva ori, Amelia mi-a spus posomorâtă că ea şi Holly făceau parte din categorii diferite de vrăjitoare. Amelia era (credea ea) vrăjitoare adevărată, în timp ce Holly era o Wicca. Amelia nutrea un dispreț profund pentru ceea ce însemna grupul Wicca. O dată sau de două ori, Amelia fusese la întrunirile lui Holly, în parte ca să nu-şi iasă din mână... şi în parte pentru că tânjea după compania altor vrăjitori.

În acelaşi timp, invitata în casa mea era îngrijorată că ar

putea fi descoperită de vrăjitoarele din New Orleans şi pusă să plătească scump pentru greşeala de a-l fi transformat pe Bob. Pentru a adăuga încă un strat emoțional, de când lovise Katrina, Amelia se temea pentru siguranța acestor foste tovarăşe. Nu putea afla dacă erau bine, fără ca ele să o descopere în schimb.

În ciuda acestor lucruri, ştiam că va veni ziua (sau noaptea) în care Amelia va fi suficient de neliniştită încât să înceapă să caute dincolo de casa şi grădina mea şi de Bob.

Am încercat să nu mă încrunt când am văzut-o pe Amelia cum se duce la masa lui Pam ca să-i mai facă o vizită. M-am îngrijorat, dar mi-am amintit că Amelia poate să aibă grijă de ea şi singură. Probabil. Fusesem mai sigură în noaptea dinaintea nunții din Hotshot. M-am întors la treaba mea şi am început să mă gândesc la telefonul lui Quinn. Mi-am dorit să fi avut cu mine noul meu celular (putusem să-mi permit unul pentru că Amelia îmi plătise o mică chirie), dar nu consideram că e bine să-l iau cu mine la lucru şi Quinn ştia că n-o să-l am şi n-o să fie deschis dacă nu aveam posibilitatea să răspund. Mi-aş fi dorit să-l găsesc pe Quinn aşteptându-mă acasă, când aveam să ies de la bar, peste o oră. Puterea acestei dorințe pusese parcă stăpânire pe mine.

Deşi ar fi fost plăcut să mă cufund în visare, să mă las dusă de val în noua mea relație, am ajuns la concluzia că era cazul s-o las mai moale şi să mă trezesc nițel la realitate. Am servit la mese, zâmbind şi sporovăind, aşa cum trebuia, şi i-am umplut paharul lui Pam cu Sângeadevărat, o dată sau de două ori. În rest, le-am lăsat pe Amelia şi Pam să-şi vadă liniştite de tete-â-tete-ul lor.

În cele din urmă, se termină şi ultima oră de lucru şi barul se goli. Împreună cu ceilalți chelneri, m-am ocupat de treburile de închidere. După ce m-am asigurat că suporturile de şervețele şi solnițele erau pline şi aranjate pentru a doua zi, m-am strecurat pe holul îngust până în depozit să-mi las şorțul în coşul de rufe. După ce ne-a ascultat ani de zile cum ne plângem şi facem aluzii, Sam a montat în sfârşit o oglindă

acolo, în folosul nostru. M-am trezit că stau complet nemişcată şi mă privesc fix în ea. Mi-am revenit şi am început să-mi desfac şorțul. Ariene îşi înfoia părul roşcat ca focul. Ariene şi cu mine nu ne înțelegeam atât de bine zilele astea. Se implicase în Frăția Soarelui. Deşi frăția se prezenta ca o organizație de informare, dedicată dezvăluirii „adevărului" despre vampiri, era plină de persoane care credeau că toți vampirii sunt în mod natural malefici şi ar trebui eliminați, prin mijloace violente. Cei mai înverşunați dintre membrii frăției îşi vărsau furia sau teama pe oamenii care se împrieteneau cu vampiri.

Oameni ca mine.

Ariene încercă să mă privească în ochi în oglindă. Nu reuşi.

— Vampirița aia din bar e amica ta? întrebă, punând un accent neplăcut pe cuvântul „amică".

— Da, am spus.

Chiar şi dacă nu mi-ar fi plăcut Pam, tot aş fi zis că e amica mea. Orice detaliu legat de frăție îmi făcea părul să mi se ridice pe şira spinării.

— Ar trebui să-ți petreci mai mult timp cu oamenii, spuse Ariene.

Avea buzele rujate strident, iar ochii machiați puternic aveau o intensitate ciudată. Ariene nu fusese niciodată ceea ce ai putea numi un gânditor profund, dar eram uimită şi dezamăgită de cât de repede fusese atrasă de modul de a gândi al frăției.

— Ariene, îmi petrec nouăzeci şi cinci la sută din timp cu oameni.

— Ar trebui să fie o sută.

— Ariene, de când e asta treaba ta? Răbdarea mea ajunsese la punctul maxim.

— Ai lucrat orele alea în plus pentru că te duci cu nişte vampiri la o întrunire, nu?

— Repet, e cumva treaba ta?

— Noi două am fost prietene multă vreme, Sookie, până când Bill Compton ăla a intrat în bar. Acum te întâlneşti cu

vampiri tot timpul şi în casa ta stau oameni ciudaţi.

— Nu trebuie să-mi justific viaţa în faţa ta, am spus, iar nervii mi-au cedat de tot.

Puteam să citesc în mintea ei, să văd cât era de mândră şi de mulţumită de judecata ei dreaptă. M-a durut. M-a deranjat. Am fost dădacă pentru copiii ei, am consolat-o când a fost lăsată de izbelişte de tot felul de bărbaţi de doi bani, i-am făcut curat în rulotă, am încercat s-o încurajez să se vadă cu bărbaţi care să n-o calce în picioare. Acum se holba la mine, uimită de furia mea.

— Evident că există nişte goluri uriaşe în viaţa ta, dacă simţi nevoia să le umpli cu rahaturile astea de la frăţie, i-am spus. Uită-te cu ce tipi de calitate alegi să te întâlneşti şi să te măriţi.

Cu această remarcă necreştină, m-am întors pe călcâie şi am ieşit din bar, mulţumită că apucasem să-mi iau poşeta din biroul lui Sam. Nimic nu e mai rău decât să fii nevoit să te opreşti în mijlocul unei ieşiri triumfale.

Pam ajunsese lângă mine, mi se alăturase atât de repede că nici n-o văzusem mişcându-se. M-am uitat peste umăr. Ariene stătea cu spatele lipit de perete, cu faţa schimonosită de durere şi furie. Lovitura mea finală fusese una adevărată. Unul dintre iubiţii lui Ariene îi furase argintăria familiei, iar soţii ei… greu de zis de unde ar trebui să începem.

Pam şi cu mine am ieşit înainte să pot reacţiona la prezenţa ei.

Încă nu-mi puteam reveni după şocul atacului verbal al lui Ariene şi al propriei mele furii.

— N-ar fi trebuit să zic nimic despre el, am spus. Doar pentru că unul dintre soţii lui Ariene a fost un ucigaş, nu înseamnă că eu trebuie să fiu nesuferită.

Mă purtam exact ca bunica mea, aşa că am izbucnit într-un râs zgomotos.

Pam e un pic mai scundă decât mine şi privi în sus către mine, în timp ce eu mă străduiam să mă controlez.

— Aia e o târfă, spuse Pam.

Am scos un şervețel din poşetă să-mi şterg lacrimile. Acum plângeam. Când mă enervam, mi se întâmpla adesea să plâng; uram asta. Plânsul te făcea să pari slab, indiferent care era motivul pentru care plângeai.

Pam m-a luat de mână şi mi-a şters lacrimile cu un deget. Efectul de tandrețe a fost un pic diminuat când şi-a băgat degetul în gură, dar m-am gândit că era bine intenționată.

— N-aş spune că-i târfă, dar cu siguranță nu-i atât de atentă cu cine umblă pe cât ar trebui să fie, am recunoscut.

— De ce-i iei apărarea?

— Din obişnuință, am spus. Am fost prietene ani în şir.

— Şi ce-a făcut pentru tine prietena asta? Cu ce te-a ajutat?

— Păi...

Am stat o clipă să mă gândesc.

— Cred că am putut să spun că am o prietenă. Am ținut la copiii ei şi am ajutat-o cu ei. Când nu putea veni la lucru, luam eu orele ei şi dacă ea lucra pentru mine, eu în schimb îi făceam curat în rulotă. Venea să mă vadă când eram bolnavă şi-mi aducea mâncare. Şi, cel mai important, tolera faptul că sunt diferită.

— Se folosea de tine şi, cu toate astea, îi erai recunoscătoare, spuse Pam.

Fața ei albă, lipsită de expresie, nu-mi dădea nici un indiciu legat de sentimentele pe care le nutrea.

— Uite, Pam, n-a fost chiar aşa.

— Şi cum a fost, Sookie?

— Chiar i-a plăcut de mine şi chiar ne-am simțit bine uneori.

— E leneşă. Asta se adaugă la prietenia ei. Dacă e uşor să fii prietenos, atunci ea va fi prietenoasă. Dacă vântul suflă în direcția opusă, prietenia ei se duce. Şi cred că acum vântul suflă în direcția opusă. A găsit o altă cale de a fi o persoană importantă în felul ei, prin ura față de alții.

— Pam!

— Ce, nu-i adevărat? Am observat oamenii timp de ani de

zile. Ştiu cum sunt oamenii.

— Există lucruri adevărate pe care ar trebui să le spui şi lucruri adevărate care e mai bine să rămână nespuse.

— Sunt lucruri adevărate pe care *ai prefera* să le laşi nespuse, mă corectă.

— Da, de fapt asta e... adevărat.

— Atunci te las şi mă întorc la Shreveport. Pam se întoarse şi se îndreptă spre clădirea în fața căreia era parcată maşina ei.

— Stai!

Se întoarse.

— Da?

— De ce ai venit aici de fapt? Pam zâmbi pe neaşteptate.

— În afară de întrebările legate de relația ta cu cel care m-a creat? Şi bonusul de a-ți fi întâlnit colega de apartament?

— Da, în afară de toate astea.

— Vreau să vorbesc cu tine despre Bill, spuse spre marea mea surprindere. Bill şi Eric.

# Capitolul 7

N-am nimic de spus. Mi-am descuiat maşina şi mi-am aruncat poşeta înăuntru. Apoi m-am întors către Pam, deşi eram tentată să mă urc la volan şi să plec acasă.

— Noi n-am ştiut, spuse ea.

Mergea încet, aşa c-am văzut-o cum se apropie. Sam lăsase două fotolii pliante în fața rulotei sale, aşezate în unghi drept în spatele barului, iar eu le-am luat din curtea lui şi le-am adus lângă maşină. Pam a priceput aluzia şi s-a cocoțat pe unul dintre ele, iar eu l-am luat pe celălalt.

Am inspirat adânc, în tăcere. Mă întrebam încă de când m-am întors din New Orleans dacă toți vampirii din Shreveport cunoşteau scopul ascuns al lui Bill atunci când mă curta. Pam spuse:

— Nu ți-aş fi spus nici dacă aş fi ştiut că lui Bill i se încredințase o misiune, pentru că... întâi vampirii.

A ridicat din umeri.

— Dar îți repet că n-am ştiut.

Am lăsat capul în jos ca semn că înțeleg şi o parte tensionată din mine s-a relaxat, în cele din urmă. Dar n-aveam nici cea mai vagă idee cum ar fi bine să răspund.

— Trebuie să spun, Sookie, că ai creat o mulțime de probleme în zona noastră.

Pam nu părea deranjată de asta, ea doar constata o stare de fapt. Mie nu prea-mi venea să-mi cer scuze.

— Zilele astea Bill e plin de mânie, dar nu ştie pe cine să urască. Se simte vinovat şi nimănui nu-i place asta. Eric e frustrat pentru că nu poate trece peste faptul că s-a ascuns în casa ta şi nu ştie cât îți este de îndatorat. E furios că regina te-a cooptat pentru interese personale, prin intermediul lui Bill, şi că astfel a vânat de pe teritoriul lui Eric, după cum vede

el lucrurile. Felicia crede că eşti piază rea, pentru că atâţia barmani de la Fangtasia au murit când erai tu prin preajmă. Longshadow, Chow. Zâmbi. Oh, şi prietenul tău, Charles Twining.

— Niciuna dintre astea n-a fost din vina mea. O ascultasem pe Pam tot mai agitată. Nu e bine să fie vampirii supăraţi pe tine. Chiar şi actuala barmaniţă de la Fangtasia, Felicia, era mult mai puternică decât aş fi putut fi eu vreodată şi era cu siguranţă la nivelul cel mai de jos al ierarhiei.

— Din punctul meu de vedere, asta n-are nici o importanţă, spuse Pam, cu o voce curios de blândă. Acum că ştim, mulţumită lui André, că ai sânge de zână, ar fi foarte uşor să lăsăm în urmă toate astea. Dar nu asta contează cel mai mult, nu? Am cunoscut mulţi oameni care se trag din zâne şi nici unul dintre ei nu avea puteri telepatice. Cred că doar tu eşti aşa, Sookie. Bineînţeles, ştiind că porţi urma asta de zână în tine, te face să te întrebi oare ce gust ai. Mi-a plăcut mult înghiţitura pe care am primit-o când te-a rănit menada, deşi era contaminată cu otrava ei. Iubim zânele, după cum ştii.

— Le iubiţi până la moarte, mi-am spus în barbă, dar evident că Pam a auzit.

— Câteodată, încuviinţă cu un mic zâmbet. Pam asta…

— Deci, care-i ideea în concluzie?

Eram pregătită să mă. duc acasă şi să fiu umană, doar eu cu mine.

— Când am spus că „noi" nu ştiam de înţelegerea lui Bill cu regina, mă refeream şi la Eric, spuse Pam simplu.

Am lăsat capul în jos, încercând să-mi ţin sub control expresia feţei.

— Eric e foarte supărat în legătură cu asta, zise Pam. Acum îşi alegea cuvintele. E supărat pe Bill pentru că Bill a făcut cu regina o înţelegere care a trecut peste Eric. E supărat că nu s-a prins de planul lui Bill. E supărat pe tine că i te-ai băgat pe sub piele. E supărat pe regină că e mai şmecheră decât el. Evident că de-aia e regină. Eric nu va fi niciodată rege, dacă nu reuşeşte să se controleze mai bine.

— Chiar eşti îngrijorată pentru el?

N-am văzut-o pe Pam niciodată să fie serios îngrijorată de ceva.

Când a încuviințat, m-am trezit că întreb:

— Când l-ai întâlnit pe Eric?

Fusesem mereu curioasă, iar în seara asta se părea că Pam are chef de destăinuiri.

— L-am întâlnit la Londra, în ultima noapte a vieții mele.

Vocea îi era monotonă, venind parcă din umbrele întunericului. Puteam să-i văd chipul pe jumătate, în lumina de siguranță de deasupra şi părea destul de calmă.

— Am riscat totul pentru *dragoste.* O să râzi când o să auzi asta.

Nu eram chiar departe de a râde.

— Eram o fată foarte sălbatică pentru vremurile mele. Tinerele nu trebuiau să rămână singure cu domni sau cu orice fel de bărbați. Foarte diferit de acum. Pam îşi mişcă uşor buzele, într-un zâmbet scurt. Dar eu eram o romantică şi o curajoasă. M-am strecurat afară din casă noaptea târziu să mă întâlnesc cu vărul dragei mele prietene, fată care locuia chiar lângă noi. Vărul venise în vizită din Bristol şi eram foarte atraşi unul de celălalt. Părinții mei considerau că el nu este egal cu mine la nivel social, aşa că am ştiut că n-or să-l lase să mă curteze. Şi dacă aş fi fost prinsă singură cu el noaptea, s-ar fi zis cu mine. Nu ne-am fi putut căsători decât dacă părinții mei i-ar fi cerut să mă ia de soție. Deci n-am fi avut nici un viitor. Pam dădu din cap. Vremurile de acum ar fi părut nebuneşti. Atunci femeile nu puteau alege. Partea ironică este că întâlnirea noastră a fost destul de inocentă. Câteva sărutări, multă vorbărie sentimentală, dragoste eternă, bla, bla, bla.

Am surâs către Pam, dar nu a ridicat ochii ca să vadă zâmbetul.

— În drumul înapoi spre casă, încercând să trec în linişte prin grădină, am dat peste Eric. Nu puteam să mă strecor atât de uşor încât să-l evit *pe el.* Rămase tăcută o clipă lungă. Şi de

data asta chiar s-a zis cu mine.

— De ce te-ar fi dat de gol?

M-am lăsat mai jos în scaun şi mi-am încrucişat picioarele. Era o conversaţie neaşteptată şi fascinantă.

— Cred că se simţea singur, spuse, cu o uşoară notă de surpriză în voce. Ultima lui tovarăşă plecase pe cont propriu, căci copiii nu pot rămâne mult cu creatorul lor. După câţiva ani copilul trebuie să devină independent, deşi poate să se întoarcă la creator, şi chiar trebuie, dacă acesta îl cheamă.

— N-ai fost supărată pe el? Părea că încearcă să-şi amintească.

— La început am fost şocată, spuse Pam. După ce m-a golit de sânge, m-a aşezat în pat în camera mea şi bineînţeles că părinţii mei au crezut că am murit de vreo boală misterioasă şi m-au înmormântat. Eric m-a dezgropat, ca să nu mă trezesc în sicriu şi să fiu nevoită să sap singură până la suprafaţă. Asta a fost de mare ajutor. M-a ţinut în braţe şi mi-a explicat tot. Până în noaptea în care am murit fusesem întotdeauna o femeie convenţională dincolo de tendinţele mele îndrăzneţe. Eram obişnuită să port straturi peste straturi de haine. Ai fi uimită să vezi rochia în care am murit: mânecile, volanele. Numai materialul din fustă ţi-ar fi de ajuns să-ţi faci trei rochii.

Pam părea că-şi aduce aminte cu drag, dar nimic mai mult.

— După ce m-am trezit, am descoperit că faptul că eram vampir eliberase ceva sălbatic în mine.

— După tot ce-a făcut, n-ai vrut să-l omori?

— Nu, spuse imediat. Am vrut să mă culc cu el şi am făcut-o. Am făcut asta de multe, multe ori. Zâmbi. Legătura dintre creator şi copil nu trebuie să fie sexuală, dar cu noi a fost. Asta s-a schimbat destul de repede, de fapt, pentru că gusturile mele s-au variat. Voiam să încerc tot ce-mi fusese refuzat în viaţa umană.

— Deci chiar ţi-a plăcut să fii vampir? Te-ai bucurat?

Pam ridică din umeri.

— Da, întotdeauna mi-a plăcut să fiu ceea ce sunt. Am avut

nevoie de câteva zile să-mi înțeleg noua natură. Nu mai auzisem de vampiri înainte să devin chiar eu aşa ceva.

N-am putut să-mi imaginez şocul revenirii lui Pam. M-a uimit cât de repede pretindea că s-a acomodat cu noul ei statut.

— Te-ai întors vreodată să-ți vezi familia? am întrebat. OK, fusese neinspirată întrebarea şi am regretat-o de cum mi-au ieşit cuvintele din gură.

— I-am văzut de la distanță cu vreo zece ani mai târziu. Iți dai seama, primul lucru pe care trebuie să-l facă un nou vampir este să-şi părăsească zona natală. Altfel riscă să fie recunoscut şi vânat. Acum poți să faci paradă cât vrei, dar atunci eram atât de ascunşi şi de atenți. Eric şi cu mine am plecat din Londra cât am putut de repede şi după ce am petrecut puțin timp în nordul Angliei, până m-am acomodat eu cu noua mea stare, am părăsit Anglia şi ne-am dus pe continent.

Povestea era înspăimântătoare, dar fascinantă.

— ÎI iubeai?

Pam păru un pic nedumerită. Pe fruntea ei fină apăru un mic rid.

— Să-l iubesc? Nu. Eram tovarăşi buni şi îmi plăceau partidele de sex şi vânătoare. Dar dragoste? Nu.

În bătaia luminilor de siguranță de deasupra, care proiectau umbre ciudate în marginile parcării, vedeam cum chipul lui Pam se relaxează şi-şi reia trăsăturile fine.

— Îi sunt datoare cu loialitatea mea, continuă Pam. Trebuie să ascult de el, dar o fac de bunăvoie. Eric e inteligent, ambițios şi foarte amuzant. M-ar fi înghițit mormântul dacă nu m-ar fi urmărit cum mă strecor înapoi în casă după întâlnirea cu tânărul acela neghiob. Mi-am văzut de drumul meu mulți, mulți ani, dar m-am bucurat să aud veşti de la el când a deschis barul şi m-a chemat în slujba lui.

Era posibil să mai fie cineva în lumea asta tot aşa de detaşat ca Pam la partea cu „am fost ucisă”? Fără îndoială că Pam îşi savura condiția de vampir şi părea că simte un uşor

dispreț față de oameni; de fapt i se părea că sunt amuzanți. Când Eric a afişat primele sentimente față de mine a crezut că e de râs. Oare Pam era cu adevărat atât de schimbată față de vechea ei persoană?

— Câți ani aveai, Pam?

— Când am murit? Aveam nouăşpe ani. N-a schițat nici cel mai mic gest.

— Şi-ți purtai părul ridicat în fiecare zi? Chipul i se însenină un pic.

— Da. Aveam o coafură foarte complicată. Camerista mea trebuia să mă ajute. Îmi puneam pernițe artificiale sub păr ca să-l pot ridica. Şi lenjeria! Ai fi murit de râs dacă vedeai cum mă îmbrăcam cu ea.

Oricât de interesantă ar fi fost conversația, mi-am dat seama că eram obosită şi voiam să mă duc acasă.

— Deci concluzia e că îi eşti cu adevărat loială lui Eric şi că ai vrut ca eu să aflu că nici unul dintre voi n-a ştiut că Bill avea intenții ascunse când a venit în Bon Temps.

Pam încuviință.

— Deci ai venit aici în seara asta ca să...

— Să te rog să ai milă de Eric.

Nu-mi trecuse prin cap niciodată că Eric ar fi putut avea nevoie de mila mea.

— Asta e o chestie la fel de amuzantă ca lenjeria ta de când erai om, am spus. Pam, ştiu că tu ai impresia că-i eşti datoare lui Eric, deşi el te-a ucis – scumpo, te-a *ucis* – dar eu nu-i sunt datoare lui Eric cu nimic.

— Ții la el, spuse, şi pentru prima dată în vocea ei se simți supărarea. Ştiu că ții la el. N-a fost niciodată atât de răvăşit de emoții. N-a fost niciodată în asemenea dezavantaj.

Părea că se adună, iar eu mi-am dat seama că discuția se terminase. Ne-am ridicat, iar eu am dus scaunele lui Eric la loc.

Habar n-aveam ce să spun.

Din fericire, n-a trebuit să mă gândesc la nimic. Eric în persoană apăru din umbrele de la marginea parcării.

— Pam, spuse, şi acest cuvânt avea o încărcătură specială. Ai întârziat atât de mult, ți-am luat urma să mă asigur că totul e în regulă.

— Stăpâne, răspunse ea.

Nu mai auzisem asta de la Pam niciodată. Se lăsă pe un genunchi pe pietriş, ceea ce era probabil foarte dureros.

— Pleacă, spuse Eric, şi brusc Pam dispăru.

Eu n-am zis nimic. Eric îmi arunca privirea aia fixă de vampir şi nu puteam să-l citesc deloc. Eram aproape sigură că era supărat – dar de ce, pe cine şi cât de tare? Asta era partea distractivă în a fi în preajma vampirilor, dar şi partea înfricoşătoare, amândouă în acelaşi timp.

Eric hotărî că faptele vor spune mai mult decât vorbele. Dintr-odată apăru chiar în fața mea. Îmi atinse bărbia cu un deget şi îmi ridică fața către a lui. Ochii lui, pur şi simplu negri în lumina neregulată, mă priveau cu o intensitate deopotrivă fascinantă şi dureroasă. Vampirii; sentimente amestecate. Toți sunt la fel.

Nu chiar spre surprinderea mea, mă sărută. Când cineva are la dispoziție aproximativ o mie de ani să practice sărutul, poate deveni foarte bun la asta şi aş minți dacă aş spune că eram imună la un aşa talent. Temperatura mea sări cu aproape zece grade. Era tot ce puteam face ca să mă abțin să nu cedez, să-l cuprind cu brațele şi să-l strâng. Pentru un tip mort avea cea mai însuflețită pasiune şi se pare că toți hormonii mei erau în alertă după noaptea petrecută cu Quinn. Dar Quinn era acum o nimica toată.

M-am desprins de Eric cu o reținere aproape dureroasă. Avea un aer concentrat, de parcă ar fi analizat ceva, ca să se hotărască dacă era suficient de bun pentru a fi păstrat.

— Eric, i-am spus cu vocea tremurândă. Nu ştiu de ce eşti aici şi de ce trăim melodrama asta.

— Eşti a lui Quinn acum? Făcu ochii mici.

— Sunt a mea, am spus. Aleg.

— Şi ai ales?

— Eric, eşti incredibil. Noi n-am ieşit împreună. Nu mi-ai

dat nici un semn că te gândeai la asta. Nu te-ai purtat cu mine de parcă aş avea vreo importanță în viața ta. Nu spun c-aş fi fost deschisă la lucrurile astea, dar spun că în *absența* lor am fost liberă să-mi găsesc alt… partener. Şi până acum îmi place de Quinn, e numai bun.

— Nu-l cunoşti mai mult decât îl cunoşteai pe Bill. Aici a pus sare pe rană.

— Cel puțin sunt al naibii de sigură că nu i s-a ordonat să se culce cu mine ca să mă transforme într-o investiție politică.

— E mai bine c-ai aflat despre Bill, spuse Eric.

— Da, e mai bine, am zis. Asta nu înseamnă că povestea mi-a făcut plăcere.

— Ştiam că va fi greu, dar a trebuit să-l fac să-ți mărturisească.

— De ce?

Eric părea împietrit. N-am ştiut cum altfel să formulez. Privi departe, în întunericul nopții.

— Nu era corect, spuse în cele din urmă.

— Adevărat. Dar poate că ai vrut să te asiguri că n-o să-l mai iubesc niciodată.

— Poate ambele lucruri, spuse.

Se aşternu un moment greu de tăcere, de parcă ceva mare inspira adânc.

— OK, am spus încet. Fusese ca o şedință de terapie. Te porți ciudat în jurul meu de luni de zile, Eric. De când ai fost… ştii tu, de când n-ai fost tu. Ce ți se întâmplă?

— Din seara aia în care am fost blestemat, m-am întrebat cum am ajuns să alerg pe drumul spre casa ta.

M-am dat cu un pas sau doi înapoi şi am încercat să găsesc pe fața lui albă o dovadă sau un indiciu a ceea ce gândea. Dar degeaba.

Nu m-am întrebat niciodată de ce Eric ajunsese acolo. Fusesem atât de şocată de atâtea lucruri încât faptul că îl găsisem pe Eric singur, pe jumătate dezbrăcat şi confuz, dimineața devreme în prima zi a Anului Nou, se pierduse undeva printre tulburările provocate de Războiul Vrăjitoarelor.

— Ai reuşit să-ți dai seama care era răspunsul? am întrebat, realizând abia după ce am pronunțat cuvintele cât de stupidă fusese întrebarea.

— Nu, spuse cu o voce aproape şuierată. Nu. Şi vrăjitoarea care m-a blestemat e moartă, deşi blestemul a fost rupt. Acum nu-mi mai poate spune ce consecințe avea să aibă blestemul. Trebuia să caut persoana pe care o uram? Pe care o iubeam? Ar fi putut să fie o pură întâmplare că m-am trezit alergând către nicăieri… dar că acel nicăieri era spre casa ta?

Eu am lăsat să treacă un moment de linişte stânjenitoare. Habar n-aveam ce să spun şi era clar că Eric aştepta un răspuns.

— Probabil din cauza sângelui de zână, am spus încet, deşi încercasem cu greu să mă conving că picătura de sânge de zână nu era suficient de importantă pentru a provoca o uşoară atracție din partea vampirilor pe care îi întâlneam.

— Nu, zise.

Şi apoi dispăru.

— Ei bine, am spus tare, nefericită pentru tremurul din voce. A fost o ieşire bună.

Era destul de greu să ai ultimul cuvânt cu un vampir.

# *Capitolul 8*

— Bagajele sunt gata... Cântam.

— Păi, nu rămân atât de singură încât să plâng, făcu Amelia.

Acceptase politicoasă să mă ducă la aeroport, dar ar fi trebuit s-o pun să promită că o să şi fie drăguță în dimineața aia. Fusese cam morocănoasă tot timpul cât îmi aranjasem machiajul.

— Aş fi vrut să merg şi eu, spuse, recunoscând ce are pe suflet.

Bineînțeles că ştiam care e problema Ameliei dinainte s-o spună cu voce tare. Dar eu nu puteam să fac nimic.

— Nu depinde de mine cine este sau nu invitat. Eu sunt un ajutor plătit.

— Ştiu, spuse tristă. O să ridic corespondența şi o să ud plantele şi o să-l pieptăn pe Bob. Auzi, am auzit că agentul de asigurări de la Bayou State are nevoie de o secretară, pentru că mama femeii care lucra pentru el a fost evacuată din New Orleans şi are nevoie de îngrijire permanentă.

— Da, să te duci să te înscrii pentru slujba aia, am spus. O să-ți placă la nebunie.

Agentul meu de asigurări era un vrăjitor care îşi susținea polițele cu vrăji.

— O să-ți placă Greg Aubert şi o să te intereseze. Voiam ca interviul Ameliei la agenția de asigurări să fie o surpriză fericită. Amelia s-a uitat la mine pe sub sprâncene.

— O, e drăguț şi singur?

— Nu. Dar are alte calități interesante. Şi nu uita că i-ai promis lui Bob că nu te încurci cu alți tipi.

— A, da. Amelia păru posomorâtă. Mai bine hai să ne uităm

după hotelul tău.

Amelia mă învăța acum cum să folosesc computerul verişoarei mele, Hadley. Îl adusesem cu mine din New Orleans, gândindu-mă să-l vând, dar Amelia mă convinsese să-l instalez aici, în casă. Arăta caraghios pe un birou din cea mai veche încăpere din casă, pe care acum o foloseam pe post de living. Amelia plătea încă o linie de telefon pentru Internet, fiindcă avea nevoie de el şi pentru laptopul ei de sus. Eu eram încă o începătoare emoționată.

Amelia a deschis pagina de Google şi a tastat „hotelul Piramida din Gizeh". Ne-am uitat amândouă la poza care a apărut pe ecran. Majoritatea hotelurilor pentru vampiri erau în zone urbane mari, precum Rhodes, şi reprezentau de asemenea atracții turistice. Numit adesea pur şi simplu „Piramida", hotelul avea această formă, evident, şi era acoperit cu sticlă reflectorizantă fumurie. În jurul unuia dintre etajele inferioare se vedea o bandă de sticlă mai deschisă la culoare.

— Nu e tocmai… hmm.

Amelia se uită la clădire cu capul într-o parte.

— I-ar fi trebuit o pantă mai înclinată, am spus, iar ea aprobă.

— Ai dreptate. De parcă ar fi vrut să construiască o formă de piramidă, dar n-au înălțat suficiente etaje încât s-o facă să arate cum trebuie. Unghiul nu e destul de ascuțit încât să-i dea măreție.

— Şi baza e un dreptunghi prea mare.

— Şi asta. Îmi imaginez că alea sunt sălile de conferință.

— N-au parcare, am spus, uitându-mă pe ecran.

— O, probabil că e subterană. Le pot construi şi în felul ăsta acolo.

— E pe malul lacului, am spus. Ura, o să văd lacul Michigan. Vezi, e doar un parc mic între hotel şi lac.

— Şi vreo şase benzi de trafic, menționa Amelia.

— Da, şi asta.

— Dar e aproape de marile magazine, zise ea.

— Are un etaj întreg numai pentru oameni, am citit. Pun

pariu că e etajul ăsta mai deschis la culoare. Credeam că e doar chestie de design, dar e aşa pentru ca oamenii să aibă lumină în timpul zilei. Au nevoie de asta ca să se simtă bine.

— Traducere: aşa e legea, spuse Amelia. Ce mai au acolo? Săli de întrunire, bla, bla, bla. Sticlă opacă în întregul hotel în afară de etajul pentru oameni. Apartamente rafinat decorate la nivelele superioare, bla, bla, bla. Personal special pregătit pentru a satisface nevoile vampirilor. Asta înseamnă că donează sânge de bunăvoie sau că se oferă parteneri pentru partide de sex?

Amelia era atât de cinică. Dar acum, că ştiam cine-i tatăl ei, era logic, într-un fel.

— Mi-ar plăcea să văd camera cea mai de sus, vârful piramidei, am spus.

— Nu se poate. Zice aici că ăla nu e un nivel pentru oaspeți. De fapt acolo țin instalațiile pentru aer condiționat.

— În fine, la naiba. E timpul să mergem, am zis, uitându-mă la ceas.

— A, da. Amelia se uita tristă la ecran.

— O să fiu plecată numai o săptămână. Amelia era o persoană căreia nu-i plăcea să fie singură. Am coborât şi am dus bagajele la maşină.

— Am numărul de la hotel să sun în caz de urgență. Am şi numărul tău de mobil. Ți-ai luat încărcătorul?

Ieşi de pe aleea cu pietriş pe Hummingbird Road. A trebuit să ocolim Bon Temps, ca să ajungem pe şoseaua interstatală.

— Da.

Şi peria şi pasta de dinți, aparatul de ras, deodorantul, uscătorul de păr (pentru orice eventualitate), trusa de machiaj, toate hainele noi şi câteva în plus, o mulțime de pantofi, o cămaşă de noapte, deşteptătorul de voiaj al Ameliei, lenjerie de corp, câteva bijuterii, o poşetă de rezervă şi două cărți.

— Mersi mult că mi-ai împrumutat valiza. Amelia contribuise cu trolerul ei roşu țipător, o geantă asortată şi încă una pentru bagajul de mână, unde îngrămădisem o carte, un almanah rebus, un CD-player portabil cu căşti şi un mic

suport de CD-uri.

N-am vorbit mult pe drum. Mă gândeam cât de ciudat era s-o las pe Amelia singură în casa familiei mele. Ai noştri locuiseră acolo de peste o sută şaptezeci de ani.

Conversația noastră sporadică s-a stins până să ajungem la aeroport. Părea că nu mai rămăsese nimic de spus. Eram în dreptul terminalului principal din Shreveport, dar ne îndreptam către un mic hangar particular. Dacă Eric n-ar fi rezervat un charter Anubis cu câteva săptămâni în urmă, ar fi rămas pe dinafară, pentru că participanții la reuniune folosiseră din plin serviciile companiei Anubis. Toate statele implicate trimiteau delegații şi o mare parte din centrul Statelor Unite, de la Golf până la granița cu Canada, era inclusă în Diviziunea Centrală a SUA.

Acum câteva luni, Louisiana ar fi avut nevoie de două avioane. Acum unul era de ajuns, mai ales că o parte a grupului plecase înainte. Am citit lista vampirilor care lipseau după întâlnirea de la Fangtasia şi, spre regretul meu, Melanie şi Chester erau trecuți acolo. Îi cunoscusem la cartierul general al reginei din New Orleans şi, deşi n-am avut timp să devenim prieteni la cataramă, păreau vampiri de treabă.

Un paznic de la poarta gardului care împrejmuia hangarul ne-a verificat actele mie şi Ameliei înainte să ne lase să intrăm. Era un om obişnuit, polițist retras din activitate, dar părea competent şi atent.

— Luați-o la dreapta şi vedeți o parcare lângă uşa peretelui estic, spuse.

Amelia stătea un pic aplecată pe volan în timp ce conducea, dar uşa se vedea clar şi mai erau şi alte maşini parcate acolo. Era ora zece dimineața, iar aerul se simțea puțin cam rece, în ciuda căldurii aparente.

Era o adiere timpurie de toamnă. După vara foarte, foarte fierbinte însemna o adevărată binecuvântare. În Rhodes era mai răcoare, din câte îmi spusese Pam. Verificase pe Internet starea vremii pentru săptămâna următoare şi mă sunase să-mi spună să-mi iau un pulover. Avea o voce aproape

entuziasmată, ceea ce era mare lucru pentru Pam. Aveam senzația că Pam era un pic neliniştită, un pic sătulă de Shreveport şi de bar. Poate era doar o impresie a mea.

Amelia m-a ajutat să dau jos valizele. Trebuise să înlăture nişte vrăji de pe Samsonite-ul roşu, înainte să mi-l împrumute. N-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi uitat. Am tras mânerul trolerului şi mi-am aruncat pe umăr geanta, iar Amelia a luat sacoşa de voiaj şi a deschis uşa.

Nu mai fusesem într-un hangar pentru avioane înainte, dar arăta ca în filme: ca o peşteră uriaşă. Erau câteva avioane mici parcate înăuntru, dar ne-am dus, după cum ne indicase Pam, către poarta mare din peretele de vest. Avionul Anubis Air era parcat afară şi angajați ai companiei încărcau sicriele în compartimentul bagajelor. Erau îmbrăcați în uniforme negre, singura pată de culoare fiind un cap stilizat de şacal pe piept, o afectare care mi s-a părut iritantă. S-au uitat la noi în treacăt, dar nu ne-a luat nimeni la întrebări şi nu ne-au cerut actele până când să ajungem la scara avionului.

Bobby Burnham stătea la baza scării cu o agendă. Bineînțeles că de vreme ce era zi, era evident că Bobby nu era vampir, dar arăta atât de palid şi serios, încât ar fi putut fi unul. Nu-l mai întâlnisem până atunci, dar ştiam cine este, iar el cu siguranță mă recunoscuse pe mine. Am smuls asta chiar din creierul lui.

Dar certitudinea asta nu l-a împiedicat să-mi verifice numele pe afurisita aia de listă şi se mai şi uita surprins la Amelia, de parcă ea n-ar fi putut să-l transforme în broască. (La asta se gândea.)

— Ar trebui să orăcăie, am spus, iar ea a zâmbit. Bobby s-a prezentat şi, când noi am dat din cap, a spus:

— Dumneavoastră sunteți pe listă, domnişoară Stackhouse, dar domnişoara Broadway nu este. Mă tem că va trebui să vă duceți bagajul sus singură.

Lui Bobby îi plăcea să dețină el puterea. Amelia a şoptit ceva pe sub mustață, şi deodată Bobby făcu:

— Geanta asta grea o duc eu pe scări, domnişoară

Stackhouse. Vă descurcați cu cealaltă? Dacă nu puteți, mă întorc în două minute şi o iau eu.

Uimirea de pe fața lui era nemaipomenită, dar am încercat să nu râd prea tare. Amelia făcuse un truc uşor răutăcios.

— Mersi, mă descurc, l-am liniştit şi am luat geanta de la Amelia în timp ce el târa pe scări bagajul mai greu.

— Amelia, şmechera, am spus, dar nu prea supărată.

— Cine-i idiotul ăsta?

— Bobby Burnham. E omul de zi al lui Eric. Toți vampirii de un anumit rang aveau aşa ceva.

Bobby era o achiziție recentă a lui Eric.

— Ce face? Şterge de praf sicriele?

— Nu, face aranjamente pentru afaceri, merge la bancă, ia rufele de la curățătorie, merge la ghişeele care sunt deschise numai în timpul zilei şi aşa mai departe.

— Deci e o slugă.

— Păi, da. Dar o slugă importantă. E sluga lui Eric. Bobby deja cobora scările, încă surprins că fusese politicos şi săritor.

— Nu-i mai face nimic, i-am zis, ştiind că se gândea la varianta asta.

Ochii Ameliei au scânteiat înainte să înțeleagă ce-i spuneam.

— Da, meschin din partea mea, recunoscu. Pur şi simplu nu pot să-i sufăr pe ticăloşii bolnavi după putere.

— Cine poate? Ascultă, ne vedem peste o săptămână. Mersi că m-ai condus la avion.

— Da, da. Îmi zâmbi pierdută. Să te distrezi bine şi ai grijă să nu fii ucisă sau muşcată.

Am avut impulsul de a o îmbrățişa şi, după o clipă de surpriză, m-a îmbrățişat şi ea.

— Să ai grijă de Bob, am spus şi am luat-o în sus, pe scări.

Nu puteam să nu mă simt uşor emoționată, pentru că rupeam legătura cu viața mea familiară, cel puțin temporar. Angajata Anubis Air din avion spuse:

— Alegeți-vă locul, domnişoară Stackhouse.

Mi-a luat geanta de voiaj şi a pus-o deoparte. Interiorul

aeronavei nu era ca acela din avioanele pentru oameni, sau cel puțin aşa scria pe site-ul companiei. Flota Anubis fusese construită şi echipată pentru a transporta vampiri adormiți, ca prioritate, şi apoi pentru pasageri umani. De-a lungul peretelui existau nişe pentru sicrie, ca nişte cutii uriaşe pentru bagaje, şi la capătul din față al aeronavei erau trei rânduri de scaune, pe dreapta trei scaune şi pe stânga două, pentru oameni ca mine... sau, cel puțin, oameni care aveau de gând să-i ajute pe vampiri într-un fel sau altul la congresul ăsta. Acum mai erau doar alte trei ființe umane pe scaune. Mă rog, o ființă umană şi două semiumane.

— Bună ziua, domnule Cataliades, am spus, iar omul rotofei se ridică din scaun şi zâmbi larg.

— Scumpă domnişoară Stackhouse, spuse cu căldură, pentru că aşa vorbea domnul Cataliades, mă bucur atât de mult să te revăd.

— Şi eu mă bucur să vă văd, domnule Cataliades. Numele lui se pronunță cum se scrie, şi dacă avea şi un nume de botez, eu nu-l ştiam. Lângă el stătea o tânără cu părul roşu aprins, aranjat în țepi; era nepoata lui, Diantha. Diantha se îmbrăca în cele mai ciudate combinații, iar în seara asta se întrecuse pe sine. Înaltă cam de un metru şi jumătate, slabă de i se vedeau oasele, Diantha alesese colanți trei-sferturi portocalii, saboți albaştri, o fustă plisată albă şi un maiou cu imprimeuri colorate. Era amețitoare.

Diantha nu avea obiceiul să respire în timp ce vorbea. Acum spuse:

— Saltare ce faci?

— Revin imediat, am zis, şi, cum n-a mai făcut nici o mişcare, am dat din cap.

Unii supranaturali dau mâna, alții nu, aşa că trebuie să fii atent. M-am întors către celălalt pasager. Cu un alt om m-am gândit că sunt pe teren mai sigur, aşa că am întins mâna dreaptă. Omul a întins şi el mâna după o pauză jenantă, de parcă i s-ar fi oferit un peşte mort. Mi-a strâns palma stângaci şi şi-a retras degetele de parcă abia s-ar fi putut abține să nu

se şteargă pe pantaloni.

— Domnişoară Stackhouse, dânsul e Johan Glassport, specialist în Dreptul vampirilor.

— Domnule Glassport, am spus politicos, încercând să nu mă simt ofensată.

— Johan, ți-o prezint pe Sookie Stackhouse, telepata reginei, spuse domnul Cataliades, pe tonul lui curtenitor.

Domnul Cataliades avea un simț al umorului la fel de generos ca burta pe care o purta. Chiar în momentul ăsta avea o sclipire în ochi. Dar trebuia să țin minte că partea din el care nu era umană – cea mai mare parte a domnului Cataliades – era demonică. Diantha era demon pe jumătate; unchiul încă şi mai mult.

Johan m-a scanat scurt din cap până în picioare, aproape că s-a auzit cum mă adulmecă, şi s-a întors la cartea pe care o avea în poală.

Chiar atunci, stewardesa de la Anubis a început să ne țină discursul obişnuit, iar eu m-am aşezat la locul meu şi mi-am pus centura. La scurt timp după aceea eram în aer. Nu mai aveam nici un pic de emoții, pentru că fusesem atât de dezgustată de purtarea lui Johan Glassport.

Nu credeam c-o să întâlnesc vreodată o bădărănie atât de fățişă. Poate că oamenii din nordul Louisianei nu au mulți bani şi poate că există o rată mare a sarcinilor printre adolescente şi alte feluri de probleme, dar, pentru numele lui Dumnezeu, noi suntem politicoşi.

Diantha spuse:

— Johan e un tâmpit.

Johan n-a dat nici cea mai mică atenție acestei observații îndreptățite, ci întoarse pagina cărții.

— Mulțumesc, dragă, spuse domnul Cataliades. Domnişoară Stackhouse, pune-mă la curent cu ce s-a mai întâmplat în viața dumitale.

M-am mutat, ca să stau în fața trioului.

— Nu sunt prea multe de spus, domnule Cataliades. Am primit cecul, după cum v-am scris. Mulțumesc că v-ați ocupat

de toate problemele proprietății lui Hadley şi dacă vă răzgândiți şi-mi trimiteți o notă de plată, o achit bucuroasă.

Nu chiar bucuroasă, dar uşurată de o obligație.

— Nu, copilă. Măcar atât puteam să fac şi eu. Regina s-a bucurat să-şi exprime mulțumirile în felul ăsta, deşi seara n-a ieşit deloc cum plănuia.

— Bineînțeles, nici unul dintre noi nu-şi imagina că se va sfârşi aşa.

M-am gândit la capul lui Wybert zburând în aer şi lăsând o dâră de sânge şi m-a luat cu tremurat.

— Tu eşti martora, spuse Johan pe neaşteptate. A strecurat un semn de carte în volum şi l-a închis. Ochii lui palizi, măriți în spatele ochelarilor, mă fixau. Din rahat de câine pe pantofii lui fusesem transformată în ceva destul e interesant şi remarcabil.

— Da, eu sunt martora.

— Atunci trebuie să vorbim. Acum.

— Dacă o reprezinți pe regină în acest proces foarte important, sunt un pic surprinsă că nu te-a bătut gândul să vorbeşti cu mine până acum, am spus, pe un ton cât am putut de calm.

— Regina a avut dificultăți în a mă contacta şi a trebuit să termin cu clientul meu dinainte, spuse Johan. Fața lui ştearsă nu şi-a schimbat expresia, dar arăta un pic mai tensionată.

— Johan a fost în închisoare, spuse Diantha rar şi clar.

— Dumnezeule, am spus, cu adevărat uimită.

Johan răspunse:

— Bineînțeles că acuzațiile au fost complet nefondate.

— Bineînțeles, Johan, spuse domnul Cataliades, fără absolut nici o inflexiune în voce.

— O, am spus. Şi care sunt acuzațiile alea atât de false?

Johan se uită la mine din nou, de data asta mai puțin arogant..

— Am fost acuzat că am lovit o prostituată în Mexic.

Nu ştiam prea multe despre cum se aplica legea în Mexic, dar mi se părea absolut incredibil ca un american să fie arestat

în Mexic pentru că a bătut o prostituată, dacă asta era singura acuzație. Doar dacă n-avea o mulțime de duşmani.

— Aveai cumva ceva în mână când ai lovit-o? am întrebat cu un zâmbet senin.

— Cred că Johan avea în mână un cuțit, spuse grav domnul Cataliades.

Ştiu că zâmbetul mi-a dispărut chiar în clipa aia.

— Ai fost în închisoare în Mexic pentru c-ai înjunghiat o femeie, am spus.

Cine era rahat de câine acum?

— O prostituată, mă corectă. Asta a fost acuzația, dar bineînțeles că eram complet nevinovat.

— Bineînțeles, am spus.

— Dar nu despre cazul meu vorbim acum, domnişoară Stackhouse. Meseria mea e s-o apăr pe regină împotriva acuzațiilor foarte serioase care i se aduc, iar dumneavoastră sunteți un martor foarte important.

— Sunt singurul martor.

— Bineînțeles – al morții efective.

— Au fost mai multe morți efective.

— Singura moarte care contează la această reuniune este moartea lui Peter Threadgill.

Am oftat la imaginea capului lui Wybert şi apoi am spus:

— Mda, eram acolo.

Poate că Johan nu era decât un gunoi, dar ştia cum să-şi facă treaba. A urmat o şedință lungă de întrebări şi răspunsuri, iar în final avocatul ştia mai multe despre ce se întâmplase decât ştiam eu, care fusesem acolo. Domnul Cataliades a ascultat cu mare interes şi, din când în când, intervenea cu o clarificare sau îi explica avocatului aşezarea mănăstirii reginei.

Diantha a ascultat un timp, s-a aşezat pe jos şi a jucat cărți timp de jumătate de oră, apoi şi-a înclinat scaunul şi s-a culcat.

Însoțitoarea de zbor Anubis Airline venea să ne ofere băuturi şi gustări în tot timpul zborului spre nord, care a

durat trei ore, iar eu, după ce mi-am terminat şedința cu avocatul, m-am ridicat să merg la toaletă. A fost o experiență inedită; nu mai fusesem la toaletă într-un avion pană acum. În loc să mă întorc la locul meu, m-am plimbat de-a lungul avionului, uitându-mă la fiecare sicriu în parte. Fiecare avea câte o etichetă ataşată de mâner. Astăzi erau cu noi în avion Eric, Bill, regina, André şi Sigebert. Am găsit de asemenea sicriele lui Gervaise, care o găzduise pe regină, şi al lui Cleo Babbitt, care era şeriful Districtului 3. Şeriful Districtului 2, Aria Yvonne, fusese lăsat în fruntea statului cât timp regina era plecată.

Sicriul reginei era incrustat cu modele sidefate, dar celelalte arătau destul de obişnuit. Toate erau din lemn şlefuit: vampirii ăştia nu foloseau metale moderne. Mi-am trecut mâna peste al lui Eric şi mi-au venit în minte imagini înfricoşătoare cu el înăuntru, aproape lipsit de viață.

— Femeia lui Gervaise s-a dus înainte cu maşina, în timpul nopții, împreună cu Rasul, ca să se asigure că toate pregătirile pentru regină sunt bine făcute, spuse vocea domnului Cataliades de după umărul meu drept.

Am tresărit şi am scos un țipăt, care l-a amuzat peste măsură pe avocatul civil al reginei. A râs înfundat.

— Fină mişcare, am spus, cu o voce acră ca o lămâie stoarsă.

— Te întrebai unde este al cincilea şerif.

— Da, dar dumneavoastră erați poate cu un gând sau două în urmă.

— Eu n-am puteri telepatice, ca tine, draga mea. Iți urmăream expresia feței şi limbajul corporal. Ai numărat sicriele şi ai început să citeşte etichetele de pe bagaje.

— Deci regina nu e doar regina, ci şi şeriful propriei zone.

— Da, mă lămuri el. Nu toți conducătorii fac lucrul ăsta, dar reginei i se părea supărător să se consulte tot timpul cu un alt vampir când voia să decidă ceva.

— Sună tipic pentru regină.

M-am uitat în față, la însoțitorii noştri. Diantha şi Johan

erau ocupați: Diantha cu somnul, iar Johan cu cartea lui. Mă întrebam dacă nu era cumva o carte despre disecție, cu diagrame sau poate un inventar al crimelor lui Jack Spintecătorul, cu fotografii de la locul faptei. Cam ăsta părea genul lui Johan.

— Cum de şi-a luat regina un avocat ca el? am întrebat cât am putut de încet. Pare destul de... nasol.

— Johan Glassport e un avocat grozav şi unul care acceptă cazuri pe care alți avocați nu le vor, spuse domnul Cataliades. Şi e şi criminal. Dar de fapt toți suntem, nu-i aşa?

Ochii lui negri ca mărgelele mă priveau pătrunzător.

I-am întors privirea preț de o clipă lungă.

— Ca să-mi apăr viața mie sau unei persoane iubite aş ucide un atacator, am spus, cântărindu-mi bine cuvintele înainte.

— Ce diplomat ați formulat ideea, domnişoară Stackhouse. N-aş putea să spun acelaşi lucru despre mine. Sunt unele creatori pe care le-am ucis şi le-am sfâşiat din pură plăcere.

Bleah. Era mai mult decât voiam să ştiu.

— Diantha adoră să vâneze căprioare şi a ucis şi oameni în apărarea mea. Şi ea şi sora ei chiar au doborât vreo doi derbedei de vampiri.

Să țin minte s-o tratez pe Diantha cu mai mult respect. Să omori un vampir era un demers foarte dificil. Iar ea putea să joace cărți ca un diavol.

— Şi Johan? am întrebat.

— Probabil că pentru moment n-ar trebui să vorbesc despre micile înclinații ale lui Johan. La urma urmei, n-o să depăşească limita câtă vreme e cu noi. Eşti mulțumită cum se descurcă Johan, cum îți face instructajul?

— Asta face? Păi, da, cred că da. A fost foarte riguros şi probabil că asta şi vreți.

— Într-adevăr.

— Puteți să-mi spuneți la ce să mă aştept la reuniune? Ce o să dorească regina?

Domnul Cataliades spuse:

— Să ne aşezăm şi o să încerc să-ți explic. Timp de o oră după aceea el a vorbit, iar eu am ascultat şi am pus întrebări.

Până când Diantha s-a ridicat şi a căscat, m-am simțit un pic mai pregătită pentru toate lucrurile noi pe care aveam să le înfrunt în Rhodes. Johan Glassport îşi închise cartea şi ne privi, de parcă era acum gata să vorbească.

— Domnule Glassport, ați mai fost în Rhodes până acum? întrebă domnul Cataliades.

— Da, răspunse avocatul. Am lucrat în Rhodes. De fapt, făceam naveta între Rhodes şi Chicago; locuiam cam la jumătatea drumului între cele două.

— Când ați fost în Mexic? am întrebat.

— Oh, acum un an sau doi, răspunse. Am avut nişte neînțelegeri cu parteneri de afaceri aici şi părea un moment bun să...

— Plecați naibii din oraş? am completat săritoare.

— Să fugiți mâncând pământul? sugeră Diantha.

— Să luați banii şi să vă evaporați? zise domnul Cataliades.

— Toate cele de mai sus, spuse Johan Glassport cu cea mai firavă urmă de zâmbet.

# Capitolul 9

— Am ajuns în Rhodes pe la jumătatea după-amiezii. Un camion Anubis ne aştepta, ca să încarce sicriele şi să le transporte la hotelul Piramida din Gizeh. Tot timpul cât a durat drumul prin oraş m-am uitat pe geamul limuzinei şi, în ciuda prezenței copleşitoare a firmelor care aveau magazine şi în Shreveport, nu mă îndoiam că sunt în alt loc. Cărămidă roşie din plin, trafic de oraş mare, case lipite una de alta, privelişti ale lacului... Încercam să mă uit în toate direcțiile în acelaşi timp. Apoi s-a văzut hotelul. Era uimitor. Ziua nu era suficient de însorită pentru ca sticla fumurie să strălucească, dar Piramida din Gizeh arăta oricum impresionant. Bineînțeles că era şi parcul dincolo de strada cu şase benzi, înțesate de maşini, şi dincolo de parc, lacul.

În timp ce camionul Anubis a tras în spatele Piramidei pentru a-şi lăsa încărcătura de vampiri şi bagaje, limuzina a oprit în fața hotelului. Ne-am grăbit să coborâm din maşină, noi, creaturile de zi, iar eu n-am ştiut la ce să mă uit mai întâi: la fântânile mari sau la ornamentele clădirii.

La uşile principale ale Piramidei erau o mulțime de bărbați în uniforme maro cu bej, dar şi paznici tăcuți. Două copii elaborate ale unui sarcofag erau amplasate în poziție verticală, de o parte şi de alta a intrării holului principal. Erau fascinante şi mi-ar fi plăcut să am şansa să le examinez pe amândouă, dar am fost invitați în clădire de către angajații hotelului. Un bărbat a deschis portiera, unul ne-a verificat actele de identitate ca să se asigure că eram invitați înregistrați – şi nu reporteri umani, niscaiva curioşi sau vreo adunătură de fanatici – şi un altul a deschis uşa hotelului şi ne-a indicat că ar trebui să intrăm.

Mai fusesem într-un hotel de vampiri înainte, deci mă

aşteptam să văd paznici înarmați şi să nu fie ferestre la parter. Piramida din Gizeh se străduia ceva mai mult decât Țărmul Liniştit din Dallas să arate cât de cât ca un hotel pentru oameni; deşi pe pereți erau gravuri care imitau arta funerară egipteană, holul strălucea în lumina artificială şi o muzică oribil de veselă se auzea din pereți – *The Girl front Ipanema*[5] într-un hotel de vampiri.

Şi holul era mai agitat decât cel din Țărmul Liniştit.

O mulțime de oameni şi alte creaturi îşi făceau de lucru pe acolo, multă acțiune la recepție şi forfotă în jurul biroului de informații instalat de cuibul de vampiri al oraşului gazdă. Mai fusesem cu Sam în Shreveport la un târg pentru proprietarii de baruri, când trebuia să cumpere un nou sistem de pompare şi am recunoscut decorul general. Eram sigură că undeva trebuia să existe o sală de conferințe, cu standuri, şi un program pentru mese rotunde sau demonstrații.

Speram să găsesc în mapa noastră de înscriere şi o hartă a hotelului, în care să fie notate toate evenimentele şi locațiile. Sau erau vampirii prea încrezuți pentru indicații atât de mărunte? Nu, iată că am găsit o diagramă a hotelului înrămată şi luminată, care să poată fi citită de clienți şi vizitatori. Acest hotel era numerotat în ordine inversă. La ultimul nivel, apartamentul penthouse purta numărul 1. Iar jos, nivelul cel mai extins – cel pentru oameni – găseai numărul 15. Între etajul pentru oameni şi hol se afla un mezanin şi erau săli mari de conferințe în anexa din aripa de nord a hotelului, partea dreptunghiulară fără ferestre, care arătase atât de ciudat în imaginea de pe Internet.

I-am observat pe oamenii care alergau de colo-colo pe hol – cameriste, gărzi de corp, valeți, oameni de serviciu… Iată-ne pe noi, mici castori umani, agitându-ne ca să pregătim totul pentru întruniții cu sânge rece? (Puteam să le spun aşa dacă asta se chema reuniune? Care era diferența?) M-am întristat puțin când m-am întrebat de ce lucrurile stăteau aşa, când

---

5 Hit internațional al anilor 1960, în ritm de bossa-nova.

acum câțiva ani vampirii erau cei care alergau de colo-colo, şi asta într-un colț întunecat unde se puteau ascunde. Poate că asta ar fi fost varianta mai naturală. Mi-am dat o palmă în gând. Puteam la fel de bine să mă alătur frăției, dacă asta simțeam cu adevărat. Observasem protestatarii din micul parc de vizavi de Piramida din Gizeh, pentru care unele dintre pancarte foloseau denumirea „Piramida mumiilor".

— Unde sunt sicriele? l-am întrebat pe domnul Cataliades.

— Le aduc printr-o intrare de la subsol, spuse. La uşa de la intrarea în hotel aveau un detector de metale. M-am străduit să nu mă uit când Johan Glassport şi-a golit buzunarele. Detectorul pornise ca o sirenă când a trecut el.

— Şi sicriele trebuie trecute prin detectorul de metale? am întrebat.

— Nu, vampirii noştri au sicrie din lemn, dar echipamentul de pe ele este metalic şi nu poți să-i scoți pe vampiri să-i controlezi în buzunare după alte obiecte metalice, aşa că n-ar avea nici un sens, răspunse domnul Cataliades, pentru prima dată părând nerăbdător. Plus că unii vampiri au ales coşciuge moderne din metal.

— Demonstranții de peste drum, am spus. M-au speriat. Le-ar plăcea să se strecoare aici.

Domnul Cataliades zâmbi, o privelişte înfricoşătoare.

— Nimeni n-o să intre aici, domnişoară Sookie. Sunt alți paznici, pe care nu-i poți vedea.

În timp ce domnul Cataliades ne înregistra la recepție, am stat lângă el şi m-am întors să mă uit la ceilalți oameni. Erau toți îmbrăcați frumos şi vorbeau cu toții. Despre noi. M-am emoționat dintr-odată din cauza privirilor pe care ni le aruncau ceilalți şi din cauza zgomotului venit de la gândurile celor câțiva oaspeți oameni vii şi ale membrilor personalului. Noi eram anturajul uman al reginei care fusese unul dintre cei mai puternici vampiri din America. Acum nu numai că era slăbită din punct de vedere economic, dar era şi pusă sub acuzare pentru uciderea soțului ei.

Înțeleg de ce erau interesante celelalte slugi – şi *eu* aş fi zis

că suntem interesanți – dar nu mă simțeam confortabil. Nu puteam să mă gândesc decât că trebuia să-mi refac machiajul şi la cât de mult voiam să fiu singură câteva momente.

Recepționerul ne-a verificat intenționat rezervările cât se putea de încet, parcă să ne țină în hol la expoziție cât de mult posibil. Domnul Cataliades îl trata cu politețea lui obişnuită, deşi după zece minute şi asta devenea tensionată.

Am stat la o distanță discretă în timpul ăsta, dar când mi-am dat seama că recepționerul – cam patruzeci de ani, consumator de droguri uşoare, tată a trei copii – ne regula aşa numai ca să se distreze, m-am apropiat. L-am tras de mânecă pe domnul C, atenționându-l astfel că aş vrea să mă alătur conversației. A tăcut şi s-a întors interesat către mine.

— Ne dai cheile şi ne spui unde ne sunt vampirii, sau îi spun şefului tău că tu eşti ăla care vinde pe Ebay obiecte cu sigla hotelului. Şi dacă mituieşti vreo menajeră măcar să se *atingă de* chiloțeii reginei, darămite să-i fure, te dau pe mâna Dianthei.

Diantha tocmai fusese să ia o sticlă de apă. S-a simțit obligată să-şi dezvelească dinții ascuțiți într-un zâmbet letal.

Recepționerul s-a albit şi după aceea s-a înroşit, afişând un tipar interesant de circulație sangvină.

— Da, doamnă, se bâlbâi, iar eu m-am întrebat dacă o să şi facă pe el.

După ce am răscolit un pic prin capul lui, nici nu mi-a păsat prea mult.

În foarte scurt timp, aveam toți cheile, aveam o listă cu locurile de odihnă ale vampirilor „noştri”, iar hamalul ne aducea bagajele într-unui dintre cărucioarele alea elegante. Ceea ce-mi aminti de un lucru.

*Barry,* am spus în mintea mea. *Eşti pe-aici?*

*Da,* spuse o voce care era departe de cea timidă pe care o auzisem prima dată. *Sookie Stackhouse?*

*Eu sunt. Ne cazăm. Eu sunt în 1538. Tu?*

*Eu în 1576. Ce faci?*

*Eu, bine. Dar Louisiana... am avut uraganul, şi apoi*

*procesul. Cred că ştii de toate astea, nu?*

*Da, aţi avut parte de ceva acţiune.*

*Ai putea să spui şi aşa,* i-am zis, întrebându-mă dacă zâmbetul mi se vedea în minte.

*Am priceput şi asta.*

Acum am înţeles cam cum trebuie să se simtă oamenii când sunt puşi faţă în faţă cu mine.

*Ne vedem mai încolo,* i-am spus lui Barry. *Ascultă, care e numele tău de familie adevărat?*

*S-a declanşat ceva când mi-ai dezvăluit darul,* mi-a zis. *Numele meu adevărat e Barry Horrowitz. Acum îmi spun pur şi simplu Barry Bellboy. Aşa sunt înregistrat, dacă uiţi numărul camerei mele.*

*OK, abia aştept să facem o vizită împreună.*

*Şi eu.*

Apoi eu şi Barry ne-am îndreptat atenţia spre alte lucruri şi acel sentiment ciudat ca un gâdilat al comunicării de la minte la minte dispăru.

Barry e singurul telepat pe care l-am întâlnit vreodată.

Domnul Cataliades descoperise că oamenii – în fine, non-vampirii – din grup fuseseră puşi în camere câte doi. Şi unii dintre vampiri aveau colegi de cameră, de asemenea. Nu era mulţumit că el însuşi trebuia să împartă o cameră cu Diantha, dar hotelul era foarte aglomerat, din câte ne spusese recepţionerul.

Poate că a minţit în legătură cu multe alte lucruri, dar asta sigur era adevărat.

Eu eram în aceeaşi cameră cu amanta lui Gervaise, şi în timp ce băgăm cardul în satul de pe uşă, mă întrebam dacă e înăuntru. Era. Mă aşteptam la o femeie ca lingăii ăia de pe la Fangtasia, dar Caria Danvers era cu totul o altfel de creatură.

— Salut, fată, spuse când am intrat. Când ţi-au adus bagajele sus m-am gândit c-o să vii şi tu în curând. Eu sunt Caria, prietena lui Gerry.

— Îmi pare bine, am zis, şi am dat mâna. Caria era o regină a balului. Poate că nu fusese efectiv regina balului de

absolvire, poate că nu fusese nici regina întâlnirilor cu foştii colegi de şcoală, dar cu siguranță fusese la curte. Caria avea părul şaten-închis, până la umeri, ochii mari şi căprui şi dinți atât de drepți şi de albi încât erau o reclamă pentru dentistul ei. Îşi mărise sânii, iar în urechi şi în buric avea piercinguri. Avea şi un tatuaj în partea de jos a spatelui, nişte plante agățătoare în formă de V, cu doi trandafiri cu frunze verzi în mijloc. Am putut să văd toate astea pentru că stătea goală şi părea să nu aibă nici cea mai vagă idee că nuditatea ei era cam „prea multă informație" pentru mine.

— Tu şi Gervaise sunteți împreună de multă vreme? am întrebat ca să maschez cât eram de stânjenită.

— L-am cunoscut pe Gerry, să vedem, acum şapte luni. Mi-a spus că ar fi bine să stau într-o cameră separată pentru că el s-ar putea să aibă întâlniri de afaceri de-ale lui, ştii? Plus că mă duc la cumpărături cât stau aici – terapie la rafturi! Marile magazine! Şi vreau un loc în care să-mi depozitez pungile, ca să nu mă întrebe el cât de mult au costat.

Mi-a făcut cu ochiul ca o ştrengăriță.

— OK, am spus. Sună bine.

Chiar nu suna, dar programul Cariei nu era treaba mea. Valiza mă aştepta pe o măsuță, aşa că am deschis-o şi am început să despachetez, observând că geanta de voiaj, unde aveam rochiile bune, era deja în dulap. Caria îmi lăsase exact jumătate din spațiul din dulap şi sertare, ceea ce era decent. Îşi adusese cam de douăzeci de ori mai multe haine decât mine, ceea ce-i făcu şi mai remarcabilă corectitudinea.

— A cui prietenă eşti tu? întrebă Caria.

Îşi făcea pedichiura. Când a ridicat un picior, lumina din lustră a sclipit pe ceva metalic între picioarele ei. Complet stânjenită, m-am întors să-mi aranjez rochia de seară pe umeraş.

— Ies cu Quinn, am spus.

M-am uitat înapoi peste umăr, ținându-mi privirea ridicată.

Caria nu părea să-şi dea seama despre cine e vorba.

— Vârcolacul-tigru, am spus. El pregăteşte ceremoniile de

pe aici.

Detaliul ăsta parcă îi spunea ceva.

— Înalt, ras în cap, am spus. Fața i se lumină.

— A, da, l-am văzut în dimineața asta! Lua micul dejun la restaurant când mă cazam eu.

— E restaurant?

— Da, sigur. Deşi e mic, bineînțeles. Şi află că au şi room-service.

— Ştii, hotelurile pentru vampiri de cele mai multe ori nu au restaurante, am zis, doar ca să fac conversație. Citisem despre asta într-un articol din *American Vampire.*

— Ah! Dar asta n-are nici o logică.

Caria termină un set de degete şi continuă cu celălalt.

— Nu şi din punctul de vedere al unui vampir. Caria s-a încruntat.

— Ştiu că nu mănâncă. Dar oamenii da, şi asta e o lume a oamenilor, nu? E ca şi când n-ai învăța engleza când emigrezi în America.

M-am întors să văd fața Cariei, să mă asigur că era serioasă. Da, era.

— Caria, am spus şi după aia m-am oprit. N-aveam idee ce să spun, cum să-i explic Cariei că un vampir de patru sute de ani nu dă doi bani pe cum îşi face rost de mâncare un om de douăzeci. Dar fata aştepta ca eu să termin.

— Păi, bine că e restaurant aici, am spus încet. A încuviințat.

— Da. Că eu am nevoie de cafea dimineața, a spus. Chiar nu pot să mă pun pe picioare fără cafea. Evident, când eşti cu un vampir, dimineața s-ar putea să înceapă la trei sau patru după-amiaza.

Râse.

— Aşa e, am spus.

Terminasem de despachetat, aşa că m-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Geamul era atât de închis la culoare, încât era greu să distingi peisajul, dar se putea zări ceva. Nu eram pe partea care avea vedere spre lacul Michigan, şi era păcat,

dar m-am uitat curioasă la clădirile de pe partea vestică a hotelului. Nu vedeam prea des oraşe mari şi nu mai văzusem până acum un oraş din Nord. Cerul se întuneca repede, iar cu asta şi cu geamurile fumurii, în zece minute n-am mai putut vedea nimic. Vampirii aveau să se trezească în curând, iar ziua mea de lucru începea.

Deşi a continuat cu sporovăială, Caria nu m-a întrebat ce rol aveam eu la reuniune. Presupunea că sunt acolo pe post de însoțitoare, iar pentru moment n-aveam nimic împotrivă. Mai devreme sau mai târziu tot o să afle care este talentul meu deosebit şi atunci o să devină agitată în prezența mea. Pe de altă parte, acum era un pic *prea* relaxată.

Caria se îmbrăcă (slavă Domnului) într-o costumație care mi se păru de „târfă cu clasă”. Purta o rochie de cocktail de un verde strălucitor, care aproape că n-avea nimic în partea de sus, pantofi trăsnet şi bikini tanga de dimensiuni infime, care se vedeau prin rochie. În fine, ea avea hainele ei de lucru şi eu le-aveam pe ale mele. Nu eram prea încântată că-i judec pe alții şi poate că eram şi un pic invidioasă că hainele mele de lucru erau atât de conservatoare.

Pentru seara asta alesesem o rochie din dantelă ciocolatie. Mi-am pus cerceii mari din aur şi m-am încălțat cu pantofi cu toc, maro, m-am dat cu ruj şi m-am pieptănat cu grijă. Mi-am îndesat cardul de la uşă în poşetuța de seară şi m-am dus la recepție să întreb care era apartamentul reginei, pentru că domnul Cataliades îmi spusese să mă prezint acolo.

Speram să mă întâlnesc cu Quinn în drum, dar nici urmă de el. Şi cum eu aveam o colegă de cameră, iar el era atât de ocupat tot timpul, reuniunea asta părea să nu promită atâta distracție în timpul liber pe cât mă aşteptam.

Recepționerul s-a îngălbenit când m-a văzut că mă apropii şi s-a uitat în jur să vadă dacă nu era şi Diantha cu mine. În timp ce el căuta cu o mână tremurătoare numărul camerei reginei pe o foaie de hârtie, m-am uitat înjur cu mai multă atenție.

Erau camere de supraveghere în câteva locuri evidente,

îndreptate către uşile de la intrare şi biroul de recepție. Şi cred c-am mai văzut una la lifturi. Mai erau şi paznicii înarmați obişnuiți – obişnuiți pentru un hotel de vampiri adică. Cel mai mare avantaj al unui hotel de vampiri este siguranța şi intimitatea oaspeților. Altfel, vampirii ar putea sta mai ieftin şi mai central în camerele special amenajate pentru ei în hotelurile obişnuite (chiar şi Motel 6 avea câte o cameră pentru vampiri aproape în fiecare clădire). Când m-am gândit la protestatarii de afară, am sperat din suflet că echipa de pază a Piramidei era pe fază.

Am salutat o altă femeie umană în timp ce traversam holul, către lifturile centrale. Camerele deveneau tot mai luxoase cu cât urcai. Mi-am dat seama de asta pentru că erau mai puține pe etaj. Regina avea unul dintre apartamentele de la etajul al patrulea, pentru că-şi făcuse rezervarea pentru evenimentul ăsta cu mult timp în urmă, înainte de Katrina – şi probabil pe când soțul ei era încă în viață. Erau numai opt uşi la etajul ei şi n-a trebuit să văd numărul ca să ştiu care era a lui Sophie-Anne. Sigebert stătea în fața uşii. Sigebert era un munte de om. Fusese garda reginei timp de sute de ani, la fel ca André. Bătrânul vampir părea singur fără fratele lui, Wybert. Altfel, era acelaşi vechi războinic anglo-saxon ca atunci când l-am cunoscut – barbă lățoasă, înfățişare de mistreț bătrân, un dinte sau doi lipsă în locuri esențiale.

Sigebert a rânjit la mine, o imagine terifiantă.

— Domnişoară Sookie, spuse în loc de salut.

— Sigebert, am zis, pronunțându-i numele cu atenție. Eşti bine?

Voiam să-i transmit simpatia mea, fără să mă cufund în ape prea sentimentale.

— Fratele meu a murit ca un erou, spuse Sigebert mândru. În bătălie.

M-am gândit să spun: „Probabil că ți-e aşa dor de el după o mie de ani”, dar după aceea mi-am dat seama că ar fi ca atunci când reporterii îi întreabă pe părinții copiilor dispăruți: „Cum vă simțiți?”

— Era un mare luptător, am spus în schimb şi asta era exact ceea ce voia să audă Sigebert.

M-a bătut pe umăr şi aproape că m-a doborât la pământ. Apoi privirea lui a devenit absentă, de parcă ar fi ascultat un anunț.

Am bănuit că regina putea vorbi cu „copiii” ei telepatic şi când Sigebert mi-a deschis uşa fără nici un alt cuvânt, am ştiu că aşa era. M-am bucurat că nu putea să vorbească cu mine. Faptul că reuşeam să comunic cu Barry era destul de distractiv, dar dacă am sta tot timpul împreună în mod sigur s-ar răsufla. Plus că Sophie-Anne era mult mai înspăimântătoare.

Apartamentul reginei era luxos. Nu mai văzusem nimic asemănător. Covorul era gros ca blana unei oi şi alburiu. Mobila avea o tapițerie în nuanțe de albastru-auriu şi bleumarin. Geamurile înclinate care închideau zidul exterior erau opace. Trebuie să spun că marele zid de întuneric mă stresa.

În mijlocul acestei splendori, Sophie-Anne stătea ghemuită pe o canapea. Micuță şi extrem de palidă, cu părul şaten strălucitor strâns într-un coc, regina purta un costum de dantelă de culoarea zmeurei, cu volane negre şi pantofi negri din piele de crocodil. Purta multe bijuterii simple din aur.

Mai adecvat pentru vârsta ei ar fi fost să se îmbrace ca Gwen Stefani[6] pe coperta albumului „L.A.M.B.”. A murit ca om când avea probabil cincisprezece sau şaisprezece ani. Atunci, până la vârsta asta ar fi trebuit să fie femeie în toată firea şi mamă. Acum, la vârsta asta ar fi un şoarece de mall. Pentru nişte ochi moderni, hainele ei erau prea bătrânicioase, dar numai un nebun ar fi putut să-i spună asta. Sophie-Anne era cel mai periculos adolescent al lumii şi al doilea în ordinea violenței îi păzea spatele. André stătea chiar în spatele ei, ca de obicei. Când mi-a aruncat o privire fermă şi uşa s-a închis

---

6 Gwen Stefani (n. 1969) — cântăreață americană, compozitoare, actriță şi designer de modă.

după mine, el stătea în spatele lui Sophie-Anne, ceea ce era un fel de semnal că eram un membru al clubului, cred. André şi regina lui băuseră amândoi Sângeadevărat şi, ca urmare, erau îmbujorați – aproape umani, de fapt.

— Cum e cazarea? întrebă Sophie-Anne politicos.

— Bine. Sunt în aceeaşi cameră cu... o prietenă de-a lui Gervaise, am spus.

— Cu *Carla?* De ce?

Sprâncenele i s-au ridicat ca nişte păsări negre pe un cer senin.

— Hotelul e aglomerat. Nu-i mare lucru. Bănuiesc că oricum o să stea cu Gervaise mai tot timpul, am răspuns.

Sophie-Anne spuse:

— Ce crezi de Johan? Am simțit cum mă încrunt.

— Cred că locul lui e în închisoare.

— Dar pe mine o să mă țină departe de închisoare.

Am încercat să-mi imaginez cum ar arăta o închisoare pentru vampiri, dar am lăsat-o baltă. Nu puteam să fac vreo observație pozitivă despre Johan, aşa că doar am dat din cap.

— Tot nu-mi spui ce-ai putut să scoți de la el.

— E foarte tensionat şi confuz.

— Explică.

— Are emoții. E speriat. Nu ştie cui să-i fie loial. El nu vrea decât să scape cu viață. Nu-i pasă de nimeni decât de el.

— Şi cu ce-l face asta diferit de orice altă ființă umană? comentă André.

Sophie-Anne răspunse cu un zâmbet în colțul gurii. André, ce glumeț era.

— Majoritatea oamenilor nu înjunghie femei, am spus cât am putut de încet şi de calm. Şi nu le face plăcere.

Sophie-Anne nu era chiar indiferentă la moartea violentă pe care o provocase Johan Glassport, dar, după cum era şi normal, era ceva mai îngrijorată de propria ei apărare legală. Cel puțin aşa o citeam eu, dar cu vampirii mă bazam mai mult pe limbajul corpului decât pe informațiile sigure din mintea lor.

— O să mă apere, o să-l plătesc şi după aceea se descurcă, spuse. Poate să i se întâmple orice după asta.

Mi-a aruncat o privire sigură pe ea. OK, Sophie-Anne, am priceput.

— Te-a interogat temeinic? Ai simțit că ştie ce face? a întrebat, întorcându-se la partea importantă.

— Da, doamnă, am spus prompt. Chiar a părut foarte competent.

— Atunci o să merite osteneala.

N-am lăsat să mi se vadă nici un licăr în ochi.

— Ți-a spus Cataliades la ce să te aştepți?

— Da, doamnă, mi-a spus.

— Bine. În afară de mărturia ta la proces, am nevoie să mă însoțeşti la toate întrunirile unde vor fi prezenți şi oameni.

Pentru asta mă plătea aşa de gras.

— Vă rog, aveți şi un program al întâlnirilor? am întrebat. Aş fi gata pregătită dacă aş şti când aveți nevoie de mine.

Înainte să poată răspunde, cineva bătu la uşă. André s-a ridicat atât de uşor şi fluid încât ai fi jurat că e în parte pisică. Avea sabia în mână, deşi până atunci n-o văzusem. Uşa s-a deschis un pic chiar când André a ajuns acolo şi am auzit basul lui Sigebert mormăind.

După ce au schimbat câteva propoziții, uşa s-a deschis mai mult şi André spuse:

— Regele statului Texas, doamnă.

Era doar un mic indiciu de surpriză plăcută în vocea lui, dar pentru un vampir era ca şi când ar fi făcut roata pe covor. Această vizită era un semn de susținere pentru Sophie-Anne şi toți ceilalți vampiri aveau să observe.

Stan Davis intră, cu un alai de vampiri şi oameni.

Stan era tocilarul tocilarilor. Era genul care mergea cu penarul după el. În părul lui nisipos se vedeau urmele de la pieptăn şi avea ochelari cu lentile grele şi groase. Destul de inutile. N-am întâlnit niciodată vreun vampir care să nu aibă o privire excelentă şi un auz ascuțit. Stan purta o cămaşă albă cu logoul Sears şi pantaloni bleumarin. Şi mocasini maro din

piele. O, Doamne. Era şerif când l-am cunoscut eu, şi acum, chiar dacă devenise rege, arăta la fel de şters.

În spatele lui Stan venea sergentul lui, Joseph Velasquez. Un hispanic scund şi zdravăn, cu părul țepos, Joseph lăsa impresia că pe fața lui nu înfloreşte niciodată vreun zâmbet. Lângă el era o femeie-vampir roşcată, pe nume Rachel; îmi aminteam şi de ea, din călătoria la Dallas. Rachel era sălbatică şi nu-i plăcea deloc să coopereze cu oamenii. În urma celor doi venea Barry Bellboy, care arăta bine în blugi de firmă şi un tricou din mătase maro, cu un lanț de aur discret la gât. Barry se maturizase într-un mod aproape înfricoşător de când îl văzusem ultima dată. Era un băiat de nouăşpe ani, frumos, dar cam stângaci, şi căra bagajele la hotelul Țărmul Liniştit când l-am văzut prima dată. Acum, Barry avea manichiura făcută, o tunsoare care îi venea foarte bine şi ochii atenți ai cuiva care înotase la un loc cu rechinii.

Ne-am zâmbit unul altuia, iar Barry spuse *Mă bucur să te văd. Arăți bine, Sookie.*

*Mersi. La fel şi tu, Barry.*

André era ocupat cu salutul tipic pentru vampiri, care nu implica şi o strângere de mână.

— Stan, ne bucurăm să te vedem. Pe cine ai adus să ne cunoască?

Stan s-a aplecat galant să-i sărute mâna lui Sophie-Anne.

— Cea mai frumoasă dintre regine, spuse. Acest vampir este secundul meu, Joseph Velasquez. Şi aceasta este sora mea de cuib, Rachel. Acest om este telepatul Barry Bellboy şi, indirect, trebuie să vă mulțumesc vouă pentru el.

Sophie-Anne chiar zâmbi. Spuse:

— Bineînțeles că sunt încântată să-ți fac orice favoare care-mi stă în putere, Stan.

I-a făcut un semn să se aşeze în fața ei. Rachel şi Joseph s-au aşezat pe flancuri.

— Mă bucur să te văd aici, în apartamentul meu. Îmi făceam griji că nu voi avea vizitatori deloc.

(„Din moment ce sunt pusă sub acuzare că mi-am ucis

soțul şi am suferit pagube materiale uriaşe” era subtextul.)

— Te bucuri de toată simpatia mea, spuse Stan cu o voce lipsită de inflexiuni. Pierderile din țara ta au fost extreme. Dacă putem ajuta... ştiu că oamenii din statul meu i-au ajutat pe ai tăi, şi e corect ca şi vampirii să facă acelaşi lucru.

— Mulțumesc pentru amabilitate, spuse. Mândria lui Sophie-Anne suferea enorm. Trebuia să se lupte să-şi lipească la loc zâmbetul pe buze.

— Cred că-l ştiți pe André, continuă. André, acum îl ştii pe Joseph. Şi cred că toți o cunoaşteți pe Sookie a noastră.

Telefonul sună şi, cum eram cel mai aproape de el, am răspuns.

— Vorbesc cu cineva din delegația reginei Louisianei? întrebă vocea răguşită.

— Da.

— Unul dintre voi trebuie să vină jos la punctul pentru bagaje să ia o valiză care aparține cuiva din grupul vostru. Nu putem citi eticheta.

— Aha. OK.

— Cât mai repede.

— Bine.

Închise. OK, asta a fost cam abrupt.

Regina aştepta să-i spun cine sunase, aşa că i-am transmis cererea şi pentru o milisecundă a părut la fel de surprinsă.

— Mai încolo, spuse, amânând problema.

În acelaşi timp, ochii luminoşi ai regelui Texasului era ațintiți asupra mea ca nişte fascicule laser. Am înclinat capul către el, ceea ce speram să fie un răspuns corect. Părea adecvat. Mi-ar fi plăcut să am timp să discut cu André care era protocolul, înainte ca regina să înceapă să primească oaspeți, dar, să fiu sinceră, nu credeam că va veni vreunul, cu atât mai puțin un tip puternic ca Stan Davis. Probabil că ăsta era un semn bun pentru regină, sau poate că era o insultă subtilă între vampiri. Eram sigură că o să aflu.

Am simțit cum Barry îmi gâdilă gândurile. *E bine să lucrezi pentru ea?* întrebă.

*Doar o mai ajut din când în când,* am răspuns. *Mai am şi o slujbă stabilă.*

Barry mă privi surprins. *Glumeşti? Ai putea să dai lovitura dacă te duci într-un stat bun ca Ohio sau Illinois, unde se învârt bani frumoşi.*

Am ridicat din umeri. Î*mi place unde locuiesc,* am spus.

Apoi ne-am dat seama amândoi că angajatorii noştri vampiri priveau conversația noastră tăcută. Probabil că fețele noastre îşi schimbau expresia, ca în orice conversație... numai că a noastră se desfăşura în linişte.

— Scuzați-mă, am spus. N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Numai că nu întâlnesc oameni ca mine prea des şi e o încântare să vorbesc cu un alt telepat. Îmi cer scuze, doamnă, domnule.

— Aproape că v-am auzit, se minună Sophie-Anne. Stan, ți-a fost de folos Barry?

Sophie-Anne putea vorbi cu copiii ei mental, dar probabil că între vampiri era o abilitate la fel de rară ca printre oameni.

— Foarte de folos, confirmă Stan. Ziua aia în care Sookie a voastră mi-a vorbit despre el a fost o zi foarte bună pentru mine. Ştie când oamenii mint, ştie care sunt motivele lor ascunse. E o scanare a minții minunată.

M-am uitat la Barry şi m-am întrebat dacă se gândea vreodată că e un trădător al rasei umane sau un simplu vânzător care furnizează un bun necesar. M-a privit în ochi, cu trăsăturile feței înăsprite. Bineînțeles, avea şi el rezerve că se afla în slujba unui vampir şi că-i dezvăluia şefului său secrete umane. Şi eu mă luptam cu ideea asta, din când în când.

— Hmm. Sookie lucrează pentru mine doar ocazional.

Sophie-Anne se uita fix la mine şi, dacă aş putea să-i caracterizez fața netedă, aş spune că era gânditoare. André punea ceva la cale dincolo de chipul rozaliu de adolescent şi era ceva de care trebuia să mă păzesc. Nu era doar gânditor, ci chiar interesat; angajat, ca să fac o descriere mai bună.

— Bill a adus-o în Dallas, observă Stan, fără să pună de fapt o întrebare.

— Era protectorul ei la vremea aia, spuse Sophie-Anne.

O tăcere scurtă. Barry rânji la mine plin de speranțe, dar i-am aruncat o privire de nici-să-nu-visezi. De fapt, îmi venea să-l iau în brațe, pentru că acest mic schimb a rupt tăcerea şi a creat o situație cu care mă puteam descurca.

— Chiar aveți nevoie de Barry şi de mine aici? Suntem singurii oameni şi s-ar putea să nu fie atât de folositor să stăm pe aici şi să ne citim gândurile unul altuia.

Joseph Velasquez chiar zâmbi înainte să se poată opri.

După un moment de tăcere, Sophie-Anne a încuviințat din cap, apoi Stan. Regina Sophie şi regele Stan, mi-am reamintit. Barry a făcut o plecăciune studiată, de-mi venea să scot limba la el. Eu doar m-am aplecat scurt şi după aia m-am grăbit să ies din apartament. Sigebert s-a uitat la noi cu o față nedumerită.

— Regina nu mai are nevoie de tine? întrebă.

— Nu chiar acum.

I-am arătat un pager pe care André mi-l dăduse în ultima clipă.

— O să vibreze pagerul dacă are nevoie de mine, am spus.

Sigebert se uită neîncrezător la aparat.

— Cred că e mai bine să rămâi aici, spuse.

— Regina spune că pot să plec, i-am zis.

Şi am şi plecat, cu Barry după mine. Am luat liftul şi am coborât în hol, unde am găsit un colț retras, unde nimeni nu se putea furişa să tragă cu urechea.

Nu mai discutasem până acum cu cineva în întregime în minte, şi nici Barry, aşa că ne-am jucat în felul ăsta o vreme. Barry mi-a spus povestea vieții lui în timp ce eu încercam să blochez celelalte creiere din jurul meu; apoi am încercat să-i ascult pe toți ceilalți *şi* pe Barry.

Şi asta era destul de distractiv.

S-a dovedit că Barry se pricepea mai bine decât mine să identifice cine ce zicea într-o mulțime. Eu eram un pic mai bună la sesizat nuanțe şi detalii, care nu erau întotdeauna uşor de prins în gânduri. Dar ne aflam pe teren comun.

Ne-am hotărât care erau cei mai buni emițători din încăpere; adică „auzul” nostru era acelaşi. El alegea pe cineva (în cazul ăsta a fost colega mea de cameră, Caria), apoi îi ascultam amândoi gândurile, apoi le dădeam note de la unu la cinci, cu cinci pentru cine emitea cel mai tare şi mai clar. Caria era de trei. După ce ne-am înțeles să facem aşa, am mai dat note şi altora şi am descoperit că reacționam aproape la fel.

OK, asta era interesant.

*Să-ncercăm să ne atingem,* am sugerat.

Barry n-a mai rânjit, era şi el curios. Fără multă vorbă, m-a luat de mână şi ne-am uitat în direcții aproape opuse.

Vocile se auzeau atât de clar, era ca şi cum am fi avut o conversație cu voce tare cu toată lumea din încăpere în acelaşi timp. Ca şi când am fi dat mai tare sonorul unui DVD, cu echilibru perfect între bas şi sopran. Era entuziasmant şi înfricoşător în acelaşi timp. Deşi stătea cu spatele la biroul de recepție, am auzit clar o femeie întrebând despre sosirea vampirilor din Louisiana. Mi-am surprins propria imagine în mintea recepționerului, care era încântat că-mi făcuse o figură nasoală.

*Se apropie belele,* mă avertiză Barry.

M-am întors şi am văzut o femeie-vampir venind către mine cu o expresie nu foarte fericită pe față. Avea ochi căprui, fierbinți, părul şaten, drept şi fin, şi era uscată şi rea.

— În sfârşit, una din Louisiana. Restul stau ascunşi? Să-i spui lu’ târfa de stăpână-ta c-o să-i pun pielea în cui! N-o să scape după ce mi-a ucis regele! O să am grijă să fie trasă în țeapă şi pusă la soare pe acoperişul ăsta!

Am spus primul lucru care mi-a venit în minte, din nefericire.

— Hai, scuteşte-mă, i-am zis, ca un copil de unşpe ani supărat. Şi apropo, tu cine dracu’ eşti?

Bineînțeles că nu putea să fie decât Jennifer Cater. Am început să-i spun că purtarea regelui ei fusese josnică, dar îmi plăcea capul meu exact acolo unde era, adică pe umeri, iar fetei ăsteia nu-i trebuia mult ca să-şi iasă din fire.

Ştia să se uite urât, aş spune.

— O să te sec de tot, spuse aspru.

Până atunci ajunseserăm să atragem atenția unui număr considerabil de persoane.

— Vaaai, am spus, exasperată dincolo de pragul înțelepciunii. Ce frică mi-e. Ce le-ar mai plăcea judecătorilor să te audă spunând asta. Corectează-mă dacă greşesc, dar vampirilor nu le este interzis prin *lege* să-i amenințe pe oameni cu moartea, sau n-am citit eu bine?

— De parcă-aş da doi bani pe legea oamenilor, răspunse Jennifer Cater, dar focul se potolea în ochii ei pe măsură ce-şi dădea seama că tot holul asculta disputa noastră, inclusiv mulți oameni şi posibil unii vampiri cărora le-ar fi făcut plăcere s-o vadă eliminată.

— Sophie-Anne Leclerq va fi judecată după legile poporului nostru, spuse Jennifer, ca lovitură de grație. Şi va fi găsită vinovată. O să susțin statul Arkansas şi o să-l fac măreț.

— Ar fi pentru prima dată, am spus, oarecum pe bună dreptate.

Arkansas, Louisiana şi Mississippi erau trei state sărace care se aflau în aceeaşi oală, mai ales din pricina umilinței comune. Eram cu toții mulțumiți că există şi ceilalți, pentru că făceam cu rândul în coada tuturor listelor, aproape, din Statele Unite: sărăcie, numărul de sarcini în rândul adolescentelor, decese provocate de cancer, analfabetism... Onoarea trecea de la unii la alții.

Jennifer plecă, fără să încerce o revenire. Era hotărâtă şi rea, dar eram de părere că Sophie-Anne ar fi putut oricând să treacă de ea. Dacă ar fi fost să pariez, aş fi pus banii pe franțuzoaică.

Barry şi cu mine am ridicat din umeri unul la celălalt. Incidentul se terminase. Ne-am luat din nou de mână.

*Iar belele,* spuse Barry resemnat.

Mi-am concentrat creierul în direcția în care se afla şi al lui. Am auzit un vârcolac-tigru venind înspre noi foarte, foarte grăbit.

Am lăsat mâna lui Barry şi m-am întors, cu brațele desfăcute şi un zâmbet larg cât toată fața.

— Quinn, am strigat, şi, după un moment în care a părut foarte nesigur, m-a luat în brațe şi m-a învârtit.

L-am îmbrățişat cât am putut de tare, iar el mi-a răspuns cu o îmbrățişare atât de puternică încât mi-au pârâit coastele. Apoi m-a sărutat şi am avut nevoie de multă tărie de caracter ca să țin sărutul în limitele conduitei sociale.

Când ne-am despărțit ca să respirăm, mi-am dat seama că Barry rămăsese în mod ciudat cam la un metru de mine şi nu ştia ce să facă.

— Quinn, el e Barry Bellboy, am spus, încercând să nu par stânjenită. E singurul telepat pe care-l cunosc, lucrează pentru Stan Davis, regele Texasului.

Quinn i-a întins mâna lui Barry, care, din câte îmi dădeam seama acum, avea un motiv pentru care rămăsese în poziția aceea ciudată. Apropierea noastră devenise prea vizibilă. Am simțit cum îmi urcă sângele în obraji. Cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să mă prefac că n-am observat, bineînțeles, şi asta am şi făcut. Dar mi-am simțit un mic zâmbet înflorind în colțurile gurii, iar Barry părea mai mult amuzat decât supărat.

— Îmi pare bine, Barry, mormăi Quinn.

— Tu te ocupi de organizarea ceremoniilor? întrebă Barry.

— Da, eu sunt ăla.

— Am auzit de tine, spuse Barry. Marele luptător. Ai o reputație tare printre vampiri, frate.

Mi-am ciulit urechile. Nu pricepeam ceva aici.

— Marele luptător? am zis.

— O să-ți povestesc mai târziu, răspunse Quinn, devenind serios.

Barry se uită de la mine la Quinn. Şi fața lui se înăspri şi am fost surprinsă să descopăr atâta înverşunare la Barry.

— Nu ți-a spus? întrebă, şi apoi citi răspunsul direct din mintea mea. Hei, frate, nu-i corect, îi spuse lui Quinn. Trebuie să ştie.

Quinn aproape c-a mârâit.
— O să-i spun în curând.
— În curând? Adică acum?
Gândurile lui Quinn erau pline de nelinişte şi violență.
Dar în momentul ăla o femeie traversă holul şi se îndreptă spre noi. Era una dintre cele mai înfricoşătoare femei pe care le văzusem vreodată şi văzusem destule femei de speriat. Avea cam 1,75, cârlionți negri, lipiți de cap, şi la subraț ținea un coif. Se potrivea cu armura. Armura, neagră şi lipsită de strălucire, semăna cu costumul unui jucător de baseball care prinde mingea: un scut pentru piept, apărătoare pentru gambe şi coapse şi, în plus, nişte curele late pe antebrațe. Era încălțată cu bocanci grei şi avea o sabie, un pistol şi o arbaletă care atârnau pe lângă ea în huse pe măsură.
Am rămas cu gura căscată.
— Tu eşti cel căruia i se spune Quinn? a întrebat, oprindu-se cam la un metru distanță. Avea un accent puternic, nu-mi puteam da seama de unde.
— Eu sunt, spuse Quinn.
Observasem că el nu părea să fie aşa de uimit ca mine de apariția acestei ființe letale.
— Eu sunt Batanya. Tu te ocupi de evenimente speciale. Asta include şi paza? Aş vrea să discut nevoile speciale ale clientului meu.
— Credeam că paza e treaba ta, spuse Quinn. Batanya zâmbi, ceea ce-ți îngheța cu adevărat sângele în vine.
— O, da, e treaba mea, dar ar fi mult mai uşor să-l păzesc dacă...
— Eu nu mă ocup de pază, spuse el. Eu mă ocup doar de ritualuri şi reguli ceremoniale.
— În regulă, spuse ea, iar accentul transformă această expresie comună în ceva profund. Atunci cui ar trebui să mă adresez?
— Unui tip pe nume Todd Donati. Biroul lui e în zona pentru personal, din spatele recepției. Unul dintre angajați îți poate arăta.

— Scuzați-mă, am spus.

— Da?

Îşi plecă privirea, îndreptând către mine nasul ei ascuțit ca o săgeată. Dar nu părea ostilă sau încrezută, doar îngrijorată.

— Eu sunt Sookie Stackhouse, am spus. Pentru cine lucrați, domnişoară Batanya?

— Pentru regele din Kentucky, spuse. Ne-a adus aici cu cheltuieli uriaşe. Deci e păcat că nu pot să fac nimic să-mpiedic să fie ucis, la cum stau lucrurile acum.

— Ce vreți să spuneți?

Eram serios speriată şi alarmată. Ea păru că ar vrea să-mi spună ceva, dar chiar atunci cineva ne întrerupse.

— Batanya!

Un vampir tânăr venea în fugă pe hol, iar părul tuns perie şi costumul negru, gotic, deveniră cu atât mai caraghioase când ajunse lângă femeia impunătoare.

— Stăpânul spune că are nevoie de tine lângă el.

— Sosesc, spuse Batanya. Ştiu unde îmi este locul, dar a trebuit să protestez împotriva felului în care hotelul îmi face meseria mult mai dificilă decât ar trebui să fie.

— Plânge-te pe banii tăi, spuse tânărul tăios. Batanya i-a aruncat o privire care n-aş fi vrut să-mi fie adresată mie. Apoi s-a înclinat în fața noastră, pe rând.

— Domnişoară Stackhouse, spuse, întinzându-mi mâna pentru ca eu s-o strâng.

Nu realizasem că poți spune despre mâini că sunt musculoase.

— Domnule Quinn.

Quinn primi şi el strângerea de mână, în timp ce Barry se alese numai cu o înclinare a capului, pentru că nu se prezentase.

— O să-l caut pe acest Todd Donati. Îmi pare rău că v-am umplut capul cu probleme, când asta nu e responsabilitatea voastră.

— Uau, am spus, privind-o pe Batanya cum se îndepărtează. Purta pantaloni ca din piele lichidă şi i se putea

vedea fiecare fesă flexându-se şi relaxându-se în mişcare. Era ca o lecție vie de anatomie. Avea un fund bine lucrat.

— Din ce galaxie a venit? întrebă Barry amețit. Quinn spuse:

— Nu galaxie, ci dimensiune. E din breasla britlingenilor.

Am aşteptat să ne lumineze.

— E un bodyguard, un super-bodyguard, explică. Britlingenii sunt cei mai buni. Trebuie să fii foarte bogat ca să angajezi o vrăjitoare care să-ți aducă unul, iar vrăjitoarea trebuie să negocieze termenii cu breasla ei. Când treaba pentru care a fost adus e încheiată, vrăjitoarea trebuie să-i trimită înapoi. Nu poți să-i laşi aici. Legile lor sunt diferite, foarte diferite.

— Vrei să spui că regele din Kentucky a dat un car de bani ca s-o aducă pe femeia aia în... în dimensiunea asta?

Auzisem o grămadă de lucruri incredibile în ultimii doi ani, dar ăsta le întrecea pe toate.

— E o mişcare extremă. Mă-ntreb de ce se teme atât de mult. Kentucky nu se prea scaldă în bani.

— Poate că s-a gândit bine, am spus, fiindcă aveam şi eu propria figură regală pentru care să-mi fac griji. Şi trebuie să vorbesc cu tine.

— Iubito, trebuie să mă întorc la lucru, spuse Quinn întristat. Se uită neprietenos la Barry. Ştiu că e nevoie să vorbim, dar trebuie să aliniez jurații pentru proces şi trebuie să pregătesc o ceremonie de nuntă. Negocierile dintre regele din Indiana şi regele din Mississippi au fost încheiate şi vor să bată palma cât e toată lumea aici.

— Russell se-nsoară? am zâmbit.

Mă întrebam dacă va fi mirele sau mireasa sau un pic din amândouă.

— Da, dar nu spune încă la nimeni. Se va anunța diseară.

— Deci când vorbim?

— Vin eu în camera ta când vampirii or să doarmă în timpul zilei. Unde stai?

— Am o colegă de cameră. I-am dat totuşi numărul

camerei.

— Dacă o să fie acolo, găsim noi un loc unde să mergem, spuse, uitându-se la ceas. Ascultă, nu-ți face griji, totul e OK.

M-am întrebat pentru ce ar fi trebuit să-mi fac griji. M-am întrebat unde era cealaltă dimensiune şi cât de greu era să aduci bodyguarzi de acolo. M-am întrebat de ce s-ar băga cineva la o aşa cheltuială. Nu că Batanya nu părea a naibii de eficientă, dar efortul uriaş pe care îl făcuse statul Kentucky dezvăluia o frică extremă. Cine era pe urmele regelui?

Ceva a început să-mi bâzâie la talie şi mi-am dat seama că eram chemată înapoi în apartamentul reginei. Şi pagerul lui Barry sună. Ne-am uitat unul la celălalt.

*Ne-ntoarcem la treabă,* spuse, în timp ce ne îndreptam spre lift. Î*mi pare rău dacă ți-am creat necazuri cu Quinn. Nu vorbeşti serios.*

S-a uitat lung la mine. A avut eleganța de a părea ruşinat. *Cred că nu. Îmi construisem o imagine despre cum ar trebui să fim eu şi cu tine şi Quinn a apărut ca un intrus în lumea mea fantezistă.*

*Păi...*

*Nu-ți face griji, nu trebuie să te gândeşti la ce să zici. A fost una dintre fanteziile alea.* Acum, că lucrez cu tine, va trebui să mă adaptez.

*Aha.*

*Dar n-ar fi trebuit să mă port ca un ticălos din cauza dezamăgirii.*

*OK, sunt sigură că eu şi Quinn putem trece peste asta. Deci nu te-ai prins de fantezie, am reuşit s-o ascund, nu?* Am încuviințat sănătos. *Păi, măcar asta e ceva.*

I-am zâmbit. *Toată lumea trebuie să aibă fantezii,* i-am spus. *A mea e să descopăr de unde are Kentucky atâția bani şi pe cine a angajat ca s-o aducă pe femeia aia aici. Nu e cel mai înfricoşător lucru pe care l-ai văzut vreodată?*

*Nu,* răspunse Barry spre surprinderea mea. *Cel mai înfricoşător lucru pe care l-am văzut vreodată... păi, n-a fost Batanya.*

Şi apoi a închis uşa de comunicare dintre creierele noastre şi a aruncat cheia. Sigebert deschidea uşa de la apartamentul reginei, iar noi ne întorceam la lucru.

După ce au plecat Barry şi ai lui, am ridicat mâna s-o anunț pe regină că aveam ceva de spus, dacă voia să mă asculte. Ea şi André discutau ce motive ar fi putut avea Stan de a venit în vizită şi ambii s-au oprit în poziții identice. Era ciudat. Capetele lor erau înclinate în acelaşi unghi şi, cu ei aşa palizi şi nemişcați, mă simțeam de parcă aş privi opere de artă sculptate în marmură: Nimfa şi satir odihnindu-se, sau ceva de genul ăsta.

— Ştiți ce sunt britlingenii? am întrebat, bâlbâindu-mă la cuvântul ciudat.

Regina a dat din cap că da, André doar a aşteptat.

— Am văzut unul, am spus, iar regina îşi îndreptă capul.

— Cine a cheltuit atâția bani să angajeze un britlingen? întrebă André.

Le-am spus întreaga poveste.

Regina părea... păi, era greu de zis cum părea. Poate un pic îngrijorată, poate intrigată, pentru că adunasem atâtea informații din hol.

— Nu mi-am imaginat niciodată cât de util e să ai un servitor uman, îi zise lui André. Ceilalți oameni spun de toate în jurul ei şi chiar şi britlingenul a vorbit liber.

Dacă privirea de pe fața lui André reprezenta un indiciu, atunci era, poate, un pic gelos.

— Pe de altă parte, nu pot să fac nimic în legătură cu toate astea, am spus. Pot doar să vă spun ce-am auzit şi nici nu prea sunt informații secrete.

— De unde a luat Kentucky banii? spuse André. Regina a scuturat din cap, ca să spună că n-are nici cea mai vagă idee şi că nici nu-i pasă aşa de tare.

— Ai văzut-o pe Jennifer Cater? mă întrebă.

— Da, doamnă.

— Ce-a spus? întrebă André.

— A zis că mie o să-mi bea sângele, iar de dumneavoastră o

să aibă grijă să ajungeți trasă în țeapă şi expusă pe acoperişul hotelului.

Urmă un moment de linişte adâncă. Apoi Sophie-Anne zise:

— Proasta de Jennifer. Care era expresia aia pe care o folosea Chester? Nu-şi mai încape în piele. Ce să fac...? Mă-ntreb dacă ar accepta un mesager din partea mea?

Ea şi André se uitau unul la celălalt nemişcați şi mi-am imaginat că aveau şi ei o scurtă conversație telepatică.

— Bănuiesc că a luat apartamentul pe care şi-l rezervase Arkansas, îi spuse regina lui André, iar el ridică receptorul şi sună la recepție.

Nu era pentru prima dată când auzeam că se făcea referire la regele sau regina unui stat folosind chiar numele statului respectiv, dar mi se părea un mod cu totul impersonal de a vorbi despre fostul tău soț, indiferent cât de violent se terminase căsnicia.

— Da, spuse el după ce a închis.

— Poate ar trebui să-i facem o vizită, spuse regina. Ea şi André au intrat din nou în acel dute-vino tăcut care era felul în care comunicau ei. M-am gândit că probabil cam tot aşa era să mă vezi pe mine vorbind cu Barry.

— O să ne primească, sunt sigură. E ceva ce vrea să-mi spună personal.

Regina ridică receptorul, iar ăsta nu era un lucru pe care să-l facă în fiecare zi. Şi a şi format numărul camerei cu propriile ei degete.

— Jennifer, spuse şarmanta.

A ascultat un val de cuvinte pe care le-am putut auzi doar un pic. Jennifer nu părea mai fericită decât fusese în hol.

— Jennifer, trebuie să vorbim.

Regina părea mult mai fermecătoare şi mai puternică. La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Uşile nu sunt închise pentru discuții sau negocieri, Jennifer, spuse Sophie-Anne. Cel puțin uşile mele nu sunt. Ale tale?

Cred că Jennifer vorbi din nou.

— Bine, asta e minunat, Jennifer. O să cobor într-un minut sau două.

Regina închise şi rămase tăcută câtva timp.

Mie mi se părea că o vizită la Jennifer Cater, persoana care o acuza în instanță pe Sophie-Anne de uciderea lui Peter Threadgill, era o idee chiar proastă. Dar André dădu din cap aprobator către Sophie-Anne.

După discuția lui Sophie-Anne cu inamicul ei numărul unu, m-am gândit că o să ne îndreptăm imediat către camera grupului din Arkansas. Dar poate că regina nu era atât de încrezătoare pe cât păruse. În loc să pornească vioaie către întâlnirea împăciuitoare cu Jennifer Cater, Sophie-Anne trăgea de timp. S-a mai aranjat un pic, şi-a schimbat pantofii, şi-a căutat cheia de la cameră şi aşa mai departe. Apoi a primit un telefon în care era întrebată în legătură cu cheltuielile de room-service pe care şi le puteau permite oamenii din delegația ei. Trecuseră mai mult de cincisprezece minute înainte să părăsim camera. Sigebert apăru şi el pe uşa scărilor şi se aşeză lângă André să aştepte liftul.

Jennifer Cater şi grupul ei fuseseră cazați la etajul al şaptelea. La uşa ei nu stătea nimeni: probabil credea că nu are nevoie de bodyguard, m-am gândit. André s-a ocupat de ciocănitul la uşă, iar Sophie-Anne s-a îndreptat de spate în timp ce aşteptam. Sigebert ezită şi-mi zâmbi pe neaşteptate. Am încercat să nu tresar.

Uşa se dădu de perete. În interiorul apartamentului era întuneric.

Mirosul care venea dinăuntru nu putea fi confundat.

— Ei bine, spuse regina Louisianei scurt. Jennifer e moartă.

# Capitolul 10

— Du-te să vezi, îmi spuse regina.

— Cum? Dar voi sunteți toți mai puternici decât mine! Şi mai puțin speriați!

— Şi noi suntem cei pe care îi dă în judecată, remarcă André. Mirosul nostru nu trebuie să fie acolo. Sigebert, trebuie să te duci să vezi.

Sigebert se strecură în întuneric. O uşă de pe palier se deschise şi de după ea apăru Batanya.

— Simt mirosul morții, spuse. Ce s-a întâmplat?

— Am venit să facem o vizită, am spus. Dar uşa era deja deschisă. E ceva în neregulă aici.

— Ştiți ce anume?

— Nu, Sigebert explorează, am explicat. Aşteptăm.

— Stați să-mi chem secundul. Nu pot să las uşa lui Kentucky nesupravegheată. Se întoarse şi strigă în apartament:

— Clovache!

Sau cel puțin cred că aşa se scrie, îl pronunțase „Kloh-VOSH".

Un fel de Batanya Junior apăru – aceeaşi armură, dar la o scară mai mică; mai tânără, părul castaniu, mai puțin înspăimântătoare... dar şi ea cu totul şi cu totul formidabilă.

— Cercetează locul, ordonă Batanya şi, fără nici o întrebare, Clovache îşi scoase sabia şi descinse în apartament ca un vis periculos.

Am aşteptat cu toții cu răsuflarea întretăiată – bine, de fapt eu. Vampirii n-aveau o răsuflare pentru care să-şi facă griji, iar Batanya nu părea deloc agitată. Se postase într-un loc de unde putea vedea şi uşa deschisă a camerei lui Jennifer Cater şi uşa închisă a regelui din Kentucky. Avea sabia scoasă.

Chipul reginei era tensionat, poate chiar tulburat; adică ceva mai puțin sec decât de obicei. Sigebert ieşi şi clătină din cap fără nici un cuvânt.

Clovache apăru în uşă.

— Morți cu toții, îi raportă Batanyei. Batanya aşteptă.

— Prin decapitare, dezvoltă Clovache. Femeia era – Clovache părea că numără în gând – în şase bucăți.

— Asta e rău, spuse regina în acelaşi timp cu André, care zise:

— Asta e bine. Schimbară priviri exasperate.

— Vreun om? am întrebat încet, pentru că nu voiam să le atrag atenția, dar chiar mă interesa foarte tare să ştiu.

— Nu, numai vampiri, spuse Clovache, după ce Batanya îi făcu semn că poate să răspundă. Am văzut trei, se exfoliază destul de repede.

— Clovache, du-te înăuntru şi sună-l pe acel Todd Donati.

Clovache intră în linişte în apartamentul celor din Kentucky şi dădu un telefon care avu un efect electrizant. În cinci minute, zona din fața liftului se umplu de oameni de toate categoriile, cu tot felul de înfățişări şi niveluri de viață.

Responsabil cu operațiunile astea părea să fie un bărbat care purta o jachetă vişinie cu inscripția „Paza” pe buzunar, aşa că el era probabil Todd Donati. Era un polițist care se retrăsese din trupele statale pentru că se făceau bani grei dacă îi păzeai şi-i ajutai pe vampiri. Dar asta nu însemna că-i şi plăcea de ei. Acum era furios că se întâmplase ceva atât de curând la reuniune, ceva care îi va da de lucru mai mult decât poate duce. Avea cancer, am auzit clar, dar n-am putut să-mi dau seama ce fel. Donati voia să lucreze cât de multă vreme putea, pentru a-şi asigura familia după ce avea să dispară şi era nemulțumit de stresul şi încordarea pe care le va provoca această investigație, de energia pe care i-o va consuma. Dar era foarte hotărât să-şi facă meseria.

Când apăru şeful vampir al lui Donati, managerul hotelului, l-am recunoscut. Christian Baruch apăruse pe

coperta revistei *Fang*[7] (versiunea *People* pentru vampiri) cu câteva luni în urmă. Baruch era născut în Elveția. Ca om, a construit şi a condus mai multe hoteluri elegante în vestul Europei. Când i-a spus unui vampir implicat în acelaşi gen de afaceri că dacă ar fi „adus” (nu numai în viața vampirilor, ci şi în America), ar putea conduce hoteluri extraordinare şi profitabile pentru o corporație de vampiri, a rămas îndatorat în ambele direcții.

Acum, Christian Baruch avea viață eternă (dacă evita obiecte ascuțite din lemn), iar corporația hotelierilor vampiri punea la bătaie banii. Dar nu era un tip care să se ocupe de pază şi protecție, nici un expert în aplicarea legii şi nu era nici polițist. Bineînțeles că putea să decoreze hotelul în draci şi să-i spună arhitectului de câte apartamente aveau nevoie şi că le trebuia şi un bar, dar la ce-i foloseau toate astea în situația de față? Angajatul lui uman se uită la Baruch posomorât. Baruch purta un costum care arăta remarcabil de frumos, chiar şi pentru ochi neexperimentați ca ai mei. Eram sigură că fusese făcut special pentru el şi că-l costase o avere.

Fusesem împinsă înapoi de către mulțime până când am ajuns lipita de perete lângă uşa unuia dintre apartamente – al lui Kentucky, din câte mi-am dat seama. Nu se deschisese încă. Cele două bridingene erau nevoite să-şi păzească stăpânul cu atenție sporită, cu toată mulțimea asta care se învârtea pe acolo. Se făcuse o zarvă extraordinară. Stăteam lângă o femeie într-o uniformă de pază; era exact ca a fostului polițist, dar fără cravată.

— Crezi că e o idee bună să-i lăsați pe toți oamenii ăştia aici? am întrebat.

Nu voiam să-i spun femeii ce să facă, dar la naiba. Nu se uitase niciodată la serialul *CSI?*

Femeia-de-pază mi-a aruncat o privire întunecată.

— Dar *tu* ce cauți aici? întrebă, de parcă asta ar fi avut vreo importanță.

---

7 Colț.

— Sunt aici pentru că eram cu grupul care a descoperit cadavrele.

— Ei bine, trebuie doar să taci din gură şi să ne laşi să ne facem treaba.

A spus asta pe cel mai obraznic ton posibil.

— Şi despre ce treabă ar fi vorba? Că mi se pare că nu faceți nimic, am zis.

Bine, poate n-ar fi trebuit să spun asta, dar ea *nu* făcea nimic. Mi se părea că ar fi trebuit să...

Şi chiar atunci m-a înşfăcat şi m-a izbit de perete şi mi-a pus cătuşele.

Am scos un strigăt de uimire.

— Nu asta îți ziceam să faci, am rostit cu oarecare dificultate, din moment ce fața mea era turtită de uşa apartamentului.

Mulțimea din spatele nostru tăcuse.

— Şefii', am o femeie aici care ne creează probleme, spuse Femeia-de-pază.

Îi stătea groaznic în vişiniu, apropo.

— Landry, ce faci? se auzi o voce foarte chibzuită de bărbat. Era genul de voce pe care o foloseşti cu un copil nesăbuit.

— Îmi explica mie ce să fac, răspunse Femeia-de-pază, dar îmi dădeam seama că vocea ei se dezumfla pe măsură ce vorbea.

— Ce-ți spunea să faci, Landry?

— Se întreba ce fac toți oamenii ăştia aici, domnule.

— Şi asta nu e o întrebare valabilă, Landry?

— Domnule?

— Nu crezi c-ar trebui să dăm afară o parte din oamenii ăştia?

— Ba da, domnule, dar ea a spus că se afla aici pentru că făcea parte din grupul care a găsit cadavrele.

— Deci n-ar trebui să plece.

— Aşa e, domnule.

— Încerca să plece?

— Nu, domnule.

— Dar i-ai pus cătuşele.
— Ah!
— *Scoate-i dracului cătuşele, Landry.*
— Da, domnule.
Landry era deja ca o clătită plată, nu mai rămăsese aer deloc în ea.
Spre uşurarea mea, mi s-au desfăcut cătuşele şi am putut să mă întorc. Eram atât de furioasă, încât îmi venea s-o pun la pământ pe Landry. Dar m-am abținut, pentru că asta n-ar fi făcut decât să-mi pună cătuşele la loc. Sophie-Anne şi André şi-au făcut loc prin mulțime; de fapt, mulțimea s-a topit în fața lor. Şi vampirii şi oamenii se bucurau să se dea deoparte din calea reginei Louisianei şi a bodyguardului ei.
Sophie-Anne se uită la încheieturile mele, văzu că nu erau deloc rănite şi ajunse la concluzia corectă că partea cea mai serios afectată îmi era mândria.
— Aceasta este angajata mea, spuse Sophie-Anne încet, aparent către Landry, dar având grijă ca toată lumea de acolo s-o audă. O insultă sau o leziune adusă acestei femei, este o insultă sau o leziune adusă mie.
Landry nu ştia cine naiba e Sophie-Anne, dar putea să recunoască o persoană puternică, atunci când o vedea, iar André arăta la fel de înfricoşător. Ei doi erau cei mai înspăimântători adolescenți din lume, sunt convinsă.
— Da, doamnă, Landry îşi va cere scuze în scris. Acum ați putea să-mi spuneți ce s-a întâmplat aici adineauri? întrebă Todd Donati pe un ton foarte calculat.
Mulțimea aştepta tăcută. M-am uitat după Batanya şi Clovache, dar nu le-am văzut acolo.
— Tu eşti şeful serviciului de pază? întrebă André deodată, timp în care Sophie-Anne se aplecă foarte aproape de mine şi-mi spuse:
— Nu pomeni de brithngene.
— Da, domnule.
Polițistul îşi trecu mâna peste mustață.
— Eu sunt Todd Donati, iar acesta este şeful meu, domnul

Christian Baruch.

— Eu sunt André Paul şi aceasta este regina mea, Sophie-Anne Leclerq. Această tânără este angajata noastră, Sookie Stackhouse.

André aşteptă pasul următor.

Christian Baruch nu mă băgă în seamă, dar se uită la Sophie-Anne cu o privire cu care m-aş uita eu la o friptură pe care aş vrea s-o cumpăr pentru o cină de duminică.

— Prezența dumneavoastră e o mare onoare pentru hotelul meu, murmură într-o engleză cu accent puternic.

I-am întrezărit vârfurile colților. Era destul de înalt, cu fălci puternice şi păr negru. Dar ochii lui mici erau de un gri arctic.

Sophie-Anne a luat complimentul din mers, deşi sprâncenele i s-au încruntat pentru o secundă. A-ți arăta colții nu e un mod foarte fin de a spune „nu mai pot după tine". Nimeni nu zise nimic. Cel puțin preț de o secundă foarte lungă.

Apoi am spus eu:

— Deci chemați poliția sau cum procedați?

— Cred că trebuie să ne gândim ce avem de zis, spuse Baruch, cu o voce moale şi sofisticată, cu care mă lua peste picior pe mine, omul din Sud, de la țară.

— Domnule Donati, vrei să mergi să vezi ce-i în apartament?

Todd Donati îşi făcu loc prin mulțime fără nici un pic de delicatețe. Sigebert, care păzise uşa deschisă (pentru că n-avea altceva mai bun de făcut), se dădu la o parte să-l lase pe om să intre. Bodyguardul uriaş îşi făcu loc până lângă regină şi păru mai fericit când ajunse în apropierea stăpânei sale.

În timp ce Donati cerceta ce mai rămăsese în apartamentul celor din Arkansas, Christian Baruch se întoarse şi se adresă mulțimii:

— Câți dintre voi ați ajuns aici după ce ați auzit că s-a întâmplat ceva.

Au fost vreo cincisprezece persoane care au ridicat mâna sau au dat pur şi simplu din cap.

— O să vă rog să mergeți la barul Gura de Sânge de la parter, unde barmanii noştri au pregătit ceva special pentru dumneavoastră.

Cei cincisprezece au ieşit destul de repede. Baruch îşi cunoştea clienții însetați. Vampiri. În fine.

— Câți dintre voi nu se aflau aici când cadavrele au fost descoperite? întrebă Baruch după ce primul grup plecă.

Toată lumea ridică mâna, în afară de noi patru: eu, regina, André, Sigebert.

— Toți ceilalți sunt liberi să plece, spuse Baruch politicos, de parcă ar fi lansat o invitație plăcută.

Şi aşa au şi făcut. Landry ezită, dar primi o privire care o făcu să se grăbească să coboare pe scări.

Zona din jurul liftului central părea spațioasă acum, pentru că era mult mai goală.

Donati ieşi din apartament. Nu părea foarte tulburat sau îngrețoşat, dar nu mai era atât de stăpân pe el.

— N-au mai rămas decât bucăți din ei. Sunt tot felul de chestii împrăştiate pe podea; cred c-am putea să le spunem reziduuri. Cred că erau trei. Dar unul e ciopârțit în atâtea bucăți, încât ar putea să fie doi.

— Pe numele cui e camera?

Donati verifică într-un mecanism electronic, de mărimea palmei.

— Al lui Jennifer Cater, din Arkansas. Camera a fost închiriată delegației vampirilor din Arkansas. Cei care au mai rămas.

Cuvântul *rămas* probabil c-a fost accentuat cam mult. Donati ştia cu siguranță povestea reginei.

Christian Baruch ridică o sprânceană neagră, groasă.

— Îmi cunosc oamenii, Donati.

— Da, domnule.

Sophie-Anne strâmbă uşor din nas, dezgustată. *Oamenii lui, pe dracu',* spunea nasul ăla. Baruch era vampir de cel mult patru ani.

— Cine a intrat înăuntru să vadă cadavrele? întrebă

Baruch.

— Nici unul dintre noi, răspunse André prompt. Noi n-am pus piciorul în apartament.

— Dar cine?

— Uşa era deschisă şi noi am simţit miros de moarte. Având în vedere situaţia dintre regina mea şi vampirii din Arkansas, am considerat că n-ar fi înţelept să intrăm, spuse André. L-am trimis pe Sigebert, garda reginei.

André omise să menţioneze cum explorase Clovache apartamentul. Deci André şi cu mine aveam ceva în comun: puteam să evităm adevărul, spunând ceva ce nu era chiar o minciună. Se descurcase de minune.

Pe măsură ce au continuat întrebările – la cele mai multe nu s-a răspuns sau nu se putea răspunde – m-am trezit că mă întreb dacă regina este în continuare obligată să treacă prin proces, dacă principalul acuzator era mort. M-am întrebat cui îi aparţinea statul Arkansas; se putea presupune că actul de nuntă îi dăduse reginei unele drepturi asupra proprietăţii lui Peter Threadgill şi ştiam că Sophie-Anne avea nevoie de fiecare bănuţ pe care-l putea scoate, de când cu Katrina. Mai avea oare acele drepturi legate de Arkansas, dacă André fusese cel care l-a omorât pe Peter? Nu mă gândisem câte griji avea pe cap regina la această reuniune.

Dar, după ce mi-am pus toate întrebările astea, mi-am dat seama că nu mă gândisem la chestiunea cea mai urgentă. Cine îi ucisese pe Jennifer Cater şi pe însoţitorii ei? (Câţi vampiri ar fi putut să rămână în Arkansas după lupta din New Orleans şi măcelul de azi? Arkansas nu era un stat atât de mare şi avea foarte puţine zone populate.)

M-am trezit la realitate când Christian Baruch a pus ochii pe mine.

— Tu eşti omul care poate citi gândurile, spuse atât de brusc încât am tresărit.

— Da, am spus, pentru că obosisem să mă adresez tuturor cu domnule şi doamnă.

— Tu ai ucis-o pe Jennifer Cater?

N-a fost nevoie să mă prefac că sunt şocată.

— Asta înseamnă că mă credeți foarte puternică, am spus. Dacă vă imaginați c-aş fi putut să dau gata trei vampiri… Nu, n-am ucis-o eu. A venit la mine în seara asta, în hol, şi a vorbit prostii, dar n-am văzut-o decât atunci.

A părut un pic surprins, de parcă s-ar fi aşteptat la alt răspuns sau la o atitudine mai umilă.

Regina făcu un pas să se aşeze lângă mine, iar André veni în fața ei, astfel încât de o parte şi de alta aveam vampiri cu vechime. Ce senzație caldă şi confortabilă. Dar ştiam că-i reaminteau astfel hotelierului că eram ființa lor umană specială şi n-avea voie să mă hărțuiască.

Chiar în momentul acela oportun, un vampir dădu de perete uşa scărilor şi se năpusti spre apartamentul morții. Dar Baruch, la fel de iute, îi bloca drumul, astfel încât noul vampir se lovi de el şi căzu pe podea. Micul vampir se ridică într-o mişcare atât de rapidă încât ochii mei n-au putut s-o urmărească, apoi făcu un efort disperat să-l dea pe Baruch la o parte din uşă.

Dar nou-venitul nu reuşi, aşa că în cele din urmă se îndepărtă cu un pas de hotelier. Dacă micul vampir ar fi fost om, ar fi gâfâit, dar aşa corpul lui tremura sub vibrațiile unei acțiuni întârziate. Avea părul şaten şi o barbă scurtă şi purta un costum obişnuit de modă veche. Arăta ca un tip oarecare, dar numai până când îi vedeai ochii şi-ți dădeai seama că e un fel de lunatic.

— E adevărat? întrebă, cu o voce sfârşită.

— Jennifer Cater şi însoțitorii ei sunt morți, răspunse Christian Baruch, nu fără compasiune.

Micul om urlă, efectiv urlă, iar mie mi se ridică părul de pe mâini. Se prăbuşi în genunchi, cu trupul clătinându-i-se înainte şi înapoi, cuprins de durere.

— Să înțeleg că făceai parte din grupul ei? spuse regina.

— Da, da!

— Asta înseamnă că acum eu sunt regina ta. Îți ofer un loc lângă mine.

Urletul se opri de parcă îl tăiase cineva cu foarfecă.

— Dar ne-ai ucis regele, spuse vampirul.

— Eram soția regelui tău şi, ca atare, am dreptul să-i moştenesc statul în cazul morții sale, spuse Sophie-Anne, iar ochii ei negri erau aproape binevoitori, aproape luminoşi. Şi este, fără îndoială, mort.

— Asta era scris mărunt în contract, murmură domnul Cataliades în urechea mea, iar eu abia mi-am înăbuşit un strigăt de uimire.

Am crezut întotdeauna că zicala aia cu oamenii mari se mişcă uşor e o prostie. Oamenii mari se mişcă cu greutate. Dar domnul Cataliades se deplasa uşor ca un fluture şi nu mi-am dat seama că e lângă mine până când nu mi-a vorbit.

— În contractul de nuntă al reginei? am reuşit să întreb.

— Da, spuse. Şi avocatul lui Peter l-a analizat foarte riguros, într-adevăr. Acelaşi lucru ar fi fost valabil şi în cazul decesului lui Sophie-Anne.

— Bănuiesc că erau multe clauze legate de asta?

— A, doar câteva. Trebuiau să existe martori la deces.

— Oh, Doamne, asta sunt eu.

— Da, într-adevăr. Regina stă cu ochii pe tine şi vrea să te controleze dintr-un motiv foarte bun.

— Şi alte condiții?

— N-ar trebui să fie un secund în viață care să preia statul. Cu alte cuvinte, ar trebui să se întâmple o catastrofă.

— Şi acum s-a întâmplat.

— Da, se pare că da.

Domnul Cataliades părea destul de mulțumit de asta. Mintea mea era agitată ca o urnă în care se amestecă bilele la loto.

— Numele meu este Henrik Feith, spuse micul vampir. Şi în Arkansas n-au mai rămas decât cinci vampiri. Eu sunt singurul aici în Rhodes şi am scăpat cu viață numai pentru că m-am dus jos să fac o plângere în legătură cu prosoapele din baie.

A trebuit să-mi pun mâna la gură ca să nu încep să râd,

ceea ce ar fi fost, să zicem, neadecvat. Privirea lui André rămase fixată asupra bărbatului îngenuncheat în fața noastră, dar mâna i se îndreptă cumva înspre mine şi mă ciupi. După asta a fost uşor să nu râd. De fapt a fost greu să nu scot un țipăt.

— Ce era în neregulă cu prosoapele? spuse Baruch, complet distras de această pată pe imaginea hotelului său.

— Numai Jennifer folosea trei, începu Henrik să explice, dar Sophie-Anne întrerupse scurt această digresiune fascinantă şi spuse:

— Destul, Henrik, tu vii cu noi în apartamentul meu. Domnule Baruch, aşteptăm cu interes noutăți de la dumneavoastră despre această situație. Domnule Donati, intenționați să anunțați poliția din Rhodes?

Era politicos din partea ei să i se adreseze lui Donati de parcă ar fi avut un cuvânt de spus în ce se făcea acolo. Donati spuse:

— Nu, doamnă, mi se pare că asta este o chestiune de vampiri. Nu mai e nici un cadavru de examinat, nu e nici o înregistrare, pentru că nu există cameră de supraveghere în apartament, iar dacă vă uitați sus…

Ne-am uitat cu toții, bineînțeles, în colțul holului.

— Veți observa că cineva s-a gândit bine şi a aruncat gumă pe lentila camerei. Sau poate, dacă a fost un vampir, a sărit şi a lipit guma pe lentilă. Bineînțeles ca o să revăd casetele, dar la cât de repede pot sări vampirii, se prea poate să fie imposibil de zis cine a fost individul. În momentul ăsta nu e nici un vampir în brigada de omucideri a poliției din Rhodes, deci nu sunt sigur dacă putem chema pe cineva. Majoritatea polițiştilor umani nu vor investiga crime ale vampirilor, decât dacă au un partener vampir care să le protejeze spatele.

— Nu cred că mai putem face ceva aici, spuse Sophie-Anne nepăsătoare. Dacă nu mai aveți nevoie de noi, o să mergem la ceremonia de deschidere. În timpul conversației se uitase de câteva ori la ceas. Henrik, dacă te simți în stare, vino cu noi. Dacă nu, ceea ce, evident, vom înțelege, Sigebert o să te ducă

în apartamentul meu şi vei putea rămâne acolo.

— Aş vrea să merg undeva unde e linişte, spuse Henrik Feith.

Arăta ca un căţel bătut.

Sophie-Anne îi făcu semn lui Sigebert, care nu era prea bucuros să primească ordine să plece. Dar era nevoit s-o asculte, bineînţeles, aşa că se îndepărtă împreună cu micul vampir, care reprezenta o cincime din vampirii din Arkansas.

Mă gândeam la atâtea lucruri, încât creierul mi se blocase. Chiar când credeam că nu se mai poate întâmpla nimic, se auzi liftul, uşile se deschiseră şi Bill sări afară. Nu sosi atât de spectaculos ca Henrik, dar avu o intrare hotărâtă. Se opri brusc şi evalua situaţia. Văzându-ne stând acolo liniştiţi, îşi păstră calmul şi spuse:

— Am auzit c-au fost necazuri?

Se adresă aerului dintre noi, pentru ca oricine să-i poată răspunde.

Mă săturasem să încerc să mă gândesc la el ca la Cel-fără-de-nume. La naiba, era Bill. Poate că uram fiecare moleculă din corpul lui, dar nu puteam să neg că se afla acolo. Mă întrebam dacă vârcolacii reuşeau cu adevărat să-şi ignore renegaţii şi cum se descurcau cu asta. Eu nu mă descurcam prea bine.

— Sunt necazuri, spuse regina. Deşi nu înţeleg ce poate rezolva prezenţa ta.

Nu l-am văzut niciodată pe Bill stânjenit, dar acum era.

— Îmi cer scuze, Maiestate, spuse. Dacă aveţi nevoie de mine pentru ceva, o să fiu la standul meu din sala de conferinţe.

Într-o linişte de mormânt, uşile liftului se închiseră, iar dincolo de ele dispărură chipul şi forma primului meu iubit. Era posibil ca Bill să încerce să arate că-i păsa de mine, dacă a apărut aşa în grabă când trebuia să se ocupe de afacerile reginei în altă parte. Dacă demonstraţia asta trebuia să-mi înmoaie inima, nu-şi atinsese scopul.

— Vă pot fi de ajutor cu ceva în investigaţiile

dumneavoastră? îl întrebă André pe Donati, deşi cuvintele erau de fapt îndreptate către Christian Baruch. Întrucât regina este moştenitorul legal al lui Arkansas, suntem gata să participăm.

— Nici nu mă aşteptam la altceva mai prejos din partea unei regine atât de frumoase şi atât de perspicace şi tenace în afaceri, după cum este şi recunoscut.

Baruch se plecă în fața reginei.

Chiar şi André clipi la auzul acestui compliment încâlcit, iar regina îi aruncă o privire strâmbă lui Baruch. Eu mi-am ținut ochii fixați pe planta din ghiveci şi mi-am păstrat chipul inexpresiv. Eram în pericol să chicotesc. Asta era linguşeală la un nivel pe care nu-l mai întâlnisem.

Părea că nu mai e nimic de zis şi, într-o linişte controlată, am urcat în lift împreună cu vampirii şi domnul Cataliades, care fusese remarcabil de tăcut.

De cum s-au închis uşile, spuse:

— Maiestate, trebuie să vă recăsătoriți imediat. Credeți-mă, Sophie-Anne şi André au avut o reacție surprinzătoare la această bombă; au făcut ochii mari timp de o secundă întreagă.

— Căsătoriți-vă cu oricine: Kentucky, Florida, aş zice chiar şi cu Mississippi, dacă n-ar fi în tratative cu Indiana. Dar aveți nevoie de-o alianță, de cineva care să vă susțină. Altfel or să vă dea târcoale şacali ca acest Baruch, care țipă după atenție din partea dumneavoastră.

— Mississippi n-are nici o şansă, din fericire. Nu cred c-aş putea suporta toți bărbații ăia. Când şi când, da, bineînțeles, dar nu zi după zi, cu zecile, spuse Sophie-Anne.

A fost cel mai natural şi mai necalculat lucru pe care am auzit-o spunându-l vreodată. Aproape că a sunat uman. André se întinse să apese pe buton, iar liftul se opri între etaje.

— Nu v-aş sfătui să-l luați pe Kentucky, spuse. Oricine are nevoie de britlingeni, are şi aşa necazurile lui uriaşe.

— Alabama e adorabilă, zise Sophie-Anne, dar în pat îi plac nişte lucruri împotriva cărora eu obiectez.

Mă săturasem să fiu în lift şi să fiu tratată ca şi când aş face parte din decor.

— Pot să întreb ceva? am spus.

După o tăcere scurtă, Sophie-Anne încuviință.

— Cum de vă păstrați copiii lângă dumneavoastră şi vă culcați cu ei şi majoritatea vampirilor nu pot face asta? Relația stăpân-copil n-ar trebui să fie una de scurtă durată?

— Majoritatea copiilor de vampiri nu rămân lângă creatorii lor prea multă vreme, recunoscu Sophie-Anne. Şi sunt foarte puține cazuri de copii care rămân lângă creatorii lor atât de mult cât au stat cu mine André şi Sigebert. Apropierea asta e darul meu, talentul meu. Fiecare vampir are un dar: unii pot zbura, alții se pricep de minune să mânuiască sabia. Eu pot să-mi păstrez copiii cu mine. Putem vorbi unii cu alții aşa cum puteți tu şi Barry. Şi putem să ne iubim fizic unii cu alții.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu-l numiți pe André regele statului Arkansas şi apoi vă căsătoriți cu el?

Urmă o pauză lungă, în linişte totală. Regina deschise gura de două ori de parcă ar fi fost pe punctul să-mi explice de ce era imposibil, dar de fiecare dată o închise la loc. André mă privea atât de intens, încât mă aşteptam să văd cum două puncte de pe fața mea încep să fumege. Domnul Cataliades părea pur şi simplu şocat, de parcă o maimuță începu să-i vorbească în pentametru iambic.

— Da, spuse Sophie-Anne în cele din urmă. De ce nu fac asta? Să-l am ca rege şi soț pe cel mai drag prieten şi amant.

Într-o secundă începu să radieze de bucurie.

— André, singurul inconvenient ar fi că va trebui să stai un timp departe de mine când te întorci în Arkansas, ca să te ocupi de treburile statului. Copilul meu cel mai vechi, doreşti asta?

Chipul lui André era transfigurat de iubire.

— Pentru tine, orice, spuse.

Tocmai ne oferiserăm un moment Kodak. Ba chiar am simțit o lacrimă.

André apăsă pe buton şi liftul o luă din nou în jos.

Deşi nu sunt imună la romantism – departe de asta – după părerea mea, regina trebuia să se concentreze să afle cine îi omorâse pe Jennifer Cater şi ceilalţi vampiri din Arkansas. ar fi trebuit să-l interogheze pe tipul cu prosoapele, vampirul care supravieţuise – Henrik cum-îl-cheamă. N-ar fi trebuit să se plimbe de colo-colo, să se întâlnească şi să salute pe toată lumea. Dar Sophie-Anne nu mă întreba ce gândeam, iar eu îmi oferisem destule gânduri pe ziua de azi.

Holul era plin. Confruntat cu o aşa mulţime, creierul ar fi supraîncărcat, dacă n-aş fi foarte atentă. Dar când majoritatea fiinţelor cu creier erau vampiri, aveam un hol plin cu nimic, doar agitaţia unor creiere ale servitorilor umani. Era ciudat să văd toate mişcările şi n-aud mare lucru, ca şi când aş fi văzut păsări bătând din aripi şi n-aş fi auzit mişcarea. Eram serios la lucru acum, aşa că mi-am ciulit urechile şi i-am verificat pe indivizii cu vene în care circula sânge şi inimi care băteau.

O vrăjitoare mascul, una femelă. Un donator de sânge – cu alte cuvinte un adulator, dar unul cu clasă. Când l-am identificat vizual, am văzut un tânăr foarte frumos, îmbrăcat până la piele în haine de firmă şi mândru de asta. Lângă regele din Texas stătea Barry Bellboy: era şi el la lucru, cum eram şi eu. Am mai luat urma câtorva angajaţi ai hotelului care-şi făceau treburile. Oamenii nu se gândesc întotdeauna la lucruri interesante cum ar fi „În seara asta plănuiesc să-l asasinez pe managerul hotelului” sau ceva de genul ăsta, nici chiar dacă aşa e. Ei se gândesc la chestii gen „În camera de la unşpe trebuie săpun, în camera de la opt nu funcţionează caloriferul, căruciorul room-service de la patru trebuie luat de acolo...”

Apoi am dat peste o târfă. Tipa *asta* era interesantă. Majoritatea târfelor pe care le cunoşteam erau din categoria amatoarelor, dar femeia asta era o profesionistă adevărată. Devenisem suficient de curioasă încât să încerc s-o privesc în ochi. Era destul de atractivă în zona feţei, dar n-ar fi fost niciodată candidată la Miss America şi nici chiar pentru regina balului de absolvire. Dar în mod sigur n-ar fi fost vecina de

alături, decât dacă locuiai într-un cartier cu lumini roşii. Părul ei platinat stătea într-o coafură răvăşită, de parcă acum s-ar fi sculat din pat, avea ochii căprui şi mici, bronzată uniform, sânii măriți, cercei mari, tocuri cui, ruj strălucitor, o rochie aproape numai din paiete roşii – se vedea pe ea cu ce se ocupă. Însoțea un bărbat care fusese făcut vampir cam pe la patruzeci de ani. Se ținea de brațul lui de parcă n-ar fi putut merge dacă nu se sprijinea şi mă întrebam dacă din cauza tocurilor sau chiar îl plăcea.

Tipa mă interesa – îşi proiecta sexualitatea atât de puternic, era atât de pronunțat prostituată – încât m-am strecurat prin mulțime ca să mă apropii de ea. Pătrunsă de scopul meu, nu m-am gândit că s-ar putea să mă observe, dar cred că mi-a simțit ochii ațintiți asupra ei, s-a uitat peste umăr şi m-a văzut cum mă apropii. Bărbatul cu care era vorbea cu alt vampir, aşa că pentru moment ea nu trebuia să-i cânte în strună şi avu timp să mă privească cu o suspiciune ascuțită. Am stat la câtiva paşi distanță s-o ascult, din pură curiozitate bolnavă.

*Ciudata asta, nu-i de-a noastră, îl vrea? I-l dau; nu suport chestia aia pe care o face cu limba; şi după ce mă face, vrea să-l fac şi eu pe el şi pe tipul celălalt – da' ce, eu am baterii de rezervă? Da' poate pleacă şi nu se mai holbează!*

— OK, scuze, am spus, ruşinată de mine, şi m-am pierdut înapoi în mulțime.

Apoi m-am îndreptat către chelnerii angajați de hotel, care circulau prin mulțime cu tăvi cu pahare cu sânge şi câteva băuturi pentru oamenii risipiți pe acolo. Chelnerii erau preocupați să nu dea peste nimeni, să nu verse, îi durea spatele, îi dureau picioarele, chestii din astea. Barry şi cu mine ne-am salutat din priviri, apoi am prins urma unui gând care conținea şi numele lui Quinn şi am urmărit gândul ăla până am descoperit că ducea la o angajată a EE (E). Ştiam asta pentru că purta tricoul companiei. Fata asta era o tânără cu părul foarte scurt şi picioare foarte lungi. Vorbea cu unul dintre chelneri, dar vorbea numai ea. Într-o mulțime în care toată lumea era la patru ace, blugii şi tenişii ei ieşeau în

evidență.

— .. şi o ladă de sucuri reci, spunea. O tavă de sendvişuri şi chipsuri, OK? În sala mare, într-o oră.

S-a întors şi dintr-odată a dat nas în nas cu mine. M-a măsurat din cap până în picioare şi n-a fost impresionată.

— Umbli cu vreun vampir, blondo? întrebă.

Avea un accent nord-estic tăios, iar vocea îi suna aspru.

— Nu, umblu cu Quinn, am spus. Şi blondă eşti tu.

Cel puțin eu eram blondă naturală. Adică natural *asistată.* Părul fetei arăta ca paiul… dacă paiul are rădăcină neagră.

Nu i-a plăcut deloc ce-am zis, deşi nu eram sigură care parte a nemulțumit-o mai tare.

— N-a zis că are o nouă femeie, spuse, şi bineînțeles că o trânti pe cel mai obraznic ton posibil.

Mi-am luat libertatea să mă aventurez în craniul ei şi am găsit acolo o puternică afecțiune pentru Quinn. Nu credea că alte femei sunt demne de el. Despre mine credea că sunt o fată bleaga din Sud, care se ascunde în spatele bărbaților.

Din moment ce asta se baza pe conversația noastră de mai puțin de şaizeci de secunde, am putut s-o scuz că se înşală. Am putut s-o scuz că-l iubeşte pe Quinn. Am putut să scuz imensul ei dispreț.

— Quinn nu trebuie să-ți raporteze ție informațiile lui personale, am spus.

Ce voiam, de fapt, era s-o întreb unde era Quinn acum, dar asta ar fi însemnat să-i dau ei avantajul, aşa că aveam de gând să păstrez întrebarea asta pentru mine.

— Dacă vrei să mă scuzi, trebuie să mă întorc la lucru şi bănuiesc că şi tu.

Ochii ei negri mi-au aruncat o privire tăioasă şi apoi s-a îndepărtat. Era cu cel puțin zece centimetri mai înaltă decât mine şi foarte slabă. Nu se obosise să-şi pună sutien şi avea sâni mici, de forma prunelor, care săltau într-un mod care atrăgea atenția. Asta e o fată care o să vrea mereu să fie deasupra. Nu eram singura din încăpere care o privea. Barry se debarasase de fantezia cu mine, ca să facă loc pentru una

nouă.

M-am întors lângă regină pentru că ea şi André se îndreptau din hol către sala de conferințe. Uşa dublă uriaşă era ținuta deschisă de două vase foarte frumoase în care se aflau aranjamente uriaşe de plante uscate.

Barry spuse:

— Ai mai fost la un congres adevărat până acum, la unul normal?

— Nu, am răspuns, încercând să rămân atentă la mințile celor din jur. Mă întrebam cum fac față agenții serviciilor secrete. De fapt am fost la unul cu Sam, o întrunire cu furnizorii barurilor, dar am stat doar câteva ore.

— Toată lumea avea un ecuson, nu?

— Dacă o chestie care-ți atârnă de gât pe un şnur se poate numi ecuson, da.

— Asta pentru ca angajații de la uşă să se asigure că ți-ai plătit intrarea şi pentru ca persoanele neautorizate să nu intre.

— Da, şi? Barry tăcu.

*Şi mai vezi pe cineva cu ecuson? Vezi pe cineva că verifică?*

*Nimeni în afară de noi. Şi noi ce ştim? Târfa poate fi un spion sub acoperire pentru vampirii din zona de nord-est. Sau mai rău,* am adăugat serioasă.

*Sunt obişnuiți să fie cei mai puternici şi mai înfricoşători,* spuse Barry. *Poate că le e frică unora de ceilalți, dar nu se tem cu adevărat de oameni, mai ales acum, că sunt împreună.*

Am priceput ce voia să zică. Britlingenii deja îmi treziseră suspiciuni, iar acum eram şi mai îngrijorată.

Apoi m-am uitat în urmă, la uşile hotelului. Erau păzite, acum că se lăsase întunericul, de vampiri înarmați în loc de oameni înarmați - la biroul de la recepție, de asemenea, lucrau vampiri îmbrăcați în uniforma hotelului, iar acei vampiri scanau fiecare persoană care trecea pragul. Clădirea nu era atât de nepăzită pe cât părea. M-am relaxat şi m-am hotărât să mă uit la standurile din sala de conferințe.

La unul dintre ele erau expuşi colți artificiali care se puteau

implanta; erau de fildeş natural, argint sau aur, iar cei foarte scumpi se retrăgeau cu ajutorul unui motoraş minuscul când apăsai cu limba un butonaş din gură.

— Identici cu cei adevăraţi, îi garanta un bărbat în vârstă unui vampir cu barbă lungă şi părul împletit în coadă. Şi ascuţiţi, o, da.

Nu-mi dădeam seama cine ar fi vrut să-şi ia o pereche. Un vampir cu un dinte rupt? O persoană care avea de gând să ceară să fie vampir? Un om interesat de un asemenea rol?

În următorul magazin se vindeau CD-uri cu muzică din diferite epoci istorice, de exemplu *Cântece populare ruseşti din secolul al XVII-lea* sau *Muzică de cameră italiană, perioada timpurie.* O afacere bună. Oamenilor le place întotdeauna muzica perioadelor de glorie, chiar dacă acestea fuseseră cu secole în urmă.

Următorul magazin era al lui Bill şi avea o firmă mare care atârna pe „pereţii” temporari ai încăperii. Sistem de identificare a vampirilor, scria simplu. Detectează orice vampir, oricând, oriunde. Nu aveţi nevoie decât de un ajutor care se pricepe la calculatoare, scria pe o pancartă mai mică. Bill vorbea cu o femeie-vampir care îi întindea un card, iar Pam punea într-o pungă mică un CD în carcasă. Pam se uită la mine şi îmi făcu cu ochiul. Purta o costumaţie exagerată de cadână, pe care am presupus că refuzase iniţial s-o poarte. Dar Pam chiar zâmbea. Poate că-i făcea plăcere să se abată un pic de la rutină.

Cadouri instant pentru aniversari: supă sangvină pentru suflet era reclama de pe următorul magazin, unde stătea o vampiriţă plictisită şi singură, cu un teanc de cărţi în faţă.

Următoarea expoziţie cuprindea câteva spaţii comerciale şi nu avea nevoie de nici o explicaţie.

— Ar trebui să te modernizezi, îi spunea un vânzător onest unei femei-vampir de culoare care avea părul împletit şi legat cu o mie de şireturi colorate.

Ea asculta atentă, examinând unul dintre sicriele în miniatură deschise în faţa ei.

— Bineînțeles că lemnul e biodegradabil şi e tradițional, dar cine are nevoie de asta? Sicriul tău e casa ta, asta spunea mereu tăticul meu.

Mai erau şi alte standuri, inclusiv unul de la Evenimente Extreme (Elegante), unde se afla o masă mare cu câteva broşuri cu prețuri şi albume foto deschise, pentru a tenta trecătorii. Voiam şi eu să mă uit, când am văzut că de stand se ocupa Încrezuta-cu-picioare-lungi. N-am vrut să vorbesc cu ea din nou, aşa că am mers mai departe, fără s-o scap din ochi pe regină. Unul dintre chelnerii oameni îi admira fundul lui Sophie-Anne, dar m-am gândit că asta nu se pedepseşte cu moartea, aşa că nu i-am dat atenție. Până în momentul acela, regina şi André se întâlniseră cu şerifii Gervaise şi Cleo Babbitt. Gervaise era un om scund, probabil cam 1,65, cu o față mare. Părea să aibă cam treizeci şi cinci de ani, deşi, dacă mai adăugai o sută de ani, erai mai aproape de vârsta lui reală. În ultimele săptămâni, Gervaise purtase povara întreținerii şi distrării lui Sophie-Anne, iar epuizarea era vizibilă. Auzisem că era renumit pentru hainele lui sofisticate şi stilul rafinat. Singura dată când îl mai văzusem până atunci avea părul fin pieptănat neted ca sticla pe capul său rotund. Acum era neîngrijit. Costumul său frumos trebuia dus la curățătorie, iar pantofii trebuiau lustruiți - Cleo era o femeie voinică, cu umerii lați şi părul negru cărbune şi avea o față largă, cu buze mari. Cleo era suficient de modernă încât să vrea să-şi folosească şi numele de familie; intrase în lumea vampirilor doar de cincizeci de ani.

— Unde e Eric? îi întrebă André pe ceilalți şerifi. Cleo râse, genul de râs puternic, care îi făcea pe bărbați s-o privească.

— A fost convocat, spuse. Preotul n-a apărut şi, cum Eric a făcut un curs, acum e chemat să oficieze.

André zâmbi.

— Asta nu trebuie ratat. Cu ce ocazie?

— Va fi anunțată imediat, spuse Gervaise. M-am întrebat la ce biserica ar fi putut Eric să fie preot. Biserica Profiturilor înalte? M-am strecurat către standul lui Bill şi am vorbit cu

Pam.

— Eric e preot? am murmurat.

— Biserica Spiritului Iubirii, îmi spuse, în timp ce punea în pungă trei copii ale CD-ului şi i le dădea unui adulator trimis de stăpânul său să le cumpere. Şi-a luat certificatul după un curs pe Internet, cu ajutorul lui Bobby Burnham. Poate să oficieze ceremonii de nuntă.

Un chelner reuşi să treacă cumva de toți oaspeții din jurul reginei şi se apropie de ea cu o tavă cu pahare pline ochi cu sânge. Într-o secundă, André ajunse între chelner şi regină şi, în secunda următoare, chelnerul se întoarse şi se îndreptă în altă direcție.

Am încercat să-i citesc gândurile, dar mintea îi era goală. André reuşise să-i controleze intențiile tipului şi să-l alunge de acolo. Speram că chelnerul e OK. L-am urmărit până în dreptul unei uşi mici, într-un colț, şi m-am asigurat că se întoarce în bucătărie. OK, incident evitat.

În sala de ceremonii se iscă o uşoară agitație, iar eu m-am întors să văd ce se întâmpla. Regele din Mississippi şi regele din Indiana intraseră împreună ținându-se de mână, ceea ce părea să fie un semnal public că încheiaseră negocierile de căsătorie. Russell Edgington era un vampir micuț şi atrăgător, căruia îi plăceau alți bărbați, exclusiv şi intens. Putea să fie o companie plăcută şi era un bun luptător, de asemenea. Îmi plăcea de el. Aveam ceva emoții legate de întâlnirea cu Russell pentru că lăsasem cu câteva luni în urmă un cadavru în piscina lui. Am încercat să văd partea bună a lucrurilor. Cadavrul era al unui vampir, aşa că probabil se dezintegrase înainte ca prelata ce acoperea piscina să fie ridicată, în primăvară.

Russell şi Indiana se opriră în fața standului lui Bill. Apropo, Indiana era un tip mătăhălos, ca un taur, cu păr şaten, cârlionțat şi un chip pe care puteam citi că e o persoană cu simțul realității.

M-am dus mai aproape, pentru că s-ar fi putut isca necazuri.

— Bill, arăți bine, spuse Russell. Angajații mei mi-au spus că ai avut de furcă la mine acasă. Se pare că te-ai refăcut bine. Nu sunt sigur cum te-ai eliberat, dar mă bucur.

Dacă Russell se oprise pentru o reacție, nu avu parte de nici una. Fața lui Bill era la fel de inexpresivă ca atunci când Russell ar fi comentat despre vreme şi nu despre torturarea lui Bill.

— Lorena era stăpâna ta, aşa că n-am putut să intervin, spuse Russell cu o voce la fel de calmă ca fața lui Bill. Şi iată-te aici, îți vinzi mica şmecherie pentru computer pe care Lorena încerca atât de insistent s-o obțină de la tine. Cum spune Bardul: „Totu-i bine când se termină cu bine."

Russell fusese prea vorbăreț, ceea ce era singurul indiciu că regele aştepta cu nerăbdare o reacție de la Bill. Şi, în mod sigur, vocea lui Bill era ca o mătase grea. Nu spuse decât atât:

— Nu te mai gândi la asta, Russell. Bănuiesc că urmează felicitările.

Russell zâmbi spre mirele său.

— Da, Mississippi şi cu mine ne punem pirostriile, spuse regele din Indiana.

Avea o voce adâncă. Ar fi preferat să fie acasă, să bată vreun datornic pe vreo alee sau să stea într-un bar cu rumeguş pe jos. Dar Russell aproape că roşi.

Poate că era o căsătorie din dragoste.

Apoi Russell mă văzu.

— Bart, trebuie s-o cunoşti pe tânăra asta, spuse imediat.

Mai că n-am avut un atac de panică, dar n-aveam cum să scap decât dacă m-aş fi întors şi aş fi fugit, pur şi simplu. Russell îşi trase partenerul de mână către mine.

— Tânăra asta a fost înțepată când a fost în Jackson. Câțiva dintre pungaşii ăia din frăție erau într-un bar şi unul dintre ei a înjunghiat-o.

Bart se uită la mine aproape surprins.

— Ai supraviețuit, evident, spuse. Dar cum?

— Domnul Edgington aici de față mi-a dat o mână de ajutor, am zis. De fapt, mi-a salvat viața.

Russell încercă să pară modest şi aproape reuşi. Vampirul încerca să arate bine în fața alesului său, o reacție atât de umană încât cu greu mi-a venit să cred.

— Oricum, cred că ai luat ceva cu tine când ai plecat, spuse Russell sever, întinzând un deget către mine.

Aş fi vrut să găsesc pe chipul lui un indiciu care să îmi spună ce fel de răspuns ar fi trebuit să dau. Luasem o pătură, asta era sigur, şi câteva haine pe care tinerii din haremul lui Russell le lăsaseră aruncate pe acolo. Şi-l luasem şi pe Bill, care era prizonier într-una dintre clădirile anexe. Poate că Russell se referea la Bill?

— Da, domnule, dar am lăsat ceva la schimb, am zis, pentru că nu mai suportam jocul ăsta verbal de-a şoarecele şi pisica.

OK, OK, gata! ÎI salvasem pe Bill şi o omorâsem pe Lorena, deşi asta fusese mai mult sau mai puțin un accident. Şi o aruncasem pe nemernică în piscină.

— Cred că erau nişte resturi pe fundul piscinei, când am pregătit-o pentru vară, spuse Russell, iar ochii lui de culoarea ciocolatei amărui mă examinară atenți. Ce tânără îndrăzneață eşti domnişoară...

— Stackhouse. Sookie Stackhouse.

— Da, îmi amintesc acum. Nu erai la Clubul Morților cu Alcide Herveaux? Ăsta e vârcolac, scumpule, îi explică Russell lui Bart.

— Da, domnule, am spus.

Aş fi preferat să nu-şi amintească acest mic detaliu.

— Auzisem că tatăl lui Herveaux candida pentru lider de haită în Shreveport?

— Aşa e. Dar... n-a ieşit.

— Deci în ziua aia a murit tata Herveux?

— Da, am spus.

Bart asculta atent, plimbându-şi mâna de sus în jos pe mâneca lui Russell. Era un mic gest senzual.

Chiar atunci apăru Quinn lângă mine şi mă cuprinse cu brațul, iar Russell făcu ochii mari.

— Domnilor, le spuse Quinn lui Indiana şi Mississippi, cred că nunta dumneavoastră e pregătită şi ne aşteaptă.

Cei doi regi zâmbiră unul la celălalt.

— Nu ne îngheață picioarele? îl întrebă Bart pe Russell.

— Nu, dacă mi le ții tu calde, răspunse Russell cu un zâmbet care ar fi înmuiat un aisberg. Iar avocații noştri ne-ar ucide dacă n-am respecta contractele.

Amândoi încuviințară către Quinn, care fugi spre scena din capătul sălii de expoziții. Se urcă în zona cea mai înaltă şi îşi întinse mâinile. Se afla un microfon acolo, iar vocea lui puternică răsună pe deasupra mulțimii.

— Puțină atenție, doamnelor şi domnilor, regi şi supuşi, vampiri şi oameni! Sunteți cu toții rugați şi invitați să participați la căsătoria lui Russell Edgington, rege al statului Mississippi, cu Bartlet Crowe, rege al Indianei, în Sala de ritualuri. Ceremonia o să înceapă în zece minute. Pentru Sala de ritualuri ieşiți pe uşile duble şi mergeți spre zidul de est al complexului.

Quinn arătă către cele două uşi cu un gest regal.

În timp ce vorbea, am avut timp să-i analizez costumația. Purta pantaloni lungi, de un vişiniu-închis, strânşi la talie şi la glezne. Îşi pusese o curea aurie lată, ca a unui luptător în arenă, iar pantalonii erau băgați în bocanci negri de piele. Nu purta bluză. Arăta ca un duh care tocmai ieşise dintr-o sticlă foarte mare.

— El e noul tău bărbat? întrebă Russell. Quinn? Am încuviințat din cap, iar el păru impresionat.

— Ştiu că aveți o mulțime de lucruri pe cap acum, am spus pe neaşteptate. Ştiu că vă căsătoriți. Dar voiam doar să spun că sper că nu sunt probleme între noi, nu? Nu sunteți supărat pe mine sau îmi purtați pică?

Bart primea felicitări de la tot felul de vampiri şi Russell se uita după el. Apoi mi-a făcut onoarea să se concentreze asupra mea, deşi ştiam că în curând trebuia să se ducă să se bucure de seara asta, ceea ce era cât se poate de normal.

— N-am nimic împotriva ta, îmi spuse. Din fericire am

simțul umorului şi din fericire nu-mi plăcea Lorena deloc. Îi închiriasem camera din grajd pentru c-o ştiam de un secol sau două, dar a fost întotdeauna o scorpie.

— Atunci, dacă nu sunteți supărat pe mine, dați-mi voie să vă întreb: de ce e toată lumea atât de impresionată de Quinn?

— Nu ştii şi ai apucat tigrul de coadă? Russell părea intrigat şi bucuros. N-am timp să-ți spun toată povestea, pentru că vreau să fiu cu logodnicul meu, dar să-ți spun ceva, domnişoară Sookie, bărbatul tău a făcut o mulțime de bani pentru o mulțime de persoane.

— Mulțumesc, am spus, un pic uimită, şi urări de bine pentru dumneavoastră şi domnul Crowe. Sper că veți fi foarte fericiți împreună.

Pentru că nu era în obiceiul vampirilor să dea mâna, m-am înclinat şi am încercat să mă retrag cu spatele repede, cât eram încă în termeni buni unul cu celălalt.

Rasul apăru din senin lângă umărul meu. A zâmbit când am tresărit. Vampirii ăştia. N-ai cum să nu le iubeşti simțul umorului.

Îl văzusem pe Rasul numai în echipament SWAT[8], în care arăta foarte bine. În seara asta purta o altă uniformă, dar şi asta arăta destul de militărească şi, într-un fel, căzăcească. Avea o tunică cu mânecă lungă şi pantaloni de stofă de un violet-închis, cu tivul negru şi nasturi metalici strălucitori. Rasul avea pielea de culoare maronie, naturală, ochii mari, de un negru lichid, şi părul închis la culoare care te ducea cu gândul la Orientul Mijlociu.

— Ştiam că trebuia să fii pe aici, aşa că mă bucur că dau de tine, am spus.

— Ne-a trimis pe mine şi pe Caria înainte, spuse uşor, cu accentul lui exotic. Arăți mai drăguță ca niciodată, Sookie. Cum ți se pare reuniunea?

Nu i-am băgat în seamă politețurile.

— Ce-i cu uniforma asta?

---

8 Trupe de elită ale poliției americane.

— Dacă vrei să ştii a cui uniformă este, este noua uniformă de casă a reginei noastre, spuse. Purtăm asta în loc de armură când nu suntem pe stradă. Mişto, nu?

— O, dar aveți stil, am zis, iar el râse.

— Te duci la ceremonie? mă întrebă.

— Da, sigur, n-am mai văzut o nuntă de vampiri. Uite, Rasul, îmi pare rău pentru Chester şi Melanie.

Fuseseră detaşați împreună cu Rasul în New Orleans.

Timp de o secundă, toată seninătatea dispăru de pe fața vampirului.

— Da, spuse, după un moment de tăcere tensionată. În loc de tovarăşii mei îl am acum pe fostul îmblănit.

Jake Purifoy se apropia de noi şi purta aceeaşi uniformă ca Rasul. Părea singur. Nu era vampir de suficient de multă vreme ca să-şi păstreze chipul calm, care părea să fie a doua natură a morților vii.

— Bună, Jake, am spus.

— Bună, Sookie, spuse pe un ton trist.

Rasul se înclină spre noi şi plecă în altă direcție. Rămăsesem cu Jake. Asta semăna cu o scenă de şcoală primară, care nu-mi plăcea. Jake era puştiul care venise la şcoală îmbrăcat aiurea şi cu mâncare ciudată la pachet. Fiind o combinație de vampir şi vârcolac, îşi pierduse şansele de a fi acceptat de vreuna dintre tabere. Era ca şi când ar fi încercat să fie un jocheu în stil gotic.

— Ai apucat să vorbeşti cu Quinn? am întrebat, în lipsă de alt subiect de conversație.

Jake fusese angajatul lui Quinn înainte ca transformarea lui să-l lase fără şansa de a-şi găsi o slujbă.

— L-am salutat în trecere, spuse Jake. Pur şi simplu nu-i corect.

— Ce anume?

— Că el e acceptat, indiferent ce-a făcut, iar eu sunt ostracizat.

Ştiam ce înseamnă ostracizat, pentru că fusese pe una din filele calendarului la rubrica numită „Cuvântul zilei”. Dar

creierul meu sări pur şi simplu peste cuvântul ăsta, pentru că sensul mai larg al comentariului lui Jake îmi afecta echilibrul.

— Indiferent ce-a făcut? am întrebat. Ce vrea să însemne asta?

— Păi, bineînțeles că ştii de Quinn, spuse Jake, iar mie îmi venea să-i sar în spate şi să-i dau în cap cu ceva greu.

— Începe nunta, se auzi vocea amplificată a lui Quinn, iar mulțimea începu să se îndrepte către uşa dublă pe care o indicase mai devreme.

Tot într-acolo ne-am îndreptat şi noi, Jake şi cu mine. Asistenta lui Quinn, tipa cu sânii săltăreți, stătea în tocul uşii şi ne împărțea trăistuțele cu petale. Unele aveau panglici albastre cu auriu, altele albastre cu roşu.

— De ce sunt culori diferite? o întrebă târfa pe asistenta lui Quinn.

Am apreciat faptul că a întrebat, pentru că m-a scutit pe mine să fac asta.

— Roşu şi albastru de la steagul statului Mississippi, albastru şi auriu de la Indiana, spuse femeia cu un zâmbet automat.

Încă îl avea lipit pe față când mi-a dat şi mie un săculeț legat cu roşu şi albastru, dar a pălit într-un mod aproape comic când şi-a dat seama cine sunt.

Jake şi cu mine ne-am găsit un loc bun un pic în dreapta față de centrul sălii. Scena era goală, cu excepția unor suporturi, şi nu era nici un scaun. Probabil că se aşteptau ca amenajarea să nu dureze prea mult.

— Răspunde-mi, am şuierat. Despre Quinn.

— După nuntă, spuse, încercând să nu zâmbească.

Trecuseră câteva luni de când Jake nu mai avusese un avantaj asupra cuiva şi nu putea ascunde faptul că-i plăcea. Se uită în spatele nostru şi făcu ochii mari. M-am uitat în aceeaşi direcție şi am văzut că în partea opusă a sălii era instalat un bufet, deşi elementul principal al bufetului nu era mâncarea, ci sângele. Am fost dezgustată să constat că vreo douăzeci de bărbați şi femei stăteau aliniați lângă fântâna de

sânge sintetic şi purtau toţi ecusoane pe care scria pur şi simplu „Donator de voie”. Aproape că mi-a venit să vomit. Era oare legal? Dar erau toţi liberi şi neconstrânşi şi puteau să plece dacă voiau, iar majoritatea păreau destul de nerăbdători să-şi înceapă donaţia. Am trecut repede prin creierele lor. Da, voiau.

M-am întors către scenă, înaltă de numai jumătate de metru, pentru că Mississippi şi Indiana doar ce urcaseră. Îşi puseseră costume complicate, pe care îmi amintesc că le văzusem înainte într-un album în magazinul unui fotograf specializat în imortalizarea evenimentelor supranaturale. Cel puţin erau uşor de îmbrăcat. Russell purta un fel de robă din brocart încărcat, deschisă în faţă, care îi venea peste hainele obişnuite. Era un veşmânt splendid dintr-un material auriu strălucitor, cu un model albastru cu vişiniu. Bart, regele Indianei, purta o robă similară de o culoare arămiu-maronie, brodată cu un model verde şi auriu.

— Robele lor oficiale, şopti Rasul.

Încă o dată se strecurase lângă mine, fără ca eu să-l observ. Am tresărit şi am văzut cum a schiţat un mic zâmbet în colţurile gurii lui generoase. La stânga mea, Jake venise mai aproape de mine, de parcă ar fi încercat să se ascundă de Rasul după corpul meu.

Dar eram mai interesată de ceremonie decât de concurenţa între vampiri. Un ankh[9] uriaş era amplasat în mijlocul grupului de pe scenă. De o parte era o masă pe care se aflau două teancuri groase de hârtie cu două stilouri aşezate între ele. O femeie-vampir stătea în spatele mesei, îmbrăcată într-un costum de afaceri, cu o fustă până la genunchi. Domnul Cataliades stătea în spatele ei, cu un aer binevoitor şi mâinile împreunate pe burtă.

De partea cealaltă a scenei, Quinn, iubitul meu (al cărui trecut eram hotărâtă să-l aflu cât mai repede), era încă

---

9 Cruce cu o buclă în partea de sus, care simboliza viaţa în Egiptul antic.

îmbrăcat în costumul de duh din lampă. A aşteptat până când murmurul mulţimii s-a potolit de tot şi apoi a făcut un gest măreţ către dreapta scenei. O siluetă urcă pe scări, apoi pe platformă. Purta o mantie din catifea cu glugă. Avea gluga trasă mult pe faţă. Simbolul ankh-ului era brodat cu fir de aur pe umerii mantiei. Silueta se aşeză între Mississippi şi Indiana, cu spatele la ankh, şi îşi ridică braţele.

— Începe ceremonia, spuse Quinn. Să tăcem şi să fim martorii acestei uniuni.

Când cineva îi spune unui vampir să tacă, poţi fi sigur că tăcerea e absolută. Vampirii nu se foiesc, nu oftează, nu strănută, nu tuşesc şi nu-şi suflă nasul, ca oamenii. Simţeam că şi respiraţia mea face zgomot.

Gluga siluetei căzu pe spate. Am tresărit. Eric. Părul lui auriu arăta frumos pe fondul negru al mantiei, iar chipul îi era solemn şi autoritar, ceea ce e de aşteptat de la un maestru de ceremonii.

— Suntem aici pentru a asista la uniunea a doi regi, spuse, şi fiecare cuvânt răsună în colţurile încăperii. Russell şi Bart au convenit, atât verbal cât şi în scris, să-şi alieze statele pentru o sută de ani. Timp de o sută de ani nu au voie să se căsătorească cu altcineva. Nu au voie să formeze o alianţă cu altcineva, decât dacă alianţa respectivă este consfinţită de ambele părţi cu martori. Fiecare trebuie să-i facă celuilalt o vizită conjugală cel puţin o dată pe an. Pentru Bart, bunăstarea regatului lui Russell este prioritară imediat după bunăstarea regatului propriu şi viceversa. Russell Edgington, rege al statului Mississippi, eşti de acord cu acest aranjament?

— Da, spuse Russell răspicat. I-a întins mâna lui Bart.

— Bartlett Crowe, rege al statului Indiana, eşti de acord cu acest aranjament?

— Da, spuse Bart şi îl luă pe Russell de mână. Ooo, ce drăguuuţ.

Apoi, Quinn făcu un pas înainte şi îngenunche, ţinând un pocal sub mâinile împreunate, iar Eric scoase un cuţit şi tăie cele două încheieturi cu nişte mişcări prea rapide ca să poată

fi urmărite.

Bleah. În timp ce cei doi regi sângerau în cupă, m-am certat pe mine. Ar fi trebuit să ştiu că o ceremonie cu vampiri implica obligatoriu şi un schimb de sânge.

După ce rănile s-au închis, Russell a sorbit din cupă, apoi i-a întins-o lui Bart, care a băut ce mai rămăsese. Apoi s-au sărutat, Bart ținându-l tandru pe bărbatul mai scund. Apoi s-au sărutat iar. Evident, amestecul de sânge era un real afrodisiac.

L-am zărit pe Jake.

— Luați-vă o cameră, mormăi, iar eu am privit în jos să-mi ascund zâmbetul.

În sfârşit, cei doi regi au trecut la pasul următor, semnarea ceremonioasă a contractului asupra căruia conveniseră. Femeia în costumul elegant era o avocată, tot vampir, din Illinois, întrucât contractul trebuia întocmit de un avocat din alt stat. Domnul Cataliades era şi el un avocat neutru şi a semnat documentele după ce au făcut-o regii şi avocata.

Între timp, Eric îşi savura gloria negru-cu-auriu, iar după ce stilourile s-au întors în suporturile lor dichisite, spuse:

— Căsătoria este sacră pentru o sută de ani. Din public se auziră urale. Vampirii nu-s foarte tari la urale, aşa că mai mult oamenii şi ceilalți supranaturali din mulțime au aclamat, dar vampirii au scos cu toții un murmur apreciativ – nu la fel de grozav, dar cred că mai bine de-atât nu se putea.

Bineînțeles că voiam să aflu mai multe despre cum devenise Eric preot, sau cum s-o fi chemând cel care ține slujba, dar mai întâi voiam să-l fac pe Jake să-mi spună despre Quinn. Încerca s-o şteargă în mulțime, dar l-am prins din urmă destul de repede. Nu era încă un vampir suficient de bun încât să scape de mine.

— Dă-i drumul, am spus, iar el încercă să se poarte de parcă nu ştia despre ce vorbeam, dar văzu pe fața mea că nu ține.

Deci, în timp ce mulțimea se mişca pe lângă noi, încercând să nu dea buzna către bar, am aşteptat povestea lui Quinn.

— Nu pot să cred că nu ți-a zis chiar el, spuse Jake.

îmi venea să-i trag una peste cap. M-am uitat lung la el, ca să ştie că *aşteptam.*

— OK, OK, spuse. Am auzit toată povestea când eram încă un vârcolac. Quinn e un fel de vedetă rock în lumea celor care-şi schimbă forma, să ştii. E unul dintre ultimii vârcolaci-tigri şi unul dintre cei mai feroce.

Am încuviințat din cap, până acum asta ştiam şi eu despre Quinn.

— Mama lui Quinn a fost capturată într-o noapte cu lună plină, în timp ce se transforma. Câțiva vânători aveau o tabără instalată în apropiere şi puseseră o capcană, pentru că voiau să prindă un urs pentru luptele ilegale cu câini. Ceva nou pe care să parieze, ştii? O haită de câini pe un urs. Asta se întâmpla undeva în Colorado, pe jos se aşternuse un strat de zăpadă. Mama lui era afară singură, n-a simțit capcana şi a căzut în ea.

— Unde era tatăl lui?

— Murise când Quinn era mic. Quinn avea cam cinşpe ani când se întâmpla asta.

Aveam un sentiment că urmau lucruri rele şi aveam dreptate.

— S-a transformat şi el, bineînțeles, în aceeaşi seară, de cum şi-a dat seama că ea dispăruse. A dat de ei în tabără. Mama lui se transformase înapoi în femeie, din cauza stresului captivității, iar unul dintre ei o viola. Jake inspiră adânc. Quinn i-a ucis pe toți.

M-am uitat în jos, nu mă puteam gândi la nimic de zis.

— Tabăra trebuia curățată. Nu avea o haită la care să apeleze – evident, tigrii nu umblă în haită – iar mama lui era grav rănită şi în stare de şoc, deci Quinn s-a dus la cuibul de vampiri din zonă. Ei au fost de acord să facă treaba, dacă el le-ar fi rămas îndatorat timp de trei ani. Jake ridică din umeri. Iar el a acceptat.

— Ce a acceptat să facă, mai exact? am întrebat.

— Să lupte în arenă pentru ei. Timp de trei ani sau până ce

ar fi murit, oricare s-ar fi întâmplat mai întâi.

Am început să simt degete reci mişcându-mi-se pe şira spinării şi de data asta nu era sinistrul de André... era doar frică.

— Arenă? am întrebat, dar dacă n-ar fi avut auz de vampir, n-ar fi putut să-mi distingă cuvintele.

— Se fac o grămadă de pariuri pe luptele în arenă, spuse Jake. Ca luptele cu câini pentru care vânătorii voiau ursul. Nu numai oamenilor le place să vadă animale cum se ucid unele pe altele. Ci şi vampirilor. Şi unor supranaturali.

Simțeam numai dezgust. Aproape că mă luase greața.

Jake se uita la mine, tulburat de reacția mea, dar dându-mi timp să înțeleg că trista poveste nu se terminase.

— Evident, Quinn a supraviețuit acestor trei ani, spuse Jake. E unul dintre puținii care au rezistat atât de mult. Se uită la mine dintr-o parte. Câştiga întruna. Era unul dintre cei mai sălbatici luptători pe care îi văzuse cineva vreodată. Se lupta cu vârcolaci-urşi, lei, orice.

— Nu sunt foarte rari? am întrebat.

— Da, sunt, dar cred că până şi vârcolacii rari au nevoie de bani, spuse Jake dând din cap. Şi în arenă se fac bani grei, când ai câştigat îndeajuns cât să pariezi pe tine.

— De ce s-a oprit? am întrebat.

Regretam nespus că fusesem curioasă. Ar fi trebuit să aştept până când s-ar fi oferit el să-mi zică. Ar fi făcut-o, sper. Jake prinse un chelner om care trecea pe lângă noi şi înhață de pe tavă un pahar cu sânge sintetic, pe care îl dădu peste cap.

— S-au terminat cei trei ani, iar el trebuia să aibă grijă de sora lui.

— Soră?

— Da, mama lui a rămas însărcinată în noaptea aia, iar rezultatul a fost blonda vopsită care ne-a împărțit trăistuțele cu petale la uşă. Frannie intră în necazuri din când în când, iar mama lui Quinn nu poate s-o stăpânească, aşa c-o trimite să mai stea pe la el. Frannie a apărut aici aseară.

Mai mult de-atât nu mai puteam duce. M-am întors brusc şi m-am îndepărtat de Jake. Şi, spre binele lui, n-a încercat să mă oprească.

# Capitolul 11

ERAM ATÂT DE NERĂBDĂTOARE să ies din sală, încât am dat peste un vampir, care s-a întors repede şi m-a prins de umeri, învăluindu-mă. Avea mustaţă tătărească şi o coamă care ar fi ajuns pentru vreo doi cai. Purta un costum complet negru. Într-un alt moment, poate că mi-ar fi plăcut pachetul cu totul, acum voiam doar să se dea la o parte.

— De ce te grăbeşti aşa, scumpea mea domniţă?

— Domnule, am spus politicos, gândindu-mă că în mod sigur e mai în vârstă ca mine, chiar mă grăbesc. Scuzaţi-mă că v-am lovit, dar trebuie să plec.

— Nu eşti donatoare, din întâmplare, nu?

— Nu, îmi pare rău.

Mi-a dat drumul la umeri dintr-odată şi s-a întors la conversaţia pe care o întrerupsesem. Cu o mare uşurare, am continuat să-mi fac loc prin mulţime, dar mai atentă acum, că avusesem deja un moment tensionat.

— Aici erai, spuse André şi părea cam agasat. Regina are nevoie de tine.

A trebuit să-mi reamintesc că eram acolo ca să lucrez şi că nu conta cât de mare era drama interioară care mi se întâmpla. L-am urmat pe André până la regină, care purta o conversaţie cu câţiva vampiri şi oameni.

— Bineînţeles că sunt de partea ta, Sophie, spuse o femeie-vampir.

Purta o rochie de seară din sifon roşu, prinsă pe un umăr cu o broşa mare din diamante strălucitoare. Ar fi putut fi cristale Swarovski, dar mie mi se părea că sunt adevărate. Ce ştiu eu? Rozul-deschis arăta chiar drăguţ pe fondul ciocolatiu al pielii ei.

— Oricum, Arkansas era un nemernic. Eu am fost uimită

în primul rând că te-ai măritat cu el.

— Deci, Alabama, dacă vin la proces, vei fi blândă? întrebă Sophie-Anne şi ai fi putut jura că nu avea cu o zi mai mult de şaisprezece ani. Chipul ei care privea în sus era neted şi ferm, ochii mari îi străluceau, machiajul îi era fin. Părul castaniu era desfăcut, ceea ce era neobişnuit pentru Sophie-Anne.

Femeia se înmuie vizibil:

— Bineînțeles, spuse.

Însoțitorul ei uman, adulatorul în haine de firmă pe care-l remarcasem mai devreme, se gândea: *asta o să dureze zece minute, până se întoarce cu spatele la Sophie-Anne. Şi după aia iar or să pună ceva la cale. Bineînțeles toți spun că le place să privească focul şi să se plimbe pe malul mării sub clar de lună, dar de câte ori te duci la o petrecere e vorba de manevre, manevre, manevre şi minciuni, minciuni, minciuni.*

Privirea lui Sophie-Anne o întâlni pe a mea, iar eu am făcut un semn discret cu capul. Alabama s-a scuzat că se duce să-i felicite pe însurăței, iar omul se luă după ea. Îngrijorată de toate urechile din jurul nostru, din care majoritatea puteau auzi mult mai departe decât mine, am spus:

— Mai târziu, şi am primit o încuviințare din cap din partea lui André.

Următorul care a venit s-o curteze pe Sophie-Anne a fost regele statului Kentucky, cel păzit de britlingene. Kentucky semăna foarte bine cu Davy Crockett[10]. Nu-i mai trebuia decât o blană de urs şi o căciulă de raton. De fapt purta pantaloni de piele, cămaşă şi jachetă din velur, cizme din velur cu franjuri şi un batic de mătase legat în jurul gâtului. Poate c-avea nevoie de bodyguarzi să-l protejeze de jandarmii modei.

Nu le-am văzut nicăieri pe Batanya şi Clovache, aşa că am presupus că le lăsase în camera lui. Nu înțelegeam la ce bun să angajezi gărzi de corp costisitoare şi din altă lume, dar nu stăteau pe lângă corpul tău să-l păzească. După aceea, cum

---

10 David Stern Crockett (1786-1836) – soldat şi politician american, devenit erou popular.

n-aveam prin preajmă vreo altă ființă umană care să mă distragă, am observat ceva ciudat: exista un spațiu în spatele lui Kentucky care rămânea gol în mod constant, indiferent cât de aglomerată ar fi fost zona. Oricât de natural ar fi fost ca să treacă cineva prin spatele lui Kentucky, cumva nimeni nu făcea asta. Am dedus că bridingenele erau totuşi la datorie.

— Sophie-Anne, ce privelişte încântătoare pentru ochii trişti, spuse Kentucky.

Îi curgeau bale groase ca mierea şi avu grijă ca Sophie-Anne să vadă că avea colții pe jumătate scoşi. Câh.

— Isaiah, e mereu o plăcere să te văd, spuse Sophie-Anne cu vocea şi chipul calme şi netede ca de obicei.

Nu mi-am dat seama dacă Sophie-Anne ştia că bodyguarzii sunt chiar în spatele lui. Am venit mai aproape şi am descoperit că deşi nu le puteam vedea pe Clovache şi Batanya, puteam să percep semnalele lor mentale. Aceeaşi magie care înconjura prezențele lor fizice le înfăşură şi undele mentale, dar am putut obține un uşor ecou de la amândouă. Le-am zâmbit, ceea ce a fost chiar stupid din partea mea, pentru că Isaiah, rege al statului Kentucky, a remarcat imediat. Trebuia să mă fi gândit că era mai deştept decât părea.

— Sophie-Anne, aş vrea să discut ceva cu tine, dar în timpul ăsta trebuie s-o trimiți de aici pe blonduță, spuse Kentucky cu un rânjet larg. Mi se face pielea de găină.

Făcu un semn cu capul către mine, de parcă Sophie-Anne ar fi avut o grămadă de femei blonde după ea.

— Desigur, Isaiah, spuse Sophie-Anne, privindu-mă calmă. Sookie, du-te, te rog, jos şi ia valiza pentru care au sunat mai devreme.

— Bine, am spus.

Nu mă deranja să fac un comision umil. Aproape că uitasem de vocea aspră de la telefon de la începutul serii. Mi s-a părut stupid că procedura cerea ca noi să coborâm până în măruntaiele hotelului, în loc să permită unui hamal să ne aducă valiza, dar regulile sunt reguli, oriunde te-ai duce, nu?

Când m-am întors să plec, chipul lui André era destul de

inexpresiv, ca de obicei, dar când m-am îndepărtat, spuse:

— Scuzați-mă, Maiestate, nu i-am spus fetei care vă este programul în seara asta.

Cu o mişcare din aia fulger, deconcertantă, ajunse chiar lângă mine, cu mâna pe brațul meu. Mă întrebam dacă Sophie-Anne îi ordonase ceva telepatic. Fără nici un cuvânt, Sigebert se mutase în locul lui André, lângă Sophie-Anne, cu jumătate de pas în spatele ei.

— Să stăm de vorbă, spuse André, şi cât ai zice peşte mă conduse către o ieşire.

Am trecut într-un coridor de serviciu gol, văruit în bej, care se întindea aproape zece metri, apoi cotea la dreapta, în unghi drept. Doi chelneri cu tăvile pline au apărut de după colț şi s-au uitat curioşi la noi, dar când au întâlnit privirea lui André s-au grăbit să se întoarcă la treburile lor.

— Britlingenele sunt aici, am spus, presupunând că de asta voia André să vorbească cu mine separat. Stau chiar în spatele lui Kentucky. Toți britlingenii pot deveni invizibili?

André făcu din nou o mişcare atât de rapidă încât n-am putut s-o disting şi apoi îmi întinse încheietura lui, din care picura sânge.

— Bea, spuse şi am simțit cum încearcă să mă preseze.

— Nu, am răspuns, scandalizată şi şocată de mişcarea bruscă, de ceea ce-mi cerea, de sânge. De ce?

Am încercat să mă dau înapoi, dar n-aveam unde să mă duc şi cui să-i cer ajutor.

— Trebuie să ai o legătură mai puternică cu Sophie-Anne sau cu mine. Trebuie să te legăm de noi prin mai mult decât un simplu cec. Deja te-ai dovedit mai valoroasă decât ne-am imaginat. Reuniunea asta este esențială pentru supraviețuirea noastră şi avem nevoie de toate avantajele pe care le putem obține.

Apropo de sinceritate brutală.

— Nu vreau să mă controlați, i-am spus, şi a fost cumplit să-mi aud vocea cum tremură de frică. Nu vreau să ştiți voi ce simt. Am fost angajată pentru slujba asta şi după aia mă

întorc la viața mea reală.

— Nu mai ai o viață reală, spuse André. Nu părea răutăcios; ăsta era lucrul cel mai ciudat şi mai înspăimântător. Părea absolut obiectiv.

— Ba da! Voi sunteți punctul care clipeşte pe radar, nu eu!

Nu eram chiar sigură ce-am vrut să spun cu asta, dar André a înțeles care era poziția mea.

— Nu mă interesează ce planuri ai pentru restul vieții tale umane, spuse şi ridică din umeri. *Vai de viața ta.* Poziția noastră va fi întărită dacă bei, aşa că trebuie. Ți-am explicat toate astea şi nu m-aş fi deranjat s-o fac dacă nu ți-aş fi respectat abilitatea.

L-am împins, dar a fost de parcă aş fi îmbrâncit un elefant. Ar fi mers numai dacă elefantul ar fi avut chef să se mişte. Şi André n-avea. Încheietura lui se apropie de gura mea, iar eu mi-am strâns buzele, deşi eram sigură că mi-ar fi spart şi dinții dacă ar fi fost nevoit s-o facă. Şi dacă aş fi deschis gura să țip, mi-ar fi băgat pe gât sângele ăla într-o clipită.

Deodată apăru o a treia persoană în holul pustiu şi bej. Eric, încă îmbrăcat cu mantia din catifea neagră, cu gluga pe spate, stătea chiar lângă noi, cu chipul neobişnuit de tulburat.

— André, spuse, cu o voce mai adâncă decât de obicei. De ce faci asta?

— Pui la îndoială dorința reginei tale?

Eric era într-o poziție proastă, pentru că intervenea în executarea ordinelor reginei – cel puțin presupuneam că regina ştia despre asta – dar nu puteam decât să mă rog să stea să mă ajute. ÎI imploram din priviri.

Erau câțiva vampiri de care aş fi preferat să fiu legată, mai degrabă decât de André. Şi, în mod stupid, nu puteam decât să mă simt rănită. Le împărtăşisem lui Sophie-Anne şi lui André o idee atât de bună despre cum ar putea el deveni regele Arkansasului şi uite cum mă răsplăteau. Asta ar trebui să-mi fie învățare de minte să-mi țin gura închisă. Şi să-i tratez pe vampiri de parcă ar fi oameni.

— André, dă-mi voie să sugerez ceva, spuse Eric mult mai

calm şi mai rece.

Bun. Îşi păstra capul pe umeri. Unul dintre noi trebuia s-o facă.

— Dacă nu e binedispusă n-o să mai coopereze. Oh, rahat. Ştiam cumva că sugestia lui n-o să fie „Dă-i drumul sau îți rup gâtul”, pentru că Eric era mult prea diplomat pentru asta. Unde e John Wayne când ai nevoie de el? Sau Bruce Willis? Sau chiar Matt Damon? M-aş fi bucurat să-l văd atunci pe Jason Bourne[11].

— Eu şi Sookie am schimbat sânge de câteva ori, spuse Eric. De fapt, am fost amanți. Veni mai aproape cu un pas. Nu cred c-ar fi atât de reticentă dacă i-aş oferi eu sângele. Ți-ar conveni? Eu îți sunt supus prin jurământ.

Şi-a plecat capul respectuos. Era atent, extrem de atent. Asta mă făcu să-mi fie frică şi mai mult de André.

André îmi dădu drumul ca să se gândească. Oricum, încheietura aproape că i se vindecase. Am inspirat adânc de câteva ori, cu emoții. Inima îmi bătea în galop.

André se uită la Eric şi cred c-am putut detecta o oarecare neîncredere în privirea lui. Apoi se uită la mine.

— Parcă ai fi un iepure ascuns în tufiş în timp ce vulpea încearcă să te găsească, spuse. Urmă o pauză lungă. I-ai făcut reginei mele un mare serviciu, spuse. Şi n-a fost prima dată. Dacă în final rezultatul va fi acelaşi, de ce nu?

Am vrut să spun şi „Sunt singurul martor la moartea lui Peter Threadgill”, dar îngerul meu păzitor mi-a închis gura şi cuvintele n-au mai ieşit. Bine, poate că cel care mi-a spus să nu vorbesc n-a fost *chiar* îngerul păzitor, ci subconştientul. În fine. Eram recunoscătoare.

— Bine, Eric, spuse André. Atâta timp cât e legată de cineva din regatul nostru. Eu n-am gustat decât o picătură din sângele ei, ca să văd dacă este în parte zână. Dacă ai schimbat sânge cu ea de mai multe ori, înseamnă că legătura e deja

11 Personaj principal din filmul Identitatea lui Bourne (2002), interpretat de Matt Damon.

puternică. A răspuns bine la chemarea ta?

Cum? Ce chemare? Când? Eric nu mă chemase niciodată. De fapt, îl refuzasem de mai multe ori înainte.

— Da, aleargă bine, spuse Eric fără să clipească.

Îmi venea să tuşesc, dar asta ar fi stricat efectul cuvintelor lui Eric, aşa că am lăsat capul în jos de parcă aş fi fost jenată de statutul meu de serv.

— Ei bine, atunci, spuse André cu un gest nerăbdător al mâinii. Haideţi.

— Aici? Aş prefera un loc mai intim, spuse Eric.

— Aici şi acum. André n-avea de gând să ducă compromisul mai departe.

— Sookie, spuse Eric şi mă privi intens. M-am uitat şi eu la el. Am înţeles ce spunea acel singur cuvânt. Nu puteam ieşi din asta. N-avea rost să mă lupt, să ţip, să refuz, ar fi fost în zadar. Eric mă salvase de la a deveni subordonata lui André, dar mai mult de atât nu putea face. Eric ridică o sprânceană.

Şi cu acea sprânceană ridicată îmi spunea că asta era varianta cea mai bună pe care o puteam obţine, că va încerca să nu mă rănească şi că era de mii de ori mai bine să fiu legată de el decât de André.

Ştiam toate astea nu numai pentru că nu eram proastă, ci pentru că eram *cu adevărat* legaţi unul de celălalt. Şi Eric şi Bill aveau sângele meu şi eu pe al lor. Pentru prima dată am înţeles că există o legătură reală. Nu mă raportam la ei doi de parcă ar fi fost mai degrabă oameni decât vampiri? Nu aveau ei puterea să mă rănească mai mult decât oricine altcineva? Nu numai aventurile mele trecute cu ei mă ţineau legată, era şi schimbul de sânge. Poate că nu-mi puteau da ordine din cauza originii mele neobişnuite. Nu-mi puteau controla mintea şi nu-mi puteau citi gândurile; şi nici eu nu puteam să le fac nici unul dintre lucrurile astea. Dar eram totuşi legaţi. De câte ori nu auzisem murmurul vieţii lor în fundal, fără să-mi dau seama ce auzeam?

E mult mai lung să spun asta decât a fost să o gândesc.

— Eric, am spus, şi mi-am înclinat capul într-o parte.

A înțeles şi el din gest şi din cuvânt cât înțelesesem şi eu mai devreme. S-a aplecat către mine şi şi-a întins brațele să mă acopere cu mantia, astfel încât să avem o oarecare iluzie a intimității. Gestul era demodat, dar ideea era drăguță.

— Eric, fără sex, am spus cu o voce cât am putut de dură.

N-aş fi putut suporta un schimb de sânge ca între amanți. *Nu* aveam de gând să fac sex în fața altei persoane. Gura lui s-a apropiat de gâtul meu, aproape de umăr, iar corpul i s-a lipit de al meu. Mi-am pus brațele în jurul lui pentru că pur şi simplu asta era poziția cea mai confortabilă în care aş fi putut să stau. Apoi m-a muşcat, iar eu n-am putut să-mi înăbuş un icnet de durere.

Nu s-a oprit, slavă Domnului, pentru că voiam să terminăm odată cu asta. M-a cuprins de spate cu o mână, de parcă ar fi încercat să mă aline.

După câteva secunde lungi, Eric mi-a lins gâtul ca să se asigure că saliva lui grea şi coagulantă a închis micile răni.

— Acum, Sookie, mi-a spus în ureche.

Dar trebuia să mă întind ca să ajung la gâtul lui, altfel trebuia să se aplece ciudat de mult. A încercat să-şi aducă încheietura în dreptul gurii mele, dar pentru asta trebuia să ne schimbăm poziția. I-am desfăcut nasturii cămăşii şi am deschis-o. Am ezitat. Nu puteam să sufăr partea asta, pentru că dinții oamenilor nu sunt nici de departe la fel de ascuțiți ca ai vampirilor şi ştiam c-o să iasă mizerie dacă muşc. Atunci, Eric a făcut ceva care m-a surprins. A scos cuțitul mic de ceremonie pe care îl folosise când i-a căsătorit pe Indiana şi Mississippi şi, cu aceeaşi mişcare rapidă pe care o folosise la încheieturile lor, şi-a crestat o tăietură în piept, chiar sub sfârc. Sângele a început să se prelingă încet, iar eu am profitat şi am băut. Era jenant de intim, dar cel puțin nu trebuia să mă uit la André, iar el nu putea să mă vadă.

Eric se mişca neliniştit şi mi-am dat seama că se excita. Nu puteam să fac nimic să-l potolesc şi am păstrat între corpurile noastre acei câțiva centimetri cruciali. Am supt cu putere, iar Eric a scos un geamăt stins, dar eu încercam doar să termin

mai repede cu toată tărăşenia. Sângele vampirilor este gros şi aproape dulce, dar când te gândeşti la ce faci şi dacă nu eşti excitat sexual, nu e deloc plăcut. Când am considerat că am băut îndeajuns, i-am închis cămaşa la loc cu mâini nesigure, gândindu-mă că acest mic incident se încheiase şi puteam să mă ascund undeva până când inima înceta să-mi bată cu putere..

Şi chiar atunci Quinn dădu uşa de perete şi păşi pe coridor.

— Ce dracu' faceți? urlă, şi nu eram sigură dacă se referea la mine, la Eric sau la André.

— Îndeplinesc ordine, spuse André tăios.

— Femeia mea nu trebuie să asculte de ordinele tale, spuse Quinn.

Am deschis gura să protestez, dar în situația dată era greu să-i explic lui Quinn că puteam să am şi singură grijă de mine.

Nu exista nici o regulă socială care să poată rezolva o calamitate ca asta şi nici chiar regula universală de etichetă a bunicii mele („Să te porți în aşa fel încât toată lumea să se simtă cât mai confortabil") nu putea să acopere nici de departe situația mea. Mă întrebam ce ar fi spus Dragă Abby.

— Andre, am spus, încercând să par fermă şi nu intimidată sau speriată. O să termin treaba pe care m-am angajat s-o fac pentru regină, pentru că aşa ne-am înțeles. Dar n-o să mai lucrez niciodată pentru voi doi. Eric, mulțumesc că ai făcut asta cât ai putut de plăcut pentru mine. (Deşi *plăcut* cu greu ar fi putut fi cuvântul potrivit.)

Eric se dădu cu un pas mai încolo, să se rezeme de perete. Lăsase mantia să se desfacă, iar pata de pe pantaloni se vedea clar.

— Sigur, nici o problemă, spuse Eric visător. *Asta* n-a fost deloc de ajutor. Bănuiam c-o făcea intenționat. Am simțit că încep să-mi ardă obrajii.

— Quinn, vorbim mai târziu, cum am stabilit, am spus dintr-odată. Apoi am ezitat. Asta dacă o să mai vrei să vorbeşti cu mine.

Am vrut să spun, dar n-am spus pentru că ar fi fost

dezgustător de nedrept din partea mea, că mi-ar fi fost mai de folos dacă ar fi venit cu zece minute mai devreme sau… deloc.

Nu m-am uitat nici în stânga, nici în dreapta şi am plecat pe holul ăla, apoi am cotit şi am intrat pe o uşă batantă direct în bucătărie.

Clar că nu aici voiam s-ajung, dar cel puțin eram departe de cei trei bărbați din hol.

— Unde e zona bagajelor? am întrebat prima persoană în uniformă pe care am întâlnit-o.

Era o chelneriță care aşeza pahare cu sânge pe o tavă rotundă uriaşă şi nu s-a oprit din treabă, doar a făcut semn cu capul către o uşă din peretele de sud pe care scria Ieşire. Aveam parte de multe din astea în seara asta.

Uşa asta era mai solidă şi ducea către o scară ce cobora la un nivel inferior, care, din câte mi-am dat seama, era la subsol. Acolo de unde sunt eu nu avem pivnițe (pânza freatică e aproape de suprafață), aşa că m-a trecut un fior când am descoperit că sunt sub nivelul străzii.

Mergeam de parcă m-ar fi urmărit ceva, ceea ce, în sens figurat, era absolut adevărat, şi mă gândeam la afurisita de valiză, ca să nu fiu nevoită să mă gândesc la altceva. Dar când am ajuns în capătul scărilor, m-am oprit de tot.

Acum, că nu mă mai vedea nimeni şi eram cu adevărat singură, am rămas nemişcată un moment, sprijinindu-mă cu o mână de perete. Am reacționat la ceea ce se întâmplase. Am început să tremur şi, când mi-am atins gâtul, mi-am dat seama că simțeam ceva ciudat pe guler. Am tras materialul şi m-am chinuit să mă uit într-o parte şi în jos, ca să văd ce e cu el. Gulerul era pătat cu sângele meu. Mi-au dat lacrimile şi m-am aşezat pe vine în capătul acelei scări întunecoase, dintr-un oraş atât de departe de casa mea.

# *Capitolul 12*

Pur şi simplu nu puteam să înţeleg ceea ce tocmai se întâmplase; nu se potrivea cu imaginea mea despre mine sau cu felul în care mă purtam eu. Nu puteam decât să mă gândesc: *Trebuia să fii acolo.* Dar chiar şi aşa nu suna convingător.

*OK, Sookie,* mi-am spus. *Ce altceva ai fi putut să faci?* Nu era momentul să despic firul în patru, dar o scurtă trecere în revistă a opţiunilor îmi arătă că nu avusesem practic de ales. Nu puteam să lupt cu André sau să-l conving să mă lase în pace. Eric ar fi putut să lupte cu André, dar a preferat să n-o facă, pentru c-a vrut să-şi păstreze locul în ierarhia din Louisiana şi, de asemenea, pentru c-ar fi putut să piardă. Chiar dacă ar fi avut şanse să câştige, pedeapsa ar fi fost incredibil de dură. Vampirii nu se luptă pentru oameni.

De asemenea, aş fi putut alege să mor în loc să cedez schimbului de sânge, dar nu eram sigură cum aş fi făcut asta şi eram convinsă că n-aş fi vrut s-o fac. Pur şi simplu n-aş fi putut face nimic, sau cel puţin nu-mi venea nimic în minte cum stăteam acolo ghemuită, pe scara dosnică, vopsită toată în bej.

M-am scuturat, mi-am şters faţa cu un şerveţel pe care-l aveam în buzunar şi mi-am netezit părul. M-am îndreptat de spate. Eram pe drumul cel bun către recâştigarea imaginii de sine. De restul urma să mă ocup mai târziu.

Am deschis uşa de metal şi am intrat într-o zonă întunecoasă cu ciment pe jos. Pe măsură ce înaintam în zona de serviciu a hotelului (începând cu primul coridor bej), se reducea şi spaţiul la minim. Zona aceasta era exclusiv funcţională.

Nimeni nu mi-a dat atenţie, aşa că m-am uitat cu grijă

înjur. Doar nu trebuia să mă grăbesc să mă duc înapoi la regină, nu? De partea cealaltă a încăperii era un lift de marfă uriaş. Hotelul fusese construit cu cât mai puţine deschideri către lumea exterioară, pentru a reduce şansa intruziunii oamenilor sau soarelui inamic. Dar hotelul trebuia să aibă cel puţin o platformă mare unde să se încarce şi să se descarce sicrie şi provizii. Acesta era liftul care ducea la platforma respectivă. Sicriele erau adunate aici înainte să fie duse în camerele pe care le aveau rezervate. Doi bărbaţi înarmaţi cu pistoale stăteau în faţa liftului, dar trebuie să spun că erau vizibil plictisiţi, spre deosebire de toţi câinii ăia de pază ageri din holul de la intrare.

Lângă zidul din faţă, în stânga liftului uriaş, câteva valize erau trântite grămadă, într-un soi de spaţiu părăsit pentru valize, o zonă delimitată de stâlpi din aceia cu panglici retractabile, folosiţi pentru a direcţiona mulţimile în aeroporturi. Părea că nimeni nu se ocupă de ele, aşa că m-am dus într-acolo – şi a fost ceva de mers – şi am început să citesc etichetele. Mai era deja un alt lacheu ca şi mine, căutând printre bagaje, un tânăr cu ochelari, îmbrăcat într-un costum sobru.

— Ce cauţi? am întrebat. Dacă o văd eu în timp ce o caut pe a mea, te pot ajuta.

— Ce idee bună. Cei de la recepţie au sunat să ne spună că avem aici o valiză care n-a ajuns în cameră, aşa că iată-mă. Pe etichetă ar trebui să scrie „Phoebe Golden, regina Iowei”. Tu ce etichetă cauţi?

— Sophie-Anne Leclerq, Louisiana.

— Uau, lucrezi pentru ea? Ea l-a omorât?

— Nu, şi ştiu sigur pentru că eram acolo, am spus, iar chipul lui curios deveni şi mai curios.

Dar şi-a dat seama că n-aveam de gând să spun mai multe, aşa că s-a mulţumit să privească şi atât.

Eram surprinsă de numărul de valize de acolo. L-am întrebat pe tânăr:

— Cum de pe-astea nu pot să le aducă sus şi să le lase în

camere, ca pe restul bagajelor?

A ridicat din umeri:

— Mi s-a spus că e o chestiune de responsabilitate. Trebuie să ne identificăm valizele personal, ca să poată spune că noi suntem cei care le-au ridicat. Uite, pe asta o caut, spuse după o clipă. Nu se vede numele proprietarului, dar scrie Iowa, deci probabil că aparține cuiva din grupul nostru. Bine, salut, mi-a părut bine.

Şi dispăru cu o valiză neagră pe rotile.

Imediat după aceea, am descoperit bagajul. O valiză albastră din piele avea o etichetă cu „Şerif, Zona” – şi asta era prea mâzgălit ca să-mi dau seama. Vampirii foloseau tot felul de caligrafii în funcție de educația pe care o primiseră în epoca în care se născuseră. „Louisiana”, asta scria pe etichetă. Am luat valiza veche şi am ridicat-o peste barieră. Nici de aproape scrisul nu era mai clar. Asemenea colegului din Iowa, am hotărât că cel mai bine ar fi s-o duc sus şi să le-o arăt şi cineva trebuia s-o revendice.

Unul dintre gardienii înarmați s-a întors spre mine să vadă ce fac.

— Unde te duci cu aia, frumoaso? strigă.

— Lucrez pentru regina Louisianei. Ea m-a trimis aici s-o iau, am spus.

— Cum te cheamă?

— Sookie Stackhouse.

— Hei, Joe! strigă către un alt angajat, un tip greoi care stătea la un birou extrem de urât, pe care era aşezat un computer vechi. Ia verifică numele Stackhouse!

— Imediat, răspunse Joe, întorcându-şi privirea de la tânărul din Iowa, care abia se mai vedea la capătul încăperii cavernoase.

Joe mă privi cu aceeaşi curiozitate. Când văzu că l-am observat, păru că se simte vinovat şi începu să tasteze. Privi ecranul computerului de parcă ar fi putut să-i spună tot ce avea nevoie să ştie, iar pentru meseria lui poate că aşa şi era.

— În regulă, strigă Joe către gardian. E pe listă.

Vocea aspră pe care mi-am amintit-o din conversația purtată la telefon era a lui. A continuat să se holbeze la mine şi, deşi toți ceilalți oameni din spațiul cavernos aveau gânduri neutre şi seci, ale lui Joe nu erau astfel. Aveau un ecran protector. Nu mai întâlnisem niciodată aşa ceva. Cineva pusese o cască metafizică pe capul său. Am încercat să trec prin ea, pe lângă şi pe dedesubt, dar nu se clintea. În timp ce bâjbâiam încercând să intru în mintea lui, Joe se uita la mine cu o expresie enervată. Nu cred că ştia ce fac, cred că aşa era el, un ursuz.

— Scuză-mă, am zis, suficient de tare încât să mă audă şi Joe. Lângă numele de pe listă e cumva şi poza mea?

— Nu, spuse, răsuflând de parcă aş fi pus o întrebare ciudată. Avem o listă cu toți invitații şi pe cine au adus cu ei.

— Deci de unde ştii că sunt eu?

— Păi nu eşti?

— Ba da.

— Şi atunci ce faci pe deşteaptă? Hai, şterge-o cu valiza aia.

Joe continuă să privească în computer, iar paznicul se întoarse cu fața spre lift. *Asta probabil că e legendara lipsă de politețe a yankeilor,* m-am gândit.

Valiza nu avea rotile; nu puteam să-mi dau seama de câtă vreme o avea proprietarul ei. Am ridicat-o şi m-am întors la uşa care dădea înspre scări. Am observat că mai era un lift lângă uşă, dar nici pe jumătate la fel de mare ca acela care avea acces în exterior. Se puteau încărca sicrie în el, adevărat, dar probabil că doar câte unul, pe rând.

Deschisesem deja uşa dinspre scări, când mi-am dat seama că, dacă aş fi urcat pe acelaşi drum, ar fi trebuit să străbat din nou coridorul de serviciu. Dacă Eric, André şi Quinn erau tot acolo? Dacă se sfâşiaseră unul pe celălalt? Deşi în momentul ăsta un astfel de scenariu nu m-ar fi răvăşit, m-am hotărât să evit eventualitatea unei întâlniri. Am preferat să iau liftul. OK, un gest de laşitate, dar cât de multe poate îndura o femeie într-o singură seară?

Liftul ăsta era cu siguranță pentru muncitori. Pereții erau

căptuşiţi cu un material moale pentru ca încărcătura să nu fie deteriorată. Deservea numai primele patru nivele: subsolul, holul de la intrare, mezaninul şi etajul pentru oameni. După aceea, pentru a urca, forma piramidei te obliga să iei unul din lifturile din centru, care mergeau până sus. Asta însemna că transportarea sicrielor era un proces foarte anevoios, m-am gândit. Personalul Piramidei lucra din greu pentru banii pe care-i primea.

M-am hotărât să duc valiza direct în camera reginei. Nu ştiam ce altceva să fac cu ea.

Când am ajuns la etajul lui Sophie-Anne, holul din jurul liftului era gol şi liniştit. Probabil că toţi vampirii şi însoţitorii lor erau jos, la serată. Cineva lăsase o cutie de cola goală într-un ghiveci decorat cu modele stridente, în care era plantat un soi de copăcel. Ghiveciul era amplasat lângă peretele dintre cele două lifturi, iar copăcelul era un soi de palmier pitic, asta pentru a păstra tema egipteană. Cutia aia idioată de cola mă deranja. Bineînţeles că existau oameni de serviciu în hotel care aveau datoria de a păstra totul curat, dar eu aveam înrădăcinat şi obiceiul ăsta de a aduna. Nu sunt obsedată de curăţenie, dar… totuşi. Asta era un loc drăguţ şi cine ştie ce tâmpit lăsa gunoi la întâmplare. M-am aplecat să ridic chestia aia cu mâna dreaptă, pe care o aveam liberă, cu gândul să o arunc în primul coş pe care îl găsesc.

Dar era mult mai grea decât ar fi trebuit să fie.

Am lăsat valiza jos şi am apucat cutia cu ambele mâini, ca să mă uit la ea mai bine. Designul şi culorile făceau ca tubul respectiv să arate exact ca o cutie de Dr. Pepper, dar pur şi simplu nu era asta. Uşile liftului se deschiseră din nou şi ieşi Batanya cu o armă ciudată într-o mână şi o sabie în cealaltă. M-am uitat peste umărul ei în interiorul liftului şi l-am văzut pe regele din Kentucky, care mă privea şi el curios.

Batanya păru un pic surprinsă să mă vadă stând acolo. Scana zona, apoi lăsă în jos arma care arăta ca o puşcă. Sabia rămase pregătită în mâna stângă.

— Ai putea să treci în stânga mea? întrebă foarte

politicoasă. Regele vrea să facă o vizită în camera aceea.
Arătă cu capul către una dintre camerele din dreapta.

Nu m-am mişcat şi nici n-am ştiut ce să zic. Ea înțelese de ce stăteam aşa şi de ce aveam privirea aceea. Spuse pe un ton înțelegător:

— Nu ştiu de ce voi, oamenii, beți chestiile astea carbogazoase. Şi mie îmi fac gaze.

— Nu e asta.

— S-a întâmplat ceva?

— Asta nu e o cutie goală, am spus. Chipul Batanyei îngheță.

— Ce crezi că e? întrebă foarte, foarte calmă. Era o voce care anunța Necazuri Mari.

— Ar putea fi o cameră-spion, am spus cu speranță. Sau, ştii, mă gândesc c-ar putea fi o bombă. Pentru că nu e o cutie adevărată. E plină cu ceva greu şi acel ceva nu e fluid.

Nu numai că nu exista nici o deschizătură deasupra, dar nici înăuntru nu se mişca nimic.

— Înțeleg, spuse Batanya.

Din nou cu calm. Apăsă o plăcuță de pe armura de pe piept, o zonă albastru-închis de mărimea unui card.

— Clovache, spuse. Dispozitiv necunoscut la patru. ÎI aduc pe rege jos înapoi.

Vocea lui Clovache spuse:

— Cât de mare e dispozitivul?

Avea un accent cam rusesc, cel puțin pentru urechile mele necunoscătoare.

— Cât o cutie de sirop din ăla dulce, răspunse Batanya.

— Aha, băuturile de la care râgâi, se lămuri Clovache.

*Ai ținere de minte, Clovache,* m-am gândit.

— Da, fata asta, Stackhouse, a văzut-o, nu eu, spuse Batanya aspru. Şi acum stă cu ea în mână.

— Spune-i s-o lase jos, sugeră invizibila Clovache, cu simplitatea cuiva care observa un fapt evident.

În spatele Batanyei, regele statului Kentucky începea să dea semne de nelinişte. Batanya se uită peste umăr la el.

— Cere o unitate de dezamorsare de la poliția locală, îi spuse Batanya lui Clovache. Eu îl aduc pe rege jos.

— E şi tigrul aici, spuse Clovache. Tipa e femeia lui.

Înainte să pot spune „Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l trimiteți sus”, Batanya apăsă din nou pe dreptunghi şi acesta se făcu negru.

— Trebuie să-l apăr pe rege, spuse Batanya pe un ton de scuză.

Păşi înapoi în lift, apăsă un buton şi dădu din cap înspre mine. Nimic nu m-a speriat mai mult ca gestul ăsta. Era o privire de rămas-bun.

Şi acolo am rămas, la etajul pustiu al hotelului, ținând în mână un instrument al morții. Poate.

Niciunul dintre lifturi nu dădea vreun semn de viață. Nimeni nu ieşea de după uşile de la etajul al patrulea şi nimeni nu intra pe ele. Uşa dinspre scări nu se clintea. A fost un timp lung şi mort, în care n-am făcut decât să țin în mână o cutie falsă de Dr. Pepper. Am şi respirat un pic, dar cu mare grijă.

Quinn se năpusti la etaj cu un zgomot puternic care mă sperie atât de tare, încât aproape că am scăpat cutia. Urcase scările cu mare grabă, dacă ar fi să mă iau după respirația lui precipitată. Nu mă puteam concentra să descopăr ce se întâmplă în mintea lui, dar pe chip nu i se vedea decât aceeaşi mască liniştită pe care o purta şi Batanya. Todd Donati, tipul de la pază, ajunse imediat după el. Au înghețat amândoi cam la un metru şi jumătate de mine.

— Echipa de dezamorsare e pe drum, spuse Donati, ca să înceapă cu veştile bune.

— Pune-o unde era, iubito, spuse Quinn.

— Oh, da, *vreau* s-o pun unde era, am răspuns, dar mi-e prea frică.

Mă simțeam de parcă n-aş fi mişcat un muşchi de un milion de ani şi deja începeam să obosesc. Dar continuam să mă uit la cutia pe care o țineam cu ambele mâini. Mi-am jurat că n-o să mai beau Dr. Pepper cât oi trăi şi înainte de seara asta chiar îmi plăcea.

— OK, spuse Quinn întinzând mâna. Dă-mi-o mie.

Niciodată în viața mea nu mi-am dorit să fac un lucru mai mult decât îmi doream să fac asta acum.

— Nu, până nu aflăm ce este, am spus. Poate că e o cameră video. Poate vreun ziar de scandal încearcă să obțină fotografii din interiorul marii reuniuni de vampiri.

Am încercat să zâmbesc.

— Poate e un mic computer care numără vampirii şi oamenii care trec. Poate e o bombă pe care Jennifer Cater a amplasat-o înainte să fie eliminată. Poate că voia s-o arunce în aer pe regină.

Am stat vreo două minute să mă gândesc la asta.

— Şi s-ar putea să-ți zboare brațul. Dă-mi-o mie, iubito, spuse.

— Eşti sigur? După ce ai văzut în seara asta? am întrebat cu durere în glas.

— Putem să vorbim despre asta mai târziu. Nu-ți face griji. Doar dă-mi blestemata de cutie.

Am observat că Todd Donati nu se oferea şi el deja suferea de o boală fatală. Nu voia să moară ca un erou? Care e problema lui? Apoi mi-a fost ruşine că m-am gândit la asta. Avea familie şi voia să profite de fiecare minut petrecut cu cei dragi.

Donati transpira vizibil şi era alb ca un vampir. Vorbea în casca mică pe care o purta şi relata ceea ce vedea... cuiva.

— Nu, Quinn, cineva îmbrăcat în costumele alea speciale trebuie s-o ia, am spus. Eu nu mă mişc, cutia nu se mişcă, suntem OK. Până când ajunge unul dintre tipii ăia speciali. Sau o tipă, am adăugat ca să fiu corectă.

Mă simțeam un pic slăbită. Şocurile multiple din seara aia începeau să-şi spună cuvântul, iar eu începeam să tremur. Plus că mă gândeam că sunt nebună că fac asta.

— Are cineva vedere cu raze X? am întrebat, încercând să zâmbesc. Unde e Superman când ai nevoie de el?

— Încerci să fii o martiră pentru afurisiții ăştia? întrebă Quinn şi mi-am dat seama că „afurisiții" erau vampirii.

— Ha, am spus. Oh, da, pentru că mă *iubesc.* Vezi câți vampiri sunt aici? Zero, da?

— Este unul, spuse Eric, ieşind de pe casa scării. Suntem legați un pic prea strâns pentru gusturile mele, Sookie.

Era foarte tensionat; nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată pe Eric atât de vizibil agitat.

— Se pare că sunt aici ca să mor odată cu tine, spuse.

— Bun. Pentru ca ziua mea să fie absolut completă, iată-l pe Eric din nou, am zis, şi dacă a sunat un pic sarcastic, aveam tot dreptul.

— Ați înnebunit cu toții de-a binelea? Ieşiți dracului de aici!

Todd Donati rosti aspru:

— Ei bine, *eu* unul o să ies. Nu vrei să dai cutia nimănui, nu vrei s-o laşi jos şi n-ai sărit încă în aer. Deci cred că eu o să mă duc jos şi o s-aştept echipa de dezamorsare.

Nu puteam găsi nici un cusur în logica lui.

— Mulțumesc c-ai chemat trupele, am zis, iar Donati o luă pe scări, pentru că liftul era prea aproape de mine.

Puteam să-i citesc uşor gândurile, se simțea foarte ruşinat că nu se oferise să mă ajute mai concret. Avea de gând să coboare un etaj şi, fără să-l vadă nimeni, să ia liftul ca să-şi mai menajeze puterile. Uşa scărilor se închise în urma lui, după care rămăsesem noi, într-un interludiu în trei: Quinn, Eric şi cu mine. Era ceva simbolic sau cum?

Simțeam că mă ia amețeala.

Eric începu să se mişte foarte încet şi cu atenție – ca să nu mă sperii, cred. Ajunse lângă umărul meu. Creierul lui Quinn palpita şi zvâcnea ca un glob de discotecă, mai încolo, în dreapta mea. Nu ştia cum să mă ajute şi, bineînțeles, era un pic speriat de ce ar fi putut să se întâmple.

Şi cu Eric cine ştie ce mai era? În afară de faptul că puteam să-l localizez şi să determin cum era orientat către mine, nu puteam să văd mai multe.

— O să mi-o dai şi o să pleci, spuse Eric. Încerca din răsputeri să-şi exercite influența de vampir asupra minții mele.

— N-o să țină, n-a ținut niciodată, am mârâit.
— Eşti o femeie încăpățânată, zise.
— Ba *nu!* am spus, gata să izbucnesc în lacrimi pentru că am fost mai întâi acuzată de exaltare, apoi de încăpățânare. Pur şi simplu nu vreau s-o mişc. E mai sigur aşa.
— Unii ar putea crede că vrei să te sinucizi.
— „Unii" pot să-şi bage părerile-n fund!
— Iubito, pune-o jos în ghiveci. Las-o jos înceeet, spuse Quinn cu o voce blândă. Apoi o să-ți aduc o băutură mare cu mult alcool. Eşti o fată puternică, ştii? Sunt mândru de tine, Sookie. Dar dacă nu pui aia jos şi nu ieşi de aici, o să mă supăr, înțelegi? Nu vreau să ți se întâmple nimic. Ar fi o nebunie, nu?
Am fost salvată de la continuarea dezbaterii de sosirea unei alte entități în scenă. Poliția trimisese un robot în lift.
Când uşile s-au deschis am sărit cu toții, pentru că fusesem prea absorbiți de dramă ca să observăm zgomotul liftului. Ba chiar mi-a venit să râd când robotul îndesat s-a rostogolit afară din lift. Am vrut să-i întind bomba, dar mi-am dat seama că robotul nu era făcut s-o ia. Părea acționat prin telecomandă şi s-a întors uşor către dreapta, ca să stea cu fața la mine. A rămas nemişcat câtva timp, ca să mă privească pe mine şi obiectul pe care-l țineam în mână. După un minut sau două de examinare, robotul s-a retras în lift, iar brațul i s-a ridicat pentru a apăsa pe butonul corect. Uşile s-au închis cu un fâsâit metalic şi robotul a dispărut.
— Urăsc tehnologia modernă, spuse Eric încet.
— Nu-i adevărat, am spus. Adori ceea ce pot face computerele pentru tine. Ştiu sigur. Iți mai aduci aminte cât de fericit ai fost când ai văzut lista cu angajații de la Fangtasia, cu toate orele de lucru completate?
— Nu suport impersonalitatea ei. Îmi place că îți oferă multe informații, recunosc.
Conversația devenise prea ciudată ca să mai pot continua în condițiile date.
— Cineva vine pe scări, spuse Quinn şi deschise uşa.

În micul nostru grup păşi tipul cu dezamorsarea bombelor. Echipa de omucideri nu avea nici un polițist din rândul vampirilor, dar cea de bombe, da. Vampirul purta un costum din ăla ca de cosmonaut. (Chiar dacă ai fi supraviețuit, cred că nu era o experiență prea plăcută să fii aruncat în aer.) Cineva scrisese „BUM” pe piept, acolo unde ar fi trebuit să fie un ecuson cu numele. Vai, ce *amuzant.*

— Cei doi civili trebuie să părăsească etajul şi să rămânem doar eu şi domnişoara, spuse Bum, înaintând încet către mine. Hai, băieți, valea, zise, când văzu că nici unul dintre ei nu se mişca.

— Nu, răspunse Eric.

— Pe naiba, nu, zise şi Quinn.

Nu e uşor să ridici din umeri într-un costum din ăla, dar Bum a reuşit. Avea în mână un recipient pătrat. Sincer, n-aveam chef să mă uit la el şi nu mă interesa decât să deschidă capacul, să-l întindă şi să-l plaseze cu atenție sub mâinile mele.

Cu foarte mare atenție am lăsat în jos cutia către interiorul căptuşit al recipientului. Am pus-o acolo şi mi-am retras mâinile cu o uşurare pe care nu o pot descrie, iar Bum a închis vasul, încă rânjind bucuros prin ecranul protector din dreptul feței. M-a străbătut un fior, iar mâinile au început să-mi tremure puternic după schimbarea poziției.

Bum s-a întors, cu mişcări lente din cauza costumului, şi i-a făcut semn lui Quinn să deschidă din nou uşa dinspre scări. Quinn o deschise, iar vampirul o luă încet pe scări, cu atenție şi fără mişcări bruşte. Poate că şi-a păstrat zâmbetul până la capăt. Dar n-a sărit în aer, pentru că n-am auzit nici un zgomot şi vreau să spun c-am rămas toți nemişcați la locurile noastre multă vreme.

— Oh, am spus. Oh.

Nu era foarte inteligent, dar eram sfâşiată. Genunchii mi-au cedat.

Quinn se repezi spre mine şi mă prinse în brațe.

— Prostuțo, spuse. Prostuțo.

Era ca şi când ar fi spus „Mulţumesc, Doamne”. Tigrul aproape că mă sufoca şi mi-am lipit faţa de tricoul lui de la EE (E) ca să-mi şterg lacrimile care-mi şiroiau pe obraji. Când m-am uitat pe sub braţul lui, am văzut că nu mai era nimeni în zonă. Eric dispăruse. Aşa că am avut un moment să mă bucur că eram ţinută în braţe, că lui Quinn încă îi plăcea de mine, că ceea ce se întâmplase cu André şi Eric nu alungase sentimentele pe care începuse să le aibă pentru mine. Am avut un moment în care am simţit uşurarea totală că scăpasem de moarte.

Apoi liftul şi uşa scărilor s-au deschis în acelaşi timp şi au apărut tot felul de oameni care voiau să vorbească cu mine.

## *Capitolul 13*

— Era o bombă, spuse Todd Donati. O bombă artizanală, puternică. Poliţiştii or să-mi spună mai mult, sper, după ce o vor termina de examinat.

Şeful pazei stătea în apartamentul reginei. Apucasem, în sfârşit, să las valiza după una din canapele şi, Doamne, eram chiar bucuroasă c-am scăpat de ea. Sophie-Anne nu s-a sinchisit să-mi mulțumească pentru aducerea ei, dar cred că nici nu m-am aşteptat să facă asta. Când ai subalterni, îi trimiți după comisioane şi nu trebuie să le mulțumeşti. De asta există subalternii. Şi, de fapt, nici nu eram sigură că panarama aia era a ei.

— Mă aştept să fiu concediat din cauza asta, mai ales că s-au petrecut şi crimele.

Avea o voce calmă, dar gândurile îi erau amare. Avea nevoie de asigurarea de sănătate.

André îi aruncă şefului pazei una dintre privirile lui lungi şi albastre.

— Şi cum de a ajuns cutia la etajul reginei în zona aceea?

André nu dădea doi bani pe slujba lui Todd Donati. Donati îl privi şi el, dar cu o privire grea, obosită.

— De ce Dumnezeu să fii concediat, doar pentru că cineva a fost capabil să introducă o bombă şi s-o plaseze? Poate pentru că te ocupi de siguranța tuturor celor din hotel? întrebă Gervaise, vădit răutăcios.

Nu-l cunoşteam pe Gervaise prea bine şi începeam să am senzația că nici nu mă deranjează asta. Cleo îl plesni peste braț atât de tare, încât Gervaise tresări.

Donati spuse:

— Pe scurt, cam asta ar fi. E clar că cineva a adus bomba

sus şi a pus-o în ghiveciul de lângă lift. Poate că ținta era regina, din moment ce uşa ei era cea mai apropiată. Aproape la fel de bine putea să fie pentru oricine altcineva de la etajul ăsta, sau ar fi putut fi pusă la întâmplare. Deci cred că bomba şi asasinarea vampirilor din Arkansas sunt două cazuri diferite. În ancheta noastră am descoperit că Jennifer Cater nu avea prea mulți prieteni. Regina voastră nu era singura care avea ceva împotriva ei, deşi regina voastră e cea mai serioasă. Probabil că Jennifer a pus bomba sau a angajat pe cineva s-o facă înainte să fie ucisă.

L-am văzut pe Henrik Feith într-un colț al apartamentului. Capul îi tremura vizibil. Am încercat să-mi imaginez cum ultimul membru al grupului din Arkansas s-a furişat cu o bombă şi n-am reuşit. Micul vampir părea convins că intrase într-un cuib de vipere. Eram sigură că regreta că acceptase protecția din partea reginei, pentru că acum asta nu părea să fie o perspectivă foarte de încredere.

— Sunt multe de făcut aici şi acum, spuse André. Părea doar un pic îngrijorat şi îşi urma singur firul conversației:

— Christian Baruch s-a pripit când a amenințat că te concediază acum, când are nevoie cel mai mult de loialitatea ta.

— Tipul e cu toane, spuse Todd Donati, şi am ştiut fără îndoială că nu e din Rhodes.

Cu cât era mai stresat, cu atât accentul dezvăluia regiunea natală; nu Louisiana, ci poate nordul statului Tennessee.

— Sabia n-a căzut încă şi dacă putem să înțelegem foarte bine ceea ce s-a întâmplat, poate că o să fiu rechemat. Nu sunt mulți oameni care ar vrea să facă treaba asta. Multor gardieni nu le place să...

*Să lucreze cu nenorociții de vampiri,* îşi completă fraza, fără să-l audă nimeni în afară de mine şi de el. Şi-a reamintit sever să rămână concentrat pe prezentul imediat:

— .. nu le place că îți ia prea mult timp să organizezi paza într-un loc atât de mare ca ăsta, încheie cu voce tare, de ochii vampirilor. Dar mie îmi place munca. *Copiii mei vor avea*

*nevoie de bani după ce mor. Încă două luni şi asigurarea le va fi de folos după ce eu n-o să mai fiu.*

Venise în apartamentul reginei ca să discute cu mine în legătură cu incidentul cu cutia de Dr. Pepper (la fel ca poliția şi ca Baruch, prezent peste tot), dar acum stătea să pălăvrăgească. Deşi vampirii păreau să nu fi observat, Donati era atât de vorbăreț pentru că luase multe medicamente împotriva durerii. Mi-a părut rău pentru el şi, în acelaşi timp, mi-am dat seama că cineva atât de preocupat nu prea avea cum să facă o treabă bună. Prin ce trecuse Donati în ultimele două luni, de când boala începuse să-i afecteze viața de zi cu zi?

Poate că nu angajase oamenii potriviți, poate că trecuse cu vederea vreun pas vital în protejarea invitaților hotelului. Poate... am fost distrasă de un val de căldură.

Se apropia Eric.

Niciodată nu-i mai simțisem prezența atât de clar, inima mi s-a înmuiat şi am ştiut că schimbul de sânge fusese important. Dacă îmi aduceam bine aminte, asta fusese a treia oară când băusem sângele lui Eric, iar trei este întotdeauna un număr semnificativ. Eram constant conştientă de prezența lui când se afla aproape de mine şi nu puteam decât să cred că şi el simțea la fel. Poate că acum erau mai multe lucruri care ne legau, lucruri pe care eu nu le experimentasem încă. Am închis ochii şi m-am aplecat să-mi odihnesc capul pe genunchi.

Cineva bătu la uşă, iar Sigebert deschise după ce privi prin vizor. ÎI lăsă pe Eric înăuntru. Cu greu aş fi putut să mă uit la el sau să-i adresez un salut banal. Trebuia să-i fiu recunoscătoare lui Eric şi ştiam asta; şi într-un anumit fel chiar îi eram. Să sug sânge de la André ar fi fost de nesuportat. Ba nu: ar fi trebuit să suport. Ar fi fost însă dezgustător. Dar n-am avut nici o altă opțiune privind schimbul de sânge şi n-aveam să uit asta.

Eric s-a aşezat pe canapea lângă mine. Am sărit de parcă m-ar fi lovit cu biciul şi m-am dus în cealaltă parte a camerei,

la bar, să-mi torn un pahar cu apă. Oriunde aş fi mers, puteam să simt prezența lui Eric; şi pentru ca neliniştea să fie şi mai mare, am descoperit că senzația că el se află lângă mine e cumva reconfortantă, de parcă m-ar fi făcut să mă simt mai în siguranță. Oh, grozav.

N-aveam unde să stau în altă parte. M-am aşezat tristă lângă vikingul care deținea o parte din mine. Înainte de seara asta, când îl vedeam pe Eric, simțeam doar o plăcere vagă – deşi mă gândeam la el poate mai ales cum se gândeşte o femeie la un bărbat care o să trăiască mai mult decât ea cu câteva secole.

Mi-a amintit că nu era vina lui Eric. Poate că avea interesele lui şi era concentrat pe o singură persoană (şi anume E-R-I-C), dar nu vedeam cum ar fi putut anticipa intențiile lui André şi cum ar fi putut apărea premeditat la timp, ca să se sincronizeze cu el. Deci îi eram foarte îndatorată lui Eric, indiferent din ce punct aş fi privit situația, dar despre asta n-aveam de gând să conversez în prezența reginei şi a sus-numitului André.

— Bill încă îşi vinde micile accesorii pentru computer, jos, făcu Eric către mine.

— Şi?

— Mă gândeam că poate te întrebai de ce am apărut eu când erai la ananghie şi el nu.

— Nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva, am spus, întrebându-mă de ce Eric aducea subiectul ăsta în discuție.

— L-am obligat eu să rămână jos, spuse Eric. La urma urmei, sunt şeriful zonei lui.

Am ridicat din umeri.

— A vrut să mă lovească, zise cu un zâmbet abia perceptibil pe buze. Voia să ia el bomba de la tine şi să fie eroul tău. Quinn ar fi făcut şi el asta.

— Îmi amintesc că s-a oferit.

— Şi eu, spuse Eric.

Părea puțin şocat de faptul ăsta.

— Nu vreau să discutăm acum, am spus, sperând că tonul

sugerase destul de clar că vorbeam serios.

Se apropiau zorii zilei şi avusesem o noapte agitată (ca să folosesc cel mai blând cuvânt la îndemână). Am reuşit să prind privirea lui André şi i-am făcut un semn discret către Todd Donati. Încercam să-i sugerez că Donati nu era în întregime OK. De fapt, era întunecat ca un cer care aduce zăpadă.

— Vă rog să ne scuzați, domnule Donati... Ne-a făcut plăcere compania dumneavoastră, dar avem multe de discutat despre planurile noastre pentru mâine-seară, i se adresă André calm, iar Donati se încorda, pentru că simțea că fusese gonit.

— Desigur, domnule André, spuse şeful pazei. Sper să dormiți bine cu toții astăzi şi ne vedem mâine-seară.

Se ridică în picioare cu mai mult efort decât ar fi fost necesar şi îşi înăbuşi un geamăt surd de durere.

— Domnişoară Stackhouse, sper să depăşiți repede experiența neplăcută.

— Mulțumesc, am spus, şi Sigebert deschise uşa pentru ca Donati să iasă.

— O să vă rog să mă scuzați, am spus în momentul în care a ieşit. Eu o să mă duc în camera mea acum.

Regina m-a privit tăioasă.

— Te nemulțumeşte ceva, Sookie? spuse, deşi părea că de fapt nu vrea să audă răspunsul meu.

— Vai, dar de ce să fiu nemulțumită? *Ador* să mi se întâmple lucruri împotriva voinței mele, am spus.

Tensiunea creştea tot mai mult, iar cuvintele se adunau ca lava care erupea dintr-un vulcan, chiar dacă eul meu mai inteligent îmi tot spunea să încetez. Şi apoi, am spus foarte tare, fără să mă ascult câtuşi de puțin:

— Îmi place să stau pe lângă cei care sunt vinovați de asta. *Şi mai bine!*

Deveneam incoerentă şi mă lua valul.

Nu ştiu ce aş fi spus mai departe dacă Sophie-Anne nu şi-ar fi ridicat mâna mică şi albă. Părea puțin deranjată, cum ar fi spus bunica mea.

— Presupui că ştiu despre ce vorbeşti şi că vreau să aud o ființă umană cum țipă la mine, spuse Sophie-Anne.

Ochii lui Eric străluceau de parca ar fi ars o lumânare în spatele lor şi era atât de scump încât aş fi putut să mă scufund în el. Doamne, ajută-mă. Mi-am întors privirea către André, care mă examina de parcă s-ar fi gândit de unde să taie cea mai bună bucată de carne. Gervaise şi Cleo păreau pur şi simplu interesați.

— Scuzați-mă, am spus, întorcându-mă la lumea reală cu un zgomot surd.

Era foarte târziu şi eram foarte obosită şi noaptea fusese plină de atâtea incidente încât am crezut, pentru o fracțiune de secundă, că o să leşin. Dar cei din familia Stackhouse nu leşină şi cred că nici zânele. Era timpul să iau în calcul şi acel mic procentaj din moştenirea mea.

— Sunt foarte obosită.

Dintr-odată nu mai aveam nici o putere să lupt. Chiar voiam să mă duc să mă culc. Nimeni n-a spus nimic în timp ce mi-am târât picioarele către uşă, ceea ce a fost aproape un miracol. Deşi, după ce am închis-o în spatele meu, am auzit-o pe regină spunând:

— André, explică.

Quinn aştepta lângă uşa camerei mele. Nu ştiam dacă mai am energia să fiu bucuroasă sau supărată că-l văd. Am scos cârdul şi am deschis uşa şi după ce m-am uitat înăuntru şi am văzut că nu era colega mea (deşi m-am întrebat unde umbla, pentru că Gervaise era singur), i-am spus lui Quinn că poate să intre.

— Am o idee, a spus încet.

Am ridicat sprâncenele, prea obosită ca să pot vorbi.

— Hai să ne urcăm în pat şi să dormim. Am reuşit în cele din urmă să-i zâmbesc.

— E cea mai bună ofertă care mi s-a făcut azi, am şoptit.

În secunda aia am văzut cum aş fi putut ajunge să-l iubesc pe Quinn. Cât a stat el la baie, mi-am scos hainele, le-am împăturit şi mi-am pus pijamaua, scurtă şi roz, mătăsoasă la

atingere.
Quinn a ieşit din baie în chiloţi, dar eram prea epuizată ca să apreciez priveliştea. S-a întins în pat în timp ce eu m-am spălat pe dinţi şi pe faţă. Apoi m-am strecurat lângă el. S-a întors pe partea lui şi şi-a desfăcut braţele, iar eu m-am cuibărit acolo. Nu făcusem duş nici unul, dar el îmi mirosea bine: mirosea a fiinţă vie.
— Frumoasă ceremonia din seara asta, mi-am amintit să spun după ce am stins veioza.
— Mersi.
— Mai e vreuna?
— Da, dacă regina voastră merge la proces. Cum Jennifer Cater a fost ucisă, nu se ştie dacă o să se mai ţină. Şi mâine-seară, după proces, e balul.
— Oho, o să pot să port rochia aia frumoasă. Am simţit o mică plăcere când m-am gândit la asta.
— O să lucrezi?
— Nu, balul e organizat de hotel, spuse. O să dansezi cu mine sau cu vampirul ăla blond?
— Ei, la naiba, am spus, dorindu-mi să nu-mi fi reamintit de povestea asta.
Iar el spuse, la ţanc:
— Lasă astea acum, iubito. Suntem aici, acum, în pat împreună, cum ar trebui să fim.
Cum ar trebui să fim. Asta suna bine.
— Ai aflat despre mine în seara asta, nu? Seara fusese plină de atâtea incidente, încât am avut nevoie de o clipă să-mi amintesc că aflasem de lucrurile pe care fusese nevoit să le facă pentru a supravieţui.
Şi că avea o soră vitregă. O soră vitregă obraznică, nebună, dependentă şi care nu suporta nici să mă vadă.
Aştepta reacţia mea, uşor tensionat. Puteam simţi asta în mintea şi-n corpul lui. Am încercat să mă gândesc la un mod dulce şi minunat în care să-i explic ce simt. Eram prea obosită.
— Quinn, n-am nici o problemă cu tine, am spus. L-am sărutat pe obraz, apoi pe gură.

— Chiar nici o problemă. Şi o să-mi dau silința să-mi placă şi Frannie.

— Of, făcu el, pur şi simplu uşurat. Bine, atunci. M-a sărutat pe frunte şi am adormit.

Am dormit ca un vampir. Nu m-am trezit ca să mă duc la baie şi nici măcar ca să mă întorc pe partea cealaltă. La un moment dat însă, l-am auzit pe Quinn cum sforăie, doar un sunet uşor neregulat, şi m-am cuibărit mai aproape de el. S-a oprit, a murmurat ceva şi apoi a tăcut.

M-am uitat la ceasul de pe noptieră când, în sfârşit, m-am trezit de-a binelea. Era ora patru după-amiază; dormisem timp de douăsprezece ore. Quinn nu mai era, dar desenase două buze mari (cu rujul meu) pe o hârtie de la hotel şi o lăsase pe perna mea. Am zâmbit. Colega mea de cameră nu se întorsese. Poate îşi petrecea ziua în sicriul lui Gervaise. M-am cutremurat. *„Pe mine una* mă lasă rece” am spus cu voce tare, dorindu-mi ca Amelia să fie acolo ca să răspundă. Apropo de Amelia… Mi-am căutat mobilul în poşetă, l-am scos şi am sunat-o.

— Salut, spuse. Care-i treaba?

— Ce faci? am întrebat, încercând să nu mă gândesc cât îmi era de dor de casă.

— Îl pieptăn pe Bob, spuse. Avea blana încâlcită.

— Şi în afară de asta?

— O, am lucrat un pic la bar, zise, de parcă ar fi fost ceva obişnuit.

Am fost şocată.

— Ce-ai făcut la bar?

— Păi am servit băuturi. Ce altceva e de făcut?

— Dar de ce a avut Sam nevoie de tine?

— Frăția organizează un raliu mare în Dallas şi Ariene voia să-şi ia liber să se ducă cu dobitocul ăla cu care iese ea. Şi după aia puştiul lui Danielle a făcut pneumonie. Deci Sam devenise chiar îngrijorat şi, cum eu eram în bar, m-a întrebat dacă ştiu cum se face treaba asta. Şi am zis: „Auzi, cât poa’ să fie de greu?”

— Mersi, Amelia.
— Aoleo. Cred că n-a fost prea politicos să-ntreb asta.
Amelia râse.
— Deci e un pic mai complicat. Toată lumea vrea să vorbească cu tine, dar trebuie să te grăbeşti şi n-ai voie să verşi băuturile pe ei şi trebuie să ţii minte ce bea fiecare şi cine plăteşte fiecare rând şi la cine merge nota de plată. Şi trebuie să stai în picioare ore întregi.
— Bine ai venit în lumea mea.
— Deci ce mai face Domnul Vărgat? Mi-am dat seama că vorbea despre Quinn.
— Suntem bine, am spus, aproape convinsă că era adevărat. S-a ocupat de o ceremonie mare aseară; a fost aşa mişto. O nuntă de vampiri. Ţi-ar fi plăcut la nebunie.
— Şi-n seara asta ce e?
— Păi, probabil un proces.
N-aveam chef să explic şi, mai ales, la telefon.
— Şi un bal.
— Uau, ca-n Cenuşăreasa.
— Rămâne de văzut.
— Partea de afaceri cum merge?
— O să-ţi spun despre asta când mă întorc, am răspuns, dintr-odată mai puţin veselă. Mă bucur că ai ocupaţie şi mă bucur că totul e în regulă.
— A, Terry Bellefleur a sunat să întrebe dacă vrei un căţeluş. Mai ţii minte când a scăpat Annie?
Annie era căţeluşa lui Terry, cea foarte scumpă şi mult iubită, din rasa Catahoula. Terry venise până la mine acasă s-o caute când a fugit odată, dar până s-o găsească avusese deja câteva întâlniri intime.
— Cum arată căţeluşii?
— A spus că trebuie să-i vezi ca să-ţi vină să crezi. I-am zis că vii săptămâna viitoare, poate. Nu mi-am luat nici un angajament în numele tău.
— OK.
Am mai sporovăit un minut, dar cum plecasem din Bon

Temps de mai puțin de patruzeci şi opt de ore, chiar nu erau aşa multe de zis.

— Deci, spuse în încheiere. Mi-e dor de tine, Stackhouse.

— Da? Şi mie mi-e dor de tine, Broadway.

— Pa. Să nu laşi colți ciudați să se atingă de tine. Prea târziu pentru asta.

— Pa. Să nu verşi bere pe şerif.

— Dacă fac asta, o să fie intenționat.

Am râs, pentru că şi eu aveam chef să-l înmoi pe Bud Dearborn. Mă simțeam bine când am închis. Am ezitat dacă să comand ceva de la room-service. Nu era un lucru pe care să-l fac în fiecare zi; sau în fiecare an. De fapt nu-l făceam deloc. Am avut un pic emoții să-l las pe chelner în cameră, dar chiar atunci intră şi Caria. Era muşcată toată şi purta rochia din seara trecută.

— Ce bine miroase, spuse, iar eu i-am întins un croasant.

Mi-a băut sucul de portocale şi eu am luat cafeaua. A ieşit bine. Caria a vorbit cât pentru amândouă şi mi-a povestit despre lucrurile pe care le experimentase. Părea să nu-şi dea seama că fusesem cu regina când a fost descoperit măcelul grupului lui Jennifer Cater şi, deşi auzise că eu descoperisem bomba Dr. Pepper, mi-a povestit totul, de parcă eu nu fusesem acolo. Poate că n-a avut voie să vorbească atât timp cât a stat cu Gervaise şi cuvintele s-au adunat, pur şi simplu.

— Cu ce te îmbraci la balul de diseară? am spus, punând de fapt o întrebare de complezență.

Mi-a arătat rochia, care era neagră cu paiete şi aproape inexistentă deasupra taliei, ca toate costumațiile ei de seară. Caria credea că trebuie să-şi pună în evidență toate „calitățile”.

A cerut să vadă şi rochia mea şi am făcut amândouă comentarii nesincere despre ce gusturi bune avea cealaltă.

Am folosit baia pe rând, bineînțeles, iar eu nu eram obişnuită cu asta. Eram exasperată de cât timp avea nevoie Caria să stea acolo. Speram să nu consume apa caldă a întregului oraş. Evident că mai rămăsese destulă şi, deşi etajera de la baie era plină cu cosmeticele ei, am reuşit să mă

spăl şi să mă machiez la timp. În cinstea frumoasei mele rochii am încercat să-mi ridic părul, dar nu mă pricep la nimic mai sofisticat decât o coadă de cal. Aşa că părul a rămas desfăcut. M-am machiat un pic mai puternic decât în timpul zilei şi mi-am pus nişte cercei mari despre care Tara îmi spusese că se potrivesc numai bine. Am mişcat capul de probă şi m-am uitat la ei cum se balansează şi strălucesc. Erau argintii cu alb, ca mărgeluțele de pe rochia mea de seară. *Pe care era timpul să mi-o pun,* mi-am spus, gândindu-mă deja cum o să-mi stea.

Trăsnet! Rochia era albastru-deschis şi avea periuțe aurii şi albe, şi era decoltată în față şi în spate exact cât era nevoie. Avea un sutien încorporat, aşa că n-a fost nevoie să-mi pun unul. Mi-am luat nişte bikini albaştri care să nu se vadă prin rochie. Apoi ciorapii. Apoi pantofii, care aveau tocuri cui şi erau argintii.

îmi făcusem unghiile cât timp Femeia Apelor stătuse la duş. M-am dat cu ruj şi m-am privit pentru o ultimă dată în oglindă.

Caria spuse:

— Arăți foarte drăguț, Sookie.

— Mersi.

Ştiam că am un zâmbet mare. E minunat să te aranjezi din când în când. Mă simțeam de parcă partenerul meu la bal urma să vină să mă ia şi să-mi aducă un buchețel pe care să mi-l prind la piept. JB mă însoțise la balul de absolvire a liceului, deşi îl invitaseră şi alte fete pentru că ar fi arătat atât de bine în poze. Mătuşa mea, Linda, îmi făcuse rochia.

Şi, după asta, gata cu rochiile făcute acasă.

Cineva bătu în uşă, iar eu m-am uitat cu emoție în oglindă. Era Gervaise, care voia să vadă dacă iubita lui era gata. Caria zâmbi şi se întoarse, pentru a savura admirația care i se cuvenea, iar Gervaise o sărută pe obraz. Nu eram prea impresionată de caracterul lui Gervaise şi nici fizic nu prea era genul meu, cu fața lui mare şi docilă şi mustața subțire, dar trebuia să recunosc că era generos: îi puse Cariei la

încheietură o brățară solidă cu diamante, atunci şi acolo, atât de degajat de parcă i-ar fi dat un fleac. Caria încercă să-şi rețină încântarea, dar renunță repede şi se aruncă de gâtul lui Gervaise. Am fost stânjenită să mă aflu în cameră, pentru că unele dintre numele de alint pe care le folosea în timp ce-i mulțumea erau anatomic corecte, într-un fel.

După ce au plecat, foarte încântați unul de celălalt, am rămas în mijlocul dormitorului. Nu voiam să mă aşez îmbrăcată cu rochia asta decât atunci când chiar aş fi fost nevoită, pentru că ştiam c-o să se boțească şi o să pierd senzația aia de perfecțiune. Deci nu prea aveam mare lucru de făcut, doar să încerc să nu mă enervez pe dezastrul pe care îl lăsase Caria înjumătățea ei şi să nu mă simt pierdută. Sigur promisese Quinn c-o să vină în cameră după mine? Nu stabiliserăm să ne întâlnim jos, nu?

Din poşeta mea se auzi un zgomot şi mi-am amintit că îndesasem acolo pagerul reginei. Of, nu se poate!

„Vino imediat” spunea mesajul. „Procesul e acum.”

În acelaşi moment sună şi telefonul din cameră. Am ridicat, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

— Iubito, spuse Quinn, îmi pare rău. În caz că n-ai auzit, consiliul a decis că regina trebuie să meargă la proces, chiar acum, şi trebuie să te grăbeşti să vii şi tu. Îmi pare rău, spuse din nou. Mă ocup de organizare, trebuie să lucrez. Poate n-o să țină mult.

— OK, am spus încet, apoi el închise.

Se dusese seara mea sclipitoare cu noul iubit.

Dar, la naiba. N-aveam de gând să mă schimb în ceva mai puțin festiv. Toți ceilalți vor fi îmbrăcați în haine de petrecere şi, chiar dacă rolul meu în seara asta se schimbase, meritam şi eu să arăt bine. Am coborât cu liftul împreună cu un angajat al hotelului, care nu putea să-şi dea seama dacă eram om sau vampir şi era foarte neliniştit în prezența mea. Mă amuză întotdeauna când oamenii nu-şi dau seama. Pentru mine, vampirii strălucesc, aşa, un pic.

André mă aştepta când am coborât din lift. Era mai

tulburat decât îl văzusem vreodată; mi-am dat seama de starea lui pentru că-şi tot încleşta şi descleşta mâinile şi-şi muşcase buza până la sânge, deşi vedeam cu ochiul liber cum se vindecă imediat. Înainte de seara trecută, André pur şi simplu îmi crea un sentiment de nelinişte. Acum îl uram. Dar evident că trebuia să las problemele personale pentru altă dată.

— Cum s-a putut întâmpla asta? întrebă. Sookie, trebuie să afli tot ce poți. Avem mai mulți duşmani decât bănuiam.

— Credeam că n-o să mai fie proces după ce Jennifer a fost ucisă. Din moment ce era principalul acuzator al reginei...

— Aşa am crezut cu toții. Sau, dacă ar fi fost proces, ar fi însemnat o simplă formalitate, pentru a se renunța la acuzații. Dar când am coborât în seara asta, ne aşteptau aici. Au amânat balul ca să se ocupe de asta. Ia-mă de braț, spuse, iar eu am fost atât de surprinsă de invitație, încât mi-am trecut brațul pe sub al lui.

— Zâmbeşte, spuse. Trebuie să pari încrezătoare. Şi am păşit în sala de conferințe cu chipurile îndrăznețe – eu şi bunul meu prieten André.

Aveam noroc că eram expertă în zâmbetele nesincere, pentru că mă aflam într-un veritabil maraton al păstrării aparențelor. Toți vampirii şi însoțitorii lor umani se dădeau la o parte să ne facă nouă loc. Unii zâmbeau şi ei, deşi nu foarte încântați, iar alții păreau puțin nerăbdători, de parcă erau pe punctul de a vedea un film foarte lăudat.

Iar valul de gânduri m-a copleşit. Zâmbeam şi înaintam automat în timp ce ascultam. *Drăguță... o să vadă Sophie-Anne ce i se pregăteşte... poate îl sun pe avocatul ei să văd dacă e deschisă la o abordare din partea regelui nostru... mişto țâțe... omul meu are nevoie de un telepat... am auzit că şi-o trage cu Quinn... am auzit că şi-o trage cu regina şi cu puiuțu' de André... au găsit-o într-un bar... Sophie-Anne e terminată, aşa îi trebuie... am auzit că şi-o trage cu Cataliades... ce proces idiot... sper să aibă mâncare la petrecere, mâncare de oameni...*

Şi aşa mai departe. Unele erau legate de mine, de regină şi/sau André, altele erau simple gânduri ale unor oameni care se saturaseră de aşteptat şi voiau ca petrecerea să înceapă mai repede.

Am îndurat toate astea până când am ajuns în încăperea unde se ținuse nunta. Aici erau aproape numai vampiri. O absență notabilă: chelnerii umani şi orice alt angajat uman al hotelului. Cei care circulau cu tăvi cu băuturi erau cu toții vampiri. În sala asta aveau să se întâmple lucruri care nu erau pentru spectatori umani. Dacă ar fi fost posibil să fiu şi mai neliniştită, aş fi fost.

Am văzut că iubitul meu Quinn fusese ocupat. Platforma de jos fusese rearanjată, ankh-ul fusese mutat de acolo şi aduse în loc două pupitre. În locul în care Mississippi şi iubitul lui îşi făcuseră jurămintele, cam la jumătatea distanței dintre cele două pupitre, se afla un scaun ca un tron. În el stătea o femeie bătrână, cu părul alb şi sălbatic. Nu văzusem niciodată un vampir care să fi fost transformat când era atât de bătrân şi cred că mi-am jurat că n-o să vorbesc cu ea, îi spusesem destul lui André.

— E Bătrâna Pitie, spuse absent.

Se uita în mulțime, încercând s-o găsească pe Sophie-Anne, am presupus. L-am zărit pe Johan Glassport, care avea să aibă parte până la urmă de momentul lui de glorie în lumina reflectoarelor. Restul grupului din Louisiana era cu avocatul ucigaş; erau toți în afară de regină, Eric şi Pam, pe care-i văzusem lângă scenă.

André şi cu mine ne-am aşezat în partea din dreapta. În stânga stăteau câțiva vampiri care nu ne simpatizau. Liderul lor era Henrik Feith, care se transformase dintr-un pisoiaş speriat şi panicat într-un bulgăre de ură. Se uita la noi fioros şi mai că nu scuipa flăcări.

— Ce naiba l-a apucat pe-ăsta? mârâi Cleo Babbitt, care se trânti în scaunul din dreapta mea. Regina se oferă să-l ia sub aripă când e singur şi lipsit de apărare şi aşa îi mulțumeşte?

Cleo purta un smoching tradițional şi arăta super în el.

Severitatea costumației i se potrivea. Păpuşelul ei arăta mult mai feminin decât ea. M-am mirat de prezența lui în mulțime, formată în întregime din supranaturali, dintre care o majoritate copleşitoare erau vampiri. Diantha s-a întins din rândul din spatele meu ca să mă bată pe umăr. Purta o bustieră roşie cu volane negre şi o fustă neagră din tafta, cu volane şi asta. În bustieră nu era însă prea mult bust ca s-o umple. În mână ținea un joc electronic de dimensiuni reduse.

— Sal'tare, a spus, iar eu am făcut efortul să-i zâmbesc.

Apoi s-a întors la jocul ei.

— Ce ni se întâmplă dacă Sophie-Anne o să fie găsita vinovată? întrebă Cleo şi noi am rămas cu toții tăcuți.

Ce ni *s-ar întâmpla* dacă Sophie-Anne ar fi condamnată? Cu poziția slăbită a statului Louisiana şi scandalul din jurul morții lui Peter, toți eram supuşi unor riscuri destul de serioase.

Nu ştiu de ce nu mă gândisem la asta mai înainte, dar nu mă gândisem.

Într-o clipă, mi-am dat seama că nici măcar nu-mi trecuse prin cap să-mi fac griji deoarece crescusem ca un cetățean uman liber al Statelor Unite; nu eram obişnuită să-mi fac griji că soarta mea e sub semnul întrebării. Bill se alăturase micului grup din jurul reginei. M-am uitat pe furiş la el, de cealaltă parte a încăperii, şi am văzut cum a îngenuncheat, împreună cu Pam şi Eric. André sări de la locul lui din stânga mea şi, cu o mişcare de-a lui fulgerătoare, traversă sala şi se aşeză în genunchi alături de ei. Regina stătea în fața lor ca o zeiță romană care îşi primea ofrandele. Cleo îmi urmări privirea şi ridică din umăr. Ea n-avea de gând să îngenuncheze deloc.

— Cine e în consiliu? am întrebat-o pe femeia-vampir cu părul negru, iar ea dădu din cap spre grupul de cinci vampiri aşezați chiar lângă scena joasă, în fața Bătrânei Pitii.

— Regii statelor Kentucky, Wisconsin, Missouri şi reginele din Iowa şi Alabama, spuse, arătându-i cu degetul pe rând.

Singurul pe care îl întâlnisem era Kentucky, deşi am

recunoscut-o şi pe înflăcărată Alabama din discuția ei cu Sophie-Anne.

Avocatul celeilalte părți i s-a alăturat lui Johan Glassport pe scenă. Ceva din avocatul Arkansasului mi-a amintit de domnul Cataliades şi, când a înclinat din cap în direcția noastră, am văzut că domnul Cataliades i-a răspuns cu acelaşi gest.

— Sunt rude? am întrebat-o pe Cleo.

— Cumnați, răspunse ea, lăsându-mă să-mi imaginez cam cum ar arăta o femeie-demon.

În mod sigur nu arătau toate ca Diantha.

Quinn sări pe scenă. Purta un costum gri, cămaşă albă şi cravată, şi ducea un toiag lung, sculptat. Îl chemă pe Isaiah, regele statului Kentucky, care pluti până pe scenă. Cu un gest ceremonios, Quinn îi înmâna toiagul lui Kentucky, care era îmbrăcat mult mai cu gust decât mai devreme. Vampirul bătu cu toiagul în podea şi în sală se făcu linişte. Quinn se retrase în partea din spate a scenei.

— Eu sunt ofițerul ales al acestei sesiuni judecătoreşti, anunță Kentucky, cu o voce care ajunse cu uşurință în toate colțurile încăperii.

Ridică toiagul, astfel încât să nu poată fi ignorat.

— Conform tradițiilor rasei vampirilor, vă chem pe toți să fiți martori la procesul lui Sophie-Anne Leclerq, regina Louisianei, acuzată că şi-a ucis soțul oficial, Peter Threadgill, regele Arkansasului.

Cuvintele sunau foarte solemn, rostite cu vocea adâncă şi răspicată a lui Kentucky.

— Îi rog pe avocații celor două părți să se pregătească să-şi prezinte cazurile.

— Eu sunt pregătit, spuse avocatul pe jumătate demon. Sunt Simon Maimonides şi reprezint statul păgubit Arkansas.

— Eu sunt pregătit, spuse avocatul nostru criminal, citind dintr-o foaie. Sunt Johan Glassport şi o reprezint pe văduva păgubită, Sophie-Anne Leclerq, acuzată *pe nedrept* de uciderea soțului ei oficial.

— Bătrână Pitie, eşti gata să auzi cazul? întrebă Kentucky, iar baba îşi întoarse capul spre el.

— E oarbă? am şoptit.

Cleo dădu din cap în semn că da.

— Din naştere, spuse.

— Cum de e ea judecătoarea? am întrebat. Dar privirile sticloase ale vampirilor din jurul nostru mi-au reamintit că datorită auzului lor era de prisos să vorbesc în şoaptă şi ar fi fost politicos să tac.

— Da, răspunse Bătrâna Pitie, sunt gata să aud cazul.

Avea un accent puternic pe care n-am reuşit să-l identific. Mulţimea se foi neliniştită. OK, să înceapă jocul.

Bill, Eric şi Pam se aşezară lângă perete, iar André veni să stea lângă mine.

Regele Isaiah bătu din nou cu toiagul în podea.

— Acuzata să fie adusă în faţă, spuse pe un ton dramatic.

Sophie-Anne, foarte graţioasă, urcă pe scenă escortată de doi gardieni. Ca toţi ceilalţi, se pregătise şi ea de bal şi era îmbrăcată în purpuriu. M-am întrebat dacă această culoare regală era o coincidenţă. Probabil că nu. Aveam senzaţia că Sophie-Anne îşi aranja propriile coincidenţe.

Rochia avea guler înalt, mâneci lungi şi chiar şi trenă.

— E frumoasă, spuse André, plin de veneraţie. Bine, bine. Eu aveam mai multe pe cap decât s-o admir pe regină. Gardienii erau cele două britlingene, probabil obligate de Isaiah să se ocupe de asta. Se pare că-şi luaseră şi o armură de gală în bagajul imens. Era tot neagră, dar avea o strălucire ştearsă, ca o apă întunecată care se mişcă uşor. Era la fel de strâmtă ca prima armură. Clovache şi Batanya o ridicară pe Sophie-Anne pe platforma joasă şi apoi se retraseră un pic. În felul ăsta erau aproape şi de prizonieră şi de angajatorul lor, deci toate se potriveau de minune, cred, din punctul lor de vedere.

— Henrik Feith, prezintă-ţi cazul, spuse Isaiah fără să mai lungească vorba.

Pledoaria lui Henrik era lungă şi înflăcărată şi plină de

acuzații. Pe scurt, spuse că Sophie-Anne s-a măritat cu regele lui, a semnat toate contractele obişnuite, iar apoi l-a împins pe Peter în lupta care i-a fost fatală, în ciuda temperamentului său angelic şi a adorației față de noua lui regină. Suna de parcă Henrik ar fi vorbit de Kevin şi Britney şi nu despre doi vampiri bătrâni şi şmecheri.

Bla, bla, bla. Avocatul lui Henrik îl lăsă să tot zică, iar Johan n-a avut nici o obiecție la afirmațiile puternic colorate ale lui Henrik. Johan credea (am verificat) că Henrik va pierde din simpatia auditoriului dacă este atât de pornit şi de nesăbuit – şi plictisitor pe deasupra – şi cam avea dreptate, dacă mişcările uşoare şi foiala mulțimii erau de luat în calcul.

— Şi acum, spuse Henrik în încheiere, cu firave lacrimi roz curgându-i pe obraz, am mai rămas doar câțiva în întregul stat. Ea, care mi-a ucis regele şi pe locotenentul său, Jennifer, mi-a oferit un loc în suita ei. Şi aproape că am fost îndeajuns de slab cât să accept, de teamă să nu rămân al nimănui. Dar e o mincinoasă şi o să mă ucidă şi pe mine.

— Cineva i-a spus asta, am murmurat.

— Cum?

Gura lui André era chiar lângă urechea mea. Nu e uşor să porți o conversație secretă într-un grup de vampiri.

Am ridicat o mână ca să-i cer să rămână tăcut. Nu, nu ascultam creierul lui Henrik, ci pe al avocatului său, care nu avea atâta sânge de demon pe cât avea Cataliades. Fără să-mi dau seama că asta fac, m-am întins în față în scaun şi mi-am lungit gâtul către scenă ca să aud mai bine. Să aud cu creierul, adică.

Cineva îi spusese lui Henrik Feith că regina plănuia să-l omoare. El ar fi fost dispus să renunțe la proces, pentru că moartea lui Jennifer Cater eliminase principalul acuzator. El nu ajunsese niciodată suficient de sus în ierarhie încât să spere la mantia de conducător; n-avea nici inteligența şi nici dorința necesare. Mai degrabă ar fi servit-o pe regină. Dar dacă ea chiar voia să-l omoare... o să încerce el primul s-o omoare pe ea prin singura modalitate care-l putea ține în viață, adică

prin lege.

— Nu vrea să te omoare, am strigat, fără să-mi dau seama ce fac.

Nici măcar n-am realizat că m-am ridicat în picioare până să simt că toți cei din public mă priveau ciudat. Henrik Feith se holba la mine împietrit, cu gura căscată.

— Spune-ne cine ți-a zis asta şi vom şti cine a ucis-o pe Jennifer Cater, pentru că...

— Femeie, spuse o voce puternică care mă făcu să amuțesc. Taci din gură. Cine eşti şi ce drept ai să intervii în acest proces solemn?

Pitia era surprinzător de puternică pentru cineva care arăta aşa de fragil ca ea. Se aplecă în față în tronul ei, uitându-se în direcția mea cu ochii ei orbi.

OK, să stau într-o încăpere plină cu vampiri şi să le întrerup ritualul era un mod destul de bun de a atrage pete de sânge pe toată rochia mea cea nouă şi elegantă.

— N-am nici un drept, Maiestate, am spus, şi, de la câțiva metri în stânga mea, am auzit-o pe Pam chicotind. Dar ştiu adevărul.

— Aha, atunci eu n-am nici un rol în demersul acesta, nu? croncăni Bătrâna Pitie cu accentul ei pronunțat. De ce am mai ieşit din peştera mea ca să judec?

Într-adevăr, de ce?

— Poate că eu aud adevărul, dar nu stă în puterea mea să fac dreptate, am spus sinceră.

Pam chicoti din nou, ştiam că ea e. Eric se aşezase inițial lângă Pam şi Bill, dar acum veni mai în față. Îi puteam simți prezența, rece şi fermă, foarte aproape de mine. Nu ştiu cum. Dar o simțeam, totuşi, simțeam cum creşte o putere în mine, acolo unde până acum era doar un tremurat. Eric îmi dăduse suficient sânge încât să pot spune, din punctul de vedere al hemoglobinei, că devenisem aproape vampir; şi darul meu ciudat alunecase pe un teritoriu fatal. Nu citeam gândurile avocatului lui Henrik, ci chiar pe ale lui Henrik.

— Atunci vino şi spune-mi ce trebuie să fac, spuse Bătrâna

Pitie cu un sarcasm atât de ascuțit, încât ar fi putut străpunge o halcă de carne.

Aş fi avut nevoie de o săptămână sau două ca să trec peste şocul cumplitei mele suspiciuni şi mi se întărise convingerea că trebuia să-l omor pe Andre, poate şi pe Eric, chiar dacă o parte din mine ar plânge după această pierdere.

Am avut douăzeci de secunde întregi să mă gândesc la asta.

Cleo mă ciupi.

— Vaco, spuse furioasă. O să strici tot.

Am ieşit în marginea din stânga a rândului şi, în drum, l-am călcat pe Gervaise. Am ignorat privirea lui rece şi gestul lui Cleo. Cei doi erau purici în comparație cu alte puteri care ar fi vrut primele o bucată din mine. Şi Eric păşi în urma mea. Spatele îmi era acoperit.

M-am îndreptat spre platformă şi-mi era greu să-mi dau seama ce credea Sophie-Anne despre această nouă întorsătură pe care o luase procesul ei neaşteptat. M-am concentrat asupra lui Henrik şi a avocatului său.

— Henrik crede că regina a pus pe cineva să-l omoare. I s-a spus asta ca să depună mărturie împotriva ei în legitimă apărare, am zis.

Acum eram în spatele scaunelor judecătorilor de pe podea, cu Eric lângă mine.

— Regina nu şi-a pus în gând să mă omoare? spuse Henrik, părând plin de speranță, confuz şi trădat, toate în acelaşi timp.

Ceea ce era foarte mult pentru un vampir, din moment ce expresia feței nu era mijlocul lor de comunicare preferat.

— Nu. A fost sinceră când s-a oferit să te ia pe lângă ea.

L-am privit fix în ochi ca să introduc sinceritatea mea în creierul lui speriat. Ajunsesem aproape drept în fața lui.

— Probabil că şi tu minți. Că doar eşti angajata ei.

— Îmi este permis să zic şi eu ceva? zise Bătrâna Pitie, cu sarcasm acid.

Ups. Urmă o tăcere ca de gheață.

— Eşti clarvăzătoare? întrebă, vorbind foarte rar, ca s-o pot înțelege.

— Nu, doamnă, sunt telepată.

De aproape, Bătrâna Pitie arăta chiar şi mai bătrână, ceea ce credeam că nu e posibil.

— Poți să citeşti gânduri? Gândurile vampirilor?

— Nu, doamnă, acestea sunt singurele pe care nu le pot citi, am spus foarte fermă. Am pus cap la cap toate ideile astea din gândurile avocatului.

Domnul Maimonides nu era prea bucuros să audă asta.

— Tu ştiai toată povestea? îl întrebă pe avocat Bătrâna P.

— Da, răspunse. Ştiam că domnul Feith se simte amenințat cu moartea.

— Şi ştiai că regina s-a oferit să-l primească în serviciul ei?

— Da, mi-a zis el că aşa i-a spus.

A rostit asta pe un ton atât de îndoielnic, încât nu trebuia să fii B.P. ca să citeşti printre rânduri.

— Şi tu n-ai crezut cuvântul unei regine-vampir? OK, asta fusese o lovitură pentru Maimonides.

— Am simțit că e de datoria mea să-mi protejez clientul, Bătrână Pitie.

Găsise exact nota de demnitate umilă care se cerea.

— Hmm, spuse B.P., la fel de sceptică pe cât mă simțeam şi eu.

— Sophie-Anne Leclerq, e rândul tău să-ți prezinți varianta.

Sophie-Anne spuse:

— E adevărat ce a declarat Sookie. I-am oferit lui Henrik un loc la mine şi protecție. Când vom ajunge şi la chemarea martorilor, Bătrână Pitie, vei auzi că Sookie e martora mea şi că a fost prezentă la lupta finală dintre poporul lui Peter şi al meu. Deşi am ştiut că Peter se însurase cu mine cu un interes ascuns, n-am ridicat un deget împotriva lui până când au atacat ai lui, în noaptea în care ne celebram uniunea. Au fost nişte împrejurări care au făcut ca momentul pe care şi l-a ales ca să pună mâna pe mine să nu fie cel mai bun şi, în consecință, ai lui au murit şi majoritatea dintre ai mei au supraviețuit. Şi, de fapt, a început atacul când acolo se aflau şi

alții, cu sânge diferit de al nostru.

Sophie-Anne reuşi să pară şocată şi întristată.

— În toate aceste luni mi-am dat silința ca apele să se liniştească.

Credeam că reuşisem să scot majoritatea oamenilor şi vârcolacilor afară de acolo înainte să înceapă măcelul, dar se pare că mai rămăseseră câțiva.

Probabil că acum nu mai „rămăseseră” deloc.

— Din seara aceea şi până acum ai suferit multe alte pierderi, observă Bătrâna Pitie.

Părea chiar că o susține.

Începeam să simt că ploile se aranjau în favoarea lui Sophie-Anne. Cât de important era faptul că regele din Kentucky, care o curta pe Sophie-Anne, era membrul consiliului care se ocupa de această acțiune în instanță?

— După cum ai spus, am suferit multe pierderi – în ceea ce priveşte şi poporul meu şi avutul meu, încuviință Sophie-Anne. De aceea am nevoie de moştenirea de la soțul meu, la care am dreptul conform înțelegerii de căsătorie. El credea că va moşteni bogatul regat al Louisianei, acum eu aş fi bucuroasă dacă aş putea obține săracul regat al Arkansasului.

Urmă o pauză lungă.

— Să o chemăm pe martora noastră? întrebă Johan Glassport.

Părea foarte ezitant şi nesigur pentru un avocat. Dar în această sală de judecată nu era greu de înțeles de ce.

— E deja aici şi a fost martoră la moartea lui Peter.

Întinse mâna către mine, iar eu am urcat pe platformă. Sophie-Anne părea relaxată, dar Henrik Feith, la câțiva centimetri în stânga mea, se ținea cu mâinile de brațele scaunului.

Din nou tăcere. Bătrâna îşi ținea capul în jos, iar părul sălbatic îi acoperea fața. Apoi se îndreptă, iar ochii ei goi priveau către Sophie-Anne.

— Arkansasul este al tău prin lege şi acum ai toate drepturile asupra lui. Te declar nevinovată de complot pentru

asasinarea soțului tău, spuse calmă Bătrâna Pitie.

Păi… uraaa! Eram suficient de aproape ca să văd că Sophie-Anne făcu ochii mari de uşurare şi surprindere, iar Johan Glassport zâmbi discret în pupitru. Simon Maimonides se uită în jos la cei cinci judecători ca să vadă cum reacționează la sentința care fusese dată şi, cum nici unul dintre ei n-a scos nici un cuvânt de protest, avocatul ridică din umeri.

— Acum, Henrik, cârâi Bătrâna Pitie, siguranța ta e asigurată. Cine ți-a spus minciuni?

Henrik nu părea nici pe departe liniştit. Părea un prost speriat. Se ridică în picioare şi veni lângă mine.

Henrik era mai deştept decât noi. O săgeată străbătu aerul.

Următoarea expresie care i s-a văzut pe chip a fost una de groază totală. A privit în jos, iar noi toți i-am urmărit privirea. O săgeată subțire de lemn îi ieşea din piept şi, în momentul în care ochii lui au văzut-o, Henrik şi-a ridicat mâna să o atingă şi s-a clătinat. O mulțime umană ar fi izbucnit în haos, dar vampirii s-au aruncat la podea aproape în linişte. Singura persoană care a țipat a fost Bătrâna Pitie oarbă, care cerea să ştie ce se întâmplase şi de ce toată lumea era atât de tensionată. Cele două britlingene au sărit pe scenă, s-au dus spre Kentucky şi s-au aşezat în fața lui, cu armele în mâini şi pregătite de atac. André efectiv a zburat din scaunul său din public şi a aterizat în fața lui Sophie-Anne. Iar Quinn a străbătut scena rapid, cu paşi mari, ca să mă tragă pe mine la pământ, şi a încasat a doua săgeată, cea de rezervă, care îi era destinată lui Henrik. Fusese inutilă. Henrik era deja mort când a căzut pe podea.

# Capitolul 14

BATANYA A ARUNCAT O STEA şi l-a ucis pe asasin. Stătea cu fața la mulțime, aşa că l-a văzut pe vampirul care rămăsese în picioare după ce toți ceilalți se aruncaseră prudenți la podea. Acest vampir nu trăgea săgețile cu un arc; *le arunca,* şi de aceea a reuşit să treacă neobservat. Chiar şi în grupul acesta, cineva care avea la el un arc ar fi atras măcar puțin atenția.

Numai un vampir putea să arunce o săgeată şi să ucidă pe cineva. Poate că numai un britlingen putea să arunce o stea cu colțurile ascuțite ca lamele în aşa fel încât să decapiteze un vampir.

Mai văzusem vampiri decapitați înainte şi nu se face atâta mizerie pe cât te-ai aştepta; nu ca atunci când i se taie capul unui om. Dar nici plăcut nu e şi, când am văzut cum se rostogoleşte capul de pe umeri pe podea, am avut un moment de greață cumplită. M-am dus de-a buşilea până la Quinn să văd în ce stare e.

— Nu e grav, a spus imediat. Nu e grav, e în umăr, nu în inimă.

S-a rostogolit, ca să se aşeze pe spate. Vampirii din Louisiana au sărit cu toții pe platformă s-o înconjoare pe regină, doar la o secundă după André. După ce s-au asigurat că pericolul fusese îndepărtat, s-au strâns în jurul nostru.

Cleo şi-a aruncat jacheta smochingului şi şi-a smuls cămaşa albă plisată. A împăturit-o şi a făcut din ea un tampon cu mişcări atât de rapide încât cu greu am putut să urmăresc.

— Ține asta, mi-a zis, şi mi-a dat-o mie, luându-mi mâna ca să mi-o aşeze aproape de rană. Pregăteşte-te să apeşi tare.

N-a aşteptat să confirm că aşa voi face.

— Tu rezistă acolo, i-a spus lui Quinn.

Şi şi-a pus mâinile puternice pe umerii lui ca să-l țină, în timp ce Gervaise a tras săgeata afară.

Quinn a scos un răget, în mod nu foarte surprinzător. Următoarele câteva minute au fost destul de grele. Eu am apăsat tamponul pe rană, iar Cleo, în timp ce-şi punea jacheta peste sutienul de dantelă neagră, i-a ordonat lui Hervé, amantul ei uman, să-şi doneze şi el cămaşa. Trebuie să spun că acesta şi-a smuls-o imediat. A fost ceva chiar şocant să văd un piept păros dezgolit în mijlocul acestor finețuri de seară. Şi a fost foarte ciudat că am remarcat asta după ce tocmai văzusem cum capul unui tip îi zboară de pe umeri.

Am ştiut că Eric este lângă mine înainte să vorbească, pentru că m-am simțit mai puțin speriată. A îngenuncheat, ca să fie la nivelul meu. Quinn se concentra să nu țipe şi avea ochii închişi de parcă ar fi fost inconştient şi se mai întâmplau încă multe în jurul meu. Dar Eric era chiar lângă mine şi mă simțeam… nu chiar calmă, dar mai puțin agitată. Pentru că era el acolo. Detestam asta.

— O să se facă bine, spuse Eric.

Nu părea deosebit de bucuros, dar nici dezamăgit.

— Bine, am spus.

— Ştiu, n-am prevăzut ce-o să se întâmple.

— Aha, şi te-ai fi aruncat în fața mea?

— Nu, spuse Eric simplu. Pentru că s-ar fi putut întâmpla să fiu lovit în inimă şi să mor. Dar m-aş fi năpustit să te trag din calea săgeții dacă aş fi avut timp.

Nu ştiam ce să mai zic.

— Ştiu că e posibil să mă urăşti că te-am salvat de muşcătura lui André, spuse încet, dar eu chiar sunt cel mai puțin rău dintre cele două rele.

M-am uitat lung la el, dintr-o parte.

— Ştiu, am zis, în timp ce sângele lui Quinn din tamponul improvizat îmi păta mâinile. Nu cred c-aş fi preferat să mor mai degrabă decât să fiu muşcată de André, dar eram pe aproape.

A râs, iar Quinn a deschis încet ochii.

— Vârcolacul îşi recapătă cunoştinţa, spuse Eric. Îl iubeşti?

— Nu ştiu încă.

— Dar pe mine m-ai iubit?

Sosi o echipă de brancardieri. Bineînţeles că aceştia nu erau paramedici obişnuiţi. Paramedicii obişnuiţi nu ar fi fost bineveniţi în hotel. Erau vârcolaci şi teriantropi care lucrau pentru vampiri, iar şefă lor, o tânără care arăta ca un urs de pluş, spuse:

— O să avem grijă să se vindece în timp record, doamnă.

— O să vin să văd cum se simte mai târziu.

— O să avem grijă de el, spuse. O să-i fie bine în mijlocul nostru. E un privilegiu să avem grijă de Quinn.

Quinn dădu aprobator din cap.

— Gata, puteţi să mă mutaţi, zise, dar cu dinţii încleştaţi.

— Ne vedem mai târziu, am spus, luându-l de mână. Eşti cel mai curajos dintre curajoşi, Quinn.

— Iubito, zise muşcându-şi buza de jos de durere. Să fii atentă.

— Nu-ţi face griji pentru ea, spuse un tip negru cu o tunsoare afro scurtă. Are gardieni.

Îl privi rece pe Eric. Eric întinse mana, iar eu am apucat-o, ca să mă pot ridica în picioare. Mă dureau un pic genunchii după întâlnirea cu podeaua tare.

După ce l-au pus pe targa şi l-au ridicat, Quinn păru că-şi pierde din nou cunoştinţa. Am vrut să mă duc după el, dar negrul şi-a întins braţul. Arăta ca de abanos sculptat, muşchii erau foarte bine conturaţi.

— Soro, tu stai aici, spuse. De-acum e treaba noastră. Am urmărit cum îl duc de acolo. După ce nu i-am mai văzut, m-am uitat în jos, la rochie. Incredibil, dar era în regulă. Nici murdară, nici pătată de sânge, ci doar puţin şifonată. Eric aştepta.

— Dacă te-am iubit?

Ştiam că Eric n-o să renunţe, aşa că ar fi fost cazul să mă gândesc la un răspuns.

— Poate. Într-un fel. Dar ştiam tot timpul că oricine ar fi fost cu mine, nu era adevăratul Eric. Şi am ştiut că, mai devreme sau mai târziu, o să-ți aminteşti cine erai şi ce erai.

— Se pare că n-ai răspunsuri cu da şi nu legate de bărbați, comentă el.

— Se pare că nici tu nu prea ştii ce simți pentru mine, am răspuns.

— Eşti un mister. Cine era mama ta şi cine era tatăl tău? Da, ştiu, o să spui că te-au crescut de copil şi că au murit când tu aveai o vârstă fragedă. Îmi amintesc că mi-ai spus povestea. Dar nu ştiu cât e de adevărată. Dacă este, atunci când a intrat sângele de zână în familia voastră? A venit de la unul dintre bunici? Eu asta cred.

— Şi de ce e asta treaba ta?

— Ştii că-i treaba mea, acum că suntem legați.

— O să se stingă legătura asta? O să se stingă, nu? N-o să fim mereu aşa.

— Mie îmi place să fim aşa. Şi ție îți place, spuse şi părea al naibii de sigur.

— Cine era vampirul care a încercat să ne omoare? am întrebat, ca să schimb subiectul.

Speram că nu are dreptate şi oricum, din punctul meu de vedere, ne spuseserăm tot ce era de spus pe marginea subiectului.

— Să mergem să vedem, spuse, şi mă luă de mână. M-am dus după el pur şi simplu pentru că voiam să ştiu.

Batanya stătea lângă corpul vampirului, care îşi începuse deja rapida dezintegrare tipică. Îşi recuperase steaua şi acum o lustruia de pantaloni.

— Bună aruncare, spuse Eric. Cine era? Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Tipul cu săgețile, tot ce ştiu şi tot ce mă interesează.

— Era singurul?

— Da.

— Poți să-mi spui cum arăta?

— Eu am stat chiar lângă el, interveni un vampir mititel.

Era foarte slab şi înalt cam de un metru şi jumătate. Părul lung îi atârna pe spate. Dacă ar fi fost trimis la închisoare, probabil că ar fi apărut unii să bată la uşa celulei lui în mai puţin de treizeci de minute. Ar fi fost dezamăgiţi, bineînţeles, dar pentru un ochi neatent, chiar părea cea mai uşoară ţintă din lume.

— Era un tip puternic. Şi nu era îmbrăcat de sărbătoare. Pantaloni de doc şi o cămaşă în dungi... după cum se vede.

Deşi corpul se înnegrea şi se dezintegra, cum se întâmplă cu cadavrele vampirilor, hainele, evident, erau intacte.

— Poate are un permis de conducere? am sugerat. Era ceva aproape natural pentru un om, dar nu şi pentru un vampir. Oricum, merita să încercăm.

Eric s-a ghemuit şi a verificat în buzunarul din faţă al bărbatului. N-a găsit nimic, şi nici în celălalt şi, fără să ezite, l-a răsucit. M-am dat vreo doi paşi înapoi, ca să mă feresc de praful de cenuşă stârnit. Era ceva în buzunarul de la spate: un portofel obişnuit. Şi înăuntru se afla şi un permis.

Fusese eliberat în Illinois. La grupa sangvină era trecut „NA". Mda, sigur era vampir. Am citit peste umărul lui Eric că pe vampir îl chema Kyle Perkins. În dreptul vârstei trecuse „V3", adică era vampir de numai trei ani.

— Probabil că era arcaş înainte să moară, am spus. Pentru că asta nu e o deprindere pe care s-o dobândeşti imediat, mai ales când eşti atât de tânăr.

— Sunt de acord, răspunse Eric. Şi în timpul zilei vreau să verifici toate locurile din zonă unde se poate practica tir cu arcul. Aruncarea săgeţilor nu e ceva care se poate improviza. Tipul s-a antrenat. Săgeţile au fost făcute special. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu Kyle Perkins şi de ce tâlharul ăsta a acceptat să participe la întrunire şi să omoare pe cineva.

— Deci era un... asasin de vampiri?

— Da, cred că da. Cineva ne manevrează cu mare atenţie. Bineînţeles că acest Perkins a fost un plan de rezervă în cazul în care procesul ar fi ieşit prost. Şi dacă n-ai fi fost tu, procesul

ar fi putut să iasă foarte prost. Cineva s-a chinuit din greu să se joace cu temerile lui Henrik Feith şi prostul de Henrik era gata să spună cine. Kyle ăsta a fost introdus pentru a evita exact asta.

Apoi sosi echipa de curăţenie: un grup de vampiri cu un sac pentru cadavru şi produse de curăţat. Menajerele umane n-aveau să fie puse să-l măture pe Kyle. Din fericire, erau toate ocupate cu aranjarea camerelor vampirilor, care le erau inaccesibile în timpul zilei.

Foarte repede, resturile lui Kyle Perkins au fost adunate şi duse şi doar un singur vampir a mai rămas, ca să dea cu un aspirator micuţ. Să vedem *acum.* investigaţii la locul crimei.

Am simţit mişcare şi am ridicat privirea. Uşile de serviciu erau deschise şi o mulţime de angajaţi intrau în încăperea uriaşă ca să adune scaunele. În mai puţin de cincisprezece minute, decorul de judecată al lui Quinn a fost strâns, sub îndrumarea surorii sale. Apoi o formaţie a urcat pe scenă, iar în sală se făcea loc pentru dans. Nu mai văzusem aşa ceva. Mai întâi un proces, apoi câteva crime, apoi dans. Viaţa merge mai departe. Sau, în cazul ăsta, moartea continuă. Eric spuse:

— Mai bine te duci să vezi ce face regina.

— Sigur că da. Poate vrea să-mi spună câteva cuvinte.

M-am uitat în jur şi am zărit-o destul de repede pe Sophie-Anne. Era înconjurată de o mulţime de persoane care o felicitau pentru verdictul favorabil. Bineînţeles, ar fi fost la fel de bucuroşi şi s-o vadă executată sau orice s-ar fi întâmplat dacă Bătrâna Pitie ar fi hotărât moartea. Apropo de B.P.

— Eric, unde s-a dus bătrâna? am întrebat.

— Bătrâna Pitie este oracolul original pe care l-a consultat Alexandru, spuse cu o voce destul de neutră. Era atât de venerată, încât chiar şi la vârsta înaintată pe care o avea a fost convertită de vampirii primitivi din vremea aceea. Şi acum a ajuns să reziste mai mult decât ei toţi.

N-am vrut să mă gândesc la cum se hrănea înainte de apariţia sângelui sintetic care transformase lumea vampirilor. Cum se târa după prada ei umană? Poate că i se aduceau

oameni, aşa cum proprietarii de şerpi aduceau şoareci vii animalelor lor.

— Ca să-ți răspund la întrebare, bănuiesc că însoțitoarele au dus-o în apartamentul ei. E adusă afară doar la ocazii speciale.

— Ca argintăria, am spus serioasă şi după aia am chicotit.

Spre surprinderea mea, Eric zâmbi şi el. Avea zâmbetul acela frumos care-i făcea gropițe la colțurile gurii.

Ne-am ocupat locurile în spatele reginei. Nici nu eram sigură că mi-a remarcat prezența, era prea ocupată să fie frumoasa balului. Dar, într-o scurtă pauză în conversație, s-a întors spre mine şi m-a luat de mână, apoi m-a strâns uşor.

— Vorbim mai târziu, spuse şi apoi salută o femeie-vampir voinică, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni, împodobit cu paiete. Maude, spuse Sophie-Anne, cât mă bucur să te văd. Cum mai merg lucrurile în Minnesota?

Chiar atunci, o bătaie într-un pupitru de pe scenă a atras atenția tuturor către formație. Erau toți vampiri, remarcasem asta de la început. Tipul cu părul lins de pe podium spuse:

— Dragi vampiri, dacă sunteți gata să faceți gălăgie, noi suntem gata să cântăm! Eu sunt Rick Clark, aceasta este formația... Dansul Morților!

Urmară nişte aplauze firave, din politețe.

— În deschiderea serii, vi-i prezint pe doi dintre cei mai buni dansatori din Rhodes, cu amabilitatea Blue Moon Productions. Să-i primim cum se cuvine pe... Sean şi Layla!

Perechea care intră în mijlocul ringului era uimitoare, remarcai asta indiferent dacă erai om sau vampir. Erau ei înşişi din categoria celor cu sânge rece, deşi el era foarte bătrân, iar ea cred că proaspăt transformată. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată şi purta o rochie de dantelă bej care i se adunase în jurul picioarelor de primă clasă. Partenerul ei era probabil singurul vampir cu pistrui pe care îl văzusem, iar părul lui roşcat era aproape la fel de lung ca al ei.

Fiecare dintre ei n-avea ochi decât pentru celălalt şi dansau

împreună de parcă ar fi fost într-un vis.

Nu mai văzusem nimic asemănător şi, din cât era de încântat publicul, se pare că nimeni nu mai văzuse.

Când muzica se apropie de sfârşit – şi nici până în ziua de azi n-am putut să-mi aduc aminte ce melodie era – Sean o înclină pe Layla pe spate, se apleacă deasupra ei şi muşcă. Eu am fost şocată, dar ceilalţi păreau că se aşteptau la asta şi chiar le făcu şi lor poftă. Sophie-Anne se întinse la André (deşi nu prea mult, fiindcă el nu era cu mult mai înalt decât ea) şi Eric se uită la mine cu acea lumină fierbinte în ochi care mă făcu să devin precautā.

Mi-am întors atenţia hotărâtă spre ringul de dans şi am aplaudat frenetic când cei doi s-au înclinat în faţa publicului. Când muzica a început din nou, mai multe cupluri li s-au alăturat. Din obişnuinţă, m-am uitat în jur după Bill, dar nu l-am văzut nicăieri.

— Hai să dansăm, spuse Eric, iar eu am descoperit că nu pot să-l refuz.

Ne-am dus pe ring alături de regină şi potenţialul ei rege şi i-am văzut pe Russell Edgington şi soţul său, Bart, venind să danseze şi ei. Păreau aproape la fel de încântaţi unul de celălalt ca artiştii dansatori.

Nu pot să cânt, dar slavă Domnului că pot dansa. Iar Eric luase şi el câteva lecţii în vreo sală de bal de-a lungul secolelor. Am luat poziţia de dans şi am pornit. Nu eram sigură ce dans e, dar el ştia să conducă, aşa că mi-a fost uşor să-l urmez. Ştiu doar că semăna foarte mult cu valsul.

— Drăguţă rochie, spuse dansatoarea Layla când ne-am învârtit pe lângă ei.

— Mulţumesc, am răspuns şi i-am zâmbit.

De la o persoană adorabilă ca ea, era un compliment uriaş. Apoi, partenerul ei s-a aplecat s-o sărute şi au dispărut ca un vârtej în mulţime.

— Chiar *este* drăguţă rochia, spuse Eric. Iar tu eşti o femeie frumoasă.

Am fost uşor stânjenită. Mai primisem complimente înainte

– nu poți să fii chelneriță şi să nu primeşti complimente – dar majoritatea veniseră din partea unor tipi (în variate grade de beție) care îmi spuneau că sunt drăguță sau, într-un caz, că am o „etajeră” impresionantă. (JB du Rone şi Hoyt Fortenberry au tăcut cumva să-l calce pe picioare pe tip şi să şi verse o băutură pe el în acelaşi timp, pur şi simplu din întâmplare.)

— Eric, am spus, dar n-am putut să termin propoziția pentru că n-am ştiut ce să zic mai departe.

Trebuia să mă concentrez pe viteza cu care mi se mişcau picioarele. Dansam atât de repede, încât aveam senzația că zbor. Deodată, Eric mi-a lăsat mâna şi m-a apucat de talie şi când ne-am întors m-a răsucit în aer şi atunci chiar am zburat, cu puțin ajutor din partea unui viking. M-am bucurat ca un copil, cu părul fluturând, apoi el mi-a dat drumul şi m-a prins la doar câțiva centimetri de podea, apoi a mai tăcut-o o dată şi încă o dată, până când, în final, am ajuns cu picioarele pe podea, iar muzica s-a oprit.

— Mulțumesc, i-am spus, ştiind că probabil arătam de parcă m-ar fi luat vântul pe sus. Scuză-mă, o să mă duc la toaletă.

Mi-am făcut loc repede prin mulțime, încercând să nu rânjesc ca o tâmpită. Ar fi trebuit să fiu cu – a, da – *prietenul meu.* În loc să dansez cu altcineva până zbârnâi de fericire. Şi nu-mi era de nici un folos să mă scuz invocând legătura de sânge.

Sophie-Anne şi André nu mai dansau, ci stăteau cu un grup de alți vampiri. Deci n-aveau nevoie de mine, pentru că nu era nici un om pe care să-l „ascult”. Am zărit-o pe Caria dansând cu Gervaise şi păreau destul de fericiți. Caria era privită cu admirație de o mulțime de alți vampiri, iar asta îl făcea pe Gervaise să se umfle de mândrie. Era încântător ca tovarăşii săi vampiri să tânjească după ceea ce el avea deja.

Ştiam cum se simte Gervaise.

M-am oprit în loc.

Cumva... nu-i citeam gândurile, nu? Nu, nu puteam. Singura dată când am prins un fragment din gândurile unui

vampir, fragmentul acela păruse rece şi înşelător.

Dar cu siguranță ştiam cum se simțea Gervaise, la fel cum îi citisem şi gândurile lui Henrik. Erau pur şi simplu cunoştințele mele despre bărbați şi reacțiile lor sau cunoştințele despre vampiri, ori puteam să simt mai bine emoțiile vampirilor de când băusem din sângele lui Eric pentru a treia oară? Sau se extinsese capacitatea, sau talentul sau blestemul meu – oricum i-aş fi zis – şi la vampiri, din moment ce eram eu însămi mai aproape de a ajunge ca ei?

Nu. Nu, nu, nu. Simțeam că sunt eu însămi. Mă simțeam umană. Mă simțeam caldă. Respiram. Trebuia să mă duc la baie. Şi-mi era şi foame. M-am gândit la faimosul tort de ciocolată al bătrânei doamne Bellefleur. Mi-a lăsat gura apă. Îhî, foarte uman.

Bine, atunci, această nouă afinitate pentru vampiri se va risipi, la fel cum se va risipi şi surplusul de putere, în timp. M-am gândit c-am băut de la Bill de vreo două ori; sau poate mai mult. Şi de trei ori de la Eric. Şi de fiecare dată când le-am băut sângele, după două-trei luni puterea şi acuitatea pe care le dobândisem din porția respectivă s-au diminuat. Deci tot aşa o să se întâmple şi de data asta, nu? M-a trecut un fior. Cu siguranță că da.

Jake Purifoy stătea sprijinit de perete şi se uita la cuplurile care dansau. Îl zărisem şi mai devreme cum conducea o vampiriță în jurul ringului, iar ea râdea. Deci Jake nu era cu totul melancolic şi mă bucuram.

— Salut, am spus.

— Sookie, ce mai proces.

— Da, a fost înfricoşător.

— De unde venea tipul ăla?

— Cred că era un ucigaş plătit. Eric m-a pus să verific mâine toate poligoanele de tir ca să-i dau de urmă şi să aflu cine l-a angajat.

— Bine. A fost pe aproape, îmi pare rău, spuse încurcat. Probabil că te-ai speriat.

Eram mult prea îngrijorată în legătură cu Quinn ca să mă

mai gândesc că săgeata venea în direcția mea.

— Cred că da. Distracție plăcută.

— Ceva tot trebuie să compenseze faptul că nu te mai poți transforma, spuse Jake.

— Nu ştiam c-ai încercat. Nu găseam ce altceva să zic.

— De mai multe ori, răspunse.

Ne-am uitat unul la celălalt preț de o clipă foarte lungă.

— Păi, eu mă duc să-mi caut o altă parteneră, îmi spuse şi se îndreptă spre o creatură care venise cu grupul lui Stan Davis din Texas.

Părea bucuroasă să-l vadă apropiindu-se.

Până să se întâmple asta eu intrasem deja la toaletă, care bineînțeles că era mică; majoritatea femeilor de la Piramida din Gizeh n-aveau nevoie să folosească o astfel de încăpere decât pentru a-şi pieptăna părul. Era acolo şi o însoțitoare, oferind un serviciu pe care nu-l mai întâlnisem înainte, deşi citisem despre asta în cărți. Trebuia să-i las bacşiş. Mai aveam încă poşetuța mea de seară, în care țineam şi cheia de la cameră şi am răsuflat uşurată când mi-am amintit că strecurasem înăuntru şi câțiva dolari, împreună cu nişte şervețele şi bomboane mentolate şi o perie mică. I-am făcut un semn cu capul însoțitoarei, o femeie uscățivă, cu pielea închisă la culoare şi o față nefericită.

M-am ocupat de treburi în cabina drăguță şi curată şi apoi am ieşit să mă spăl pe mâini şi să încerc să-mi aranjez părul. Însoțitoarea, care avea un ecuson pe care scria „Lena”, a dat drumul la apă pentru mine, ceea ce mi s-a părut foarte ciudat. Adică ştiu şi eu să deschid un robinet. Dar m-am spălat pe mâini şi am folosit prosopul pe care mi l-a întins ea, gândindu-mă că ăsta era obiceiul şi nu trebuie să fiu nepoliticoasă. Am lăsat doi dolari în bolul cu bacşişuri, iar ea a încercat să-mi zâmbească, dar era prea nefericită ca să-i iasă. Probabil că avea o seară proastă.

— Mersi, am spus, şi m-am întors să ies.

Nu ştiu de ce, dar m-am uitat în oglinda de pe partea interioară a uşii înainte să trag de clanță. Am văzut-o pe Lena,

care se uita la mine de parcă ar fi vrut să-mi înfigă un cuțit în spate. Părea atât de nefericită pentru că trebuia să-şi reprime ura față de mine.

Ai întotdeauna un sentiment neplăcut când ştii că cineva te urăşte, mai ales dacă nu are un motiv întemeiat. Dar problemele ei nu erau ale mele şi dacă nu voia să răsucească robinetul pentru femei care ieşeau cu vampiri, putea să-şi găsească o altă slujbă. Oricum n-aveam nevoie să-mi deschidă ea blestematul de robinet, pentru numele lui Dumnezeu!

Deci mi-am făcut drum prin mulțime să văd dacă regina avea oameni în jurul ei care necesitau scanare (nu) sau dacă găsesc vreun vârcolac sau alt schimbător care să mă pună la curent cu starea lui Quinn (nu).

Dar m-a lovit norocul şi l-am găsit pe vrăjitorul cu vremea, vrăjitorul mascul pe care îl zărisem mai devreme. Mărturisesc c-am fost un pic mândră să descopăr că bănuielile mele se adeveriseră. Faptul că se afla aici în seara asta era o recompensă pentru meritele lui, deşi n-am putut detecta cine era patronul lui. Vrăjitorul de la vreme avea o băutură într-o mână şi o femeie între două vârste la braț. Doamna Vrăjitor, am descoperit imediat după o plonjare rapidă în piscina lui mentală. Spera ca ea să nu fi observat că era foarte interesat de frumoasa dansatoare şi de blonda drăguță care venea spre el, cea care se uitase la el mai devreme de parcă l-ar fi recunoscut. Oh... asta eram eu.

N-am reuşit să-i aflu numele, ceea ce ar fi făcut introducerea mai uşoară, şi nu ştiam ce să-i spun. Dar era o persoană despre care Sophie-Anne ar fi trebuit să ştie. Cineva îl folosise împotriva ei.

— Salut, am spus, oferindu-le cel mai încântător zâmbet.

Soția mi-a zâmbit şi ea, un pic precaută, pentru că perechile serioase nu erau în mod normal abordate de tinere necăsătorite (aruncase o privire la mâna mea stângă) la petreceri elegante. Zâmbetul tipului arăta mai degrabă înspăimântat.

— Vă simțiți bine la petrecere? am întrebat.

— Da, e o seară reuşită, spuse soţia.
— Numele meu e Sookie Stackhouse, am spus plină de farmec.
— Olive Trout, răspunse ea şi am dat mâna. El e soţul meu, Julian.
Habar n-avea ce era soţul ei.
— Sunteţi din zonă?
Cercetam mulţimea cât se poate de discret. Nu ştiam ce să fac cu ei mai departe, acum că-i găsisem.
— Nu te-ai uitat la posturile locale, spuse Olive mândră. Julian prezintă vremea pe Canalul 7.
— Ce interesant, am zis, cu absolută sinceritate. Aş vrea să veniţi cu mine, ştiu pe cineva căruia i-ar plăcea să vă cunoască.
În timp ce trăgeam de cei doi prin mulţime, am început să am îndoieli. Dacă Sophie-Anne ar fi vrut să se răzbune? Dar asta n-ar fi avut sens. Important era nu că *exista* un vrăjitor care se ocupa cu vremea, important era că cineva îl angajase pe Julian Trout să prezică vremea pentru Louisiana şi reuşise cumva să amâne reuniunea până când Katrina va fi devastat statul.
Julian era suficient de inteligent încât să-şi dea seama că e ceva în neregulă cu entuziasmul meu şi mă temeam că vor renunţa amândoi să înainteze. Am fost uşurată când am zărit capul blond al lui Gervaise. L-am strigat pe nume cu o voce însufleţită de parcă nu mai vorbisem cu el de secole. Până să ajung la el, aproape că-mi pierdusem răsuflarea de cât trăsesem de soţii Trout, aşa repede şi cu emoţii.
— Gervaise, Caria, am spus, aşezându-i pe cei doi în faţa şerifului de parcă i-aş fi scos din apă. Ea e Olive Trout, iar el e soţul ei, Julian. Regina e nerăbdătoare să cunoască pe cineva ca Julian. Chiar *se pricepe la vreme.*
OK, nu foarte subtil. Dar Julian se albi la faţă. Da, cu siguranţă conştiinţa lui ştia ceva de nişte rele.
— Scumpule, ţi-e rău? întrebă Olive.
— Trebuie să mergem acasă, zise el.

— Nu, nu, nu, spuse Caria, băgându-se în vorbă. Gervaise, iubitule, mai ții minte când a zis André că, dacă auzim de cineva care e o autoritate în materie de meteorologie, el şi mai ales regina ar vrea să stea de vorbă cu persoana respectivă?

Îi cuprinse cu brațele pe soții Trout şi le zâmbi. Olive părea confuză.

— Bineînțeles, răspunse Gervaise, când i se aprinse, în sfârşit, becul. Mulțumesc, Sookie. Vă rog, veniți cu noi.

Şi îi luară pe soți cu ei.

Mă luase un pic amețeala de încântare că avusesem dreptate.

M-am uitat înjur şi l-am văzut pe Barry aşezând o farfurioară pe o tavă goală.

— Vrei să dansezi? am întrebat, pentru că Dansul Morților cânta o piesă mai veche a lui Jennifer Lopez, într-un aranjament modern.

Barry nu prea voia, dar l-am tras de mână şi imediat am ajuns să dăm din fund pe tot ringul şi să ne simțim bine. Ce bine e să dansezi ca să elimini tensiunea şi să te pierzi, chiar dacă numai pentru puțin timp. Nu eram atât de bună ca Shakira la mişcări, dar poate că dacă mai exersam din când în când…

— Ce faci? întrebă Eric şi n-avea chef de glume. Era rece şi dezaprobator.

— Dansez. De ce?

I-am făcut un semn cu mâna să facă paşi. Dar Barry se oprise deja şi ridică uşor mâna să-şi ia la revedere.

— Mă simțeam şi eu bine! am protestat.

— Îți scuturai podoabele în fața tuturor masculilor din încăpere, zise. Ca o…

— Stai un pic, frate! Opreşte-te chiar acum! Am ridicat un deget ca să-l ameninț.

— Ia-ți degetul din fața mea.

Am inspirat adânc, ca să nu spun ceva de neiertat şi să întâmpin valul de furie cu plăcere – *nu* eram legată de el cu lanțul – când un braț subțire şi puternic mă apucă şi o voce

necunoscută cu accent irlandez spuse:

— Dansezi, dragă?

În timp ce dansatorul roşcat care deschisese petrecerea din seara asta mă antrena într-un set de paşi mai potoliți, dar mai complicați, am văzut-o pe partenera lui că-l apucă pe Eric de încheietură şi face acelaşi lucru.

— Doar urmăreşte-mă şi calmează-te, fetițo. Eu sunt Sean.

— Sookie.

— Îmi pare bine să te cunosc. Dansezi bine.

— Mulțumesc. E un compliment puternic, dacă vine din partea ta. Chiar mi-a plăcut numărul vostru de mai devreme.

Simțeam cum se îndepărtează valul de furie.

— E partenera mea, spuse zâmbind.

Nu părea că i-ar fi uşor să zâmbească, dar asta l-a transformat dintr-un pistruiat slăbănog cu un nas ca o lamă, într-un bărbat care arăta că poate fi atrăgător.

— E un vis să dansezi cu Layla mea.

— E foarte frumoasă.

— O, da, şi pe dinăuntru şi pe dinafară.

— De cât timp sunteți parteneri?

— De dans, de doi ani, de viață, de mai mult de un an.

— După accent îmi dau seama că a fost mai complicat să ajungi aici.

I-am zărit pe Eric şi pe frumoasa Layla. Layla avea un zâmbet uşor pe buze şi vorbea cu Eric, care încă arăta cam posomorât. Dar nu furios.

— S-ar putea spune şi asta, încuviință. Desigur, sunt din Irlanda, dar sunt aici de...

Se încruntă ca să se gândească, iar fruntea i se încreți de parcă o bucată de marmură ar fi făcut cute.

— Sunt aici cam de o sută de ani, oricum. Uneori ne gândim să ne mutăm înapoi în Tennessee, de unde e Layla, dar încă nu ne-am hotărât.

Era o conversație destul de lungă, susținută de un tip care părea atât de tăcut.

— V-ați săturat să trăiți într-un oraş mare?

— Se întâmplă prea multe chestii împotriva vampirilor în ultima vreme. Frăția Soarelui, mişcarea Noaptea nu e a Morților, de parcă ar fi crescătorie pe aici.

— Frăția e peste tot, am răspuns. Şi simplul lor nume mă deprima.

— Şi ce o să se întâmple când or să afle şi de vârcolaci?

— Aoleo. Şi cred că o să se întâmple şi asta destul de curând. Tot aud de la vârcolaci că e inevitabil.

Poate vă gândiți că dintre toți supranaturalii pe care îi cunoşteam, măcar unul îmi va spune ce se întâmplă. Mai devreme sau mai târziu, vârcolacii şi teriantropii vor fi nevoiți să dezvăluie lumii secretul lor, sau vor fi eliminați de vampiri, intenționat sau nu.

— Ar putea izbucni chiar un război civil, spuse Sean, iar eu mi-am forțat mintea să se întoarcă la subiect.

— Între frăție şi supranaturali? A dat din cap că da.

— Mă gândesc că ar putea să se întâmple şi asta.

— Şi ce-ai face în cazul ăsta?

— Am trecut prin câteva războaie şi nu mai vreau să mai trec prin încă unul, spuse imediat. Layla n-a văzut Lumea Veche şi i-ar plăcea foarte mult, aşa că am merge în Anglia. Am putea dansa acolo sau am putea găsi pur şi simplu un loc unde să ne ascundem.

Oricât de interesantă ar fi fost povestea, nu mă apropiam de rezolvarea numeroaselor probleme cu care mă confruntam pe moment, pentru care aş fi epuizat degetele de la o mână. Cine îl plătise pe Julian Trout? Cine plasase bomba din cutia de Dr. Pepper? Cine ucisese restul vampirilor din Arkansas? Era aceeaşi persoană care pusese să fie omorât Henrik, cel care îl angajase pe ucigaşul plătit?

— Care a fost rezultatul? am spus cu voce tare.

— Poftim? întrebă confuz vampirul roşcat.

— Vorbeam singură. A fost o plăcere să dansez. Scuză-mă, trebuie să găsesc un prieten.

Am mai dansat cu Sean până am ajuns la marginea mulțimii, apoi ne-am despărțit. El îşi căuta deja partenera. De

regulă, cuplurile de vampiri nu rezistau atât de mult împreună. Chiar şi în cadrul mariajelor de sute de ani între regi şi regine, era necesară doar o singură vizită nupţială o dată pe an. Speram ca Sean şi Layla să fie excepţia.

M-am hotărât să-l caut pe Quinn, să văd ce face. Asta ar fi putut dura foarte mult pentru că habar n-aveam unde îl duseseră vârcolacii. Eram derutată de efectul pe care îl avea Eric asupra mea, amestecat cu începutul de afecţiune faţă de Quinn. Dar ştiam a cui sunt. Quinn îmi salvase viaţa în seara asta. Am început căutările prin a suna în camera lui, dar n-am primit nici un răspuns.

Dacă aş fi vârcolac, unde aş duce un tigru rănit? Păi, în nici un loc public, pentru că vârcolacii trebuiau să păstreze secretul. N-ar fi vrut ca angajaţii hotelului să audă vreun cuvânt sau vreo frază care să-i bage în aceeaşi oală cu ceilalţi supranaturali. Deci l-au dus pe Quinn în camera cuiva, nu? Deci cine avea o cameră individuală şi simpatiza cu vârcolacii?

Jake Purifoy, bineînţeles – fost vârcolac, actual vampir. Quinn putea fi acolo – sau undeva, jos, în garajul hotelului, sau în camera şefului pazei sau la infirmerie, dacă exista aşa ceva. Trebuia să încep de undeva. Am întrebat la recepţie, unde tipa mi-a zis fără probleme numărul camerei, deşi e drept că Jake şi cu mine eram înregistraţi ca fiind membri ai aceleiaşi delegaţii. Nu mai era recepţionerul care fusese atât de nepoliticos când ne-am cazat. Tipa de acum mi-a zis că am o rochie drăguţă şi că ar vrea şi ea una exact la fel.

Camera lui Jake era cu un etaj mai sus de a mea şi, înainte să ridic mâna să bat la uşă, am scanat întâmplător spaţiul mental din interior ca să număr câte persoane erau. Era un gol în aer care desemna creierul unui vampir (mai bine de atât nu pot s-o descriu) şi vreo două amprente umane. Dar am prins un gând care mi-a îngheţat degetele, chiar înainte să atingă uşa.

*... să moară cu toţii,* se auzi firav fragmentul de gând. N-a urmat nimic, totuşi, nimic care să clarifice sau să dezvolte ideea periculoasă. Deci am bătut şi atmosfera din cameră se

schimbă instantaneu. Jake deschise uşa şi nu părea prea primitor.

— Salut, Jake, am spus, cu un zâmbet cât am putut de inocent. Ce faci? Am venit să văd dacă nu cumva Quinn e aici, cu tine.

— Cu mine? Jake părea uimit. De când m-am transformat, de-abia dacă am mai vorbit cu Quinn, Sookie. Pur şi simplu nu mai avem despre ce să vorbim.

Probabil că arătam neîncrezătoare, aşa că el continuă repede:

— Oh, nu e vorba de Quinn, e vorba de mine. Nu pot să trec peste prăpastia dintre cine eram înainte şi cine sunt acum.

Îşi lăsă umerii în jos, plin de tristețe. Suna suficient de sincer. Şi am simțit multă compasiune pentru el.

— Oricum, spuse Jake, am ajutat să-l ducem la infirmerie şi pun pariu că e tot acolo. Împreună cu el sunt Bettina, teriantrop, şi un vârcolac, Hondo.

Jake ținea uşa închisă, nu voia să-i văd pe tovarăşii lui, dar ştia că eu puteam să-mi dau seama că mai erau şi alte persoane în cameră.

Nu era treaba mea, bineînțeles, dar era neliniştitor. Chiar în momentul în care i-am mulțumit şi m-am întors să plec, am început să analizez situația. Nu voiam nicidecum să-i creez şi alte probleme lui Jake, care şi aşa era tulburat, dar dacă era în vreun fel implicat în complotul care părea că-şi face loc pe holurile Piramidei, trebuia să aflu.

Dar să le luăm pe rând. Am coborât în camera mea şi am întrebat cum se ajunge la infirmerie şi mi-am notat cu atenție în carnețelul de lângă telefon. Apoi m-am furişat înapoi la uşa lui Jake, dar între timp grupul începuse să se împrăştie. Am văzut doi oameni din spate. Ciudat; nu eram sigură, dar unul dintre ei semăna cu morocănosul Joe, angajatul din zona bagajelor care stătea în fața calculatorului. Jake se întâlnise cu câțiva dintre angajații hotelului în camera lui. Poate că încă se simțea mai confortabil în prezența oamenilor decât a vampirilor. Dar, cu siguranță, i-ar fi ales mai degrabă pe

vârcolaci.

În timp ce stăteam acolo pe hol şi-l compătimeam, uşa se deschise şi Jake ieşi. Nu verificasem şi punctele goale, ci doar semnalele însuflețite. Greşeala mea. Jake păru un pic suspicios când mă văzu şi nu-l puteam învinovăți.

— Nu vrei să mergi cu mine? am întrebat.

— Ce?

Părea uimit. Nu era vampir de suficient de multă vreme încât să-i iasă schema cu chipul impenetrabil.

— Să-l vezi pe Quinn, am spus. Ştiu cum se ajunge la infirmerie şi, cum ai zis că n-ai mai vorbit cu el de multă vreme, m-am gândit că poate vrei să mergi cu mine, dacă-ți fac eu intrarea.

— Ce idee bună, Sookie, dar cred c-o să zic pas. Chestia e că majoritatea teriantropilor nu mă mai vor pe lângă ei. Quinn e mai bun ca majoritatea, sunt sigur, dar îl stânjenesc. Îi ştie pe tata, pe mama şi pe fosta mea prietenă; toți oamenii din vechea mea viață, cei care nu vor să mai audă de mine acum.

M-am grăbit să spun:

— Jake, îmi pare foarte rău. Îmi pare rău că Hadley te-a transformat, dacă tu nu voiai. Ținea la tine şi nu voia să mori.

— Dar am murit, Sookie, răspunse Jake. Nu mai sunt acelaşi tip. Dar ştii şi tu.

Mi-a luat brațul şi l-a ridicat şi s-a uitat la cicatricea pe care o aveam acolo, cea făcută de el cu dinții.

— Şi nici tu n-o să mai fii niciodată la fel, spuse, şi se îndepărtă.

Nu cred că ştia unde se duce, dar pur şi simplu voia să plece de lângă mine.

L-am privit până când a dispărut. Nu s-a întors să se uite înapoi.

Şi aşa nu mă simțeam în apele mele, iar întâlnirea asta a început să mă deprime şi mai tare. M-am târât până la lift, hotărâtă să găsesc afurisita de infirmerie. Regina nu-mi dăduse semn pe pager, deci probabil se întreținea cu alți vampiri, încercând să afle cine îl angajase pe vrăjitorul cu

vremea şi, în general, se bucura de izbândă. Scăpase de proces, avea o moştenire frumoasă şi şansa să-l pună pe iubitul ei André la conducere. Regina Louisianei ieşise basma curată şi eu încercam să nu fiu întristată. Sau aveam dreptul să fiu? Hmm, să vedem. Dădusem o mână de ajutor la oprirea procesului, deşi nu mă aşteptasem să se termine atât de brusc şi de total cum se întâmplase în cazul bietului Henrik. Pentru că fusese găsită nevinovată, urma să primească moştenirea, aşa cum se stabilise prin contractul de căsătorie. Şi cine avusese ideea cu André? Şi se dovedise că avusesem dreptate în legătură cu vrăjitorul. OK, poate că trebuia să fiu un pic întristată că soarta fusese neînțelegătoare cu mine. Plus că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să aleg între Quinn şi Eric, deşi nu din vina mea. Ținusem o bombă în mână timp de foarte multe minute. Bătrâna Pitie nu era o membră a fan-clubului meu, iar majoritatea vampirilor o venerau. Aproape că fusesem ucisă cu o săgeată. În fine, avusesem şi seri mai rele.

Am găsit infirmeria, care a fost mai uşor de localizat decât mi-am imaginat, pentru că uşa era deschisă şi am auzit un râs familiar care venea din încăpere. Am intrat şi l-am văzut pe Quinn, care vorbea cu femeia care semăna cu ursul de pluş, probabil Bettina, şi cu tipul de culoare, probabil Hondo. Era şi Clovache acolo. Avea încă armura pe ea, dar reuşea să pară relaxată.

— Sookie, spuse Quinn.

El îmi zâmbi, dar nu şi cei doi teriantropi. Cu siguranță eram un musafir nepoftit.

Dar nu venisem să-i văd pe ei, venisem să-l văd pe bărbatul care-mi salvase viața. M-am dus lângă el, l-am lăsat să mă privească şi i-am zâmbit. M-am aşezat pe scaunul de lângă pat şi l-am luat de mână.

— Spune-mi cum te simți, i-am zis.

— Am scăpat ca prin urechile acului. O să mă fac bine.

— Ați putea să ne scuzați un moment, vă rog? M-am uitat la ceilalți trei din cameră şi am fost cât se poate de politicoasă.

— Mă întorc să-l păzesc pe Kentucky, spuse Clovache şi se făcu nevăzută.

E posibil să-mi fi făcut cu ochiul înainte să dispară.

Bettina părea nemulțumită, de parcă până acum ar fi fost un elev-monitor, iar acum venise profesorul să-i ia locul şi să-i smulgă autoritatea.

Hondo mi-a aruncat o privire întunecată în care am văzut mai mult decât o urmă de amenințare.

— Să te porți frumos cu omul meu, spuse. Să nu-l superi.

— Niciodată, am răspuns.

N-a putut găsi nici un pretext ca să rămână, mai ales că rănitul Quinn părea că vrea să vorbească cu mine, aşa că plecă.

— Am tot mai mulți fani, am spus, uitându-mă după ei cum ies.

M-am ridicat şi am închis uşa după ei. Aveam destulă intimitate, dacă Barry sau vreun vampir nu stăteau de partea cealaltă a uşii.

— Asta e momentul în care îmi dai papucii pentru vampirul ăla? întrebă Quinn.

Orice urmă de bună dispoziție dispăruse de pe chipul lui şi stătea nemişcat.

— Nu, ăsta e momentul în care îți spun ce s-a întâmplat şi tu asculți şi după aia vorbim.

Am spus asta de parcă eram sigură că o să accepte, dar era departe de a fi aşa, iar inima îmi bătea înfundat în gât în timp ce aşteptam să-mi răspundă. În cele din urmă a încuviințat din cap, iar eu am închis ochii în semn de uşurare, strângându-i mâna stângă cu mâinile mele.

— OK, am spus, făcându-mi curaj, şi am dat drumul poveştii, sperând că o să vadă că Eric este cel mai puțin rău dintre cele două rele.

Quinn nu şi-a retras mâna, dar nici n-a ținut-o strâns pe a mea.

— Eşti atât de legată de Eric, zise.

— Da.

— Deci ai schimbat sânge cu el de cel puțin trei ori.
— Da.
— Ştii că poate să te transforme oricând are chef?
— Quinn, oricare dintre noi poate fi transformat oricând are chef un vampir. Chiar şi tu. Poate c-o să fie nevoie de doi să te țină şi unul să-ți scoată tot sângele şi să-ți dea de-al lui, dar tot s-ar putea întâmpla.
— Acum, c-ați făcut atâtea schimburi, n-o să dureze mult dacă se hotărăşte. Şi asta din cauza lui André.
— Nu pot să mai fac nimic acum. Aş vrea să pot. Aş vrea să-l şterg pe Eric din viața mea. Dar nu pot.
— Decât dacă ar fi tras în țeapă, spuse Quinn. Am simțit un junghi în inimă, care aproape că m-a făcut să-mi duc mâna la piept.
— Dar nu vrei să se întâmple asta. Quinn îşi încleşta buzele.
— Nu, bineînțeles că nu!
— Ții la el. Ah, *rahat.*
— Quinn, ştii că eu şi cu Eric am fost împreună o vreme, dar a fost amnezic şi nu-şi aminteşte. Adică ştie că aşa a fost, dar nu-şi aminteşte deloc.
— Dacă povestea asta mi-ar fi spus-o altcineva, ştii ce-aş fi crezut.
— Quinn, eu nu sunt altcineva.
— Iubito, nu ştiu ce să zic. Țin la tine şi-mi place să-mi petrec timpul cu tine. Îmi place să facem dragoste. Îmi place să mănânc la masă cu tine. Îmi place să gătim împreună. Îmi place aproape totul la tine, inclusiv darul tău. Dar nu pot să te împart.
— Eu nu umblu cu doi tipi în acelaşi timp.
— Ce spui?
— Spun că vreau să rămân cu tine, dacă tu nu-mi spui că vrei altceva.
— Şi ce-o să faci când Domnul Mare şi Blond îți spune să sari în pat cu el?
— O să-i spun că sunt logodită cu… dacă ai şi tu de gând să

te logodeşti.
Quinn s-a răsucit neliniştit în patul îngust.
— Mă vindec, dar sufăr, recunoscu. Părea foarte obosit.
— Nu te-aş deranja cu toate astea, dacă nu mi s-ar părea că e ceva foarte important, am spus. Încerc să fiu sinceră cu tine. Absolut sinceră. Ai încasat săgeata în locul meu, măcar atât pot să fac în schimb.
— Ştiu, Sookie. Sunt un bărbat care ştie aproape întotdeauna ce vrea, dar trebuie să-ți spun... acum nu ştiu ce să zic. Credeam că suntem perfecți unul pentru celălalt, până să se întâmple asta.
Din ochii lui Quinn izbucniră parcă flăcări.
— Dacă ar muri, n-am mai avea probleme.
— Dacă l-ai omorî, eu aş avea o problemă, am spus.
Nu puteam să fiu mai directă de atât. Quinn închise ochii.
— Va trebui să ne gândim din nou la asta când eu voi fi vindecat complet, iar tu vei fi odihnită şi relaxată...
— Trebuie să te vezi şi cu Frannie. Eu sunt atât de...
Am crezut că o să-i dea lacrimile şi m-am îngrozit. Dacă el plângea, aş fi plâns şi eu şi lacrimile erau ultimul lucru de care aveam nevoie. M-am întins înainte atât de mult încât am crezut că o să cad peste el şi l-am sărutat, adică doar mi-am apăsat uşor buzele peste ale lui. Dar după aceea el m-a apucat de umăr şi m-a tras înapoi către el şi au fost mai multe de explorat, căldura şi intensitatea lui... dar apoi s-a oprit să respire şi momentul s-a încheiat. Încerca să nu se strâmbe de durere.
— Oh, îmi pare rău.
— Să nu te scuzi niciodată pentru un sărut ca ăsta, spuse.
Şi nu mai părea că i-ar veni să plângă.
— E clar că e ceva între noi, Sookie. Nu vreau ca porcăriile lui André să strice asta.
— Nici eu, am răspuns.
Nu voiam să renunț la Quinn, şi nu datorită atracției fizice explozive dintre noi. André mă înspăimânta şi cine ştie ce intenții avea? Eu, cu siguranță, nu ştiam. Bănuiam că nici

Eric nu ştia, dar el n-avea niciodată aversiune faţă de putere.

Mi-am luat la revedere de la Quinn, deşi n-aş fi vrut, şi m-am îndreptat înapoi către sala de dans. Mă simţeam obligată să verific ce face regina, ca să mă asigur că n-are nevoie de mine, dar eram epuizată şi aveam nevoie să mă dezbrac de rochie şi să mă prăbuşesc în pat.

Clovache stătea rezemată de peretele holului, în faţa mea, şi am avut impresia că mă aştepta. Cea mai tânără dintre cele două bridingene era mai puţin impunătoare decât Batanya şi, în timp ce Batanya arăta ca un şoim de vânătoare cu cârlionţi negri, Clovache era mai senină, cu părul subţire, şaten-cenuşiu, care avea nevoie de un stilist bun, şi ochii mari şi verzi, cu sprâncene înalte şi arcuite.

— Pare un bărbat de treabă, spuse cu accentul ei aspru, şi am avut sentimentul că nu e o femeie prea subtilă.

— Şi mie mi se pare că e.

— În timp ce un vampir, prin definiţie, e deplasat şi amăgitor.

— Prin definiţie? Vrei să spui fără excepţie?

— Da.

Am tăcut în timp ce înaintam împreună. Eram prea obosită ca să încerc să-mi dau seama cu ce scop îmi spunea războinica toate astea. M-am hotărât să întreb.

— Care-i treaba, Clovache? Ce vrei să spui?

— Te-ai întrebat de ce suntem aici să-l păzim pe regele din Kentucky? De ce a fost dispus să ne plătească sume cu adevărat astronomice?

— Da, m-am întrebat, dar m-am gândit că nu e treaba mea.

— Ba este foarte tare treaba ta.

— Atunci, spune-mi. Nu mă pricep să ghicesc.

— Isaiah a prins o spioană a Frăţiei Soarelui în anturajul său acum o lună.

M-am oprit ca trăsnită şi Clovache s-a oprit şi ea. M-am gândit la ce-a spus.

— Asta e grav, am zis, ştiind că nu erau tocmai cuvintele potrivite.

— Grav pentru spioană, bineînțeles. Dar a furnizat nişte informații înainte să plece în valea umbrelor.

— Uau, ce mod drăguț de a o spune.

— E o porcărie. Tipa a murit şi n-a fost *deloc* drăguț. Isaiah e un tip de modă veche. Modern la suprafață, dar un vampir tradițional pe dedesubt. S-a distrat de minune cu biata târfă până s-o facă să vorbească.

— Crezi că puteți avea încredere în ce-a spus?

— Bună întrebare. Eu aş mărturisi orice, dacă aş crede că ar putea să mă scutească de chestiile pe care i le-au făcut amicii lui.

Nu eram sigură că era adevărat, Clovache era o tipă cam dintr-o bucată.

— Dar cred că le-a spus adevărul. Povestea ei era că un grup desprins din frăție a auzit că o să aibă loc reuniunea asta şi s-a gândit c-ar fi o ocazie minunată să facă publică lupta lor împotriva vampirilor. Nu numai proteste şi predici împotriva lor, ci război pe față. Nu este vorba de corpul principal al frăției... liderii au tot timpul grijă să spună: „O, Doamne, nu, noi nu acceptăm violența împotriva nimănui. Noi doar îi atenționăm pe oameni că, dacă se încurcă cu vampiri, se-ncurcă cu diavolul."

— Ştii o grămadă despre cum stau lucrurile în lumea asta, am spus.

— Da, încuviință. Mă documentez mult înainte să acceptăm o slujbă.

Voiam s-o întreb cum e lumea ei, cum a trecut dintr-una în alta, cu cât era plătită, dacă toți războinicii din (în?) lumea ei erau femei sau puteau şi bărbații să rupă oasele; şi dacă da, cum arătau în minunații pantaloni? Dar nu era nici momentul, nici locul.

— Deci, care-i ideea? am întrebat.

— Cred că frăția încearcă o ofensivă majoră aici.

— Bomba din cutia de suc?

— De fapt, asta mă cam pune în încurcătură. Dar era în fața uşii Louisianei şi frăția probabil că a aflat până acum că

nu le-a funcționat planul, dacă a fost mâna lor.

— Şi mai sunt şi cei trei vampiri ucişi în apartamentul lui Arkansas, am remarcat.

— Cum ți-am spus, mă-ncurcă rău, spuse Clovache.

— Ar fi omorât-o ei pe Jennifer Cater şi pe ceilalți?

— Cu siguranță, dacă aveau ocazia. Dar să se dea de gol cu o chestie atât de măruntă, când spioana a spus că au plănuit ceva cu adevărat mare – asta pare foarte puțin probabil. De asemenea, cum ar fi putut să intre un om în apartament şi să ucidă trei vampiri?

— Deci care a fost rezultatul bombei Dr. Pepper? am întrebat, încercând din greu să-mi dau seama care a fost logica din spatele ei.

Ne-am oprit din mers, ajunsesem în fața sălii de ceremonii. Se auzea orchestra.

— Păi ți-a mai scos ție nişte fire albe, spuse Clovache zâmbind.

— Nu cred că ăsta a fost scopul, am răspuns. Nu sunt atât de egocentrică.

Clovache se hotărâse.

— Ai dreptate, zise, pentru că n-avea cum să fie frăția. N-ar fi vrut să atragă atenția cu bomba asta mică asupra planului lor mai mare.

— Deci a fost pusă acolo cu alt scop.

— Şi care era scopul ăsta?

— Dacă bomba ar fi explodat, rezultatul ar fi fost că regina s-ar fi speriat foarte tare.

Clovache păru uimită.

— Şi nu ucisă?

— Nici măcar nu era în cameră.

— Dar bomba ar fi trebuit să explodeze mai devreme.

— De unde ştii?

— De la tipul de la pază. Donati. Aşa i-a spus poliția - Donati ne consideră şi pe noi nişte profesionişti.

Clovache rânji.

— Îi plac femeile în armură.

— Auzi, cui nu-i plac? Am rânjit şi eu.
— Şi a fost o bombă slabă. Dacă se poate spune despre o bombă că e slabă. Nu spun că n-ar fi provocat pagube. Ba da. Poate chiar ar fi putut omorî pe cineva. Pe tine, de exemplu. Dar episodul pare ineficient şi prost gândit.
— Asta dacă bomba n-ar fi fost făcută doar ca să sperie. Să atragă atenția. Să fie dezamorsată.
Clovache ridică din umeri.
— Nu înțeleg, am spus. Dacă nu frăția, atunci cine? Ce are de gând frăția să facă? Să năvălească în hol înarmată cu bâte de baseball cu vârful ascuțit?
— Paza de aici nu e atât de bună, spuse Clovache.
— Da, ştiu. Când am fost la subsol să iau o valiză pentru regină, gardienii erau destul de leneşi şi cred că nici angajații nu sunt percheziționați când intră. Şi au încurcat o mulțime de valize.
— Şi vampirii i-au angajat pe oamenii ăştia. Incredibil. Pe de o parte, vampirii îşi dau seama că nu sunt nemuritori. Pot fi omorâți - Pe de alta, au supraviețuit atât de mult încât se simt omnipotenți.
Clovache ridică din umeri.
— Aşa deci, înapoi la treabă. Ajunseserăm în sala de bal. Formația Dansul Morților încă mai cânta.
Regina stătea foarte aproape de André, care nu mai stătea în spatele ei, ci lângă ea. Ştiam că e ceva semnificativ, dar nu era suficient de clar încât Kentucky să nu-şi mai facă speranțe. Christian Baruch se ținea şi el prin preajmă. Dacă ar fi avut coadă, ar fi dat din ea, atât era de nerăbdător să-i facă pe plac lui Sophie-Anne. M-am uitat la ceilalți regi şi regine, pe care i-am recunoscut în funcție de anturajele lor. Nu-i mai văzusem pe toți în aceeaşi încăpere până acum şi am numărat. Erau numai patru regine. Ceilalți doisprezece conducători erau bărbați. Dintre cele patru regine, Minnesota părea să fie cuplată cu regele Wisconsinului. Ohio o ținea de talie pe Iowa, deci erau împreună. În afară de Alabama, sigura regină fără pereche era Sophie-Anne.

Deşi destui vampiri erau destul de flexibili în privința sexului partenerului, sau cel puțin toleranți cu cei care preferau ceva diferit, unii dintre ei cu siguranță nu erau deloc aşa. Nu era de mirare că Sophie-Anne era strălucitoare, chiar şi de sub norul tocmai ridicat al morții lui Peter Threadgill. Vampirii nu păreau speriați de văduvele vesele.

Păpuşelul Alabamei îşi plimba degetele pe spatele ei gol, iar ea țipa, prefăcându-se că-i este teamă.

— Ştii că urăsc păianjenii, spuse în joacă, părând aproape umană şi trăgându-l mai aproape de ea.

Deşi el se făcea că o sperie, ea se apropie mai mult.

*Stai,* mi-am spus. *Stai o clipă.* Dar ideea nu voia să se formeze.

Sophie-Anne a observat că aşteptam şi mi-a făcut semn să mă cheme.

— Cred că majoritatea oamenilor au plecat să se culce, spuse.

Am privit de jur împrejur şi mi-am dat seama că avea dreptate.

— Ce părere aveți de Julian Trout? am întrebat, ca să-mi stăpânesc teama că ar putea să-i facă ceva îngrozitor.

— Cred că nu înțelege ce-a făcut, răspunse Sophie-Anne. Cel puțin într-o oarecare măsură. Dar el şi cu mine o să ajungem la o înțelegere.

Zâmbi.

— El şi cu soția lui sunt în regulă. Nu mai am nevoie de tine în seara asta. Du-te şi distrează-te, spuse şi nu părea doar o vorbă.

Chiar voia să mă distrez, deşi cu siguranță n-o interesa prea mult în ce fel.

— Mersi, am spus, apoi mi-am dat seama că ar trebui să mai finisez un pic răspunsul. Mulțumesc, doamnă. O noapte plăcută şi dumneavoastră. Nu vedem mâine-seară.

M-am bucurat să scap de acolo. Într-o încăpere înțesată de vampiri, privirile îndreptate către mine erau un pic cam ascuțite. Când erau singuri, vampirii se puteau mulțumi

numai cu sângele artificial, dar când erau în grup, mai greu. Amintirea zilelor frumoase de demult îi făcea să-şi dorească ceva cald, de la sursă, mai degrabă decât un lichid creat în laborator şi încălzit în cuptorul cu microunde. Chiar la timp s-a întors şi grupul Donatorilor Voluntari, care s-au aliniat, mai mult sau mai puțin, de-a lungul peretelui din spate. În scurt timp, erau cu toții ocupați şi (bănuiesc) fericiți.

După ce Bill îmi luase sângele în timp ce făceam dragoste, mi-a spus că sângele de la gâtul unui om – după un regim cu Sângeadevărat, să zicem – te făcea să te simți de parcă ai fi la un restaurant elegant, după ce ai mâncat multă vreme la Mcdonald’s. L-am văzut pe Gervaise cu nasul în Caria, într-un colț, şi m-am întrebat dacă nu cumva are nevoie de ajutor; dar când i-am văzut fața, am înțeles că nu.

Caria n-a venit în cameră nici în seara aceea şi, fără Quinn alături, eram un pic tristă. Aveam prea multe pe cap. Părea că necazurile mă căutau pe coridoarele Piramidei din Gizeh, şi, indiferent pe unde aş fi luat-o, aveau să mă găsească.

# Capitolul 15

M-AM CULCAT, în cele din urmă, la patru dimineața şi m-am trezit la prânz. Dar acele opt ore n-au fost opt ore bune. Am fost pe jumătate trează, m-am tot foit şi nu mi-am putut regla temperatura, ceea ce probabil avea legătură cu schimbul de sânge... sau nu. Am şi visat urât şi de două ori am crezut c-o aud pe Caria intrând în cameră, dar când mi-am deschis ochii am descoperit că nu era acolo. Lumina ciudată care intra prin geamurile puternic colorate ale etajului pentru oameni nu semăna deloc cu lumina zilei, cea adevărată. Eram debusolată.

M-am simțit un pic mai bine după un duş lung şi am ridicat receptorul să sun la room-service să-mi aducă ceva de mâncare. Dar după aia m-am hotărât să cobor la micul restaurant. Voiam să mai văd şi alți oameni.

Erau foarte puțini acolo; colega mea de cameră nu se vedea, ci doar Barry şi vreo două partenere umane de distracție. Barry mi-a făcut semn către scaunul gol de la masa lui şi eu m-am aşezat acolo, uitându-mă în jur după chelner, să-i fac semn să-mi aducă o cafea. Am fost servită imediat şi am simțit un adevărat fior de plăcere la prima înghițitură. După ce am terminat prima ceaşcă, am dialogat cu el – în stilul nostru: *Cum te simți azi? Ai stat treaz toată noaptea?*

*Nu, Stan s-a dus la culcare devreme cu noua lui prietenă, aşa că n-a avut nevoie de mine. Sunt încă în faza de lună de miere. Am fost să dansez un timp, după aia am mai stat cu tipa care se ocupă de machiaj pe care a adus-o cu ea regina Iowei.* Îşi ridică sprâncenele ca să-mi sugereze că fata era bună.

*Deci ce program ai azi?*

*Ai primit şi tu o de-asta pe sub uşă?* Barry puse pe masă câteva foi prinse cu capsă şi le împinse către mine, chiar când

chelnerul îmi aducea chifla şi ouăle.

*Da, am băgat-o în poşetă.* Uau, puteam să vorbesc cu Barry în timp ce mâneam, cea mai tare alternativă la vorbitul cu gura plină pe care aş fi putut s-o găsesc.

*Ia uită-te.*

Barry şi-a scos un biscuit şi a pus pe el un strat gros de unt, iar eu am aruncat o privire pe paginile alea. Era programul serii, de mare ajutor. Procesul lui Sophie-Anne fusese cazul cel mai serios care trebuia rezolvat, singurul în care erau implicate capete încoronate. Dar mai erau încă vreo două. Prima sesiune era stabilită pentru ora 20:00 şi era o dispută legată de o rană personală. O femeie-vampir din Wisconsin pe nume Jodi (care, în mod ciudat, părea să fie pe cont propriu) era dată în judecată de un vampir din Illinois, pe nume Michael. Michael pretindea că Jodi aşteptase până când el adormise şi apoi îi spărsese unul dintre canini. Cu patentul.

*Uau, asta sună... interesant.* Am ridicat din sprânceană. *De ce nu se ocupă şerifii de treaba asta?* Vampirilor chiar nu le place să-şi spele rufele în public.

— Interstatal, spuse Barry scurt.

Chelnerul aduse o cafetieră plină, aşa că Barry mi-a completat mie ceaşca şi a umplut-o şi pe a lui.

Am trecut la pagina următoare. În al doilea caz era implicată o femeie-vampir din Kansas City, Missouri, Cindy Lou Suskin, care transformase un copil. Cindy Lou pretindea că oricum copilul era pe moarte din cauza unei boli de sânge şi ea îşi dorise dintotdeauna un copil; deci acum avea lângă ea un vampir permanent preadolescent. În plus, băiatul fusese transformat cu acordul scris al părinților. Kate Book, din Kansas City, Kansas, avocată din partea statului însărcinată cu supravegherea bunăstării copilului, se plângea că acum acesta refuza să-şi mai vadă părinții umani sau să interacționeze câtuşi de puțin cu ei, ceea ce era contrar înțelegerii dintre părinți şi Cindy Lou.

Parcă era o emisiune TV din timpul zilei. Sună cineva să-şi dea cu părerea?

*Deci în seara asta sunt procese de tribunal,* am rezumat după ce am trecut şi prin celelalte pagini.

— Crezi că au nevoie de noi?

— Da, cred că da.

— Vor fi martori umani pentru al doilea caz. Stan vrea ca eu să fiu acolo şi pun pariu că şi regina ta o să vrea să fii şi tu. Supusul ei, Bill, este unul dintre judecătorii desemnați. Regii şi reginele pot fi judecați numai de alți regi şi regine, dar, în cazul vampirilor de rang mai jos, judecătorii sunt aleşi dintre cei de rând. Numele lui Bill a ieşit la tragerea la sorți.

— Vai, ce bine. *Ai o poveste cu el?*

*Da, dar cred că o să fie un judecător bun.* Nu eram sigură de ce cred asta, la urma urmei, Bill demonstrase că se pricepe de minune să înşele. Dar mă gândeam că va încerca să fie corect şi obiectiv.

Observasem că procesele de „tribunal” aveau să se desfăşoare între opt şi unsprezece seara. După asta, de la miezul nopții şi până la patru dimineața, perioada era marcată ca fiind destinată „comerțului”. Barry şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt şi am ridicat din umeri.

— Troc? am sugerat. Târg de vechituri? Barry n-avea nici cea mai vagă idee.

În a patra seară a conferinței, ultima, în prima jumătate era „Program de voie în RJiodes”. Câteva dintre activitățile propuse: un spectacol cu dansatorii de la Luna Albastră, sau cu colegii lor mai deocheați de la Luna Neagră. Diferența nu era explicată, dar eram convinsă că angajații de la Luna Neagră ofereau programe cu o tentă mult mai sexuală. Exista şi o listă cu diferite trupe de dans ale studioului care aveau reprezentații în diferite locuri. Vampirilor invitați li se recomanda de asemenea să viziteze grădina zoologică, care urma să fie deschisă în timpul nopții printr-un aranjament special, sau, la fel, muzeul oraşului. Sau ar fi putut vizita un club „pentru satisfacția deosebită a celor care caută plăcerea pe latura întunecată”. Se numea Sărutul Durerii.

*Aminteşte-mi să traversez pe partea cealaltă când trec prin*

*dreptul lor,* i-am zis lui Barry.

*Tu nu te bucuri niciodată de o mică muşcătură?* Barry şi-a atins cu limba vârfurile caninilor bonţi, ca să mă prind de aluzie.

*Poţi găsi multă plăcere în aşa ceva,* am spus, pentru că n-aş fi putut să neg. *Dar cred că în locul ăsta lucrurile merg un pic mai departe decât o simplă înţepătură în gât. Ai treabă acum? Pentru că trebuie să fac ceva muncă de teren pentru Eric şi mi-ar prinde bine o mână de ajutor.*

— Sigur, răspunse Barry. Care-i treaba?

— Cineva a lăsat asta la recepţie pentru dumneavoastră, domnişoară, spuse chelnerul, care puse pe masă un plic maro şi apoi se retrase repede de parcă am fi avut râie.

Evident că dialogul nostru tăcut speriase pe cineva.

Am deschis plicul şi am găsit înăuntru o fotografie a lui Kyle Perkins. Avea lipit de ea un bileţel cu scrisul chinuit al lui Bill: „Sookie, Eric zice că ai nevoie de asta pentru nişte investigaţii şi că poza e necesară. Te rog, ai grijă. William Compton.” Şi chiar când mă gândeam să-i cer chelnerului o carte de telefon, am văzut că mai era o foaie. Bill căutase pe Internet şi făcuse o listă cu toate poligoanele de tir din oraş. Erau doar patru. Am încercat să nu mă las impresionată de grija şi ajutorul lui Bill. Mă săturasem să fiu impresionată de Bill.

Am sunat la garajul hotelului să cer una dintre maşinile aduse de grupul din Arkansas. Regina devenise proprietara lor de drept, iar Eric mi-a oferit una.

Barry a fugit sus, în camera lui, să-şi ia o jachetă, iar eu am rămas în faţa uşii, aşteptând să fie adusă maşina şi întrebându-mă cam ce bacşiş să-i dau valetului, când l-am zărit pe Todd Donati. A venit spre mine, păşind încet şi cumva greoi, deşi era un bărbat slab. Arăta rău astăzi. Pielea capului i se vedea printre firele de păr tot mai rare, cenuşii şi parcă umede. Chiar şi mustaţa îi era pleoştită.

A stat în faţa mea o clipă, rară să vorbească. Am crezut că-şi adună curajul, sau neputinţa. Dacă pot spune că am

văzut vreodată moartea pe umărul unui bărbat, asta se afla acum pe umărul lui Todd Donati.

— Şeful meu vrea să se cupleze cu şefa ta, spuse brusc.

Nu mi-aş fi imaginat niciodată că ar deschide conversația cu replica asta.

— Da, acum că e văduvă, atrage interesul multora, am răspuns.

— E un tip de modă veche în multe sensuri, zise Todd Donati. Vine dintr-o familia veche, nu-i place să gândească modern.

— Îhî, am zis, încercând să sune neutru, dar totuşi încurajator.

— Nu crede că femeile pot lua singure decizii sau că se pot apăra singure, spuse şeful pazei.

Nu puteam să mă port de parcă aş fi înțeles despre ce vorbea Donati, pentru că în mod sigur nu înțelegeam.

— Nici măcar femeile-vampir, spuse, şi se uită la mine direct.

— OK.

— Gândeşte-te. Fă-o pe regina ta să-l întrebe unde este înregistrarea de la camera de supraveghere pe care se vede zona din fața uşii ei.

— Aşa o să fac, am zis, fără să ştiu de ce sunt de acord.

Apoi, omul fără vlagă se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, cu un aer că s-ar fi achitat de datorie.

Sosi maşina, Barry ieşi grăbit din lift şi urcă lângă mine. Orice gânduri pe care aş fi putut să le am în legătură cu întâlnirea de mai devreme au fost înghițite de teama mea de a conduce prin oraş. Nu cred că Eric s-a gândit c-o să-mi fie atât de greu să conduc în Rhodes, pentru că el pur şi simplu nu se gândea la treburi din astea. Dacă nu l-aş fi avut pe Barry lângă mine, ar fi fost aproape imposibil. Puteam să mă descurc cu şofatul sau puteam să mă uit pe harta pe care ne-o împrumutase angajatul din parcare, dar nu amândouă deodată.

Nu m-am descurcat prea rău, deşi traficul era aglomerat şi

vremea urâtă, cu frig şi ploaie. Nu mai ieşisem din hotel de când venisem şi era reconfortant să mai văd şi lumea de afară. Şi asta avea să fie, probabil, singura dată când puteam să văd oraşul. Am fost cât am putut de atentă la ce se putea vedea. Cine ştie dacă mă mai întorceam? Şi eram atât de departe în Nord.

Barry a stabilit traseul şi ne-am început turul poligoanelor de tir din Rhodes.

Am început cu cel aflat cel mai departe, numit Săgeata Dreapta. Era un loc lung şi îngust, pe un bulevard foarte circulat. Strălucea, era bine luminat şi la recepție erau instructori calificați, înarmați puternic. Ştiam asta pentru că aşa scria pe o reclamă. Oamenii de acolo nu s-au arătat impresionați de accentul sudic al lui Barry. Credeau că sună stupid. Deşi, când am vorbit eu, au crezut că e drăguț. OK, nu-i aşa că era o insultă? Ideea, pe care am citit-o foarte clar din gândurile lor a fost: femeile oricum sună stupid, aşa că un accent sudic nu face decât să sporească acea obtuzitate adorabilă. Bărbații ar trebui să sune dur şi direct, aşa că bărbații din Sud sună stupid şi slab.

În fine, lăsând deoparte prejudecățile lor adânci, oamenii ăştia nu ne erau de nici un ajutor. Nu-l văzuseră niciodată pe Kyle Perkins la cursurile lor de noapte şi nu-şi aminteau să fi închiriat vreodată un teren la ei ca să se antreneze.

Barry era scandalizat de lipsa de respect de care avusese parte şi, în al doilea loc, care era doar un depozit de echipament, fără poligon, nici măcar n-a vrut să mai intre. Am intrat doar eu, cu fotografia, şi singurul tip care lucra acolo a spus „Nu” imediat. N-a comentat nimic despre poză, nu m-a întrebat de ce voiam să ştiu despre Kyle Perkins şi nici nu mi-a urat o zi bună. N-avea nici o reclamă care să-mi spună cât era de formidabil. Mi-am imaginat că era ucigător de nepoliticos cu oamenii.

Al treilea loc, într-o clădire care părea că mai demult fusese o sală de popice, avea câteva maşini în parcare şi o uşă grea, opacă. La intrare se afla o inscripție: OPRIŢI-VĂ ŞI

LEGITIMAŢI-VĂ. Barry şi cu mine o văzusem din maşină. Părea să prevestească ceva nu tocmai plăcut.

— Oricum m-am săturat să stau în maşină, spuse galant, şi coborî împreună cu mine.

Am stat într-un loc în care puteam fi observați şi l-am atenționat pe Barry când am văzut camera de deasupra capetelor noastre. Am încercat amândoi să părem cât se poate de drăguți. (În cazul lui Barry nu era prea greu, se pricepea la asta.) După câteva secunde, am auzit un declic puternic şi uşa s-a descuiat. M-am uitat lung la Barry, apoi el a tras de uşa grea, iar eu am intrat înăuntru şi am trecut în lateral, ca să poată intra şi el.

Tejgheaua era lungă, cât tot peretele din față. În spatele ei stătea o femeie cam de vârsta mea, cu pielea şi părul arămii, produsul unui amestec interesant de rase. Îşi vopsise sprâncenele în negru, ceea ce adăuga o tentă bizară efectului monocolor. S-a uitat la noi cu atenție, la fel cum făcuse şi când ne-a văzut pe cameră, şi am putut citi în mintea ei că era mai încântată să-l vadă pe Barry decât pe mine. I-am spus lui Barry: *De asta mai bine te ocupi tu.*

*Da, am prins ideea,* răspunse, şi, când eu am pus poza lui Kyle pe masă, întrebă:

— Ai putea să ne spui dacă tipul ăsta a venit vreodată aici să cumpere săgeți sau să se antreneze?

Ea nici măcar n-a întrebat de ce vrem să ştim. S-a înclinat ca să se uite la poză şi să-l lase pe Barry să-i admire gâtul. S-a uitat la poza lui Kyle şi a schițat imediat un gest.

— Da, a venit ieri, chiar după ce s-a întunecat. N-am mai avut client un vampir, nu prea voiam să-l servesc, dar ce poți să faci? Avea bani, iar legea spune să nu faci discriminări.

Dar ea era o femeie care era pregătită şi dornică să discrimineze, fără îndoială.

— Mai era cineva cu el? întrebă Barry.

— Stai să mă gândesc.

Şi-a dat capul pe spate şi a pozat, pentru plăcerea lui Barry. *Ea* nu era de părere că accentul lui sudic suna stupid.

Credea că era adorabil şi sexy.
— Nu pot să-mi aduc aminte. Uite, îți spun cum o să facem. O să iau caseta de supraveghere de aseară, încă o mai avem, şi o să ți-o dau să te uiți, bine?
— N-am putea să facem asta acum? am întrebat, zâmbind dulce.
— Nu pot să plec de la casă în momentul ăsta. Nu e nimeni care să păzească magazinul dacă eu mă duc în spate. Dar dacă vii să te uiți diseară, după ce vine colegul meu – s-a uitat insistent la Barry ca să se asigure că înțeleg că nu e nevoie să vin şi eu – te las să arunci o privire.
— La ce oră? spuse Barry fără nici un chef.
— Să zicem la şapte? Atunci termin eu.
Barry n-a prins aluzia, dar a fost de acord să se întoarcă la şapte.
— Mersi, Barry, am spus în timp ce ne puneam centurile. Chiar îmi eşti de ajutor.
Am sunat la hotel şi am lăsat un mesaj pentru regină şi André, în care explicam unde eram şi ce făceam, ca să nu se supere că nu sunt la dispoziția lor când se trezesc, ceea ce urma să se întâmple foarte curând. De fapt, urmam ordinele lui Eric.
— Trebuie să intri cu mine, spuse Barry. Nu mă întâlnesc cu femeia aia singur. O să mă mănânce de viu. Asta a fost Războiul de Agresiune Nordică, serios.
— OK. O să stau în maşină, iar tu poți să strigi din adâncul capului tău dacă tipa se urcă pe tine.
— Bine, aşa rămâne.
Ca să umplem timpul, am stat la o cafea şi o prăjitură într-o cofetărie. A fost excelent. Bunica mea a crezut întotdeauna că femeile din Nord nu ştiu să gătească. A fost o încântare să descopăr cât de neadevărată era convingerea asta. Eram în continuare uşurată să văd că-mi era la fel de foame ca de obicei. Nu, nimic vampiresc la mine!
După ce am făcut plinul şi am verificat drumul de întoarcere la Piramidă, s-a făcut în sfârşit ora să revenim la

poligonul de tir să vorbim cu Arămia. Cerul era complet negru, iar oraşul strălucea în lumină. M-am simțit cumva urbană şi fermecătoare, şofând într-un oraş atât de mare şi de faimos. Şi mi se încredințase o misiune pe care o îndeplinisem cu succes. Nu, nu eram un şoarece de țară!

Sentimentul meu de fericire şi superioritate n-a durat mult.

Primul indiciu că lucrurile nu erau în regulă la Compania de Arcaşi din Monteagle a fost uşa grea de metal, care atârna într-o parte.

— Rahat, spuse Barry, ceea ce rezumă şi sentimentele mele.

Am coborât temători şi, privind de multe ori şi într-o parte şi în alta, ne-am apropiat de uşă să ne uităm la ea.

— Aruncată în aer sau spartă? am spus.

Barry s-a aşezat în genunchi pe pietriş, ca să vadă mai bine.

— Nu sunt 007, spuse, dar cred c-a fost spartă. M-am uitat neîncrezătoare la uşă. Dar când m-am aplecat să mă uit mai de aproape, am văzut metalul răsucit al balamalelor. Bilă albă pentru Barry.

— OK, am zis. *Asta e partea unde chiar trebuie să intrăm.*

Barry a strâns din dinți. *Da,* a spus, dar nu părea prea convins. Barry nu era interesat de violență sau confruntări. Barry era interesat de bani şi angajatorul lui plătea cel mai bine. Acum se întreba dacă există vreo sumă care să poată compensa chestia asta şi se gândea că, dacă n-ar fi cu o femeie, s-ar urca în maşină şi ar pleca.

Uneori mândria bărbătească poate fi un lucru bun. Că nu voiam să fac asta de una singură.

Am împins uşa, care a răspuns într-un mod spectaculos, şi anume s-a desprins din balamale şi s-a prăbuşit pe pietriş.

— Salut, am ajuns, spuse Barry încet. Dacă e cineva care nu ştia dinainte...

După ce zgomotul s-a oprit şi n-a sărit nimic din clădire ca să ne mănânce, Barry şi cu mine ne-am îndreptat din pozițiile defensive pe care ni le luasem instinctiv. Am inspirat adânc.

Asta era treaba mea, pentru că fusese comisionul meu. Am păşit în raza de lumină care venea dinspre uşa deschisă. Am făcut un pas mare înainte, peste pragul clădirii. După o scanare rapidă, n-am primit nici un semnal de la vreun creier, deci mi-am dat seama cam ce urma să găsesc.

Oh, da, Arămia era moartă. Zăcea pe tejghea, cu mâinile şi picioarele desfăcute şi capul într-o parte. Din piept îi ieşea un cuțit. Cuiva îi fusese rău cam la un metru în stânga mea – nu era sânge – deci mai fusese cel puțin un om la locul faptei. L-am auzit pe Barry cum intră în clădire şi se opreşte, cum făcusem şi eu.

Am remarcat, față de prima noastră vizită, încă două uşi în încăpere. Era o uşă la dreapta, în afara zonei tejghelei, prin care clienții probabil că intrau în poligon. Şi mai exista o uşă în spatele mesei, prin care angajații puteau să se retragă în pauze sau mergeau să-i asiste pe clienții din poligon. Eram sigură că înregistrarea după care venisem fusese acolo, pentru că acolo ar fi fost normal să fie aparatura de supraveghere. Dar marea întrebare era dacă înregistrarea mai exista sau nu.

Am vrut să mă întorc şi să plec fără să mă uit înapoi pentru că eram teribil de speriată, dar fata murise din cauza acelei casete, mi-am zis, şi părea că aş fi ignorat sacrificiul ei fără voie, dacă aş fi ignorat caseta. Nu prea avea sens, dar aşa simțeam.

*Nu mai găsesc pe nimeni în zonă,* îmi spuse Barry. *Nici eu,* am răspuns, după o a doua scanare, mai atentă.

Barry, bineînțeles, ştia exact ce aveam de gând să fac şi zise: *Vrei să vin cu tine?*

*Nu, vreau să aştepți afară. O să te chem dacă o să am nevoie de tine.* De fapt, ar fi fost frumos să-l am aproape, dar mirosea prea rău în încăpere pentru ca să rezişti mai mult de un minut, iar minutul nostru trecuse.

Fără să protesteze, Barry a ieşit afară, iar eu m-am strecurat în spatele tejghelei, într-o zonă mai liberă. Nu pot să spun cât era de înspăimântător să-mi fac loc, încercând să evit corpul fetei. M-am bucurat că ochii ei goi nu erau îndreptați

către mine şi am scos un şervețel ca să şterg locurile pe care le atinsesem cu mâna.

De cealaltă parte a tejghelei, se aflau dovezile unei lupte adevărate. Se luptase din greu. Erau pete de sânge ici-colo şi hârtii împrăştiate pe jos. Exista un buton de alarmă la vedere, chiar sub tejghea, dar cred că n-a avut timp să apese pe el.

Luminile erau aprinse şi în biroul din spatele tejghelei, din câte am putut vedea prin uşa deschisă pe jumătate. Am împins-o cu piciorul, iar ea s-a deschis de tot cu un scârțâit uşor. Nici acum n-a sărit nimic pe mine. Am inspirat adânc şi am intrat.

Încăperea era o combinație între o cameră pentru echipamentul de supraveghere, birou şi cameră de odihnă. Erau mese de-a lungul pereților, cu scaune cu rotile trase lângă ele şi mai vedeam computere, un cuptor cu microunde şi un frigider mic, chestiile obişnuite. Şi erau şi casetele, puse grămadă pe podea şi fumegând. Celelalte mirosuri din camera de la intrare fuseseră atât de rele încât pe ăsta pur şi simplu nu-l remarcaserăm. Am mai zărit o uşă care ducea afară. Nu m-am dus să văd ce era dincolo de ea, pentru că era blocată de un cadavru. Corpul unui bărbat, care zăcea cu fața în jos, ceea ce era o binecuvântare. N-a fost nevoie să mă duc să verific dacă era mort. Era cu siguranță mort. Colegul Arămiei, am presupus.

— Rahat, am spus tare. Şi după aia m-am gândit: *Slavă cerului că pot să plec naibii de aici.*

Dacă înregistrările fuseseră distruse, însemna că orice dovadă a primei noastre vizite dispăruse şi ea.

În drumul spre ieşire am apăsat cu cotul pe butonul de alarmă. Speram că sună undeva, la o secție de poliție, şi că or să ajungă repede.

Barry mă aştepta afară, după cum eram aproape sigură că o să facă. Deşi mărturisesc că n-aş fi fost complet surprinsă dacă ar fi plecat.

— S-o ştergem! Am pornit alarma, am spus şi am sărit în maşină şi am plecat naibii de acolo.

M-am urcat eu la volan, pentru că Barry era cam verde. A trebuit să tragem pe dreapta o dată (şi în traficul din Rhodes nu era uşor), fiindcă i-a fost rău. Nu l-am învinovăţit câtuşi de puţin. Era îngrozitor ce văzusem. Dar eu fusesem binecuvântată cu un stomac puternic şi văzusem chestii şi mai şi.

Am ajuns înapoi la hotel la timp pentru şedinţele de judecată. Barry s-a uitat la mine uimit la culme când am comentat că trebuie să mă pregătesc pentru asta. Nu avusese nici un indiciu despre ce gândeam, deci ştiam că-i pare rău.

— Cum poţi să te gândeşti să te duci? întrebă. Trebuie să spunem cuiva ce s-a întâmplat.

— Am sunat la poliţie, sau, cel puţin, la compania de pază şi protecţie care îi va anunţa, am răspuns. Ce altceva putem face?

Eram în lift, urcam din parcare în holul de la intrare.

— Trebuie să vorbim cu ei.

— De ce?

Uşile s-au deschis şi am intrat în hol.

— Să le spunem.

— Ce?

— Că cineva a încercat să te omoare aseară aici cu... În fine, cu o săgeată aruncată către tine.

Tăcu.

— Bine. Vezi?

Reuşeam să-i citesc gândurile acum şi el ajunsese la concluzia corectă.

— Ar ajuta asta la rezolvarea crimei? Probabil că nu, pentru că tipul e mort şi casetele distruse. Şi ar veni aici să interogheze conducătorii vampirilor din o treime din Statele Unite. Cine o să-mi mulţumească pentru asta? Nimeni.

— Nu putem să stăm pur şi simplu şi să nu facem nimic.

— Nu e perfect, ştiu. Dar e realist. Şi practic.

— Aha, deci acum eşti practică? Barry aproape că ţipa.

— Să nu ţipi la... la Sookie, spuse Eric, care mai primi un strigăt (de data asta fără cuvinte) de la Barry.

În momentul acela, lui Barry nu-i păsa dacă avea să mă mai vadă vreodată în viața lui. Eu nu eram atât de drastică, dar nici eu nu eram de părere că o să ajungem să ne scriem scrisori.

Eric nu ştia ce termen să aleagă pentru a desemna ce eram eu pentru el, iar eu eram la fel de uimită.

— Ai nevoie de ceva? l-am întrebat pe un ton care îl avertiza că n-aveam chef de chestii cu subînțeles.

— Ce ai aflat astăzi? a zis.

Era vorba de afaceri, iar iritarea mea dispăru imediat.

— Tu poți să te duci, i-am zis lui Barry, care nu aşteptă să-i spun de două ori.

Eric s-a uitat în jur după un loc ferit în care să vorbim, dar n-a văzut nici unul. Holul ea plin de vampiri care mergeau la procese, sau sporovăiau sau flirtau.

— Vino, mi-a spus, nu atât de dur pe cât sună, şi am luat liftul şi ne-am dus sus, în camera lui.

Eric stătea la etajul nouă, care era mult mai mare decât al reginei. La nouă erau douăzeci de camere, cel puțin. Se şi circula mai mult. Am trecut pe lângă vreo câțiva vampiri în drum spre camera lui Eric, pe care mi-a zis c-o împărțea cu Pam.

Eram un pic curioasă să văd cum arată o cameră obişnuită de vampiri, pentru că văzusem numai livingul din apartamentul reginei. Am fost dezamăgită să descopăr că, în afară de sicriele pentru călătorii, arăta destul de normal. Bineînțeles că sicriele reprezentau o diferență considerabilă. Cele ale lui Eric şi Pam erau aşezate pe postamente din lemn vopsit în negru, decorate cu hieroglife false, aurite, ceea ce crea o senzație de ordine. Existau şi două paturi duble şi o baie foarte înghesuită. Uşa era deschisă şi am văzut că ambele prosoape erau la locul lor. Eric nu-şi aranja niciodată prosoapele cât a stat cu mine, aşa că eram gata să pariez că Pam le împăturise şi le aşezase pe raft. Părea ciudat de domestic. Pam probabil că strângea în urma lui Eric de peste un secol. Dumnezeule. Eu nu reuşisem nici măcar două

săptămâni.

Cu sicriele şi paturile, camera arăta cam înghesuită şi m-am întrebat în ce condiții stăteau vampirii aflați mai jos în ierarhie, să zicem cei de la etajul doişpe. S-ar fi putut aranja sicrie suspendate? Dar vorbeam aiurea, încercam să nu mă gândesc că sunt singură cu Eric. Ne-am aşezat, Eric pe un pat, eu pe celălalt, iar el s-a aplecat în față.

— Spune-mi.

— Păi, nu e de bine, am zis, ca să-l pregătesc un pic.

S-a întunecat la față, şi-a încruntat sprâncenele blonde, iar colțurile gurii i s-au lăsat.

— Am găsit un poligon pe care-l vizitase Kyle Perkins. Ai avut dreptate. Barry a venit cu mine ca să fie politicos, şi chiar am apreciat asta, am recunoscut, ca să aduc mulțumirile de la început. Pe scurt, am găsit poligonul la a treia oprire şi fata de acolo a zis că ne putem uita la caseta de supraveghere din seara în care venise Kyle. Eu m-am gândit că poate vedem pe cineva cunoscut împreună cu el. Dar tipa a vrut să ne întoarcem când termina ea tura, adică la şapte.

M-am oprit ca să inspir adânc. Expresia lui Eric nu se schimbă deloc.

— Ne-am întors la ora stabilită şi ea era moartă, ucisă, în magazin. Am păşit peste ea să mă uit în birou, iar casetele fuseseră arse.

— Cum a fost ucisă?

— A fost înjunghiată, iar cuțitul a fost lăsat în piept şi ucigaşul sau cineva care l-a însoțit a vomitat mâncare. A mai fost omorât şi un tip care lucra în magazin, dar nu m-am uitat să văd cum.

Eric se gândi.

— Şi altceva?

— Nu, am spus, şi m-am ridicat în picioare să plec.

— Barry era supărat pe tine, observă.

— Da, era, dar o să-i treacă.

— Care-i problema lui?

— Nu-i place cum m-am ocupat de... Nu crede că ar fi

trebuit să plecăm. Sau... nu ştiu. Crede că am fost insensibilă.

— Cred că te-ai descurcat excelent.

— Da, *grozav!* Apoi m-am potolit.

— Scuze, am zis. Ştiu că ai vrut să-mi faci un compliment. Mă simt cam aiurea că a murit. Şi c-am lăsat-o acolo. Chiar dacă era varianta cea mai practică.

— Pui la îndoială felul în care ai acționat.

— Da.

Cineva bătu la uşă. Cum Eric nu s-a mişcat, m-am ridicat să deschid eu. Nu cred că era o chestie de discriminare pe sexe; era o chestie de statut. Era clar că eu eram cățeluşul din camera aia.

Am deschis şi am descoperit, fără să fiu câtuşi de puțin surprinsă, că la uşă stătea Bill. Asta a pus capac. M-am dat deoparte, să-l las să intre. La naiba, n-aveam de gând să-l întreb pe Eric dacă să-l invit înăuntru.

Bill m-a măsurat din cap până în picioare, probabil ca să verifice dacă hainele mele erau în ordine, apoi a trecut pe lângă mine fără să scoată un cuvânt. Mi-am dat ochii peste cap în urma lui. Apoi mi-a venit o idee genială: în loc să mă întorc în cameră pentru alte discuții, am ieşit şi am închis uşa după mine. Am luat-o la pas destul de repede şi am prins liftul aproape fără să aştept. În două minute, descuiam uşa mea.

Problemă rezolvată.

M-am simțit destul de mândră de mine. Caria era în cameră, din nou goală.

— Salut, am zis. Pune ceva pe tine, te rog.

— Bine, dacă te deranjează, spuse destul de relaxată şi îşi puse un halat.

Uau, încă o problemă rezolvată. Acțiune directă, afirmații clare; evident, acestea erau secretele pentru ca viața mea să fie mai bună.

— Mersi, am zis. Nu te duci la procesele alea?

— Partenerii umani nu sunt invitați, răspunse. E program de voie pentru noi. Gervaise şi cu mine ieşim prin cluburi mai târziu. E o chestie extremă, numită Sărutul Durerii.

— Ai grijă. Se pot întâmpla lucruri rele atunci când sunt la un loc mai mulți vampiri şi un om sau doi care sângerează.

— Pot să mă descurc cu Gervaise, spuse Caria.

— Nu, nu poți.

— E nebun după mine.

— S-ar putea ca la un moment dat să nu mai fie. Sau ca un vampir mai bătrân decât el să pună ochii pe tine şi atunci Gervaise e provocat.

Preț de o clipă a părut nesigură, expresie pe care eram sigură că n-o afişa prea des.

— Şi tu? Am auzit că eşti legată de Eric acum.

— Numai pentru un timp, am spus cu convingere. O să treacă.

*N-o să mai merg niciodată nicăieri cu vampiri, mi-am promis. M-am lăsat ademenită de bani şi m-a entuziasmat călătoria. Dar n-o să mai fac asta. Dumnezeu mi-e martor...* Apoi am râs tare. Nu eram Scarlett O'Hara.

— N-o să-mi mai fie niciodată foame, i-am zis Cariei.

— De ce? Ai mâncat mult? întrebă, în timp ce se uita concentrată în oglindă, pentru că se pensa.

Am râs. Şi nu mă puteam opri.

— Ce-ai pățit?

Caria se întoarse să mă privească un pic îngrijorată.

— Parcă nu eşti tu, Sookie.

— Tocmai am avut un şoc, am spus, oprindu-mă ca să respir. O să-mi revin într-un minut.

Dar au trecut cam zece înainte să-mi pot recăpăta controlul. Trebuia să ajung la întâlnirea de judecată şi, sincer, voiam să am ceva care să-mi țină mintea ocupată. M-am spălat pe față, m-am machiat şi m-am îmbrăcat: o bluză de mătase gri, pantaloni de culoarea tutunului şi un pulover deschis în față, asortat, şi pantofi de piele, maro, cu toc. Cu cheia camerei în buzunar şi un rămas-bun uşurat de la Caria, am plecat să caut sala în care se desfăşurau procesele.

# *Capitolul 16*

Jodi era formidabila. Mi-a amintit de Iaela, personajul biblic. Iaela, o femeie curajoasă din Israel, a luat un țăruş de la cort şi i-a străpuns cu el capul lui Sisera, un căpitan inamic, dacă-mi aduc bine aminte. Sisera dormea atunci când Iaela a făcut asta, la fel ca Michael când i-a spart Jodi caninul. Deşi numele lui Jodi mă făcea să râd, am văzut în ea o forță şi o hotărâre de oțel şi am trecut imediat de partea ei. Speram ca judecătorii să treacă peste smiorcăielile vampirului Michael despre dintele lui afurisit.

Decorul nu era acelaşi ca în seara trecută, deşi şedința se desfăşura în aceeaşi încăpere. Formația de judecători, cred că aşa s-ar numi, era pe scenă, la o masă lungă, cu fața la public. Erau trei, din state diferite, doi bărbați şi o femeie. Unul dintre bărbați era Bill, care arăta (ca întotdeauna) calm şi stăpânit. Pe celălalt, un blond, nu-l ştiam. Femeia-vampir era micuță şi drăguță, cu cel mai drept spate şi cel mai lung păr negru ondulat pe care l-am văzut vreodată. L-am auzit pe Bill că i se adresează cu „Dahlia”. Fața ei mică şi rotundă se mişca repede când într-o parte, când în alta, în timp ce asculta mărturiile, mai întâi a lui Jodi, apoi a lui Michael, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis. Pe fața de masă albă, în mijloc, se afla o țeapă, care cred că reprezenta simbolul justiției la vampiri.

Cei doi vampiri implicați nu erau reprezentați de avocați. Fiecare şi-a spus povestea, apoi judecătorii au pus întrebări, înainte să stabilească verdictul cu o majoritate de voturi. Era simplu în formă, dar nu şi în practică.

— Torturai o femeie umană? îl întrebă Dahlia pe Michael.

— Da, răspunse fără să clipească.

M-am uitat lung de jur împrejur. Eram singurul om din public. Nu era de mirare că procedura avea o anumită

rigiditate. Vampirii nu încercau să înfrumusețeze povestea pentru un public cu sânge cald. Se purtau de parcă ar fi fost singuri. Stăteam lângă cei din grupul meu care veniseră la proces – Rasul, Gervaise, Cleo – şi probabil că, fiind între ei, nu mi s-a simțit mirosul sau poate o ființă umană îmblânzită nu conta.

— M-a insultat, iar mie îmi place sexul în felul ăsta, aşa că am răpit-o şi m-am distrat puțin, spuse Michael. Apoi, Jodi s-a enervat pe mine şi mi-a rupt colțul. Vedeți?

Şi-a deschis gura mare, ca să le arate judecătorilor ciotul dintelui. (M-am întrebat dacă o să se ducă la standul pe care-l văzusem şi la care se vindeau colții aceia artificiali impresionanți.)

Michael avea un chip de înger, dar nu înțelegea că ceea ce făcuse era greşit. A vrut s-o facă, aşa c-a făcut-o. Unii oameni care sunt transformați în vampiri nu sunt stabili mental nici la început, iar unii dintre ei rămân absolut inconştienți după decenii sau chiar secole în care se folosesc de ființele umane după cum au chef. Şi totuşi, le place deschiderea pe care o oferă noua ordine, le place să iasă în lume fiind ei înşişi, cu dreptul de a nu fi traşi în țeapă. Şi nici măcar nu vor să adere la regulile decenței comune în schimbul acestui privilegiu.

Eram de părere că spargerea unui canin era o pedeapsă foarte uşoară. Nu-mi venea să cred că era atât de ranchiunos încât să acuze pe cineva în instanță. Dar nici Jodi nu se lăsa şi sări la el din nou. Poate că voia să-i smulgă şi celălalt colț. Era mai distractiv decât la Jerry Springer.

Judecătorul blond a sărit la ea s-o țină. Era mult mai solid decât Jodi, iar ea păru că acceptă că n-o să-l poată clinti. Am observat că Bill îşi trăsese scaunul înapoi, ca să poată acționa dacă se întâmpla ceva care să necesite o altă intervenție.

Micuța Dahlia întrebă:

— De ce ai reacționat aşa la faptele lui Michael, Jodi?

— Femeia era sora unuia dintre angajații mei, răspunse Jodi, cu vocea tremurându-i de furie. Era protejata mea. Şi dacă prostul de Michael continuă să se poarte aşa, o să

ajungem cu toții să fim vânați din nou. Nu poate fi îndreptat. Nimic nu-l oprește, nici măcar faptul că și-a pierdut colțul. L-am avertizat de trei ori să stea cuminte, dar tânăra i-a răspuns enervată când s-a dat la ea pe stradă, iar mândria lui a fost mai importantă decât inteligența sau discreția.

— E adevărat? îl întrebă vampirița pe Michael.

— Dahlia, m-a insultat, spuse calm. Un om m-a insultat în public.

— Asta e ușor, zise Dahlia. Sunteți de acord amândoi?

Bărbatul blond care o ținea pe Jodi a dat din cap că da, și la fel Sili, care era încă pregătit să sară, de pe marginea scaunului său, în dreapta Dahliei.

— Michael, vei fi pedepsit pentru acțiunile tale nechibzuite și incapacitatea de a-ți controla impulsurile, spuse Dahlia. Ai ignorat avertismentele și ai ignorat faptul că tânăra era sub protecția unui alt vampir.

— Doar nu vorbiți serios! Unde vă e mândria? Michael se ridicase în picioare și țipa.

Doi bărbați au apărut din umbra din spatele scenei. Erau amândoi vampiri, bineînțeles, și destul de bine făcuți. L-au apucat pe Michael, care a opus rezistență serioasă. Eram șocată de tot zgomotul și violența, dar m-am gândit că într-o clipă or să-l ducă pe Michael în vreo închisoare de vampiri, iar procesele vor continua cât se poate de calm.

Spre surprinderea mea absolută, Dahlia făcu un semn cu capul către vampirul care o ținea pe Jodi. Acesta se ridică și o ajută și pe ea să se ridice. Jodi, zâmbind, ajunse în cealaltă parte a scenei cu un salt de panteră. Apucă țeapă de pe masa judecătorilor și, cu o mișcare puternică a brațului ei suplu, înfipse țeapă în pieptul lui Michael.

Eu eram singura șocată și mi-am acoperit gura cu ambele mâini, ca să-mi înăbuș un țipăt.

Michael s-a uitat la ea plin de furie și chiar s-a luptat, probabil încercând să-și elibereze brațele ca să poată trage țeapă, dar în câteva secunde s-a terminat totul. Cei doi vampiri care țineau cadavrul l-au târât afară, iar Jodi a

coborât de pe scenă, încă zâmbind.
— Următorul caz, strigă Dahlia. Următorul caz era cel cu copilul, tot un vampir, iar în ăsta erau implicaţi şi oameni. M-am simţit mai puţin ciudat când au intrat şi ei: părinţii ruşinaţi, cu reprezentantul lor vampir (cum era posibil ca oamenii să nu poată depună mărturie în faţa acestei curţi?) şi „mama” cu „copilul” ei.
A fost un caz mai lung şi mai trist, pentru că suferinţa părinţilor pentru pierderea copilului lor – care încă mergea şi vorbea, dar nu cu ei – era aproape palpabilă. N-am fost singura care a strigat „Ruşine”, când Cindy Lou a mărturisit că părinţii îi dădeau o sumă lunară pentru întreţinerea băiatului. Femeia-vampir Kate s-a luptat feroce pentru părinţi şi era clar că era de părere că Cindy Lou se dovedea a fi o netrebnică şi o mamă rea, dar cei trei judecători – alţii de data asta şi nu cunoşteam pe nici unul – au susţinut contractul pe care îl semnaseră părinţii şi au refuzat să-i dea băiatului un nou tutore. Au hotărât ca acest contract să fie reînnoit de către părinţi, iar băiatului i se cerea să-şi petreacă timpul cu părinţii lui biologici, atâta vreme cât ei voiau să-şi exercite acest drept.
Judecătorul principal, un tip cu faţă de şoim, cu ochi negri şi lichizi, l-a chemat pe băiat să vină în faţa lor.
— Eşti dator să-i asculţi şi să-i respecţi pe oamenii ăştia şi ai semnat şi tu contractul, îi spuse. Poate că eşti minor, după legea oamenilor, dar pentru noi, eşti la fel de responsabil ca... *Cindy Lou.*
Doamne, murea că trebuia să admită că exista o femeie-vampir cu numele de Cindy Lou.
— Dacă încerci să-ţi terorizezi părinţii umani sau să-i ameninţi sau să le bei sângele, îţi vom amputa o mână. Şi când o să crească la loc, o s-o amputăm din nou.
Băiatul nu putea fi mai alb decât era, iar mama lui umană leşină. Dar fusese atât de încrezut, atât de sigur pe el şi atât de nepăsător cu bieţii lui părinţi, încât m-am gândit că era necesar un avertisment puternic şi m-am surprins încuviinţând din cap.

Oho, da, asta era corect. Să ameninți un copil c-o să-i amputezi mâna.

Dar dacă l-ați fi văzut pe copilul ăsta, poate că ați fi fost de acord. Iar Cindy Lou era şi ea o poamă; cel care o transformase probabil că avea o deficiență mentală şi morală.

Deci nu avuseseră nevoie de mine până la urmă. Mă întrebam cum o să decurgă restul serii şi chiar atunci regina intră pe uşa dublă din capătul sălii, cu Sigebert şi André foarte aproape de ea. Purta un *deux-pièces* cu pantalon, din mătase albastru-safir, un colier frumos de diamante şi cercei mici de diamante. Arăta stilată, absolut fină, armonioasă şi perfectă. André veni direct spre mine.

— Ştiu, spuse. Adică mi-a zis Sophie-Anne că am greşit față de tine. Nu-mi pare rău, pentru c-aş face orice pentru ea. Ceilalți nu înseamnă nimic pentru mine. Dar regret că n-am fost în stare să mă înfrânez şi te-am pus într-o situație care te stânjeneşte.

Dacă asta era o scuză, era cea mai jalnică pe care o primisem vreodată. Îi lipseau aproape toate ingredientele. Tot ce am putut să spun a fost:

— Înțeleg.

Mai mult de-atât nu puteam să scot. Sophie-Anne ajunse şi ea, între timp, în fața mea. Am făcut salutul ăla cu capul.

— O să am nevoie de tine în următoarele câteva ore, spuse.

— Sigur.

Se uită de sus până jos la hainele mele, de parcă şi-ar fi dorit să mă îmbrac un pic mai elegant, dar nimeni nu mă avertizase că acea parte a serii rezervată comerțului însemna că e nevoie de haine distinse.

Domnul Cataliades apăru lângă mine, îmbrăcat cu un costum frumos şi o cravată roşu cu auriu, şi spuse:

— Îmi pare bine să te văd, draga mea. Dă-mi voie să te pun la curent cu următorul eveniment din program.

Am făcut un gest cu mâinile ca să arăt că eram pregătită.

— Unde e Diantha? am întrebat.

— E în hotel, se ocupă de ceva, răspunse. Se încruntă. Ce

ciudat, se pare că mai era un sicriu în plus jos.

— Cum e posibil?

Fiecare sicriu aparținea cuiva. Un vampir n-are cum să călătorească cu unul de rezervă, ca şi cum ar avea un sicriu de cocktail şi unul de zi cu zi.

— De ce v-au sunat pe voi?

— Avea o etichetă de-a noastră, spuse.

— Dar toți vampirii noştri sunt înregistrați, nu? M-am simțit un pic neliniştită. Chiar atunci, printre chelnerii obişnuiți care se mişcă în mulțime, am văzut unul care, de cum m-a zărit s-a şi întors cu spatele. Apoi l-a zărit şi pe Barry, care venise cu regele Texasului, şi a făcut acelaşi gest.

M-am gândit să chem vreun vampir de pe-acolo să-l țină pe tip, ca să mă pot uita în mintea lui, dar după aia mi-am dat seama că m-aş purta la fel de abuziv ca vampirii înşişi. Chelnerul a dispărut, fără ca eu să mă uit mai atent la el, aşa că nu eram sigură că-l pot identifica într-o mulțime de alți chelneri în aceeaşi uniformă. Domnul Cataliades vorbea, dar am ridicat o mână.

— Stați un pic, am murmurat.

Incidentul îmi amintise de ceva, de altceva care păruse ciudat.

— Vă rog să fiți atentă, domnişoară Stackhouse, a spus avocatul, iar eu am fost nevoită să las deoparte gândul acela. Uitați ce trebuie să faceți. Regina va negocia pentru câteva favoruri de care are nevoie pentru a-şi reconstrui statul. Faceți ce faceți dumneavoastră mai bine ca să vedeți dacă toți cei care discută cu ea sunt cinstiți.

Nu era foarte clar ce-mi cerea.

— O să fac tot posibilul, am răspuns. Dar cred că acum trebuie s-o căutați pe Diantha, domnule C. Cred că se întâmplă ceva ciudat şi rău cu sicriul ăsta în plus. A mai fost şi o valiză în plus, am dus-o eu sus, în apartamentul reginei.

Domnul Cataliades se uită la mine ciudat. Se vedea că era de părere că mica problemă a obiectelor respective în plus era neînsemnată şi nu intra în îndatoririle lui.

— V-a spus Eric de femeia ucisă? am întrebat, iar el deveni dintr-o dată mai atent.

— Nu l-am văzut pe stăpânul Eric în seara aceasta. Dar sunt sigur că o să mă întâlnesc cu el.

— Se întâmplă ceva, dar nu ştiu ce, am mormăit, mai mult pentru mine, apoi m-am întors să mă duc după Sophie-Anne.

Comerțul se desfăşura într-un stil cam de bazar. Sophie-Anne s-a aşezat lângă masa la care stătea Bill, întors la lucru, să-şi vândă programul pe computer. Pam îl ajuta, dar era în hainele ei obişnuite şi eram bucuroasă că lăsase costumul de harem să se odihnească. Mă întrebam cum se procedează, dar am stat să aştept şi am descoperit destul de repede. Primul care a abordat-o pe Sophie-Anne a fost vampirul blond care fusese judecător mai devreme.

— Scumpă doamnă, spuse, sărutându-i mâna. Sunt încântat să vă văd, ca de obicei, şi îndurerat de distrugerea frumosului dumneavoastră oraş.

— O mică parte a oraşului, accentua Sophie-Anne cu cel mai dulce zâmbet.

— Sunt îngrijorat când mă gândesc la situația în care probabil că vă aflați, a continuat după o scurtă pauză, în care a înregistrat sublinierea ei. Dumneavoastră, conducătoarea unui regat atât de bogat şi de cunoscut... acum să ajungeți atât de jos. Sper că vă voi putea fi de ajutor în felul meu umil.

— Şi ce formă ar avea ajutorul acesta? întrebă Sophie-Anne.

După multă vorbă goală, s-a dovedit că Floricelul voia să aducă milioane de metri cubi de cherestea în New Orleans, dacă Sophie-Anne i-ar fi dat doi la sută din venitul ei pe următorii cinci ani. Contabilul lui era cu el. M-am uitat în ochii lui cu mare curiozitate. M-am tras puțin înapoi, iar André alunecă lângă mine. M-am întors în aşa fel încât să nu-mi poată citi nimeni pe buze.

— Atenție la calitatea cherestelei, am spus la fel de încet ca bătaia din aripi a unei păsări colibri.

Treaba asta a durat o veşnicie şi a fost mai mult decât

plictisitoare. Câțiva dintre furnizorii care voiau să se bage pe fir nu erau însoțiți de oameni, aşa că în prezenta lor n-am fost de nici un ajutor; dar cei mai mulți erau. În unele cazuri, omul îl plătise pe vampir să „garanteze” pentru el, ca să poată avea şansa să intre în sală şi să negocieze într-o întâlnire față în față. Când vânzătorul numărul opt a zâmbit încurcat în fața reginei, eu nu mi-am mai putut înăbuşi căscatul. Am observat că Bill se descurca de minune cu vânzarea copiilor după baza de date cu vampiri. Pentru un tip rezervat, reuşea foarte bine să explice şi să-şi promoveze produsul, ținând cont că vampirii sunt foarte sceptici față de computere. Dacă mai auzeam o singură dată de „Pachetul anual de update”, eram pe punctul să vomit. În jurul lui Bill erau adunați mai mult oameni, şi asta pentru că erau mai deschişi către computere decât toți vampirii la un loc. În timp ce ei stăteau acolo, preocupați, eu am încercat să scanez ici-colo, dar se gândeau numai la megahertzi şi RAM şi harduri – chestii din astea.

Nu l-am văzut pe Quinn. Cum era vârcolac, m-am gândit că s-a vindecat complet după rana din seara trecută. Nu puteam decât să iau absența asta ca pe un semn. Eram întristată şi epuizată.

Regina a invitat-o pe Dahlia, creatura micuță şi drăguță care fusese atât de directă în judecata ei, sus, în apartamentul ei, să bea ceva împreună. Dahlia a acceptat elegant şi tot grupul s-a mutat în apartament. Christian Baruch a venit şi el după noi; îşi făcuse de lucru pe lângă Sophie-Anne toată seara.

Felul în care o curta pe Sophie-Anne era cel puțin stângaci. M-am gândit din nou la Păpuşelul pe care îl văzusem cu o seară înainte, gâdilând-o pe iubita lui de parcă ar fi fost un păianjen, tocmai pentru că ştia că ea se teme de păianjeni şi va veni mai aproape de el, s-o protejeze. Am simțit cum mi se aprinde un bec deasupra capului şi m-am întrebat dacă l-au mai văzut şi alții.

Hotelierul se prăbuşi în ochii mei. Dacă el credea că o astfel de strategie funcționează cu Sophie-Anne, trebuia să se

gândească mai bine.

Nu-l vedeam pe Jake Purifoy nicăieri şi m-am întrebat ce-i dăduse André să facă. Ceva insipid probabil, cum ar fi să verifice dacă maşinile aveau plinul făcut. Nu aveau încredere în el că poate face față la ceva mai complicat, cel puțin nu încă. Faptul că era tânăr şi originea lui de vârcolac lucrau împotriva lui şi trebuia să muncească din greu ca să câştige puncte. Dar Jake n-avea focul ăsta în el. Privea mai mult spre trecut, spre viața lui ca vârcolac. Era plin de amărăciune.

În apartamentul lui Sophie-Anne se făcuse curat; toate apartamentele vampirilor erau curățate noaptea, bineînțeles, când vampirii nu se aflau acolo. Christian Baruch a început să ne povestească despre cum a trebuit să angajeze personal suplimentar ca să facă față aglomerației de la reuniune şi despre cum unii dintre angajați erau neliniştiți când trebuiau să curețe camerele vampirilor. Se vedea că Sophie-Anne nu era impresionată de aerul de superioritate al lui Baruch. Era mult mai tânăr decât ea, probabil că părea un adolescent lăudăros în ochii reginei în vârstă de câteva secole.

Chiar atunci intră şi Jake care, după ce o salută supus pe regină şi făcu cunoştință cu Dahlia, veni să stea lângă mine. Eu stăteam pe un scaun de lemn incomod, iar el îşi trase unul la fel.

— Ce faci, Jake?

— Nu mare lucru. Am luat bilete pentru regină şi André la un spectacol pentru mâine-seară. O variantă a lui *Hello, Dolly!* Produsă în întregime de vampiri.

Am încercat să-mi imaginez asta, dar am constatat că nu pot.

— Şi tu ce ai de gând să faci? În program scrie că avem timp liber.

— Nu ştiu, spuse, pe un ton ciudat de abătut. Viața mea s-a schimbat atât de mult încât nu mai pot să anticipez ce-o să se întâmple. O să ieşi mâine în timpul zilei, Sookie? Poate la cumpărături? Sunt nişte magazine frumoase pe Widewater Drive. Asta e lângă lac.

Chiar şi eu auzisem de Widewater Drive şi am zis:
— Cred că se poate să fac asta. Nu prea mă dau în vânt după cumpărături.
— Ar trebui să te duci. Sunt nişte magazine grozave de pantofi şi un Macy's uriaş, ți-ar plăcea la nebunie. Să stai acolo toată ziua. Pleacă din locul ăsta cât mai poți.
— O să mă gândesc, cu siguranță, am spus, un pic nedumerită. Spune-mi, l-ai văzut pe Quinn azi?
— În treacăt. Şi am vorbit cu Frannie un pic. Erau ocupați să instaleze decorurile pentru ceremoniile de închidere.
— Aha.
Desigur. Bineînțeles. Asta dura o grămadă.
— Sună-l. Spune-i să te scoată în oraş mâine, zise Jake.
Am încercat să-mi imaginez cum o să-l rog pe Quinn să meargă cu mine la cumpărături. Ei bine, nu era imposibil, dar nici foarte probabil. Am ridicat din umeri.
— Poate c-o să ies. Părea mulțumit.
— Sookie, poți să te duci, spuse André.
Eram atât de obosită, încât nu-l observasem cum s-a strecurat lângă mine.
— OK, noapte bună tuturor, am spus, şi m-am ridicat să mă întind.
Am observat că valiza albastră era tot acolo unde o pusesem eu cu două seri înainte.
— A, Jake, trebuie să duci valiza asta înapoi la subsol. M-au sunat pe mine şi mi-au zis să o aduc aici, dar n-a revendicat-o nimeni.
— O să întreb, spuse fără elan şi porni către camera lui.
Atenția lui André se întorsese deja asupra reginei, care râdea la descrierea unei nunți la care asistase Dahlia.
— André, am zis foarte încet. Trebuie să-ți spun ceva. Cred că domnul Baruch este implicat în incidentul cu bomba din fața uşii reginei.
André arăta de parcă i-ar fi înfipt cineva o unghie în fund.
— Poftim?
— Cred că a vrut s-o sperie pe Sophie-Anne. Cred că s-a

gândit c-o să fie vulnerabilă şi c-o să aibă nevoie de un bărbat puternic care s-o protejeze, dacă se simte amenințată.

André nu era foarte expresiv de felul lui, dar am văzut cum pe chipul lui au trecut repede neîncredere, dezgust şi convingere.

— Şi mai cred că poate tot el i-a zis lui Henrik Feith că Sophie-Anne avea de gând să-l omoare. Pentru că el e proprietarul hotelului, nu? Şi el are o cheie de la camera reginei, unde noi credeam că Henrik va fi în siguranță, nu? Deci Henrik voia să continue procesul reginei pentru că era convins că ea o să scape de el. Din nou, Christian Baruch ar fi fost acolo, marele ei salvator. Poate că l-a omorât pe Henrik, după ce i-a întins o capcană, ca să poată face după aia o dezvăluire spectaculoasă şi s-o uimească pe Sophie-Anne cu grija nemărginită pe care i-o poartă.

André avea cea mai ciudată expresie pe față, de parcă i-ar fi fost greu să mă urmărească.

— Există dovezi?

— Nu, nici una. Dar când am vorbit cu domnul Donati în hol în dimineața asta, a sugerat că ar exista o casetă de la camera de supraveghere pe care s-ar putea să vreau s-o văd.

— Du-te şi vezi, spuse André.

— Dacă mă duc să întreb, ar fi concediat. Trebuie să-i spui tu reginei să-l întrebe direct pe domnul Baruch dacă poate vedea înregistrarea din hol, de când a fost plasată bomba. Cu sau fără gumă pe cameră, caseta aia tot o să arate ceva.

— Dar mai întâi pleacă tu, ca să nu facă legătura între tine şi povestea asta.

De fapt, hotelierul era prea absorbit de discuția cu Sophie-Anne, pentru că, altfel, auzul lui de vampir i-ar fi dat indicii că vorbeam despre el.

Deşi eram epuizată, aveam un sentiment de recunoştință că meritam banii pe care mi-i dădeau pentru călătoria asta. Şi mi se luase o piatră de pe inimă acum, că incidentul Dr. Pepper se rezolvase.

Christian Baruch n-avea să se mai ocupe cu plasarea

bombelor, dacă regina îl demasca. Cât despre ameninţarea pe care o reprezenta grupul desprins din frăţie... ei bine, eu auzisem doar un zvon şi nu aveam nici o dovadă despre ce formă o să îmbrace. În ciuda morţii femeii de la poligonul de tir, mă simţeam mai relaxată decât mă simţisem de când intrasem în Piramida din Gizeh, pentru că înclinam să-i atribui şi crima asta tot lui Baruch. Poate când a văzut că Henrik chiar o să-i ia reginei statul Arkansas, a devenit lacom şi l-a plătit pe asasin să-l elimine pe Henrik, pentru ca regina să primească totul. Scenariul ăsta era un pic ambiguu şi nu se lega prea bine, dar eram prea obosită ca să-l analizez, aşa că am lăsat toată încurcătura pentru când o să fiu odihnită.

Am traversat micul hol până la lift şi am apăsat pe buton. Când s-au deschis uşile, Bill a păşit afară, cu braţele pline de formulare de comandă.

— Te-ai descurcat bine în seara asta, i-am spus, prea obosită ca să-l urăsc.

Am făcut un semn cu capul către formulare.

— Da, o să facem cu toţii mulţi bani din astea, a răspuns, dar fără să pară prea entuziasmat.

Am aşteptat să se retragă din calea mea, dar n-a făcut nici asta.

— Aş da orice ca să pot şterge ce s-a întâmplat între noi, a zis. Nu clipele frumoase pe care le-am petrecut iubindu-ne, ci...

— Clipele pe care le-ai petrecut minţindu-mă? Clipele în care te prefăceai că abia aşteptai să mă vezi, dar tu aşa primiseşi ordine? Clipele alea?

— Da, a răspuns, iar ochii lui căprui şi adânci n-au ezitat. Acele clipe.

— M-ai rănit prea mult. Asta n-o să se întâmple niciodată.

— Iubeşti vreun bărbat? Quinn? Eric? Cretinul ăla de JB?

— N-ai dreptul să mă întrebi asta. N-ai nici un drept asupra mea.

JB? Asta de unde a mai scos-o? Mi-a plăcut întotdeauna tipul şi el era un scump, dar felul lui de a face conversaţie era

ucigător... Am dat din cap, în timp ce coboram cu liftul la etajul meu.

Caria ieşise, ca de obicei, şi, cum era ora cinci dimineața, erau şanse mari să nu se întoarcă deloc. Mi-am pus pijamaua roz şi mi-am aranjat papucii lângă pat, ca să nu fiu nevoită să bâjbâi după ei în întuneric, în cazul în care Caria se întorcea înainte să mă trezesc.

# *Capitolul 17*

Ochii mi s-au deschis brusc, de parcă ar fi plesnit elasticul care-i ținea închişi.

*Scoală-te, scoală-te, scoală-te! Sookie, s-a întâmplat ceva. Barry, unde eşti?*

*În fața lifturilor de la etajul oamenilor. Vin acum.*

M-am îmbrăcat cu hainele din seara trecută, dar fără pantofii cu tocuri. Mi-am luat, în schimb, papucii cu talpă de cauciuc. Am luat în grabă portofelul, în care aveam cheia de la cameră, permisul şi cârdul, şi l-am băgat într-un buzunar, am îndesat mobilul în celălalt şi am ieşit din cameră. Uşa s-a trântit în urma mea cu un bubuit rău prevestitor. Hotelul era gol şi cufundat în linişte, dar ceasul meu arăta ora 9:50.

A trebuit să alerg pe un coridor lung şi să fac la dreapta, ca să ajung la lifturi. N-am întâlnit pe nimeni. M-am gândit o secundă şi mi-am zis că nu era aşa de ciudat. Majoritatea oamenilor de la etaj probabil că încă dormeau, pentru că respectau şi ei programul vampirilor. Dar nu erau nici măcar angajați ai hotelului, care să facă curat pe holuri.

Toate micile urme de nelinişte care mi se strecuraseră în creier, ca urmele de limacşi în curte, se adunaseră într-o masă tulbure.

Mă simțeam de parcă eram pe *Titanic* şi tocmai auzisem cala izbindu-se de aisberg.

În cele din urmă, am zărit pe cineva, întins pe podea. Mă trezisem atât de neaşteptat şi de brusc, încât tot ce făceam părea ca în vis, deci n-a fost un şoc să descopăr pe cineva care zăcea în hol.

Am țipat, iar Barry a apărut de după colț, alergând cu paşi mari. S-a ghemuit lângă mine. Am întors corpul cu fața în sus. Era Jake Purifoy şi nu putea fi trezit.

*De ce nu e în camera lui? Ce făcea afară aşa de târziu?* Chiar şi vocea mentală a lui Barry părea panicată. *Uite, Barry, stă întins cumva în direcția camerei mele. Crezi că venea să mă vadă? Da, şi n-a mai ajuns.*

Ce putea fi atât de important încât Jake nu era pregătit pentru somnul de zi? M-am ridicat şi m-am gândit cu disperare. Niciodată, dar niciodată, nu am întâlnit vreun vampir care să nu ştie instinctiv când se apropie răsăritul. M-am gândit la conversațiile pe care le avusesem cu Jake şi la cei doi bărbați pe care îi văzusem ieşind din camera lui.

— *Nemernicule,* am şuierat printre dinți şi i-am tras un şut cât am putut de tare.

— Dumnezeule, Sookie.

Barry m-a apucat de braț, îngrozit. Dar apoi a înțeles totul din mintea mea.

— Trebuie să-i găsim pe domnul Cataliades şi pe Diantha, am spus. Se pot trezi, nu sunt vampiri.

— Eu o s-o chem pe Cecile. E umană, colega mea de cameră, a zis Barry şi ne-am îndreptat amândoi în direcții diferite, lăsându-l pe Jake întins acolo unde era.

Era tot ce puteam face.

Ne-am întâlnit din nou după cinci minute. A fost surprinzător de uşor să-l trezesc pe domnul Cataliades, iar Diantha stătea în aceeaşi cameră cu el. Cecile era o tânără cu o tunsoare practică şi un aer competent şi n-am fost surprinsă când Barry mi-a prezentat-o ca fiind asistenta regelui.

Fusesem o proastă să trec cu vederea, chiar şi un minut, avertizarea pe care o lansase Clovache. Eram atât de furioasă pe mine, încât abia suportam să mă aflu în propria-mi piele. Dar trebuia să las asta deoparte şi trebuia să acționăm acum.

— Uitați ce cred eu, am spus.

Pusesem lucrurile cap la cap în minte. Unii dintre chelneri ne-au evitat pe mine şi pe Barry în ultimele două zile, imediat ce au aflat ce suntem.

A dat din cap că aşa e. Observase şi el. Părea ciudat de vinovat, dar asta trebuia să aştepte.

— Ştiau ce suntem şi presupun că nu voiau ca noi să aflăm ce pun ei la cale. Şi mai presupun că era ceva rău de tot. Şi Jake Purifoy era implicat.

Domnul Cataliades, care la început părea uşor plictisit, acum devenise serios alarmat. Ochii mari ai Dianthei treceau de la un chip la altul.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Cecile, care creştea tot mai mult în ochii mei.

— E vorba de sicriele în plus, am zis. Şi valiza albastră din apartamentul reginei. Barry, şi tu ai fost rugat să aduci sus o valiză, nu? Care nu era a nimănui?

— Da, încă se află în vestibulul apartamentului regelui, pentru că toată lumea trece pe acolo. Am crezut c-o s-o ceară cineva. Aveam de gând s-o duc jos, la bagaje, azi.

Eu am zis:

— Cea pe care am adus-o eu se află în livingul reginei. Cred că tipul care s-a ocupat de ea era Joe, managerul de jos, de la departamentul de bagaje şi livrări. El m-a chemat să iau valiza şi se pare că nimeni altcineva nu mai ştia nimic de ea.

— Valiza o să explodeze? întrebă Diantha cu vocea ei rece. Şi sicriele fără stăpân de la subsol la fel? Dacă se duce subsolul, toată clădirea o să se prăbuşească.

N-am mai văzut-o niciodată pe Diantha atât de umană.

— Trebuie să-i trezim, am zis. Trebuie să-i scoatem de aici.

— Clădirea o să explodeze, spuse Barry, încercând să înțeleagă ideea.

— Vampirii n-or să se trezească, spuse Cecile cea practică. N-au cum.

— Quinn! am spus.

Mă gândeam la atâtea lucruri în acelaşi timp, încât rămăsesem încremenită. Am scos telefonul din buzunar, i-am selectat numărul, am sunat şi l-am auzit mormăind ceva la celălalt capăt.

— Ieşi afară, i-am zis. Quinn, ia-ți sora şi ieşiți afară. O să fie o explozie.

Am aşteptat doar până când s-a trezit mai bine, apoi am

închis telefonul.

— Trebuie să ne salvăm şi pe noi, spuse Barry. Cecile, genială, alergă până în capătul holului şi apăsă repede butonul de la alarma de incendiu. Zgomotul aproape că ne-a spart timpanele, dar efectul asupra oamenilor care dormeau a fost unul nemaipomenit. În câteva secunde, au început să iasă din camere.

— Luați-o pe scări, strigă Cecile ca să-i direcționeze, iar ei au ascultat-o.

M-am bucurat să văd părul negru al Cariei printre ei. Dar nu l-am văzut pe Quinn, iar el era întotdeauna uşor de remarcat.

— Regina e tocmai sus, spuse domnul Cataliades.

— Panourile alea de sticlă pot fi sparte şi din interior? am întrebat.

— Au reuşit la *Fear Factor*[12], răspunse Barry.

— Am putea încerca să scoatem sicriele pe geam.

— S-ar sparge la impact, zise Cecile.

— Dar vampirii ar supraviețui exploziei, am subliniat.

— Ca să fie după aia arşi de soare, răspunse domnul Cataliades. Diantha şi cu mine o să mergem sus şi o să încercăm să scoatem grupul reginei. O să-i înfăşurăm în pături şi o să-i ducem...

Se uita la mine disperat.

— Ambulanțe! Sunați la 911 acum! O să găsească ei unde să-i ducă!

Diantha a sunat la 911 şi era suficient de incoerentă încât să cheme ambulanțe la locul unei explozii care nu avusese loc încă.

— Clădirea e în flăcări, strigă, ceea ce era un fel de adevăr viitor.

— Duceți-vă, i-am spus domnului Cataliades, efectiv

---

12 Fear Factor (Pariu cu frica) – reality show american, în care concurenții trec prin probe extreme pentru a câştiga, în final, o sumă de bani.

împingându-l pe demon, iar el se grăbi spre apartamentul reginei.

— Du-te şi încearcă să-i scoţi pe ai tăi, i-am zis lui Barry, iar el şi Cecile s-au repezit către lift, deşi ar fi putut să devină nefuncţional în orice clipă.

Am făcut tot ce-am putut ca să-i scot pe oameni afară. Cataliades şi Diantha se puteau ocupa de regină şi de André. Eric şi Pam! Ştiam unde e camera lui Eric, slavă Domnului. Am luat-o pe scări şi, cum fugeam, am dat de cele două britlingene, cu rucsacuri mari în spate, cărând o legătură. Ştiam, fără îndoială, că acolo era împachetat regele din Kentucky şi că îşi făceau datoria. Au dat amândouă din cap când m-am lipit de perete ca să le las să treacă. Erau atât de calme încât ai fi zis că au ieşit la o plimbare.

— Tu ai pornit alarma? întrebă Batanya. Chestia aia pe care o pune la cale frăţia e azi?

— Da, am răspuns.

— Mersi. Noi ieşim acum şi ar trebui să ieşi şi tu, zise Clovache.

— O să ne întoarcem la locurile noastre după ce o să-l lăsăm pe el, spuse Batanya. La revedere.

— Succes, le-am zis prosteşte, apoi am luat-o la fugă în sus, de parcă m-aş fi antrenat pentru asta.

În final, când am dat de perete uşa de la etajul nouă, suflam ca o pereche de foaie. Am văzut o cameristă singură care împingea un cărucior pe coridorul lung. Am alergat la ea, speriind-o mai tare decât era deja speriată de alarma de incendiu.

— Dă-mi cheia principală, am zis.

— Nu!

Era hispanică, între două vârste şi n-avea de gând să cedeze unei cereri atât de nebuneşti.

— O să fiu concediată.

— Atunci deschide uşa asta – am arătat către uşa lui Eric – şi pleacă de aici.

Sunt sigură ca arătam ca o femeie disperată şi chiar eram.

— Clădirea asta poate să explodeze în orice clipă. Mi-a aruncat cheia şi a luat-o pe hol, spre lifturi.

La naiba.

Apoi s-a auzit prima explozie. Un cutremur adânc şi răsunător şi un zgomot care venea de departe, de sub mine, de parcă o creatură marină monstruoasă încerca să iasă la suprafaţă. Am mers clătinându-mă până la camera lui Eric, am înfipt cheia de plastic în slot şi am împins uşa într-un moment de linişte deplină. Camera se afla în întuneric total.

— Eric, Pam! am ţipat.

Am bâjbâit după un întrerupător în camera neagră ca smoala, am simţit cum se clatină clădirea. Cel puţin una din încărcăturile de la etajele superioare fusese detonată. Rahat! Rahat! Dar lumina s-a aprins şi am văzut că Eric şi Pam erau în paturi şi nu în sicrie.

— Treziţi-vă, am spus şi am scuturat-o pe Pam, pentru că ea era mai aproape.

Nu s-a mişcat deloc. Era ca şi când aş fi scuturat o păpuşă umplută cu rumeguş.

— Eric! i-am strigat direct în ureche.

El a avut o uşoară reacţie; era mult mai în vârstă decât Pam. Ochii i s-au deschis un pic şi a încercat să se concentreze.

— Ce e? a spus.

— Trebuie să te trezeşti! Trebuie! Trebuie să ieşi afară!

— E ziuă, a şoptit şi s-a trântit la loc în pat. L-am plesnit mai tare decât am lovit pe cineva vreodată în viaţa mea.

— Scoală-te, am ţipat, până când aproape că am rămas fără voce.

În cele din urmă, Eric s-a mişcat şi a reuşit să se ridice în picioare. Era îmbrăcat cu pantaloni de pijama din mătase neagră, slavă Domnului, şi am zărit mantia neagră de ceremonie azvârlită peste sicriul lui. Nu i-o înapoiase lui Quinn, ceea ce era un mare noroc. Am aranjat-o pe el şi am închis-o la gât. I-am tras gluga peste faţă.

— Acoperă-ţi capul, am strigat şi am auzit cum au izbucnit

nişte zgomote deasupra capului meu: sticlă spartă şi apoi țipete.
Eric ar fi adormit la loc dacă nu-l țineam eu treaz. Cel puțin încerca. Îmi amintesc că Bill reuşise să se mişte un pic, în împrejurări extreme, cel puțin preț de câteva minute. Dar Pam, deşi cam de aceeaşi vârstă ca Bill, pur şi simplu nu putea fi mişcată. Chiar am tras-o de părul ei lung decolorat.
— Trebuie să mă ajuți s-o scot pe Pam, am spus în cele din urmă, disperată. Eric, trebuie.
Se auzi un alt vuiet şi etajul se cutremură. Am țipat, iar Eric a făcut ochii mari. S-a clătinat pe picioare. De parcă am fi putut să ne citim gândurile, cum făceam eu şi Barry, am tras amândoi sicriul lui de pe postament pe covor. Apoi l-am împins lângă geamul opac înclinat, care forma o latură a clădirii.
Totul înjurai nostru a tremurat şi s-a zdruncinat. Ochii lui Eric erau mai deschişi acum şi se concentra atât de puternic să-şi coordoneze mişcările, încât puterea lui o absorbea şi pe a mea.
— Pam, am spus, încercând să-l antrenez să acționeze mai mult.
Eric s-a îndreptat către copilul lui adormit, călcând de parcă picioarele i se lipeau de podea la fiecare pas. A luat-o pe Pam de umeri şi eu de picioare şi am ridicat-o cu tot cu pătură. Podeaua s-a cutremurat din nou, mai tare de data asta, iar noi ne-am clătinat pe picioare până la sicriu şi am băgat-o pe Pam înăuntru. Am tras capacul şi l-am închis, deşi un colț din cămaşa ei de noapte rămăsese afară.
M-am gândit la Bill şi mi-am adus aminte şi de Rasul, dar nu puteam să fac nimic şi nici nu mai era timp.
— Trebuie să spargem geamul! am strigat la Eric.
A încuviințat din cap foarte încet. Am îngenuncheat şi am apucat de un capăt al sicriului şi am împins cât am putut de tare până când s-a izbit de fereastră, care s-a crăpat într-un milion de bucăți. Care, incredibil, au rămas prinse una de alta – miracolul geamurilor securizate. Îmi venea să urlu de furie.

Aveam nevoie de o *gaură,* nu de o perdea de sticlă. Ne-am lăsat mai jos, ne-am înfipt degetele în covor şi, încercând să ignorăm zgomotele de sub noi, din clădire, eu şi cu Eric am împins cu toată forța.

În sfârşit! Sicriul a ieşit pe partea cealaltă. Fereastra a cedat din ramă şi s-a prăbuşit în partea laterală a clădirii.

Iar Eric a văzut lumina soarelui pentru prima dată în o mie de ani. A țipat din toți rărunchii. Dar în clipa următoare şi-a strâns mantia pe lângă el. M-a înşfăcat şi a încălecat pe sicriu şi am împins amândoi cu picioarele. Timp de câteva secunde ne-am balansat, apoi ne-am înclinat în față. În cel mai îngrozitor moment al vieții mele, ne-am dat drumul pe fereastră şi am alunecat pe peretele clădirii ca pe un tobogan, cu sicriu cu tot. Ne-am fi prăbuşit dacă nu…

Dintr-o dată ne-am desprins de sicriu şi, într-un fel, ne-am clătinat în aer, Eric ținând de mine, înverşunat, cât putea de bine.

Am răsuflat, profund uşurată. Desigur, Eric putea să zboare.

Năucit de lumină, nu putea să zboare prea bine. Nu era acea înaintare uşoară pe care o experimentasem înainte; am avut o coborâre în zigzag, nesigură.

Dar a fost mai bine decât o cădere liberă.

Eric a putut să întârzie aterizarea suficient încât eu să nu mă izbesc mortal de asfaltul din fața hotelului. Totuşi, sicriul în care se afla Pam a avut o aterizare grea, iar Pam a fost catapultată afară dintre bucățile de lemn, în lumina soarelui, unde a rămas zăcând nemişcată. Fără să scoată vreun sunet, a început să ardă. Eric a aterizat chiar deasupra ei şi a tras pătura peste amândoi. Unul dintre picioarele lui Pam era neacoperit, iar carnea fumega. L-am acoperit eu.

Am auzit sunetul sirenelor. Am făcut semn primei ambulanțe pe care am văzut-o, iar medicii au sărit afară.

Am arătat către grămada acoperită cu pătura.

— Doi vampiri, luați-i din soare! am spus. Doctorițele, ambele tinere, s-au privit neîncrezătoare.

— Ce să facem cu ei? a întrebat una dintre ele care era de culoare.

— Duceți-i într-o pivniță undeva, una fără ferestre, şi le spuneți proprietarilor să țină pivnița deschisă, că mai vin şi alții.

Sus de tot, o explozie mai mică a aruncat în aer unul dintre apartamente. O bombă într-o valiză, mi-am zis, şi m-am întrebat câte reuşise Joe să ne convingă să ducem în camere. Ne-am uitat în sus şi am văzut o ploaie de sticlă strălucind în soare, dar pe fereastră au mai fost aruncate şi alte lucruri, mai închise la culoare, iar doctorițele s-au mobilizat, ca o echipă bine antrenată ce erau. N-au intrat în panică, dar s-au mişcat repede şi deja vorbeau despre ce clădire din apropiere ar avea o pivniță mare.

— O să le spunem tuturor, zise negresa.

Pam era acum în ambulanță şi Eric mai avea şi el puțin şi ajungea. Fața îi era de un roşu aprins şi din buze îi ieşea abur. Dumnezeule.

— Ce ai de gând să faci?

— Trebuie să mă întorc înăuntru, am răspuns.

— Eşti nebună, a zis, şi s-a aruncat în ambulanță, care a pornit imediat.

De sus încă mai cădea sticlă, iar o parte din parter părea că se prăbuşeşte. Probabil din cauza sicrielor pline cu explozibil depozitate în zona de livrare şi primire. O altă explozie se auzi la etajul al şaselea, dar de cealaltă parte a piramidei. Simțurile mi se tociseră din cauza zgomotului şi a imaginilor, aşa încât n-am fost surprinsă când am văzut o valiză albastră zburând prin aer. Domnul Cataliades reuşise să spargă geamul reginei. Deodată mi-am dat seama că valiza era intactă, nu explodase, şi cădea în direcția mea.

Am luat-o la fugă, amintindu-mi de zilele când jucam softball şi alergam între baze cât mă țineau picioarele. M-am îndreptat spre parcul de peste drum, unde traficul se oprise din cauza vehiculelor de urgență: maşini de poliție şi de pompieri, ambulanțe.

Era o polițistă în fața mea care se uita în altă parte şi îi arăta ceva unui alt polițist.

— Jos! am strigat. Bombă!

Ea s-a întors, ca să mă vadă, iar eu am apucat-o şi am trântit-o la pământ, odată cu mine. Ceva m-a lovit în spate cu un şuierat şi plămânii mi-au fost goliți de aer. Am rămas acolo întinse timp de un minut lung, până când m-am dat la o parte de pe ea şi m-am ridicat în picioare, clătinându-mă. Era atât de bine să respiri, deşi aerul era înțepător, de la flăcări şi praf. E posibil ca ea să-mi spus ceva, dar n-am putut s-o aud.

M-am întors cu fața către Piramida din Gizeh.

Părți ale structurii se prăbuşeau, amestecându-se, sticla şi betonul şi oțelul şi lemnul desprinzându-se de întreg în părți separate, în timp ce majoritatea pereților care creau spatiile – camere, băi şi holuri – se năruiau. În prăbuşirea asta au fost prinse multe dintre corpurile care ocupaseră aceste zone arbitrar divizate. Acum toate erau una: structura, părțile ei, cei care se aflau înăuntru.

Ici şi colo se mai vedeau bucăți care rămăseseră în picioare. Etajul oamenilor, mezaninul şi nivelul holului de la intrare erau aproape intacte, deşi zona din jurul recepției era distrusă.

Am văzut o formă pe care am recunoscut-o, un sicriu. Capacul sărise la impactul cu solul. Când soarele a atins creatura dinăuntru, aceasta a scos un strigăt sfâşietor, iar eu m-am grăbit înspre ea. Alături era o placă de lemn, pe care am tras-o peste sicriu. Când n-a mai existat contact cu soarele, gemetele dinăuntru au încetat.

— Ajutor! am strigat. Ajutor!

Câțiva polițişti au venit spre mine.

— Sunt oameni şi vampiri încă în viață, am spus. Vampirii trebuie să fie acoperiți.

— Mai întâi oamenii, răspunse un veteran musculos.

— Evident, am aprobat automat, deşi în timp ce am spus asta m-am gândit: *Nu vampirii au pus bombele.* Dar dacă ați putea să-i acoperiți pe vampiri, ar putea rezista până când

ambulanțele îi duc într-un loc sigur.
O bucată din hotel încă stătea în picioare, o porțiune din aripa de sud. M-am uitat în sus şi l-am văzut pe domnul Cataliades stând în dreptul unei rame goale, din care căzuse geamul. Cumva reuşise să ajungă la etajul oamenilor. Ținea o legătură înfăşurată într-o cuvertură şi o strângea la piept.
— Uitați acolo! am strigat, ca să atrag atenția unui pompier. Uitați!
Au intrat în acțiune imediat, când au văzut o persoană în viață care trebuia salvată. Erau mult mai săritori în situația asta, decât ar fi fost pentru salvarea vampirilor care fumegau în lumina soarelui şi puteau fi uşor salvați de la moarte dacă ar fi fost acoperiți. Am încercat să-i învinovățesc, dar n-am putut.
Pentru prima dată am observat că se adunase o mulțime de oameni obişnuiți care opriseră maşinile şi ieşiseră ca să ajute sau să caşte gura. Mai erau şi oameni care strigau: „Lăsați-i să ardă!"
M-am uitat la pompieri cum s-au ridicat cu o macara să-l aducă jos pe demon şi legătura sa, apoi m-am întors şi mi-am făcut loc printre dărâmături.
După o vreme, eram terminată. Strigătele supraviețuitorilor umani, fumul, lumina soarelui estompată de norul uriaş de praf, zgomotul clădirii care îşi aşeza noua structură, zgomotele haotice ale muncitorilor care lucrau la operațiunile de salvare şi utilajele care soseau şi acționau rapid… eram copleşită.
Între timp, furasem o jachetă galbenă şi o cască dintre acelea pe care le purtau salvatorii şi reuşisem să ajung suficient de aproape încât să găsesc doi vampiri, pe unul îl cunoşteam, în ruinele zonei de la intrare, acoperită cu mult moloz de la etajele de deasupra. O bucată mare de lemn rămăsese pe poziții şi semnala recepția. Unul dintre vampiri era foarte ars, nu puteam să-mi dau seama dacă o să supraviețuiască sau nu. Celălalt se ascunsese sub cea mai mare bucată de lemn şi numai mâinile şi picioarele îi fuseseră arse şi înnegrite. Am strigat după ajutor, iar vampirii au fost

acoperiți cu pături.

— Avem o clădire la două străzi mai încolo; acolo îi ducem pe vampiri, spuse femeia cu pielea închisă la culoare, care îl luă pe cel rănit mai grav, şi mi-am dat seama că era aceeaşi care îi luase pe Eric şi Pam.

Pe lângă vampiri, l-am mai descoperit şi pe Todd Donati, care abia dacă se mai ținea în viață. Am stat lângă el câteva minute până când au venit cu targa. Şi am mai găsit, lângă el, şi o cameristă moartă. Fusese zdrobită.

Aveam un miros în nări care pur şi simplu nu se ducea şi îl detestam. Mi se depunea pe plămâni, mă gândeam, şi tot restul vieții o să-l inspir şi o să-l expir. Mirosul era compus din materiale arse, corpuri pârlite şi vampiri în descompunere. Era mirosul urii.

Văzusem nişte lucruri atât de îngrozitoare încât atunci nici nu puteam să mă gândesc la ele.

Dintr-o dată am simțit că nu mai pot să mai caut. Trebuia să mă aşez. M-am dus lângă un morman care se formase peste o țeava şi o placă de lemn. M-am cocoțat pe el şi am început să plâng. Apoi, mormanul s-a deplasat cu totul într-o parte şi eu am ajuns pe jos, încă plângând.

M-am uitat în deschizătura creată de resturile care alunecaseră.

Bill era ghemuit înăuntru, cu jumătate de față arsă. Purta aceleaşi haine în care îl văzusem cu o seară înainte. M-am arcuit peste el, ca să-l apăr de lumina soarelui, iar el mi-a mulțumit, printre buzele crăpate şi însângerate. Era furat, iar şi iar, de somnul din timpul zilei, puternic ca o comă.

— Dumnezeule, am spus. Veniți să ne ajutați! am strigat şi am văzut doi bărbați care veneau înspre mine cu o pătură.

— Ştiam c-o să mă găseşti, spuse Bill. Sau mi-am imaginat?

Am rămas aplecată în poziția aia ciudată. Pur şi simplu nu era nici un obiect la care să ajung care să-l acopere aşa de bine ca mine. Mirosul mă îneca, dar am rămas. Rezistase atât de mult pentru că fusese acoperit din întâmplare.

Deşi unul dintre pompieri a vomitat, l-au acoperit şi l-au dus.

Apoi, am văzut o altă siluetă cu jachetă galbenă făcându-şi drum printre ruine, până la ambulanțe, atât de repede cât se putea cineva mişca acolo fără să-şi rupă un picior. Am avut impresia că detectez un creier viu şi l-am recunoscut imediat. M-am târât de-a buşilea printre dărâmături, urmărind semnalele creierului bărbatului pe care voiam cel mai mult să-l găsesc. Quinn şi Frannie zăceau pe jumătate îngropați sub o grămadă afinată de moloz. Frannie era inconştientă. Sângerase în zona capului, dar se uscase. Quinn era amețit, dar îşi recăpăta cunoştința pe deplin. Am văzut cum un firişor de apă şiroia pe fața lui plină de praf şi mi-am dat seama că bărbatul care tocmai plecase îi dăduse lui Quinn să bea apă şi avea să se întoarcă cu tărgi pentru amândoi.

A încercat să-mi zâmbească. M-am aşezat în genunchi lângă el.

— S-ar putea să fie nevoie să schimbăm planurile, iubito, spuse. S-ar putea să fie nevoie să am grijă de Frannie o săptămână sau două. Mama noastră nu-i chiar Florence Nightingale[13].

Am încercat să nu plâng, dar parcă lacrimile mele, odată pornite, nu se mai puteau opri. Nu mai hohoteam, dar lacrimile şiroiau în linişte. Proastă.

— Fă ce trebuie să faci, am spus. Mă suni când poți, OK?

Detestam oamenii care spun „OK” tot timpul, de parcă ar cere voie, dar nu puteam nici de data asta să mă abțin.

— Eşti în viață, asta e tot ce contează.

— Mulțumesc, spuse. Dacă n-ai fi sunat, am fi fost morți. Nici măcar alarma de incendiu nu ne-ar fi scos la timp din cameră.

Am auzit un geamăt de la o distanță mică, apoi o respirație. Quinn a auzit şi el. M-am târât într-acolo şi am dat la o parte o

13 Florence Nightingale (1820-1910) —prima infirmieră modernă, pionieră a serviciului medical modern.

bucată mare, formată dintr-o toaletă şi o chiuvetă. Acoperit cu praf şi resturi, sub câteva plăci de lemn mai mari, zăcea André, complet pierdut. M-am uitat la el repede şi am văzut că avea câteva răni serioase, dar nici una nu sângera. Aveau să se vindece toate. La naiba.

— E André, i-am spus lui Quinn. Rănit, dar în viață.

Vocea mea era plină de furie şi la fel mă simțeam şi eu. Chiar lângă piciorul lui era o țeapă de lemn, lungă şi frumoasă, şi am fost atât de tentată. André era o amenințare pentru libertatea voinței mele, pentru tot ce-mi plăcea în viață. Dar în ziua aia văzusem deja prea multă moarte.

M-am ghemuit acolo lângă el, urându-l, dar, la urma urmei... Îl cunoşteam. Asta ar fi trebuit să facă situația mai uşoară, dar n-a făcut-o.

Am ieşit din micul adăpost unde se afla şi m-am grăbit înapoi lângă Quinn.

— Tipii ăia se întorc să ne ia, spuse, tot mai puternic cu fiecare minut care trecea. Poți să te duci.

— Vrei să plec?

Ochii lui îmi spuneau ceva, iar eu nu puteam să-mi dau seama.

— Bine, am spus ezitant. O să plec.

— Se apropie ajutoarele, a spus blând. Ai putea să găseşti pe altcineva.

— Bine, am spus, fără să ştiu ce să înțeleg din asta, şi m-am ridicat în picioare.

Am mers cam jumătate de metru, apoi l-am auzit mişcându-se. Dar, după un moment de nemişcare, am continuat să merg.

M-am întors lângă o dubă mare care fusese adusă şi parcată aproape de centrul de comandă a operațiunilor. Această jachetă galbenă fusese un permis de trecere magic, dar care ar fi putut să expire în orice clipă. Cineva ar fi putut să observe că purtam papuci de casă, care erau deja rupți, pentru că nu fuseseră fabricați pentru scormonit prin ruine. O femeie mi-a dat o sticlă de apă din dubă, pe care am deschis-o

cu mâini nesigure. Am băut cât am putut, apoi mi-am vărsat restul pe față şi pe mâini. Deşi aerul era răcoros, m-am simțit minunat.

De la prima explozie poate că trecuseră două (sau patru sau şase) ore. Veniseră acum zeci de salvatori care aveau echipament, utilaje, pături. Mă uitam după cineva autoritar, care să fi avut o funcție de conducere, pentru că voiam să aflu unde fuseseră duşi ceilalți oameni care supraviețuiseră. Atunci am auzit o voce în cap.

*Sookie?*

*Barry!*

*Cum te simți?*

*Cam zguduită, dar nu rănită prea tare. Tu?*

*La fel. Cecile a murit.*

*îmi pare rău.* Nu ştiam ce altceva să zic.

*M-am gândit c-am putea face ceva împreună.*

*Ce?* Probabil că nu păream prea interesată.

*Am putea găsi oameni care sunt încă în viață. Ne-am descurca mai bine împreună.*

*Eu chiar asta fac,* i-am zis. *Dar ai dreptate, împreună vom fi mai puternici.* În acelaşi timp, eram atât de obosită încât ceva înăuntrul meu s-a strâns, de teama unui alt efort. *Bineînțeles că putem,* am spus.

Dacă acest morman de moloz ar fi fost la fel de înspăimântător de uriaş precum cel de la turnurile gemene, n-am fi reuşit. Dar locul ăsta era mai mic şi mai uşor de controlat şi dacă am fi putut convinge pe cineva să aibă încredere în noi, aveam o şansă.

L-am găsit pe Barry aproape de centrul de comandă şi l-am luat de mâna murdară. Era mai tânăr decât mine, dar acum nu-şi arăta vârsta şi nici nu credeam că o să se mai poarte vreodată conform cu vârsta. M-am uitat la şirul de cadavre întinse pe iarba micului parc şi am văzut-o pe Cecile şi am mai văzut un corp care ar fi putut fi al menajerei pe care o abordasem în hol. Mai erau câteva siluete care aduceau vag cu cele omeneşti, vampiri în dezintegrare, acum doar grămăjoare

de cenuşă. Aş fi putut să cunosc pe oricare dintre ei, dar era imposibil să-mi dau seama.

Orice umilire ar fi fost un preț mic de plătit, dacă am fi putut salva viața cuiva. Deci Barry şi cu mine eram pregătiți să fim umiliți şi luați peste picior.

La început a fost greu să facem pe cineva să ne asculte. Profesioniştii ne tot îndrumau către punctul pentru victime sau către vreuna dintre ambulanțele parcate în apropiere, gata să-i ducă pe supraviețuitori la unul dintre spitalele din Rhodes.

În cele din urmă, am ajuns față în față cu un bărbat slab, cu părul cărunt, care m-a ascultat fără nici o expresie pe chip.

— Nici eu nu m-am gândit c-o să ajung să salvez vampiri, a spus, de parcă asta i-ar fi explicat decizia, şi poate că aşa era. Deci luați-i pe aceşti doi bărbați cu voi şi arătați-le ce puteți face. Aveți cincisprezece minute din timpul prețios al acestor bărbați.

Ideea fusese a lui Barry, dar acum părea că voia să vorbesc eu în numele nostru. Fața îi era înnegrită de pete de funingine. Am avut o discuție în linişte despre care ar fi cel bun mod de a ne aborda tema şi, la sfârşit, m-am întors către pompieri şi am zis:

— Puneți-ne într-o macara din aia.

Surprinzător, ne-au ascultat, fără să comenteze. Am fost ridicați pe deasupra dărâmăturilor şi da, ştiam că e periculos şi da, eram pregătiți să ne asumăm urmările. Încă ținându-ne de mână, Barry şi cu mine *am căutat,* deschizându-ne mințile şi trimițându-le cât mai departe.

— Du-ne mai la stânga, am spus, iar pompierul care era în macara cu noi i-a făcut semn celui din cabină. Uită-te la mine, i-am zis, iar el s-a uitat înapoi. Opreşte, iar macaraua s-a oprit.

Am căutat din nou.

— Chiar dedesubt, am spus. Chiar sub locul ăsta. O femeie pe care o cheamă Santiago nu-mai-ştiu-cum.

După câteva minute, s-au auzit de jos aplauze. O găsiseră

în viață.

După întâmplarea asta, a început să le placă de noi şi nu ne-au mai întrebat cum reuşeam, atâta vreme cât ne țineam de treabă. Salvatorii erau pregătiți pentru salvare. Aduceau câini şi puneau microfoane, dar Barry şi cu mine eram mai rapizi şi mai exacți decât câinii şi mai eficienți decât microfoanele. Am mai găsit încă patru persoane în viață şi un bărbat care a murit înainte ca echipa să ajungă la el, un chelner pe nume Art, care-şi iubea soția şi care a suferit cumplit până la final. Art a fost un caz sfâşietor, pentru că încercau cu disperare să-l scoată afară, iar eu le spusesem că n-avea rost. Bineînțeles că nu m-au crezut; au continuat să sape, dar el murise. În momentul acesta, deja salvatorii erau cu adevărat entuziasmați de abilitatea noastră şi voiau să lucrăm şi în timpul nopții, dar Barry era la capătul puterilor şi nici eu nu stăteam prea bine. Mai rău, se lăsa şi întunericul.

— Se vor trezi vampirii, i-am amintit şefului pompierilor.

A dat din cap şi s-a uitat la mine pentru mai multe explicații.

— Vor fi foarte răniți, am spus. Tot nu înțelegea.

— Vor avea nevoie de sânge imediat şi nu se vor putea controla. Eu n-aş trimite nici un muncitor singur, printre ruine, am spus, iar fața lui rămase nemişcată în timp ce se gândea.

— Nu crezi că sunt morți cu toții? Nu-i puteți găsi?

— Păi, de fapt, nu. Nu putem găsi vampiri. Oameni, da, dar nu vampiri. Creierul lor nu emite nici un fel de… unde. Trebuie să plecăm acum. Unde sunt supraviețuitorii?

— Sunt toți în Clădirea Tronului, chiar acolo, a spus, arătând cu degetul. La subsol.

Ne-am întors ca să plecăm. Barry şi-a aruncat brațul pe după umerii mei şi nu pentru că voia să fie afectuos, ci pentru că avea nevoie de sprijin.

— Dați-mi numele şi adresele voastre pentru ca primarul să vă poată mulțumi, spuse bărbatul cărunt, cu un pix şi o agendă pregătite.

*Nu!* a zis Barry, iar gura mea s-a închis. Am dat din cap că nu.

— O să trecem peste partea asta, am răspuns. Am aruncat o privire în mintea lui şi am văzut că era lacom după mai mult ajutor din partea noastră. Dintr-odată am înțeles de ce Barry mă oprise atât de brusc, deşi colegul meu telepat era atât de obosit încât nu-mi putea explica el singur. Refuzul meu n-a fost acceptat uşor.

— Lucrați pentru vampiri, dar nu vreți să stați să vi se recunoască meritele pentru ajutorul pe care l-ați dat în această zi tristă?

— Da, am răspuns, chiar aşa.

Nu era încântat de mine şi m-am gândit pentru o clipă că avea de gând să forțeze lucrurile: să-mi smulgă portofelul din buzunar, să mă trimită la închisoare sau ceva de genul ăsta. Dar a dat din cap fără chef şi ne-a făcut un semn în direcția Clădirii Tronului.

*Cineva o să încerce să afle,* spuse Barry. *Cineva o să încerce să ne folosească.*

Am oftat şi abia dacă am mai avut energie să inspir. Am încuviințat.

*Da, cineva o să facă asta. Dacă mergem la adăpost, cineva o să ne urmărească acolo şi o ceară numele noastre de la cineva care ne recunoaşte şi după aia o să fie doar o chestiune de timp.*

Nu mă puteam gândi la o cale de a evita să ne ducem acolo. Trebuia să fim ajutați, trebuia să ne găsim grupurile şi să vedem cum şi când puteam să plecăm din oraş şi trebuia să aflăm cine supraviețuise şi cine nu.

Mi-am dus mâna la buzunarul din spate, şi, spre surprinderea mea, telefonul mobil era încă acolo şi încă mai avea baterie. L-am sunat pe domnul Cataliades. Dacă mai era cineva în afară de mine care să iasă din Piramidă cu un mobil, atunci acela nu putea fi decât avocatul.

— Da, răspunse precaut. Domnişoară St…

— Şşşt, am spus. Nu-mi spuneți numele cu voce tare.

Era paranoia curată.

— Prea bine.
— Le-am dat o mână de ajutor aici şi acum chiar vor să ne cunoască mai bine, am spus, şi m-am simţit deşteaptă că vorbesc aşa codificat.
Eram foarte obosită.
— Eu şi Barry suntem în faţa clădirii în care vă aflaţi şi dumneavoastră. Avem nevoie să stăm în altă parte. Sunt prea multe persoane care fac liste aici, nu?
— Asta e o activitate foarte populară, răspunse.
— Dumneavoastră şi Diantha sunteţi bine?
— N-a fost găsită. Am fost separaţi. N-am vorbit timp de câteva secunde.
— Îmi pare rău. Pe cine ţineaţi când i-am trimis să vă salveze?
— Pe regină. E aici, deşi grav rănită. Nu-l putem găsi pe André.
A făcut o pauză şi, pentru că nu m-am putut abţine, am întrebat:
— Şi mai cine?
— Gervaise e mort. Eric, Pam, Bill... arşi, dar sunt aici. Cleo Babbitt e aici. Nu l-am văzut pe Rasul.
— Jake Purifoy e acolo?
— Nu l-am văzut nici pe el.
— Dacă-l vedeţi, poate ar trebui să ştiţi că e cel puţin parţial responsabil. Era implicat în complotul frăţiei.
— Ah.
Domnul Cataliades înregistra informaţia asta.
— Ah, da, cu siguranţă voiam să ştiu asta. Johan Glassport va fi interesat în mod deosebit, pentru că are clavicula şi câteva coaste rupte. E foarte, foarte furios.
Asta spunea ceva despre răutatea lui Glassport. Domnul Cataliades îl credea capabil de o răzbunare la fel de dură ca a unui vampir.
— Dar cum aţi aflat că exista un complot, domnişoară Sookie?
I-am redat avocatului povestea pe care mi-o spusese

Clovache. M-am gândit că e în regulă, acum, că ea şi Batanya se întorseseră de unde veniseră, oricare ar fi fost locul ăla.

— S-a dovedit că şi-au meritat banii pe care i-au luat de la regele Isaiah.

Cataliades părea mai degrabă gânditor decât invidios.

— Isaiah e aici şi nu e deloc rănit.

— Trebuie să ne căutam un loc unde să dormim, îi puteți spune dumneavoastră regelui lui Barry că e cu mine? am întrebat, ştiind că trebuia să închid telefonul şi să fac un plan.

— E prea rănit ca să-i mai pese. Nu e conştient.

— Bine. Atunci cuiva din grupul din Texas.

— Îl văd pe Joseph Velasquez. Rachel e moartă. Domnul Cataliades nu se putea abține; trebuia să-mi spună toate veştile proaste.

— Şi Cecile, asistenta lui Stan, e moartă, i-am zis.

— Unde aveți de gând să vă duceți? întrebă Cataliades.

— Nu ştiu ce să fac.

Mă simțeam extenuată şi deznădăjduită şi primisem prea multe veşti, proaste şi fusesem prea lovită ca să-mi mai revin.

— O să trimit un taxi după voi, se oferi domnul Cataliades. Pot să aflu un număr de la voluntarii ăştia drăguți. Spuneți-i şoferului că munciți la operațiunile de salvare şi aveți nevoie să vă ducă la cel mai apropiat hotel ieftin. Ai un card de credit?

— Da, şi-l am şi pe cel de debit, am spus, binecuvântând impulsul pe care l-am avut când am îndesat portofelul în buzunar.

— Nu, stai, o să vă ia urma prea uşor dacă-l foloseşti. Bani?

Am verificat. Mulțumită în mare parte lui Barry, aveam o sută nouăzeci de dolari împreună. I-am spus domnului Cataliades că ne descurcăm.

— Atunci stați peste noapte la un hotel şi mâine sună-mă din nou, spuse, părând nespus de obosit.

— Mulțumim pentru plan.

— Mulțumesc pentru avertizare, răspunse demonul curtenitor. Am fi fost morți cu toții, dacă tu şi Bellboy nu ne-ați fi trezit.

Am aruncat jacheta galbenă şi casca. Barry şi cu mine am luat-o la pas, ținându-ne unul pe celălalt, mai mult sau mai puțin. Am găsit o barieră de beton de care să ne sprijinim şi am stat acolo, fiecare cu un braț în jurul celuilalt. Am încercat să-i spun lui Barry de ce facem asta, dar nu-i păsa. Eram îngrijorată că în orice clipă vreun polițist sau pompier de la locul exploziilor ar putea să ne vadă şi să ne oprească să afle ce făceam, unde ne duceam, cine eram. Am fost atât de uşurată încât am simțit că leşin când am văzut un taxi înaintând încet, cu şoferul uitându-se atent pe geam. Trebuia să fie pentru noi. Am fluturat mâna liberă cu disperare. Nu mai făcusem semn unui taxi niciodată în viața mea. Era exact ca în filme.

Şoferul, un tip slab mort din Guyana, nu era prea încântat de ideea de a lăsa nişte creaturi murdare ca noi să urce în maşina lui, dar nu putea să refuze oameni atât de sărmani ca noi. Cel mai apropiat hotel „ieftin" era cam la un kilometru şi jumătate în interiorul oraşului, departe de apă. Dacă am fi avut energia necesară, am fi putut să mergem şi pe jos. Cel puțin călătoria cu taxiul n-a fost scumpă.

Nici chiar la un hotel de clasă medie, funcționarii de la recepție n-au fost prea încântați de înfățişarea noastră; dar, la urma urmei, fusese o zi de caritate pentru oamenii implicați în explozie. Am luat o cameră la un preț care m-ar fi făcut să mă înec, dacă n-aş fi văzut tarifele de la Piramidă. Camera nu era mare lucru, dar nici nu ne trebuia mare lucru. O cameristă a bătut la uşă chiar după ce am intrat şi a spus că ar vrea să ne spele hainele, pentru că nu mai aveam altele. S-a uitat în jos când a spus asta, ca să nu mă stânjenească. Încercând să nu par prea surprinsă de amabilitatea ei, m-am uitat la bluza şi la pantalonii mei şi am fost de acord. M-am întors către Barry şi am descoperit că adormise în picioare. M-am chinuit să-l bag în pat. Era la fel de neplăcut ca atunci când trebuia să deplasezi un vampir şi mi-am ținut buzele strânse până când i-am dezbrăcat de tot corpul moale. Apoi mi-am scos şi eu hainele, le-am pus într-o pungă de plastic pe care am găsit-o în dulap şi i-am dat-o cameristei. Am luat un prosop şi l-am

şters pe Barry pe față, pe mâini şi pe picioare, apoi l-am învelit.

A trebuit să fac duş şi i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru şamponul şi săpunul şi crema şi loțiunea de corp pe care le-am găsit acolo. De asemenea, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru apa caldă şi rece, dar mai ales pentru cea caldă. Menajera drăguță mi-a dat chiar şi două periuțe şi un pliculeț de pastă de dinți şi mi-am curățat din gură gustul de cenuşă. Mi-am spălat chiloții şi sutienul în chiuvetă şi le-am stors într-un prosop înainte să le întind la uscat. Hainele lui Barry i le dădusem pe toate tipei.

În cele din urmă, n-a mai rămas nimic de făcut şi m-am băgat în pat lângă Barry. Acum, că eu miroseam atât de bine, mi-am dat seama că el nu, dar era greu doar pentru mine, nu? Nu l-aş fi trezit pentru nimic în lume. M-am întors cu spatele la el şi m-am gândit cât de înspăimântător fusese acel coridor lung şi gol – nu e amuzant că asta îmi rămăsese ca fiind înspăimântător, după o zi atât de oribilă?

Camera de hotel era atât de liniştită după tumultul de la locul exploziilor, iar patul era atât de confortabil, iar eu miroseam mult mai bine şi nu eram aproape deloc rănită.

Am adormit şi n-am visat deloc.

# Capitolul 18

Ştiu că sunt multe lucruri mai rele decât să te trezeşti goală în pat alături de cineva pe care nu-l cunoşti prea bine. Dar când am deschis ochii a doua zi, nu m-am putut gândi la nici unul, timp de cinci minute lungi. Ştiam că Barry se trezise, îţi poţi da seama când un creier trece în starea de trezie. Spre uşurarea mea, s-a strecurat jos din pat şi s-a dus la baie fără să vorbească şi imediat după aceea am auzit cum curge apa la duş.

Hainele noastre curate erau într-o pungă care atârna pe clanţa din interior a uşii, şi mai era şi un ziar *USA Today.* După ce m-am îmbrăcat în grabă, am desfăcut ziarul pe măsuţă, în timp ce-mi pregăteam o ceaşcă de cafea. Am băgat o mână cu punga cu hainele lui Barry în baie şi i-am lăsat-o pe podea, fluturându-o un pic mai întâi, ca să-i atrag atenţia.

M-am uitat pe meniul de la room-service, dar n-aveam suficienţi bani să ne luăm nimic. Trebuia să ne păstrăm o parte pentru un taxi, pentru că nu ştiam care va fi următoarea mişcare. Barry a ieşit din baie, la fel de proaspăt cum fusesem eu cu o seară în urmă. Spre surprinderea mea, m-a pupat pe obraz şi apoi s-a aşezat în faţa mea, cu un pahar de carton cu capac, în care era ceva ce aducea uşor cu o cafea caldă.

— Nu-mi amintesc mare lucru despre seara trecută, spuse. Zi-mi de ce suntem aici.

I-am zis.

— Ce bine m-am gândit, a spus. Sunt surprins de mine.

Am râs. Mândria masculină îi era un pic şifonată că picase înaintea mea, dar cel puţin putea să se ia singur peste picior.

— Deci bănuiesc că trebuie să-l sunăm pe avocatul tău demon.

Am încuviinţat. Era deja ora unsprezece, aşa că am sunat.

A răspuns imediat.

— Sunt multe urechi aici, spuse fără nici o introducere. Şi am înțeles că nici telefoanele astea nu sunt prea sigure. Celularele.

— Bine.

— Deci vin eu la tine mai încolo, o să-ți aduc nişte lucruri de care ai nevoie. Unde eşti?

I-am spus numele hotelului şi numărul camerei, cu o uşoară nelinişte, pentru că demonul e un tip pe care oamenii îl pot observa uşor, iar el mi-a spus să am răbdare. Mă simțisem bine până ca domnul Cataliades să spună asta şi deodată am avut o tresărire interioară. Simțeam că suntem fugari şi nu meritam să fim aşa. Citisem ziarul şi articolul despre Piramidă spunea că tragedia a fost provocată de „o serie de explozii” pe care Dan Brewer, şeful forțelor statale antitero, le punea pe seama mai multor bombe. Şeful pompierilor a fost mai prudent în declarații: „Facem investigații.” Speram din suflet că aşa era. Barry spuse:

— Am putea să facem sex cât aşteptăm.

— Îmi plăcea de tine mai mult când erai inconştient, am zis.

Ştiam că Barry încerca doar să nu se mai gândească la toată tărăşenia, totuşi...

— Tu m-ai dezbrăcat azi-noapte? întrebă cu un zâmbet lacom.

— Da, eu am fost, norocoasa de mine, am spus. I-am zâmbit, ceea ce m-a surprins şi pe mine. O bătaie în uşă ne-a făcut pe amândoi să tresărim ca iepurii.

— Demonul tău, spuse Barry, după o secundă de verificări mentale.

— Da, am răspuns, şi m-am ridicat să deschid.

Domnul Cataliades nu se bucurase de amabilitatea unei cameriste, aşa că încă era în hainele murdare din ziua trecută. Dar reuşea totuşi să arate demn, iar mâinile şi fața îi erau curate.

— Vă rog intrați. Ce fac ceilalți? am întrebat.

— Sophie-Anne şi-a pierdut picioarele, şi nu ştiu dacă şi le va recupera, a spus.

— Of, Doamne, am spus tresărind.

— Sigebert s-a eliberat de sub dărâmături după lăsarea întunericului, a continuat. S-a ascuns într-un loc sigur, în garajul în care a aterizat după explozii. Bănuiesc că a găsit pe cineva cu care să se hrănească, pentru că era mai sănătos decât ar fi trebuit să fie. Dar, dacă aşa stau lucrurile, probabil că a împins cadavrul într-unul din focuri, pentru că altfel am fi auzit dacă ar fi fost găsit un corp golit de sânge.

Speram ca donatorul să fi fost unul dintre tipii din frăție.

— Regele vostru, spuse domnul Cataliades către Barry, e atât de grav rănit încât s-ar putea să aibă nevoie de vreo zece ani ca să-şi revină. Până când situația se clarifică, Joseph e la conducere, deşi va fi contestat în curând. Fiica regelui, Rachel, e moartă; poate ți-a spus Sookie?

— Îmi pare rău, am spus. Am avut prea multe veşti proaste ca să pot termina cu toate.

— Şi Sookie mi-a spus că şi Cecile a murit.

— Şi Diantha? am întrebat cu o ezitare. Probabil că era ceva important dacă domnul Cataliades nu-şi menționase nepoata.

— E dată dispărută, a spus scurt. Şi totuşi gunoiul ăla, Glassport, are doar câteva vânătăi.

— Îmi pare rău pentru ambele lucruri, am zis. Barry părea paralizat. Îi pierise tot cheful de şotii.

Părea mai mic, cum stătea pe marginea patului. Şmecherul elegant pe care-l întâlnisem în holul Piramidei se scufundase, cel puțin pentru o vreme.

— Ți-am spus despre Gervaise, spuse domnul Cataliades. Am identificat corpul femeii lui în dimineața asta. Cum o chema?

— Caria. Nu mai ştiu care era numele de familie, dar o să mi-l amintesc.

— Probabil că numele mic e de ajuns ca s-o identifice. Unul dintre cadavrele în uniformă avea în buzunar o listă făcută pe

calculator.

— Nu erau toți pe listă, am spus aproape sigură.

— Nu, bineînțeles că nu, zise Barry. Numai câțiva.

Ne-am uitat la el.

— Tu de unde știi?

— I-am auzit.

— Când?

— C-o seară înainte.

Mi-am mușcat buza de jos, tare.

— Ce-ai auzit? întrebă calm domnul Cataliades.

— Eram cu Stan în... știți voi, unde se vindeau și se cumpărau chestii. Observasem că toți chelnerii și ceilalți mă evitau și după aia m-am uitat să văd dacă o evitau și pe Sookie. Deci m-am gândit: „Ăștia știu cum ești, Barry, și e ceva ce nu vor să afli. Mai bine verifici.” Am găsit un loc bun unde să mă furișez, după niște palmieri din ăia falși, lângă ușa de serviciu, și am putut să aud ce gândeau înăuntru. Deci n-au spus tare și pe litere, înțelegeți?

Ne citise și nouă gândurile.

— Era ceva de genul: OK, o să punem mâna pe vampirii ăia, la naiba cu ei, și dacă omoram și câțiva din sclavii lor umani, ei bine, ghinion, nu e problema noastră. La naiba și cu ăștia.

Nu puteam decât să stau acolo și să mă uit la el.

— Nu, nu știam când sau cum vor acționa! M-am dus să mă culc, cumva îngrijorat în legătură cu ei și cu planurile lor și când mi-am dat seama că nu pot să dorm, am renunțat să mai încerc și te-am chemat. Și după aia am încercat să-i scoatem pe toți afară, spuse și începu să plângă.

M-am așezat lângă el și l-am cuprins cu brațul. Nu știam ce să spun. Bineînțeles că el știa ce gândesc.

— Da, îmi doresc să fi spus ceva mai înainte, spuse printre sughițuri. Da, n-am procedat bine. Dar m-am gândit că dacă vorbesc înainte să fiu sigur, vampirii vor tăbărî pe ei și-i vor seca de sânge. Sau îmi vor cere să le spun exact cine știa și cine nu și nu puteam să fac asta.

A urmat o pauză lungă.

— Domnule Cataliades, l-ați văzut pe Quinn? am întrebat, ca să sparg gheața.
— E la spitalul pentru oameni. Nu i-a putut împiedica să-l ia.
— Trebuie să mă duc să-l văd.
— Cât de serioasă este teama voastră că autoritățile vor încerca să vă forțeze să le faceți treaba?
Barry a ridicat capul şi s-a uitat la mine.
— Destul de serioasă, am spus în acelaşi timp.
— Este prima dată când am arătat cuiva, în afară de cei din oraşul meu, ce pot face, am zis.
— Şi eu la fel.
Barry îşi şterse ochii cu dosul palmei şi continuă explicația:
— Ar fi trebuit să vezi ce față a făcut tipul ăla când i-am spus că noi chiar putem să găsim oameni. Credea că suntem medii sau ceva de genul acesta şi nu putea înțelege că ceea ce făceam noi era pur şi simplu să înregistrăm semnalele unui creier viu. Nimic mistic în toată chestia asta.
— Odată ce ne-a crezut, ideea l-a prins imediat, am spus. Se putea auzi în mintea lui cum se gândea la sutele de feluri în care puteam fi de ajutor în operațiunile de salvare, guvernului în conferințe sau în interogatoriile politiei.
Domnul Cataliades s-a uitat la noi. N-am putut să-i descifrez toate gândurile încâlcite, dar gânduri avea din plin.
— N-am mai deține controlul asupra propriilor noastre vieți, a spus Barry. Mie îmi place viața mea.
— Bănuiesc c-aş putea să salvez o mulțime de oameni, am zis.
Pur şi simplu nu mă gândisem la asta până arunci. Nu mai fusesem confruntată cu o asemenea situație ca în ziua precedentă. Şi speram să nu mai fiu vreodată. Cât de probabil era să mă aflu din nou la locul unui dezastru? Eram obligată să renunț la o slujbă care-mi plăcea, să muncesc pentru străini în locuri îndepărtate? Mă apuca tremuratul doar când mă gândeam. Am simțit cum îngheață ceva în mine când mi-am dat seama că felul în care a profitat André de mine ar fi

doar începutul în situații din astea. La fel ca André, toată lumea ar vrea să pună stăpânire pe mine.

— Nu, am zis. N-o să fac asta. Poate că sunt egoistă şi o să ajung în iad, dar n-o să fac asta. Nu cred că exagerăm când spunem cât de greu ar fi pentru noi. Chiar deloc.

— Atunci nu-i o idee bună să te duci la spital, spuse Cataliades.

— Ştiu, dar oricum trebuie.

— Atunci ai putea să treci pe acolo în drum spre aeroport.

Ne-am ciulit urechile.

— Un avion Anubis decolează în trei ore. O să meargă mai întâi la Dallas, apoi la Shreveport. Regina şi Stan plătesc pentru el împreună. Vor fi la bord toți supraviețuitorii ambelor grupuri. Locuitorii din Rhodes ne-au donat sicrie folosite pentru călătorie.

Domnul Cataliades s-a strâmbat şi, pe bună dreptate, nu l-aş fi putut învinovăți.

— Aici sunt toți banii pe care vi-i putem da, zise mai departe şi îmi întinse un mic teanc de bancnote.

Dacă ajungeți la terminalul Anubis la timp, o să mergeți amândoi acasă cu noi. Dacă nu veniți, o să presupun că s-a întâmplat ceva care v-a oprit şi o să vă aranjați plecarea altfel. Ştiu că vă suntem foarte îndatorați, dar avem şi noi răniții noştri pe care trebuie să-i ducem acasă, iar cardurile reginei şi celelalte s-au pierdut în incendiu. Va trebui să sun la compania ei de credit pentru situații de urgență, dar asta n-o să dureze mult.

Mi s-a părut un pic rece, dar, la urma urmei, nu era cel mai bun prieten al nostru şi, în calitate de om de zi al reginei, avea o mulțime de lucruri de făcut şi multe alte probleme de rezolvat.

— Bine, am spus. Auziți, Christian Baruch e la adăpost?

S-a încruntat.

— Da. Deşi ars, într-un fel, se tot dă pe lângă regină în absența lui André, de parcă ar vrea să-i ia locul.

— De fapt, chiar vrea. Doreşte să fie următorul domn al

reginei Louisianei.
— Baruch?
Cataliades n-ar fi putut manifesta mai mult dispreț nici pentru un spiriduş care ar fi candidat la slujba asta.
— Nu, a mers prea departe.
Îi spusesem deja lui André despre asta, iar acum trebuia să mai explic o dată.
— De-asta a plasat bomba Dr. Pepper, am spus după vreo cinci minute.
— Cum de ştii de asta? întrebă domnul Cataliades.
— Mi-am dat eu seama din una-alta, am recunoscut modestă.
Am oftat. Acum urma partea scârboasă.
— L-am găsit ieri ascuns sub biroul de la recepție. Mai era un vampir cu el, cu arsuri grave. Nici măcar nu ştiu cine era. Şi în aceeaşi zonă se aflau Todd Donati, tipul de la pază, în viață, dar rănit, şi o menajeră moartă.
Am simțit din nou epuizarea, mirosul îngrozitor, am încercat să respir aerul gros.
— Baruch nu era, bineînțeles.
Nu eram chiar mândră de asta şi m-am uitat în jos, la mâini.
— Oricum, am încercat să-i citesc gândurile lui Todd Donati, să aflu cât era de rănit, iar el doar îl ura pe Baruch şi-l învinovățea. Dorea să fie sincer de data asta. Nici o misiune pentru care să se mai îngrijoreze. Todd mi-a spus că se uitase de mai multe ori la înregistrările camerelor de supraveghere şi că, în cele din urmă, şi-a dat seama ce vedea. Şeful lui sărea ca să astupe camera cu gumă, să poată plasa bomba. Când şi-a dat seama de lucrul ăsta, Donati a înțeles că Baruch voia s-o sperie pe regină, s-o facă să se simtă nesigură, ca să-şi ia un nou soț. Iar acesta să fie Christian Baruch. Dar ştiți de ce voia să se însoare cu ea?
— Nu-mi pot imagina, spuse domnul Cataliades, puternic şocat.
— Pentru că voia să deschidă un nou hotel pentru vampiri

în New Orleans. Sânge în Cartier fusese inundat şi închis, iar Baruch se gândea că ar putea să-l reconstruiască şi să-l redeschidă.

— Dar Baruch avea vreo legătură cu celelalte bombe?

— Nu cred, domnule Cataliades. Cred că a fost frăţia, cum am spus şi ieri.

— Şi atunci cine i-a ucis pe vampirii din Arkansas? întrebă Barry. Bănuiesc că tot frăţia, nu? Nu, staţi - de ce ar face-o? Nu că ar avea îndoieli dacă să omoare nişte vampiri, dar ar fi ştiut că vampirii vor fi probabil ucişi în explozia mare.

— Avem nişte nemernici în plus, am spus. Domnule Cataliades, aveţi idee cine ar fi putut să-i elimine pe vampirii din Arkansas?

L-am privit pe domnul Cataliades în ochi.

— Nu, spuse. Şi dacă aş avea, n-aş rosti *niciodată* părerile alea cu voce tare. Eu cred că tu ar trebui să vezi de rănile bărbatului tău, să te întorci în orăşelul tău şi să nu te mai îngrijorezi de trei morţi printre atâţia alţii.

Nu eram chiar îngrijorată de moartea celor trei vampiri din Arkansas şi părea o idee bună să ascult de sfatul domnului Cataliades. Avusesem răgazul să mă gândesc la crime şi hotărâsem că răspunsul cel mai simplu era de multe ori cel mai bun.

Cine se gândise că regina avea toate şansele să scape de un proces, dacă Jennifer Cater era redusă la tăcere?

Cine pregătise calea spre a fi primită în camera lui Jennifer, printr-un simplu telefon?

Cine avusese un moment lung de comunicare telepatică cu subalternii ei înainte să înceapă vânzoleala artificială a pregătirilor pentru vizita neprevăzută?

Al cui era bodyguardul care ieşise de pe uşa scărilor chiar când noi ieşeam din apartament?

Ştiam, la fel de bine ca domnul Cataliades, că Sophie-Anne se asigurase că Sigebert va fi primit în camera lui Jennifer Cater atunci când a sunat înainte şi i-a spus lui Jennifer că ea însăşi e pe drum. Jennifer avea să se uite pe vizor, să-l

recunoască pe Sigebert şi să presupună ca regina era în spatele lui. Odată intrat înăuntru, Sigebert avea să-şi scoată sabia din teacă şi să-i ucidă pe toți cei de față.

Apoi avea să se grăbească înapoi pe scări, la timp să o escorteze pe regină înapoi la etajul şapte. Avea să intre în cameră din nou, ca să existe un motiv pentru care mirosul lui e în aer.

Şi la vremea aia n-am bănuit nimic.

Ce şoc trebuie să fi avut Sophie-Anne când Henrik Feith a apărut în viață; dar apoi problema s-a rezolvat când el a acceptat protecția ei.

Problema a reapărut când cineva l-a convins s-o acuze oricum.

Şi atunci, surprinzător, problema s-a rezolvat din nou: micul vampir nervos a fost asasinat în fața curții.

— Mă întreb cum a fost angajat Kyle Perkins, am spus, trebuie să fi ştiut că era într-o misiune sinucigaşă.

— Poate, spuse domnul Cataliades cu atenție, poate că se hotărâse să treacă oricum în lumea de dincolo. Poate căuta un mod spectaculos şi interesant de a se duce, câştigând o moştenire bănească pentru descendenții săi umani.

— Pare ciudat că am fost trimisă să caut informații despre el de către un membru al propriului nostru grup, am spus, cu o voce neutră.

— A, nu toată lumea are nevoie să ştie totul, spuse domnul Cataliades pe un ton la fel de neutru.

Barry putea să-mi audă gândurile, bineînțeles, dar nu pricepea ce spunea domnul Cataliades, ceea ce era la fel de bine. Era stupid că m-am simțit mai bine să aflu că Eric şi Bill nu ştiau de jocurile ascunse ale reginei. Nu că n-ar fi fost capabili să joace şi ei jocuri ascunse, dar nu cred că Eric m-ar fi trimis după potcoave de cai morți la poligonul de tir unde se antrenase Kyle Perkins, dacă ar fi ştiut că însăşi regina îl angajase pe Perkins.

Săraca femeie de la magazin murise pentru că regina nu îi spusese mâinii ei stângi ce făcea mâna dreaptă. Şi m-am

întrebat ce se întâmplase cu omul care vomitase la locul crimei, cel care fusese angajat şofer să-l ducă pe Sigebert sau pe André la poligon... după ce fusesem atât de grijulie să las mesajul în care le spuneam unde ne duceam eu şi Barry ca să căutăm dovezi. Pecetluisem eu însămi soarta femeii când am lăsat mesajul ăla.

Domnul Cataliades plecă, după ce ne-a strâns mâinile, cu zâmbetul lui liniştit, aproape normal. Ne-a rugat încă o dată să venim la aeroport.

— Sookie? zise Barry.

— Da.

— Eu chiar vreau să mă urc în avionul ăla.

— Ştiu.

— Tu?

— Nu cred că pot să fac asta. Să fiu în acelaşi avion cu ei.

— Sunt toți răniți, a răspuns el.

— Da, dar asta nu e o răzbunare.

— Ai avut tu grijă, nu?

Nu l-am întrebat ce vrea să spună. Ştiam că poate citi în mintea mea.

— Cât am putut de bine, am răspuns.

— Poate că nu vreau să fiu în acelaşi avion cu *tine,* a zis Barry.

Bineînțeles că m-a durut, dar cred că meritam. Am ridicat din umeri.

— Asta trebuie să decizi singur. Toți avem lucruri diferite cu care putem trăi.

Barry s-a gândit.

— Da. Ştiu. Dar acum e mai bine s-o luăm pe drumuri separate. Eu mă duc la aeroport şi stau pe-acolo până când plecăm. Tu te duci la spital?

Eram prea prudentă acum ca să-i spun.

— Nu ştiu. Dar o să găsesc o maşină sau un autobuz care să mă ducă acasă.

M-a îmbrățişat, indiferent cât era de supărat pentru alegerile pe care le făcusem. Puteam să simt afecțiunea şi

regretul în inima lui. L-am îmbrățişat şi eu. Făcuse şi el alegerile lui.

I-am lăsat cameristei zece dolari când am plecat pe jos, cam la cinci minute după ce Barry s-a urcat într-un taxi. La vreo două străzi distanță de hotel am întrebat un trecător cum se ajunge la St. Cosmas. Era un drum lung, cam de zece cvartale, dar ziua era frumoasă, proaspătă şi răcoroasă, cu un soare strălucitor. Mă simțeam bine să fiu singură. Poate că purtam papuci cu talpă de cauciuc, dar eram îmbrăcată suficient de bine şi eram curată. Am mâncat un hotdog în drumul spre spital, un hotdog cumpărat de la un vânzător de pe stradă, iar ăsta era iarăşi un lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată. Am mai cumpărat o pălărie fără formă tot de la un vânzător de pe stradă, mi-am pus-o şi mi-am îndesat părul sub ea. Acelaşi tip mai avea de vânzare nişte ochelari negri. Cu cerul atât de strălucitor şi vântul care sufla dinspre lac, combinația nu părea prea ciudată.

St. Cosmas era un edificiu vechi, cu o mulțime de modele arhitecturale ornamentale în exterior. Şi era uriaş. Am întrebat de starea lui Quinn şi una dintre femeile de la biroul pentru vizitatori mi-a spus că nu-mi poate da această informație. Dar ca să verifice dacă era înregistrat la spital, a fost nevoită să-i caute fişa şi am aflat numărul camerei din gândurile ei. Am aşteptat până când toate cele trei femei erau ocupate cu alte cazuri şi m-am strecurat în lift şi m-am dus sus.

Quinn era la etajul zece. Nu mai văzusem un spital atât de mare şi de agitat. Era uşor să mă deplasez, de parcă aş fi avut un scop şi ştiam unde mă duc.

Nu era nimeni de pază în fața camerei lui.

Am bătut uşor, dar dinăuntru nu s-a auzit nimic. Am deschis uşa încet şi am intrat. Quinn dormea în pat şi era conectat la aparate şi tuburi. Şi era un teriantrop care se vindeca repede, deci probabil că rănile fuseseră, la început, îngrozitoare. Sora lui stătea lângă el. Îşi sprijinea capul bandajat într-o mână; şi l-a ridicat când şi-a dat seama că

eram şi eu acolo. Mi-am scos ochelarii şi pălăria.
— Tu, a spus.
— Da, eu, Sookie. Deci de la ce vine Frannie?
— De fapt e Francine, dar toată lumea îmi spune Frannie.
Părea mai tânără în timp ce spunea asta.
Deşi eram mulțumită să văd mai puțină ostilitate, am hotărât că e mai bine să rămân în partea mea de cameră.
— Cum se simte? am întrebat, făcând un semn cu capul către bărbatul care dormea.
— Îşi mai revine, din când în când.
A urmat un moment de tăcere în care a băut ceva dintr-un pahar de plastic de pe măsuța de lângă pat.
— Când l-ai trezit m-ai trezit şi pe mine, a spus dintr-odată. Am luat-o în jos pe scări. Dar o bucată mare de tavan s-a prăbuşit peste el şi podeaua s-a surpat sub noi şi după aia nu mai ştiu decât ce mi-au zis nişte pompieri, că m-a găsit o nebună şi eram încă în viață şi acum îmi fac tot felul de teste şi Quinn zice că o să aibă grijă de mine până când mă fac bine. Şi după aia mi-au zis că el are ambele picioare rupte.
Mai era un scaun liber şi m-am prăbuşit pe el. Picioarele pur şi simplu nu mă mai puteau ține.
— Ce spune doctorul?
— Care? întrebă Frannie sumbră.
— Oricare. Toți.
L-am luat pe Quinn de mână. Frannie aproape că s-a repezit, crezând c-o să-l rănesc, dar a dat înapoi. Am luat mâna fără perfuzii şi am ținut-o aşa un timp.
— Nu le vine să creadă că este deja atât de bine, spuse Frannie chiar când credeam că n-o să răspundă. De fapt, ei cred că e un miracol. Acum va trebui să plătim pe cineva să-i scoată fişele din sistem.
Părul ei negru la rădăcină arăta îngrozitor şi era încă murdară de la locul exploziei.
— Du-te şi cumpără-ți nişte haine şi întoarce-te să faci un duş, am spus. Stau eu cu el.
— Chiar eşti prietena lui?

— Da, sunt.
— Mi-a zis că ai avut nişte conflicte.
— Am, dar nu cu el.
— Păi, bine, o să mă duc. Ai nişte bani?
— Nu prea mulți, dar pot să-ți dau.
I-am dat şaptezeci şi cinci de dolari din banii domnului Cataliades.
— OK, îmi ajung ăştia, a spus. Mersi. A spus-o fără entuziasm, dar a spus-o.
Am stat în camera tăcută şi l-am ținut de mână pe Quinn aproape o oră. În acest răstimp, ochii lui s-au deschis o dată, mi-au înregistrat prezența, apoi s-au închis la loc. Un zâmbet foarte firav i s-a ivit pe buze pentru o clipă. Ştiam că în timp ce dormea corpul lui se vindeca şi când se va trezi ar putea să meargă din nou. Ar fi fost foarte plăcut să mă urc în patul ăla şi să mă ghemuiesc lângă Quinn o vreme, dar asta ar fi putut să-i facă rău; probabil că l-aş fi înghesuit prea tare.
După un timp, am început să vorbesc cu el. I-am spus de ce credeam că bomba artizanală fusese lăsată în fața uşii reginei şi i-am spus teoria mea în legătură cu moartea celor trei vampiri din Arkansas.
— Trebuie să recunoşti că se leagă, am spus şi apoi i-am zis ce credeam despre moartea lui Henrik Feith şi executarea ucigaşului său.
I-am povestit despre femeia moartă de la magazin. I-am prezentat suspiciunile mele legate de explozie.
— Îmi pare rău că Jake a fost cel care s-a dat de partea lor, i-am zis. Ştiu că ție îți plăcea de el. Dar pur şi simplu nu suporta să fie vampir. Nu ştiu dacă el a contactat frăția sau frăția l-a contactat pe el. Îl aveau şi pe tipul de la computer, cel care a fost nepoliticos cu mine. Cred că a chemat câte un reprezentant de la fiecare grup să vină să ia o valiză. Unii au fost prea deştepți sau leneşi să le ia, alții le-au dus înapoi dacă nu le-a cerut nimeni. Dar nu şi eu. Oh, nu, eu am pus-o naibii în sufrageria reginei. Am scuturat din cap. Nu cred că ştiau prea mulți dintre angajați *ce* urma să se întâmple, pentru că

altfel Barry şi cu mine am fi auzit ceva cu mult înainte să audă Barry.

Apoi am adormit pentru câteva minute, cred, pentru că Frannie era acolo când m-am trezit şi mânca dintr-o pungă de Mcdonald's. Era curată şi avea părul ud.

— Îl iubeşti? a întrebat în timp ce sugea cola printr-un pai.

— E prea devreme ca să-mi dau seama.

— Va trebui să-l duc acasă, în Memphis, a spus.

— Da, ştiu. S-ar putea să nu-l mai văd o vreme. Oricum, şi eu trebuie să mă duc acasă.

— Autogara Greyhound e la două străzi de aici. M-am cutremurat. O călătorie lungă cu autobuzul nu era un lucru pe care să-l aştept cu nerăbdare.

— Sau ai putea să iei maşina mea, spuse Frannie.

— Poftim?

— Păi, am venit aici separat. El a venit cu toate instalațiile şi o rulotă, iar eu am plecat în grabă de acasă de la mama cu maşinuța mea sport. Deci sunt două maşini aici şi noi avem nevoie numai de una. Va trebui să mă duc acasă cu el şi să stau acolo o vreme. Tu trebuie să te întorci la lucru, nu?

— Da.

— Deci, du-te cu maşina acasă şi o să trecem noi să o luăm când putem.

— Ce drăguț din partea ta, am zis.

Eram surprinsă de generozitatea ei, pentru că-mi lăsase categoric impresia că nu ținea neapărat ca fratele ei vitreg să aibă o prietenă şi nici de mine nu era prea interesată.

— Pari de treabă. Ai încercat să ne scoți de acolo la timp. Şi el chiar ține la tine.

— Şi tu de unde ştii asta?

— Mi-a zis el.

Moştenise o parte din modul de adresare direct caracteristic familiei, din câte puteam să-mi dau seama.

— OK, am spus. Unde e parcată?

# Capitolul 19

În cele doua zile cât a durat drumul am stat cu o frică neîntreruptă: că o să fiu oprită şi n-or să mă creadă că am obținut permisiunea de a folosi maşina, că Frannie o să se răzgândească şi o să spună politiei c-am furat-o, că o să fac un accident şi va trebui să plătesc automobilul surorii lui Quinn. Frannie avea un Mustang vechi şi roşu şi era o plăcere să-l conduci. Nimeni nu m-a oprit. Vremea a fost frumoasă tot drumul până în Louisiana. Credeam că o să văd o parte bună din America, dar de-a lungul şoselei interstatale peisajul e mereu acelaşi. Mi-am imaginat că în fiecare orăşel prin care treceam, exista un alt bar Merlotte's şi poate o altă Sookie.

În timpul călătoriei nici n-am dormit bine, pentru că visam cum se zguduie podeaua sub picioarele mele şi momentul îngrozitor în care am trecut prin gaura din fereastră. Sau o vedeam pe Pam arzând. Sau alte lucruri, pe care le făcusem sau le văzusem în orele în care am scotocit printre dărâmături, după cadavre.

Când m-am întors pe aleea din fața casei, după o săptămână, inima a început să-mi bată de parcă toată casa mă aştepta pe mine. Amelia stătea pe verandă, ținând în mână o panglică albastră, iar Bob, în fața ei, încerca să o apuce cu labele lui negre. Ea şi-a ridicat privirea să vadă cine este şi când m-a recunoscut la volan s-a ridicat deodată în picioare. N-am dus maşina în spate, ci am oprit chiar acolo şi am sărit de pe scaunul şoferului. Brațele Ameliei s-au încolăcit în jurul meu ca iedera şi ea a strigat:

— Te-ai întors! Slavă Domnului, te-ai întors! Am dansat şi am sărit ca două adolescente şi am strigat de bucurie.

— În ziar apăreai pe lista cu supraviețuitori, spuse, dar nimeni n-a putut să dea de tine a doua zi. Până să suni, n-am

fost sigură că eşti în viață.

— E o poveste lungă, am spus. O poveste foarte, foarte lungă.

— E un moment potrivit să mi-o spui?

— Poate peste câteva zile, am răspuns.

— Ai ceva de adus înăuntru?

— Nimic. Toate lucrurile mele au dispărut în fum când s-a prăbuşit clădirea.

— Doamne! Hainele tale noi!

— Păi, cel puțin mai am permisul şi cartea de credit şi mobilul, deşi bateria e moartă şi nu am încărcătorul.

— Şi o maşină nouă?

S-a uitat în spatele meu, la Mustang.

— O maşină împrumutată.

— Nu cred că am vreun prieten care să-mi împrumute o maşină întreagă.

— Dar o jumătate de maşină? am întrebat, iar ea a râs.

— Ştii ceva? spuse Amelia. Prietenii tăi s-au căsătorit.

Am încremenit.

— Care prieteni?

În mod sigur nu vorbea de nunta dublă Bellefleur, în mod sigur n-au schimbat data din nou.

— Of, n-ar fi trebuit să zic nimic, spuse, cu o față vinovată. Ia uite, vorbeam de lup…

O altă maşină opri lângă Mustangul roşu. Tara se chinui să iasă.

— Te-am văzut când ai trecut prin fața magazinului, strigă. Aproape să nu te recunosc în noua maşină.

— Am împrumutat-o de la o prietenă, am spus, uitându-mă la ea suspicioasă.

— Doar *nu* i-ai spus, Amelia Broadway! Tara era indignată pe bună dreptate.

— Nu i-am spus, zise Amelia. Am început, dar m-am oprit la timp.

— Ce să-mi spună?

— Sookie, ştiu că o să sune nebunesc, zise Tara şi am

simțit cum mi se încrețeşte fruntea. Cât ai fost plecată, toate s-au aranjat într-un mod ciudat, de parcă aş fi ştiut că avea să se întâmple ceva, ştii?

Am dat din cap, nu ştiam.

— JB şi cu mine ne-am căsătorit, spuse, şi expresia de pe fața ei exprima emoție, speranță, vină, mirare.

Am lăsat propoziția asta incredibilă să-mi treacă prin cap de mai multe ori înainte să mă asigur că am înțeles ce înseamnă.

— Tu şi JB? Soț şi soție? am întrebat.

— Ştiu, ştiu, poate că sună un pic ciudat...

— Sună perfect, am spus cu toată sinceritatea pe care o puteam aduna laolaltă.

Nu eram sigură ce simțeam în legatară cu asta, dar îi eram datoare prietenei mele cu fața veselă şi vocea însuflețită pe care i le-am oferit. Acum, astea erau lucrurile adevărate, iar colții vampirilor şi sângele din lumina reflectoarelor poliției păreau un vis, sau o scenă dintr-un film care nu-mi plăcuse prea mult.

— Mă bucur atât de mult pentru tine! Ce cadou de nuntă îți trebuie?

— Doar binecuvântarea ta, am pus anunțul în ziar ieri, spuse, bolborosind ca un pârâu vesel. Şi de atunci telefonul a sunat întruna. Oamenii sunt atât de drăguți!

Chiar credea că şi-a măturat toate amintirile neplăcute într-un colț. Avea chef să aibă încredere că lumea e binevoitoare.

O să încerc şi eu asta. O să-mi dau silința să înăbuş amintirea acelui moment când m-am uitat în urmă şi l-am văzut pe Quinn târându-se pe coate. A ajuns la André, care zăcea mut şi doborât. Quinn s-a ridicat într-un cot şi cu mâna cealaltă a apucat lemnul de lângă piciorul lui André şi i l-a înfipt în piept. Şi imediat viața lungă a lui André a luat sfârşit.

A făcut-o pentru mine.

Cum aş fi putut rămâne aceeaşi persoană? m-am întrebat. Cum puteam fi fericită că Tara se căsătorise şi totuşi să-mi

amintesc aşa un lucru – nu cu groază, ci cu o plăcere sălbatică? Mi-am dorit ca André să moară, la fel de mult cât îmi doream şi ca Tara să-şi găsească un partener de viață care să n-o necăjească niciodată în legătură cu trecutul ei teribil, cineva care să aibă grijă de ea şi să fie blând cu ea. Şi JB ar face toate astea. Poate că nu se descurca grozav la discuții intelectuale, dar Tara părea împăcată cu asta.

Atunci, teoretic, eram fericită şi plină de speranță pentru cei doi prieteni ai mei. Dar nu puteam să simt asta. Văzusem lucruri înspăimântătoare şi simțisem lucruri înspăimântătoare. Acum mă simțeam de parcă doi oameni diferiți încercau să existe în interiorul aceluiaşi spațiu.

*Dacă m-aş ține departe de vampiri o vreme,* îmi spuneam, zâmbind şi încuviințând în timp ce Tara vorbea şi Amelia mă bătea uşor pe umăr sau pe braț. *Dacă mă rog în fiecare seară şi stau mai mult cu oameni şi-i las în pace pe vârcolaci, o să fiu bine.*

Am îmbrățişat-o pe Tara şi am strâns-o până a țipat.

— Ce spun părinții lui JB? am întrebat. Unde v-ați scos certificatul? În Arkansas?

Tara a început să-mi povestească, eu i-am făcut cu ochiul Ameliei, şi ea mi-a făcut cu ochiul mie şi s-a aplecat să-l ia în brațe pe Bob. Bob a clipit când m-a privit în ochi şi s-a frecat de degetele mele întinse către el şi a început să toarcă. Am intrat în casa veche, cu soarele strălucind în spate şi umbrele noastre înainte.